

APUSTUĻU DARBI

Pasludinot Jēzus Kristus evaņģēliju

PRIEKŠVārds

[5] Visā mūsu pasaules skumjajā un pretrunīgajā laikmetu gaitā Dievam ir bijuši savi liecinieki. Dabā zāle un puķes, koki un krūmi, ieļejas un līdzenumi, kalni un pakalni, upes un ezeri, jūras plašumi un sauszemes kontinenti ir stāstījuši par Viņa zināšanām, meistarību un laipnību.

Debešis pār mums ir norādījušas uz Viņa spēku, gudrību un dievību. Liesmojošās un mirdzošās zvaigžņu orbītas ar gaismas mēlēm paudušas Dieva slavu un atklājušas cilvēkiem Viņa roku darba skaistumu.

Gadsimtiem ilgi Kunga svētais un dzīvais rakstītais Vārds ir aicinājis nākt pie Viņa, lai iepazītos ar dievišķo mīlestību un cilvēki varētu atrast sev īsto patiesību un mieru.

Un šodien, šajā nopietnajā, interesantajā un reizē arī dīvainajā laikā, mēs esam priecīgi, ka brīnišķajai, pamācošajai Elenas Vaitas sējumu sērijai [Sentēvi un pravieši](#), [Pravieši un ķēniņi](#), [Laikmetu ilgas](#) un [Lielā cīņa](#) varam pievienot autores grāmatu Apustuļu darbi, kas stāsta par mūsu Kunga zemes dzīves aculiecinieku tālākajām gaitām un viņu panākumiem Evaņģēlija izplatīšanā.

Ja kāda kristīgā draudze mūsu dienās no vienkāršas cīnītājas vēlas kļūt par uzvarētāju, ja tās locekļi cer uz drīzu satikšanos ar savu Kungu un domā par dzīvi Visuma bezgrēcīgo būtņu sabiedrībā, tad tiem noteikti jāiepazīstas ar Garu, kas vadīja un izglītoja pirmos kristiešus, tiem savos piedzīvojumos jāiet tālāk
Izdevēji.

1. DIEVA NOLŪKS AR SAVU DRAUDZI

[9] Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei Evaņģēliju. Jau no iesākuma Dievam ir bijis nodoms, lai draudze liecinātu par Viņa pilnību un visspēcību. Tās locekļiem, tiem, kurus Viņš izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā, ir jāatklāj Kunga godība. Draudze ir Kristus žēlastības bagātību glabātuve, lai "tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma". (Ef. 3:10)

Raksti ziņo par daudziem brīnišķīgiem draudzei dotiem apsolījumiem. "Jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām." (Jes. 56:7) "Es tos svētīšu un piešķiršu svētību arī visai savai kalna zemei, Es došu lietu savā laikā: tas būs svētības lietus. (..) Es tiem došu ražīgus un auglīgus stādus, tā ka tiem nebūs jācieš savā zemē bads un nebūs jādzird tautu ļaunprātīgie nicinājumi. Tad tie atzīs, ka Es esmu tas Kungs, viņu Dievs, un esmu kopā ar viņiem, un tie, Israēla [10] nams, ir Mana tauta, tā saka Dievs tas Kungs. Jūs esat Manas avis, Manu ganību avis, jūs, cilvēki, un Es esmu jūsu Dievs," – tā saka Dievs tas Kungs." (Ec. 34:26, 29-31)

"Jūs esat Mani liecinieki," saka tas Kungs, "un jūs esat Mani kalpi, ko Es esmu izredzējis, lai jūs to atzīstat un Man ticat, ka Es tas esmu. Priekš Manis neviena cita Dieva nav bijis un pēc Manis neviena cita nebūs, vienīgi Es esmu tas Kungs, bez Manis nav cita Glābēja. To Es jums pasludināju un arī jums palīdzēju; to Es jums teicu, tad jums sveša dieva vēl nebija. Jūs esat Mani liecinieki, saka tas Kungs, un vienīgi Es esmu Dievs." "Es, tas Kungs, tevi aicināju taisnībā, ņemu tevi pie rokas un pasargāju un tevi iecēlu par derību tautai un par gaismu citām tautām, lai atvērtu acis akliekiem un atsvabinātu apcietinātos no cietuma, tos, kas sēd tumsībā." (Jes. 43:10-12; 42:6,7)

"Es tevi paklausīju žēlastības laikā un tev palīdzēju pestīšanas dienā; Es tevi pasargāšu un celšu tevi tautai par derību, lai atjaunotu kārtību zemē, lai ikviens saņemtu savu izpostīto mantas tiesu un lai sacītu cietumniekiem: nāciet laukā! – bet tiem, kas sēd tumsā: nāciet gaismā! – Tie atradīs ganības jau ceļmalā un visās augstās tukšās vietās. Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne

saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās. Visi Mani kalni kļūs par ceļiem, un visi Mani ceļi būs līdzeni. (..) [11]

Gavilējiet, debesis, priecājies, zeme, un liksmojiet, jūs kalni! Jo tas Kungs ir iepriecinājis savu tautu un apžēlojis par nelaimīgajiem. Bet Ciāna žēlojas: tas Kungs mani ir atstājis, tas Kungs mani ir aizmirsis! Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā." (Jes. 49:8-16)

Draudze ir Dieva cietoksnis, Viņa izveidota glābšanas pilsēta, kuru Kungs uztur atkritušajā pasaulē. Jebkura nodevība pret draudzi ir nodevība pret Viņu, kas cilvēci atpircis ar sava vienīgā Dēla asinīm. Jau no iesākuma uzticīgas dvēseles virs zemes nodibināja draudzi, un katrā laikmetā Kungam ir bijuši izredzēti sargi, kas snieguši noteiktu liecību sava laika paaudzei. Šie vīri nesa brīdinājuma vēstis; un, kad tos aicināja nolikt ieročus, viņu darbu uzņēmās citi. Dievs ar šiem lieciniekiem izveidoja zināmas derības attiecības, savienodams draudzi virs zemes ar draudzi Debesīs. Viņš sūtīja savus eņģeļus, lai tie kalpotu draudzei, un elles vārti to nav spējuši uzvarēt.

[12] Kungs draudzi ir uzturējis visos garajos vajāšanu, cīņu un tumsas gadsimtos. Tai pāri nav gājis neviens negaisa mākonis, uz ko Dievs savu tautu jau nebūtu sagatavojis, pret Viņa darbu nav cēlusies neviena vara, kuru Kungs nebūtu paredzējis. Viss ir noticis tā, kā Viņš to iepriekš bija noteicis. Dievs draudzi nekad nav atstājis, bet ar pravietiskiem paziņojumiem vienmēr rādījis, kas to sagaida nākotnē, un tas, ko Viņa Gars praviešiem lika pasludināt, ir piepildījies. Un visi Viņa nodomi piepildīsies arī turpmāk. Kunga likumi ir savienoti ar Viņa troni Debesīs, ko nevar iznīcināt nekāds jaunā spēks. Patiesība ir Dieva inspirēta un sargāta, un tā beidzot gavilēs, uzvarot visu pretestību.

Garīgas tumsas gadsimtos Dieva draudze ir stāvējusi kā kalnā uzcelta pilsēta. No laikmeta uz laikmetu, mainoties daudzām paaudzēm, tās robežās ir atklājušās skaidrās Debesu mācības. Lai arī draudze nav iztikusi bez kļūdām un trūkumiem, tā tomēr allaž ir bijusi Dieva visaugstākās aizgādības objekts. Tā ir kā Viņa žēlastības darbu skatuve, kurā Kungam patīk parādīt savu sirdi pārveidojošo spēku.

Kristus kādreiz jautāja: "Kam mēs Dieva valstību pielīdzināsim? Jeb kādā līdzībā mēs to tēlosim?" (Marka 4:30) Salīdzinājumam Viņš nevarēja izmantot pasaules valstu struktūru, un cilvēku sabiedriskajā iekārtā neatradās nekas tāds, kam to pielīdzināt. Pasaules valstis pārvalda fiziska spēka pārākums, bet no Kristus valstības katrs miesīgs ierocis, katrs piespiešanas līdzeklis tiek izslēgts. Šī valstība pastāv, lai cilvēci paceltu un padarītu cēlāku. Dieva draudze ir kā svētas dzīves galms, apgādāts ar dažādām dāvanām un nodrošināts ar Svētā Gara klātbūtni. Tās locekļiem laime jāatrod to laimē, kuriem viņi palīdz un kurus aplaimo.

Kungs ar draudzi nodomājis paveikt brīnišķīgu darbu, lai pagodinātu savu vārdu. [13] Skaists ainojums par to sniegts Ecēhiēla atklāsmē ar dziedinošo upi: "Šis ūdens tek uz rītiem, tas plūst lejup pa Jordānas līdzenumu un beigās nonāk Nāves jūrā, un, kur tas ietek, tur jūras ūdens kļūst veselīgs. Visa dzīvā radība, kas kustas, kur šī upe tek, mantos dzīvību; arī zivju bagātība būs ļoti liela, jo, kad šī upe tur nonāks, jūras ūdens kļūs veselīgs; it visur, kur šī upe tecēs, radīsies dzīvība. (..) Pie upes, tās abos krastos, augs visādi ēdamu augļu koki; to lapas nevitīs un to augļi nemitēsies, ik mēnešus tie atnesīs svaigus augļus, jo ūdens, pie kura tie aug, iztek no svētnīcas, tādēļ to augļi noderēs barībai un to lapas dziedināšanai." (Ec. 47:8-12)

Dievs jau agrākos laikos savus ļaudis ir izlietojis, lai nestu pasaulei svētības. Senajiem ēģiptiešiem Kungs par svētību avotu padarīja Jāzepu, jo, pateicoties viņa godīgumam, tika pasargātas visu šo ļaužu dzīvības. Babilonijas galma gudro vīru glābšanai Kungs izmantoja Daniēlu. Šie aizgādības piemēri sniedz uzskatāmu mācību; tie aino garīgo labklājību, kas pasaulei tiek nodrošināta, pateicoties savienībai ar Dievu, kuru pielūdza Jāzeps un Daniēls. Un tā ikviens, kura sirdī mājō Kristus, ikviens, kas pasaulei liecina par Viņa mīlestību, darbojas kopā ar Dievu par svētību savai apkārtnēi. [14] Saņemot Pestītāja žēlastību, lai to tālāk sniegtu citiem, no tādas cilvēciskas būtnes izplūst dzīvības straumes.

Kungs izvēlējās Israēla tautu, lai cilvēkiem atklātu savu raksturu. Viņš ilgojās, lai šie ļaudis pasaulē būtu kā avoti, kur smelt dzīvības ūdeni. Viņiem tika uzticētas Debesu patiesības, Dieva gribas atklāsmē. Israēla valsts agrīnajās dienās pasaules tautas, piekopjot samaitātus ieradumus, bija pazaudējušas atziņu par Dievu. Kādreiz tās Viņu bija pazinušas, bet tādēļ, ka ļaudis Dievu negodāja un neizrādīja Viņam pateicību, tie savos spriedumos bija nonākuši "nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā". (Rom. 1:21) Tomēr Dievs savā žēlastībā viņus neiznīcināja. Kungs nolēma sniegt tiem vēl vienu izdevību iepazīt Viņu ar izredzētās tautas starpniecību. Ar upuru iekārtas

mācībām visu tautu priekšā vajadzēja paaugstināt Kristu, lai ļaudis, kas Viņu uzlūkotu, dzīvotu. Kristus bija visas jūdu organizācijas pamats. Visu ēnu un simbolu sistēma veidoja kompakto pravietojumu par Evaņģēliju, priekšstatu, kurā bija ietverti atpestīšanas apsolījumi.

Bet Israēla tauta zaudēja izpratni par augstajām priekšrocībām būt kā Dieva pārstāvjiem. Tie aizmirsa Kungu un neizpildīja savu svēto sūtību. Saņemtās svētības nedeva nekādu labumu pasaulei, jo visas piešķirtās izdevības viņi izlietoja sevis pagodināšanai. Tie noslēdzās no pasaules, lai izbēgtu kārdinājumiem. Ierobežojumus, kurus Dievs bija devis, lai novērstu viņu biedrošanos ar elku kalpiem un lai tos pasargātu no pagānu ieradumiem, viņi izlietoja, lai uzceltu starpsienu starp sevi un citām tautām. [15] Tie neveltīja Dievam kalpošanu, kuru Viņš no tiem prasīja, un aplaupīja citus cilvēkus, nekļūdami par reliģisku ceļa rādītāju un svētu piemēru.

Priesteri un rakstu mācītāji nocietinājās ceremoniālajos ieradumos. Viņi bija apmierināti ar likumu reliģiju, tāpēc tiem nebija iespējams sniegt citiem dzīvību dodošās Debesu patiesības. Viņi domāja, ka pietiek ar pašu taisnību, un nevēlējās savā reliģijā ieviest kādu jaunu elementu. Dieva labvēlību uz cilvēkiem tie neuzņēma kā kaut ko neatkarīgu, bet saistīja to ar saviem nopelniem un labajiem darbiem. Ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli, nevarēja sev atrast vietu farizeju reliģijā, kas tika veidota no ceremonijām un cilvēku priekšrakstiem.

Tāpēc Dievs par Israēlu paziņoja: "Es tevi dēstīju kā labu auglīgu zaru, īstu vīnakoku. Ak, kā tu esi pārvērties par svešu meža vīnakoka atvasi!" (Jer. 2:21) "Israēls bija kā zaļojošs un sastigojis kupls vīnakoks, kas nesa savus augļus." (Hoz. 10:1) "Tad nu jūs, Jeruzālemes iedzīvotāji, un jūs, Jūdas vīri, spriediet tiesu starp Mani un Manu vīnadārzu! Kas tad Man vēl bija ko darīt savā vīnadārzā, ko Es nebūtu darījis? Kāpēc gan Es gaidīju, ka tas nesīs labus augļus, bet tas atnesa negaršīgas vīnogas? Es jums teikšu, ko Es darīšu ar savu vīnadārzu: Es nojaukšu tā sētu, lai to nogana; Es noārdīšu tā mūri, lai to samīn un izmīda. Es to aizlaidīšu postā, to vairs neapgraizīs un neapraks, tā ka tur augš ērkšķi un dadži, Es pavēlēšu mākoņiem, lai tam lietu vairs nedod. – Tā Kunga Cebaota vīnadārzs ir Israēla nams, un Jūdas vīri ir stādi, kam pieder Viņa sirds. Viņš sagaida taisnu tiesu, bet redzi, izlej asinis, taisnīgumu, bet redzi, atskan vaimanas!" (Jes. 5:3-7) "Vājās jūs nekopjat un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi." (Ec. 34:4)

Jūdu vadoņi iedomājās sevi pārāk gudrus, lai tiem būtu nepieciešama kāda pamācība, pārāk taisnus, lai ilgotos pēc pestīšanas, un pārāk ievērojamus, lai vajadzētu to godu, kas nāk no Kristus. Pestītājs novērsās no viņiem, uzticot citiem priekšrocības un darbu, kuru tie bija noniecinājuši un pret kuru bija izturējušies tik nevērīgi. Pasaulē vajadzēja atklāt Dieva godību, iepazīstināt to ar Viņa Vārdu un uzcelt Kristus valstību. Vēstij par Dieva atpestīšanas plānu bija jāizskan pilsētās un mazāk apdzīvotos apgabalos, tāpēc tagad mācekļi tika aicināti paveikt darbu, kuru jūdu vadoņi bija atstājuši novārtā.

2. DIVPADSMIT VĪRU APMĀCĪBA

[17] Sava darba turpināšanai Kristus neizvēlējās jūdu Augstās tiesas locekļu gudrību un daiļrunību vai Romas varu. Paiedams garām paštaisnājiem jūdu skolotājiem, Meistars tās patiesības pasludināšanai, kurai vajadzēja sakustināt visu pasauli, izraudzījās pazemīgus, nemācītus vīrus. Tos Viņš nolēma izglītēt un audzināt kā savas draudzes vadītājus. Tiem savukārt atkal vajadzēja apmācīt citus un izsūtīt tālāk ar Evaņģēlija vēsti. Lai darbā gūtu panākumus, bija nepieciešams Svētā Gara spēks. Evaņģēliju pienācās sludināt ne ar cilvēciskas varas palīdzību vai cilvēku gudrību, bet Dieva spēkā.

Trīs ar pus gadus mācekļi strādāja visu laikmetu lielākā Skolotāja vadībā. Ar personīgu saskari un sadarbību Kristus tos sagatavoja savai kalpošanai. Dienu no dienas tie staigāja kopā un sarunājās ar Viņu, dzirdēdami Jēzus iedrošinošos vārdus nogurušajiem un grūtsirdīgajiem un redzēdami Viņa spēka atklāsmi pie slimajiem un apbēdinātajiem. Dažreiz Viņš tos mācīja, sēdot kādā nokalnē, [18] bet citreiz Dieva valstības noslēpumus atklāja, uzturoties pie jūras vai vienkārši ejot pa ceļu. Kur vien sirdis bija atvērta uzņemt dievišķo vēsti, Kristus norādīja uz atpestīšanas ceļa patiesībām. Viņš nevienam māceklim nepavēlēja darīt šo vai to, bet tikai sacīja: "Seko man!" Jēzus ņēma tos līdz savos pārgājienos pa laukiem un pilsētām, lai tie redzētu, kā Viņš māca ļaudis. Tie ceļoja kopā ar Viņu no vienas vietas uz otru, dalījās vienkāršajā maltītē un, līdzīgi savam Kungam, dažreiz jutās izsalkuši un bieži vien noguruši. Tie bija kopā ar Viņu gan ļaužu pārpilnajās ielās, gan pie ezera, gan zemes neapdzīvotajos apvidos, tāpēc redzēja Jēzu Viņa dzīves visdažādākajās situācijās.

Ar divpadsmit mācekļu iesvētīšanas brīdi bija sperti pirmie soļi draudzes organizēšanā, kurai pēc Kristus aiziešanas jāturpina Viņa darbs virs Zemes. Par šo izvēli Raksti saka: "Un Viņš uzkāpa kalnā un aicināja pie sevis, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. Un Viņš iecēla divpadsmit, lai tie būtu

pie Viņa un Viņš tos izsūtītu sludināt." (Marka 3:13,14)

Pavērojiet šo aizkustinošo skatu! Pievērsiet uzmanību Debesu Majestātei starp saviem mācekļiem, kurus Viņš izvēlējies! Kristus gatavojas tos nošķirt darbam. Ar šiem vājadiem palīgiem, ar savu Vārdu un Garu Viņš ir nolēmis pestīšanas vēsti izplatīt visā pasaulē.

Šo ainu ar prieku un liksmību uzlūko Dievs un eņģeļi. Tēvs zina, ka no šiem vīriem Debesu gaisma spīdēs tālāk, ka to runātie vārdi, liecinot par Viņa Dēlu, atbalsosies no paaudzes paaudzē līdz laika galam. [19]

Mācekļiem bija jāiet uz priekšu kā Kristus lieciniekiem, sludinot pasaulei par to, ko tie bija redzējuši un dzirdējuši, uzturoties kopā ar Viņu. So vīru uzdevums bija vissvarīgākais, uz ko cilvēciskas būtnes jebkad ir aicinātas, – kā nākamais aiz paša Kristus misijas. Viņiem bija jāklūst par Dieva līdzstrādniekiem cilvēku glābšanā. Kā Vecajā Derībā divpadsmit sentēvi pārstāvēja visu Israēlu, tā divpadsmit apustuļi pārstāv evaņģēlisko draudzi.

Savā zemes kalpošanas laikā Kristus sāka noārdīt starp jūdiem un pagāniem pastāvošās barjeras, lai sludinātu pestīšanu visai cilvēcei. Būdam jūds, Viņš brīvi satikās ar samariešiem, neievērojot farizeju uzskatus attiecībā uz šiem nicinātajiem ļaudīm. Jēzus gulēja viņu mājvietās, ēda pie viņu galda un mācīja to pilsētu ielās.

Pestītājs ilgojās savus mācekļus iepazīstināt ar patiesību par starpsienas noārdīšanu starp Israēlu un citām tautām – ar patiesību, ka, "Evaņģēlijam nākot", arī pagāni Jēzū Kristū ir kļuvuši par "apsolījuma mantiniekiem". (Ef. 2:14; 3:6) Sī atziņa daļēji atklājās tad, kad Viņš atalgoja Kapernaumas kapteiņa ticību, un arī sludinot Evaņģēliju Ziharas iedzīvotājiem. Vēl skaidrāk tā kļuva redzama Fenīcijas apmeklējumā, kad tika dziedināta kānaānietes meita. Sie piedzīvojumi palīdzēja [20] mācekļiem saprast, ka starp tiem, kurus jūdi uzskatīja kā pestīšanas necienīgus, bija daudzas pēc patiesības slāpstošas dvēseles.

Tā Kristus centās mācekļus pieradināt pie atziņas, ka Debesu valstībā nav teritoriālu robežu, nav šķiru, nedz aristokrātijas, ka viņiem jāiet pie visām tautām, nesot tām vēsti par Pestītāja mīlestību. Tomēr tikai daudz vēlāk viņi visā pilnībā saprata, ka Dievs "licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums". (Ap. d. 17:26,27)

Pirmie mācekļi viens no otra zināmā mērā atšķīrās. Viņiem bija jāklūst par pasaules skolotājiem, kaut gan tie pārstāvēja dažādus rakstura tipus. Lai sekmīgi veiktu darbu, uz kuru tie tika aicināti, šiem vīriem, atšķirīgiem dabīgās rakstura īpašībās un ieradumos, vajadzēja kļūt vienotiem savās jūtās, domās un rīcībā. Vēloties nodrošināt šo vienotību, Kristus vispirms tos centās piesaistīt sev. Par darba nastu mācekļu labā Viņš izteicās lūgšanā savam Tēvam: "Lai visi ir viens, itin kā tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis. (..) un viņus esi milējis tāpat, kā Tu Mani esi milējis." (Jāņa 17:21,23) Jēzus pastāvīgi lūdza, lai tie būtu svētīti patiesībā, lūdza ar palāvību, apzinoties, ka tāda Visvarenā pavēle bija dota vēl pirms pasaules radīšanas. Viņš zināja, ka valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visām tautām par liecību; [21] Viņš zināja, ka, apbruņota ar Svētā Gara visvareno spēku, patiesība uzvarēs cīņā ar ļauno un asinīm slacītais karogs kādā dienā uzvarosī plīvos pār Viņa sekotājiem.

Kad Kristus zemes dzīves kalpošana tuvojās noslēgumam un Viņš saprata, ka Tam drīz vajadzēs atstāt mācekļus, lai tie turpinātu darbu bez sava Meistara personīgās uzraudzības, Viņš centās tos iedrošināt un sagatavot nākotnei. Jēzus tos nemaldināja ar veltīgām cerībām. Kā atvērtā grāmatā Viņš lasīja visu, kam jānotiek. Kungs apzinājās, ka drīz būs no tiem jāšķiras, atstājot tos vienus kā avis starp vilkiem. Viņš zināja, ka tie cietīs no vajāšanām, ka tos izslēgs no sinagogām un metīs cietumā un ka, apliecinot Viņu par Mesiju, daži no tiem piedzīvos nāvi. Kaut ko par šīm lietām Kristus tiem jau pastāstīja. Runājot par mācekļu nākotni, Viņš bija atklāts un noteikts, lai nākamajos pārbaudījumos tie atcerētos sava Kunga vārdus un tiktu iedrošināti ticēt Viņam kā Glābējam.

Kungs runāja ar tiem par cerību un palāvību. "Jūsu sirdis lai neizbīstas!" Viņš sacīja, "Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeju jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs. Un, kur Es noeju, to ceļu jūs zināt." (Jāņa 14:1-4) [22] Jūsu dēļ Es nācu uz šo pasauli, jūsu dēļ te darbojos, un aizejot vēl turpināšu nopietni pūlēties jūsu labā. Es nācu pasaulē, lai atklātu jums sevi, lai jūs Man ticētu, un eju pie sava un jūsu Tēva, lai sadarbotos ar Viņu jūsu labā.

“Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo Es noēju pie Tēva.” (Jāņa 14:12) Ar to Kristus nedomāja, ka mācekļi veiks vēl iespaidīgākus darbus, nekā Viņš, bet ka to darbam būs plašāks apjoms. Viņš šos vārdus neattiecināja tikai uz brīnumdarbiem, bet uz visu, kas norisināsies Svētā Gara vadībā. “Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani. Bet arī jūs dosit liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie Manis.” (Jāņa 15:26,27)

Šis apsolījums brīnišķīgi piepildījās. Pēc Svētā Gara izliešanās mācekļus tā piepildīja mīlestība uz Kungu un uz tiem, par kuriem Viņš mira, ka to runātie vārdi un pienestās lūgšanas aizkustināja ļaužu sirdi. Viņi runāja Gara spēkā, un šī spēka ietekmē atgriezās tūkstoši.

Kā Kristus pārstāvjiem mācekļiem vajadzēja atstāt izšķirošu iespaidu uz pasauli. Fakts, ka tie bija vienkārši vīri, nesamazināja, bet gan pavairoja viņu iespaidu, jo klausītāju domas novirzīja no cilvēkiem pie Pestītāja, kurš, lai gan neredzams, vēl arvien darbojās kopā ar tiem. Brīnišķīgās apustuļu mācības, viņu iedrošinājuma un cerības pilnie vārdi visiem pierādīja, ka tie nedarbojas savā, bet Kristus spēkā. [23] Pašiem pazemojoties, viņi apliecināja, ka Tas, kuru jūdi piesita krustā, bija Dzīvības Lielkungs, dzīvā Dieva Dēls un ka Viņa vārdā tie tagad veic darbus, kādus Viņš bija darījis.

Savā atvadu sarunā ar mācekļiem naktī pirms krustā sišanas Pestītājs neatsaucās uz ciešanām, kuras jau bija piedzīvojis un vēl cietis. Kristus nerunāja par gaidāmo pazemojumu, bet centās nostiprināt viņu prātu ticībā, pamudinot tos lūkoties uz priekšā stāvošo līksmību, kas sagaida uzvarētājus. Jēzu pašu iepriecināja apziņa, ka Viņš tagad varēs un arī darīs vairāk savu sekotāju labā nekā bija solījis; ka no Viņa plūdis mīlestība un līdzjūtība, skaidrojot dvēseles templi un veidojot cilvēkus raksturā līdzīgus savam Kungam; ka Viņa patiesība, apbruņota ar Svētā Gara spēku, izies uzvarēdama un lai uzvarētu. “To visu Es esmu runājis uz jums,” sacīja Jēzus, “lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jāņa 16:33) Kristus nepazina neveiksmi, nedz arī kļuva mazdūšīgs; un mācekļiem vajadzēja parādīt tādu pašu izturīgu ticību. Tiem pienācās strādāt, kā Viņš bija strādājis, paļaujoties uz Kunga spēku. Lai gan to ceļā stāsies šķietami nepārvarami šķēršļi, tomēr Viņa žēlastībā tiem jāiet uz priekšu, ne no kā nebaidoties un cerot uz visu. [24]

Kristus bija pabeidzis Tam uzliktos pienākumus. Viņš bija sapulcinājis tos, kuriem jāturpina Viņa darbs starp cilvēkiem, tāpēc tagad sacīja: “(..) Es esmu apskaidrots viņos. Es vairs neesmu pasaulē, un Es eju pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi tos savā Vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā mēs.”

“Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Manī esi sūtījis. Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens: Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Manī sūtījis un viņus esi milējis tāpat, kā Tu Manī esi milējis.” (Jāņa 17:10,11,20-23)

3. LIELAIS UZDEVUMS

[25] Pēc Kristus nāves mācekļus gandrīz pilnībā bija pārņēmusi mazdūšība. Viņu Meistars tika atmests, notiesāts un piesists krustā. Priesteri un virsnieki izsmejot bija teikuši: “Citiem Viņš palīdzējis, bet pats sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.” (Mat. 27:42) Mācekļu cerības saule bija norietējusi, un pār viņu sirdīm nolaidās nakts tumsa. Bieži tie pie sevis atkārtoja: “Bet mēs cerējam, ka Viņš ir tas, kas Israēlu atpestīs (..)” (Lūk. 24:31) Vientuļi un noskumušām sirdīm tie atcerējās Kunga vārdus: “Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?” (Lūk. 23:31)

Jēzus vairākas reizes mācekļiem bija mēģinājis stāstīt par nākotni, bet tie necentās domāt par to, ko Viņš saka, tāpēc Meistara nāve tiem nāca kā pārsteigums; un tikai vēlāk, atskatoties uz pagātni un redzot savas neticības sekas, tos pārņēma skumjas. [26] Kad Kristus bija piesists pie krusta, tie neticēja, ka Viņš atkal varētu atgūt dzīvību, kaut gan kādreiz skaidri bija teicis, ka trešā dienā celsies augšā, bet tie bija apmulsuši, nesaprazdami, ko Viņš ar to domāja. Šis izpratnes trūkums Viņa nāves brīdī tos atstāja pilnīgā bezcerībā. Tie bija rūgti vīlušies. Mācekļu ticība nespēja izspraukties cauri ēnai, kurai sātans bija licis nolaisties pār viņu dzīves horizontu. Tagad tiem viss likās neskaidrs un noslēpumains. Bet, ja tie būtu ticējuši Pestītāja vārdiem, cik daudz bēdu tad sev būtu aiztaupījuši!

Izmisuma nomākti, bēdās un bezcerībā mācekļi sapulcējās augšējā istabā, aizslēdza un aizbultēja durvis, baidoties, ka viņus var piemeklēt tāds pats liktenis kā mīļoto Mācītāju. Tieši šeit Pestītājs tiem

parādījās pēc savas augšāmcelšanās.

Četrdesmit dienas Kristus palika virs zemes, sagatavodams mācekļus nākotnes darbam un izskaidrodams to, ko tie agrāk nebija spējīgi saprast. Viņš runāja par pravietojumiem, kas attiecās uz Mesijas nākšanu, uz atmešanu no jūdiem, kā arī uz nāvi, rādīdams, ka ir piepildījusies katra vissīkākā iepriekš paredzētā detaļa. Jēzus tiem teica, ka viņiem šo pravietojumu piepildīšanās jāuzskata kā tā spēka pierādījums, kas tos pavadīs nākotnes darbā. Mēs lasām: "Tad Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie rakstus saprata, un tiem sacīja: "Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcelties no miroņiem trešā dienā un ka Viņa Vārdā būs sludināt atgriešanos un grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes, un jūs esat liecinieki tam visam." (Lūk. 24:45-48) [27]

Šajās dienās, kuras Kristus pavadīja kopā ar mācekļiem, viņi ieguva jaunu piedzīvojumu. Kad tie dzirdēja savu mīloto Meistaru izskaidrojam Rakstus vēl svaigo pagātnes notikumu gaismā, ticība Viņam nostiprinājās visā pilnībā. Tie sasniedza stāvokli, kad varēja sacīt: "Jo es zinu, kam esmu ticējis." (2. Tim. 1:12) Tie sāka saprast sava darba raksturu un plašumu un aptvēra, ka tagad pienācis laiks sludināt pasaulei tiem uzticētās patiesības. Notikumi Kristus dzīvē, Viņa nāve un augšāmcelšanās, pravietojumi, kas norādīja uz šiem notikumiem, atpestīšanas plāna noslēpumi un Jēzus vara piedot grēkus, – visām šīm lietām tie bija liecinieki, un viņiem tās jādara zināmas pasaulei. Aicinot uz atgriešanos Glābēja spēkā, tiem jāsludina miera un pestīšanas Evaņģēlijs.

Pirms pacelšanas Debesīs Kristus deva mācekļiem noteiktu uzdevumu. Viņš teica, ka tiem jāklūst par tās gribas izpildītājiem, ar kuru Viņš pasaulei dāvina mūžīgās dzīvības bagātības. – Jūs esat bijuši liecinieki Manas dzīves upurim pasaules labā, – Viņš sacīja. – Jūs esat redzējuši Manas pūles starp israēliešiem. Un, lai gan Mani ļaudis negrib nākt pie Manis, lai tiem būtu dzīvība, lai gan priesteri un virsnieki darījuši ar Mani, ko gribējuši, lai gan viņi Mani ir atmetuši, tomēr tiem būs vēl cita izdevība pieņemt Dieva Dēlu. Jūs varat apliecināt, ka visus, kas nāk pie Manis, atzīdami un nožēlodami savus grēkus, Es labprāt pieņemu. Tos, kas nāk [28] pie Manis, Es nekādā ziņā neatstumšu. Jums, Maniem mācekļiem, Es uzticu šo žēlastības vēsti. Tā jāpasniedz kā jūdiem, tā pagāniem, – vispirms Israēlam, tad visām tautām, valodām un ļaudīm. Visiem, kas tic, jāsanāk kopā vienā draudzē.

Evaņģēlija uzdevums ir Kristus valstības sūtņu tiesības apliecināošs dokuments. Mācekļiem vajadzēja nopietni strādāt dvēseļu labā, sniedzot tām žēlastības aicinājumu. Viņiem nebija jāgaida ļaudis, lai tie nāktu pie tiem, bet pašiem jāiet ar vēsti pie ļaudīm. Darbs bija jāturpina Kristus vārdā, tāpēc katram to izteiktajam vārdam un katrai rīcībai vajadzēja pievērst uzmanību Kungam kā vienīgajam, kam pieder dzīvību dodošais spēks, pateicoties kuram, grēcinieks var izglābties. Mācekļu ticībai vajadzēja koncentrēties Viņā, žēlastības un spēka avotā. Jēzus vārdā tiem lūgšanā pienācās griezties pie Tēva, lai saņemtu atbildi, un kristīt ļaudis Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Kristus vārdam bija jāklūst par paroli, viņu atšķirības zīmi un vienības saiti, par autoritāti, kas nosaka to darbības virzienu un nodrošina panākumus, jo Viņa valstībā nevarēja tikt atzīts nekas tāds, kas nenes Viņa Vārdu un zīmogu.

Kad Jēzus teica mācekļiem: "Ejiet uz priekšu Manā vārdā un sapulciniet draudzē visus, kas tic," Viņš skaidri atklāja nepieciešamību uzturēt vienkāršību un sirsnību. Jo mazāk lielības un ārišķības, jo lielāks būs viņu iespaids uz labu. Mācekļiem vajadzēja runāt tikpat vienkārši, kā to darīja Kristus, [29] un klausītājus iespaidot ar tām mācībām, ko tie no Viņa bija dzirdējuši.

Jēzus neteica mācekļiem, ka darbs būs viegls. Viņš rādīja pret tiem izvērstos ļaunā sabiedroto spēkus. Tiem būs jācīnās "pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā". (Ef. 6:12) Bet tie netiks atstāti, lai cīnītos vieni. Jēzus tos pārliecināja, ka būs kopā ar tiem; un, ja viņi ticībā ies uz priekšu, tad varēs darboties Visvarenā aizsardzībā. Viņš pamudināja mācekļus būt drošiem un stipriem, jo viņu rindās uzturēsies kāds varenāks par eņģeļiem – pats Debesu armijas Virspavēlnieks. Tas gādās par visu nepieciešamo viņu darba vajadzībām un uzņemsies atbildību par sekām. Cik ilgi tie paklausīs sava Kunga vārdam un strādās saskaņā ar Viņu, tiem nevar neveikties. Viņš pavēlēja: Ejiet pie visām tautām. Dodieties uz visattālākajiem apdzīvotās zemes apgabaliem ar pārliecību, ka arī tur Es esmu kopā ar jums. Darbojieties ticībā un pašāvēģībā, jo nekad nepienāks tāds laiks, ka Es jūs varētu atstāt. Es vienmēr būšu ar jums, palīdzēdams pildīt pienākumus, vadīdams, iepriecinādams, svētīdams un jūs atbalstīdams, sniegdams veiksmi izteikt vārdus, kas ļaužu uzmanību pievērsīs Debesīm.

Kristus upuris cilvēku labā bija pilnīgs un pietiekošs, jo salīdzināšanas noteikumi tika izpildīti. Darbs, kura dēļ Viņš bija nācis uz šo pasauli, tagad bija pabeigts. Jēzus bija ieguvis valstību, atņemot to sātanam un kļūstot par visu lietu mantinieku. Viņš bija ceļā uz Dieva troni, lai saņemtu pagodināšanu no Debesu pulkiem. [30] Ietērpts neierobežotā autoritātē, Viņš deva mācekļiem uzdevumu: "Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās

mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:19,20)

Tieši pirms šķiršanās no mācekļiem, Kristus vēlreiz saprotami paskaidroja savas valstības raksturu. Viņš atsauc atmiņā lietas, par kurām jau kādreiz bija stāstījis, paziņodams, ka Viņam nekad nav bijis nodoms izveidot šajā pasaulē laicīgu valsti. Viņš netika paredzēts kā laicīgs monarhs, kas valdītu Dāvida tronī. Kad mācekļi jautāja: “Kungs, vai Tu šīnī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?” – Kristus atbildēja: “Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis savā paša varā.” (Ap. d. 1:6,7) Tiem nebija nekādas vajadzības ieskatīties nākotnē tālāk par to, cik Viņš bija atklājis. Viņu uzdevums bija pasludināt Evaņģēliju.

Kristus redzamā klātbūtne tagad gatavojās mācekļus atstāt, bet tiem jau bija nodrošinātas jauna spēka veltes. Tiem visā pilnībā bija jāsaņem Svētais Gars, apzīmējot tos viņu darbam. Pestītājs teica: “(..) redzi, Es jums sūtu sava Tēva apsoliĵumu. Bet palieciet jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apģērbti ar spēku no augšienes.” (Lūk. 24:49) “Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām. (..) Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:5,8) [31]

Pestītājs labi zināja, ka nekādi pierādījumi, lai cik loģiski tie arī nebūtu, nespēs atkausēt cietās sirdis un izlauzties cauri pasaulīguma un patmīlības čaulai. Viņš saprata, ka mācekļiem jāsaņem Debesu svaidījums, ka Evaņģēlijs būs iespaidīgs tikai tad, ja to pasludinās Viņa kā Ceļa, Patiesības un Dzīvības atziņas sasildītas sirdis un lūpas. Mācekļiem uzticētais darbs prasīs milzīgas spējas, jo pret tiem gāzīsies dziļa un spēcīga ļaunuma straume. Tumsības spēkus komandēja modrs un apņēmīgs vadonis, un Kristus sekotāji varēja cīnīties par taisnību tikai pateicoties Dieva sniegtajai palīdzībai, sūtot Svēto Garu.

Kristus sacīja, ka mācekļiem darbs jāiesāk Jeruzālemē. Šī pilsēta bija Viņa apbrīnojamā upura pieņemšanas vieta cilvēku cilts labā. Seit, ietērpts cilvēcībā, Viņš staigāja un sarunājās ar ļaudīm, lai gan tikai nedaudzi saprata, cik tuvu Debesis tad bija pienākušas Zemei. Tur Viņu notiesāja un piesita krustā. Jeruzālemē dzīvoja daudzi, kas slepus ticēja, ka Jēzus no Nācaretes ir Mesija, un vēl daudzi citi, kurus bija pieviluši priesteri un virsnieki. Tiem vajadzēja pasludināt Evaņģēliju. Viņi bija jāaicina atgriezties, izskaidrojot brīnišķīgo patiesību, ka grēku piedošana iespējama vienīgi Kristū. [32] Un tam bija jānotiek, kamēr vēl visu Jeruzālemi savīlņoja pēdējo nedēļu satraucošie notikumi, lai mācekļu sludināšana atstātu visdziļāko iespaidu.

Savas kalpošanas laikā Jēzus pastāvīgi mācekļu uzmanību pievērsa faktam, ka tiem jābūt vienotiem ar Viņu darbā, atbrīvojot pasauli no grēka verdzības. Izsūtot divpadsmit vīrus un vēlāk septiņdesmit, lai sludinātu par Dieva valstību, Viņš mācīja, ka to pienākums ir atklāt citiem tās atziņas, ko Viņš tiem bija darījis zināmas. Visas savas darbības laikā Kristus tos bija gatavojis personīgam pienākumam, lai, viņu skaitam pieaugot, tie izklīstot aizsniegtu iespējami visattālākos zemes nostūrus. Un tāds bija arī Viņa pēdējais mācekļiem dotais novēlējums, lai tie uzticīgi sniegtu pasaulei priedīgo pestīšanas vēsti.

Kad Kristum pienāca laiks doties pie sava Tēva, Viņš izveda mācekļus ārā līdz Betānijai un tur apstājās, kamēr mācekļi ap To sapulcējās. Tad ar svētot izstieptām rokām, it kā apliecinādams savu gādību par tiem, Viņš lēni pacēlās augšup. “Un notika, kad Viņš tos svētīja, Viņš no tiem šķīrās un tapa uzcelts debesīs.” (Lūk. 24:51)

Kamēr mācekļi raudzījās augšup, lai uztvertu vēl pēdējo sava aizejošā Kunga acu skatu, Viņš tika uzņemts Debesu eņģeļu līksmajos pulkos. Pavadot Viņu uz Debesu pagalmiem, eņģeļi uzvaras gavilēs dziedāja: “Jūs, pasaules valstis, dziediet Dievam, dziediet slavas dziesmas tam Kungam, kas brauc pa debesu debesīm, kas ir no pasaules sākuma! Redzi, pērkona dārdos Viņš varenī liek atskanēt savai balsij. Dodiet Viņam godu! Viņa augstības spēks valda pār Israēlu, un Viņa varenība sniedzas līdz padebešiem.”

(Ps. 68:33-35) [33]

Mācekļi vēl nopietni raudzījās debesu tālēs, kad, “lūk, pie tjiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs. Tie sacīja: “Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam.” (Ap. d. 1:10,11)

Šo Kristus otrās atnākšanas apsoliĵumu mācekļiem vienmēr vajadzēja paturēt prātā. Tas pats Jēzus, ko viņi redzēja paceļamies Debesīs, nāks atkal, lai ņemtu pie sevis tos, kas šeit uz zemes nodevušies

kalpošanai Viņam. Tā pati balss, kas tiem sacīja: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam," aicinās tos pie sevis Debesu valstībā.

Kā ēnas kalpošanā Augstais priesteris nolika savas virspriestera drēbes un apvilka parasta priestera baltās linu drānas, tāpat Kristus nolika ķēnišķīgo apģērbu, ietērpās cilvēcībā un pienesa upuri, pats būdams priesteris un upuris. Un, tāpat kā Augstais priesteris pēc izpildītas kalpošanas vissvētākajā vietā iznāca pie gaidošās draudzes savās virspriestera drēbēs, tā Kristus nāks otrreiz tērpts visspožākās baltās drēbēs, "kā neviens balinātājs virs zemes tās nevar balināt". (Mark. 9:3) Viņš nāks savā un sava Tēva godībā, un visi eņģeļu pulki to pavadīs.

Tā piepildīsies Kristus apsolījums mācekļiem: "Tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis." (Jāņa 14:3) [34] Kas Viņu būs mīlējuši un gaidījuši, tos Viņš vainagos ar godu, slavu un nemirstību. Ticībā mirušie iznāks no saviem kapiem, un dzīvie kopā ar tiem tiks uzņemti Kungam pretī gaisā. Daiļskanīgāku par katru mūziku, kādu jebkad mirstīgas ausis ir klausījušās, tie dzirdēs Jēzus balsi sakām: "Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." (Mat. 25:34)

Tagad mācekļi varēja priecāties cerībā uz sava Kunga atnākšanu.

4. VASARSVĒTKI

[35] Kad mācekļi no Eļļas kalna atgriezās Jeruzālemē, ļaudis tos novēroja, cerēdami viņu sejas ieraudzīt skumjas, apjukumu un vilšanos, bet tie bija apmierināti un liksmi. Viņi vairs neskuma par zudušajām cerībām. Tie bija redzējuši augšāmcēlušos Pestītāju, un viņu ausis vēl arvien skanēja šķīroties dzirdētie apsolījuma vārdi.

Paklausot Kristus pavēlei, tie tagad Jeruzālemē gaidīja Tēva apsolījumu – Svētā Gara izliešanu, tomēr nedzīvoja bezdarbībā. Raksti saka, ka viņi bija "allaž Templī, teica un slavēja Dievu". (Lūk. 24:53) Viņi parasti sanāca kopā, lai Jēzus vārdā pienestu savas lūgšanas Tēvam, apzinādamies, ka tiem ir Pārstāvis Debesīs, Aizstāvis pie Dieva troņa. Svētā bijībā tie zemojās lūgšanā, atkārtotami apsolījumu: "Ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā Vārdā. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsit, ka jūsu prieks būs pilnīgs." (Jāņa 16:23,24) [36] Augstāk un arvien augstāk tie pacēla ticības rokas, paļaudamies uz spēcīgo argumentu: "Kas mūs pazudinās? Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv?" (Rom. 8:34)

Gaidot apsolījuma piepildījumu, mācekļi pazemoja savas sirdis patiesā nožēlā un atzina agrāko neticību. Atceroties vārdus, kurus Kristus tiem bija teicis vēl pirms nāves, viņi tagad daudz pilnīgāk izprata to nozīmi. Atmiņā par jaunu uzausa aizmirstās atziņas, un viņi tās atgādināja viens otram, nosodot paši sevi, ka tiem nav bijis pareizs priekšstats par Pestītāju. Aina pēc ainas no Jēzus brīnišķīgās dzīves kā kādā procesijā slidēja tiem garām. Pārdomājot par Viņa nevainojamo, svēto izturēšanos, tie jūta, ka nekāds darbs nebūtu par smagu, neviens upuris par lielu, ja tikai viņi savā dzīvē varētu nodot liecību par Kristus rakstura skaistumu. Ja vien būtu iespējams atgriezt un no jauna pavadīt šos trīs pagājušos gadus, ak, cik pavisam citādāk tie tad rīkotos! Ja tikai varētu atkal redzēt savu Meistaru, ar kādu nopietnību tie censtos pierādīt, cik dziļi Viņu mīl un cik patiesi nožēlo, ka ar savu neticību vārdos un darbos ir Viņu skumdinājuši! Tomēr mācekļus iepriecināja doma, ka tiem ir piedots, un tie nolēma, ka, cik vien iespējams, savu neticību tagad izpirks, bezbailīgi apliecinot Jēzu cilvēku priekšā.

Ar lielu nopietnību viņi lūdza, lai kļūtu derīgi [37] ar ļaudīm sastapties un spētu ikdienas gaitās lietot vārdus, kas grēciniekus vadītu pie Kristus. Atstādami visu nevienprātību, visu cenšanos pēc pārākuma, tie tagad vienojās ciešā kristīgā sadraudzībā. Viņi arvien vairāk tuvojās Dievam un, to darot, saprata, kāda tiem bijusi priekšrocība – atrasties tik tuvā saskarē ar Kristu. Sirdi pildīja skumjas, domājot par to, cik daudzas reizes tie Viņu bija apbēdinājuši ar savu kūtro uztveri un nespēju iedziļināties atziņās, ar kurām Meistars viņu pašu labā tos bija centies iepazīstināt.

Šīs sagatavošanās dienas bija dziļas sirds pārbaudes laiks. Mācekļi izjuta savas garīgās vajadzības un lūdza Kungu pēc svēta svaidījuma, kas tos darītu derīgus dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza svētības tikai sev. Tie izjuta atbildību par apkārtējiem ļaudīm, jo saprata, ka Evaņģēlijs jāpasludina visā pasaulē, tāpēc pieprasīja spēku, ko Kristus bija apsolījis.

Patriarhālajā laikmetā Svētā Gara ietekme bieži atklājās manāmā veidā, tomēr nekad visā tās pilnībā. Tagad, paklausot Pestītāja vārdiem, mācekļi lūdza pēc šīs dāvanas, un Kristus Debesīs tos atbalstīja. Viņš pieprasīja Svētā Gara dāvanu, lai to varētu izliet pār saviem sekotājiem.

"Kad Vasarsvētku diena bija atnākusi, visi bija sapulcējušies vienā vietā; un piepeši no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu, kur tie sēdēja." (Ap. d. 2:1,2)

Gars pār gaidošajiem un lūdzošajiem mācekļiem nāca ar tādu pilnību, ka aizsniedza katru sirdi. Ar lielu spēku savai draudzei atklājās pats Mūžīgais Dievs. Šķita, ka kopš laikmetiem šis varenais iespaids ir bijis it kā aizzināts un tagad Debesis priecājas, ka ir iespēja izliet pār draudzi Gara žēlastības bagātības. Svētā Gara vadībā grēku atzišanas un nožēlas vārdi savienojās ar slavas dziesmām par grēku piedošanu. Atskanēja pateicība, bija dzirdami pravietojumi. Ar sevišķu uzmanību tiem pievērsās visas Debesis, lai godbijībā apbrīnotu neizmērojamās un neaptveramās aizgādības gudrību. Apustuļi izbrīnā izsaucās: "Tā tik ir mīlestība!" Viņi satvēra piešķirto dāvanu. Un kas notika pēc tam? – Gara zobens, no jauna asināts spēkā un Debesu zibeņu apgaismots, lauza sev ceļu cauri neticībai. Tūkstoši atgriezās vienā dienā.

"Tas jums par labu, ka Es aizeju," Jēzus bija teicis saviem mācekļiem. "Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums. (..) Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no sevis pašā, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas." (Jāņa 17:7,13)

Kristus pacelšanās Debesīs bija signāls, ka Viņa sekotājiem jāsaņem apsolītās svētības. Tās viņi tagad gaidīja, pirms uzsāka savu darbu. Kristum ieejot pa Debesu vārtiem, Viņš pielūdzošo eņģeļu vidū no jauna tika nosēdināts uz troņa. [39] Tikko šī ceremonija beidzās, pār mācekļiem bagātīgi nonāca Svētais Gars, un Kristus tādā veidā tika pagodināts ar to godību, kas Viņam bija kopā ar Tēvu visā mūžībā. Gara izliesšanās Vasarsvētkos bija Debesu paziņojums, ka ir pabeigta Pestītāja inaugurācija. Saskaņā ar apsolījumu, Viņš no Debesīm saviem sekotājiem sūtīja Svēto Garu par zīmi, ka Viņš, būdams Priesteris un Ķēniņš, ir saņēmis varu Debesīs un virs Zemes un ir kā Svaidītais pār saviem ļaudīm.

"Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, kas sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt." (Ap. d. 2:3,4) Pieņemot uguns mēļu izskatu, pār kopā sanākušajiem dusēja Svētais Gars. Tas bija mācekļiem piešķirtās dāvanas simbols, kas tos darīja spējīgus tekoši runāt valodās, ar kurām tie līdz šim nebija pazīstami. Uguns norādīja uz kvēlo dedzību, kādā mācekļiem jādarbojas, un uz spēku, kas pavadīs viņu darbu.

"Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri no visādām tautām zem debess." (Ap. d. 2:5) Vajāšanu laikā tie bija izkaisīti gandrīz pa visām apdzīvotās pasaules daļām un, dzīvojot trimdā, tagad runāja dažādās valodās. Daudzi no tiem šajā gadījumā atradās Jeruzālemē, sekojot līdzīgu reliģisko svētku norisei. Ļaužu pulkā bija pārstāvji no visām pazīstamajām valodām, un šī valodu dažādība varēja kļūt par lielu kavēkli Evaņģēlija pasludināšanā, tādēļ Dievs apustuļiem brīnišķīgā veidā novērsa šīs grūtības. [40] Svētais Gars padarīja darbu, ko viņi nespētu paveikt visas savas dzīves laikā. Tagad tie varēja brīvi liecināt par Evaņģēlija patiesībām, runājot pareizi to cilvēku valodās, starp kuriem tie darbojās. Šī apbrīnojamā dāvana bija spēcīgs pierādījums pasaulei, ka viņu uzdevums nesa Debesu zīmogu. No šī laika mācekļu valoda bija tīra, vienkārša un pareiza, vai nu tie runāja savā mātes valodā, vai kādā svešvalodā.

"Kad šī balss atskanēja, ļaužu pulks sanāca kopā un izbijās, jo ikviens tos dzirdēja runājam savā valodā. Tie sabijās un brīnīdamies sacīja: "Vai visi šie, kas runā, nav galilieši? Kā tad mēs ikviens dzirdam savu dzimto valodu?" (Ap. d. 2:6-8)

Redzot visu notiekošo, priesteri un virsnieki kļuva ārkārtīgi nikni, tomēr neuzdrošinājās ļaut vaļu naida izpausmēm, jo baidījās sevi pakļaut ļaužu dusmām. Tie Nācarieti bija nodevuši nāvē, bet te Viņa kalpi, nemācīti Galilejas vīri, visās pazīstamajās valodās tagad stāsta par Kristus dzīvi un darbiem. Cenzdamies mācekļu brīnišķās spējas izskaidrot kādā dabīgā veidā, priesteri paziņoja, ka viņi ir piedzērušies, pārkāpjot daudz lietojot svētkiem sagatavoto vīnu. Daži nezinošākie no klātesošajiem ļaudīm šo izskaidrojumu pieņēma par patiesību, bet izglītotākie apzinājās, ka tā nav taisnība. Tie, kas paši prata šīs svešās valodas, liecināja, cik pareizi mācekļi tās tagad pārvalda. [41]

Atbildot priesteru apvainojumiem, Pēteris paskaidroja, ka šis notikums ir Joēla pravietojuma tiešs piepildījums, kurā tas paredzēja, ka tāds spēks nāks pār cilvēkiem, lai tos sagatavotu sevišķam darbam. "Jūs, jūdi un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat," viņš sacīja, "lai tas jums ir zināms, un iegaumējiet manus vārdus; šie nav piedzēruši, kā jums šķiet, jo ir tikai dienas trešā stunda, bet te piepildās pravieša Joēla vārdi: tas notiks pēdējās dienās, sāka Dievs, Es izliešu no sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvj

sapņos sapņus. Un arī pār saviem kalpiem un savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no sava Gara, un tie pravietos." (Ap. d. 2:14-18)

Skaidri un spēcīgi Pēteris liecināja par Kristus nāvi un augšāmcelšanos: "Israēlieši, uzklausiet šos vārdus: Nācietiet Jēzu, šo vīru, Dievs jūsu priekšā apliecinājis ar vareniem darbiem, brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darījis caur Viņu jūsu vidū, kā jūs paši zināt. To Dievs pēc sava lēmuma un paredzes nodevis, un jūs Viņu ar noziedznieku rokām esat piekaluši pie krusta un nonāvējuši. Viņu Dievs uzmodinājis, nāves sāpes raisīdams, jo nevarēja būt, ka tā Viņu paturētu savā varā." (Ap. d. 2:22-24)

Pēteris nerunāja par Kristus mācībām, lai apstiprinātu savu viedokli, jo viņš zināja, ka klausītāju aizspriedumi bija tik lieli, ka viņa vārdiem par šo tematu nebūtu nekāda iespaids. Tā vietā viņš tiem stāstīja par Dāvidu, kuru jūdi uzskatīja par vienu no savas tautas sentēviem. [42] "Jo Dāvids par Viņu saka: tas Kungs man vienmēr bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa labo roku, lai es nešaubītos. Tāpēc mana sirds priecājas un mana mēle līksmojas, un arī mana miesa dusēs cerībā. Jo Tu manu dvēseli nepametīsi pazemē, nedz savam Svētajam liksi redzēt satrūdēšanu."

"Brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu; tas ir nomiris un apglabāts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai. (..) Viņš ir runājis par Kristus augšāmcelšanos: Viņš nepalika pazemē, un Viņa miesa neredzēja satrūdēšanu. So Jēzu Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki." (Ap. d. 2:25-27,29,31,32)

Skats tiešām izvēršas ļoti iespaidīgs! Lūk, ļaudis nāk no visām pusēm, lai dzirdētu no mācekļiem patiesību par Jēzu. Tie spiežas tuvāk, pārpildot visu templi. Tur ir priesteri un virsnieki, ar drūmām un jaunām sejām, ar nerimstošu ienaidu sirdī pret Kristu un asinīm aptraipītām rokām, kuras tie izlēja, piesitot krustā pasaules Pestītāju. Tie bija cerējuši ieraudzīt mācekļus izbijušos no apspiedēju un slepkavu rupjās varas, bet atrod viņus stāvam pāri visām bailēm, Svētā Gara pilnus, ar spēku runājot par načarieša Jēzus dievību. Tie dzird viņus ar drošību liecinām, ka nesen pazemotais, apsmietais, nežēlīgu roku mocītais un krustā piesistais vīrs ir Dzīvības Lielkungs, kas tagad paaugstināts pie Dieva labās rokas.

Daži no apustuļu klausītājiem bija aktīvi piedalījušies Kristus notiesāšanā un nāves soda izpildē. [43] To balsis bija pievienojušās puļļa saucieniem, lai sit Viņu krustā. Kad Jēzus un Baraba stāvēja ļaužu priekšā tiesas zālē un Pilāts jautāja: "Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu?" viņi bija klieguši: "Ne So, bet Barabu!" (Mat. 27:17; Jāņa 18:40) Un, kad Pilāts beidzot tiem nodeva Kristu, sacīdams: "Nemiet jūs Viņu un sitiet krustā! Jo es pie Viņa vainas neatrodu!" "Es esmu nevainīgs pie šī taisnā asinīm," tie bija saukuši: "Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem." (Jāņa 19:6; Mat. 27:24,25)

Tagad tie dzirdēja mācekļus paziņojam, ka krustā piesistais bijis Dieva Dēls. Priesteri un virsnieki nodrebēja. Ļaudis pārņēma vainas apziņu un izmisums. "Sie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: "Brāļi, ko lai mēs darām?" (Ap. d. 2:37) Starp tiem, kuri klausījās apustuļu vārdus, bija arī savā ticībā patiesi, dievbijīgi jūdi. Spēks, kas pavadīja katru izteikto pierādījumu, pārliecināja tos, ka Jēzus patiešām bijis Mesija.

"Bet Pēteris tiem atbildēja: "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās." (Ap. d. 2:38,39)

Vainīgajiem ļaudīm Pēteris uzsvēra faktu, ka viņi Kristu ir noraidījuši tāpēc, ka priesteri un virsnieki tos bija pieviluši; un, ja viņi arī turpmāk meklēs šo vīru padomu un gaidīs, lai tie atzīst Kristu, pirms paši uzdrošināsies to darīt, tad nekad Viņu par Mesiju nepieņems. Sie iespaidīgie vīri, lai gan apliecina dievbijību, patiesībā kāroja slavu un bagātību un tāpēc arī negribēja nākt pie Kristus, lai saņemtu gaismu.

Debesu apgaismojuma iespaidā Raksti, kurus Kristus bija izskaidrojis mācekļiem, viņu priekšā atklājās pilnīgā patiesības spožumā. Plīvurs, kas tiem kavēja līdz galam izprast to, kam jātiec atceltam, tagad bija noņemts, un tie skaidri aptvēra Kristus misijas būtību un Viņa valstības raksturu. Tie varēja iespaidīgi runāt par Pestītāju; un, kad tie saviem klausītājiem atklāja atpestīšanas plānu, daudzi tika pārliecināti un atzina savu vainu. Ļaužu apziņa tika atbrīvota no priesteru uzspiestajām tradīcijām un māņticības, un to vietu ieņēma Pestītāja mācība.

"Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu." (Ap. d. 2:41)

Jūdu vadoņi bija iedomājušies, ka Kristus darbs izbeigsies līdz ar Viņa nāvi, bet tā vietā tie piedzīvoja Vasarsvētku dienas apbrīnojamus notikumus. Tie dzirdēja mācekļus, apveltītus ar līdz šim vēl nepieredzētu spēku un enerģiju, sludinot par Kristu, un viņu vārdus pavadīja zīmes un brīnumi. Jeruzālemē, pašā jūdaisma cietoksnī, tūkstoši atklāti apliecināja ticību Jēzum no Nācaretes kā Mesijam.

Mācekļi bija pārsteigti un iepriecināti par dvēseļu plaujas plašajiem apmēriem, tomēr šo brīnišķo ražas ievākšanu neuzskatīja kā savu puļu rezultātus; viņi saprata, ka ir vienīgi iekļāvušies kāda cita Vīra darbā. Jau kopš Ādama [45] krišanas Kristus saviem izvēlētiem kalpiem tika uzticējis sēt Vārda sēklu cilvēku sirdīs, un savas zemes dzīves laikā arī Viņš pats bija sējis patiesības sēklu un to slacinājis ar savām asinīm. Vasarsvētku dienā notikusī atgriešanās bija šīs sējas rezultāts. Tā bija no Kristus darba ievāktā raža, kas atklāja Viņa mācības spēku.

Apustuļu argumenti vien, lai cik skaidri un pārliecinoši tie nebūtu, nespētu atvairīt aizspriedumus, kas bija pretojušies tik daudziem pierādījumiem. Bet Svētais Gars šīs liecības līdz ļaužu sirdij pavadīja ar dievišķu spēku. Apustuļu vārdi bija kā Visvarenā asās bultas, kas pārliecināja cilvēkus par viņu šausmīgo vainu, atmetot un piesitot krustā Godības Ķēniņu.

Mācekļu audzināšanas darbu Kristus vadīja tā, lai tie izjustu vajadzību pēc Svētā Gara. Gara pamācīti, tie saņēma savu galīgo slīpējumu un izgāja dzīves darbā. Tie vairs nebija nezinoši un neizglītoti. Tie vairs nebija kā savrup stāvošu, nesaskanīgu un strīdīgu elementu kopa. Viņu cerība vairs nepastāvēja pasaules dižumā. Viņi bija "vienprātīgi", "viena sirds un dvēsele". (Ap. d. 2:46; 4:32) Kristus pildīja to domas, un Viņa valstības nostiprināšana bija mācekļu vienīgais mērķis. Savā prātā un raksturā tie kļuva līdzīgi Meistaram, un cilvēki "uzzināja, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu". (Ap. d. 4:13)

Vasarsvētkos tie saņēma gaismu no Debesīm. Tagad atklājās patiesības, kuras viņi nevarēja saprast, kamēr bija kopā ar Kristu. Ar līdz šim nepazītu ticību un pārliecību tie pieņēma Svēto Rakstu mācības, jo [46] atzīt Kristu kā Dieva Dēlu tiem vairs nebija ticības jautājums. Tie saprata, ka, lai gan tērpts cilvēcībā, Viņš tiešām bija Mesija, tāpēc tagad savus piedzīvojumus atstāstīja pasaulei ar tādu uzticību, kas radīja pārliecību, ka ar viņiem ir Dievs.

Jēzus vārdu tie tagad varēja izrunāt ar drošību, jo vai tad Viņš nebija to Draugs un vecākais Brālis? Iekļauti ciešā savienībā ar Kristu, tie līdz ar Viņu piedalījās dievišķajā darbā. Cik dedzīgos vārdos tie izteica savas domas, liecinot par Meistaru! Mācekļu sirdis bija tik bagātas, dziļas un lielas labvēlības pilnas, ka tie izjuta pamudinājumu iet līdz pasaules galam un liecināt par Kristus spēku. Tie bija pildīti ar dedzīgu vēlēšanos turpināt Viņa iesākto darbu, atzīstot sava parāda lielumu Debesīm, kā arī atbildību par tiem uzticēto pienākumu. Stiprināti ar Svētā Gara svaidījumu, viņi izgāja pilni dedzības nest tālāk krusta uzvaru. Gars viņus iedvesmoja, runāja ar to lūpām, un mācekļu sejās staroja Kristus miers. Tie bija sevi svētījuši kalpošanai Viņam, un par šo nodošanos liecināja pat viņu sejas izteiksme.

5. GARA DĀVANA

[47] Tuvojoties zemes dzīves kalpošanas noslēgumam, Kristus mācekļiem deva apsolījumu par Svēto Garu. Viņš jau stāvēja krusta ēnā, pilnībā apzinoties noziegumu smagumu, kas gūlās uz Viņu kā grēku nesēju. Pirms sevis nodošanas par salīdzinošo upuri Kristus mācekļus iepazistināja ar vissvarīgāko un pilnīgāko dāvanu, kuru Viņš piešķīrs saviem sekotājiem, – dāvanu, kas tiem dos iespēju aizsniegt Kunga žēlastības neizsmeļamās bagātības. "Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos." (Jāņa 14:16,17) Pestītājs norādīja uz laiku, kad Svētais Gars nāks kā Viņa pārstāvis, lai paveiktu varenu darbu. Gadu simtos uzkrātajam ļaunumam vajadzēja stāties pretī Gara dievišķajā spēkā. [48]

Kādi tad bija Svētā Gara izliešanas rezultāti Vasarsvētku dienā? Pricīgās ziņas par augšāmcēlušos Pestītāju tika izplatītas līdz apdzīvotās pasaules visattālākajām vietām. Mācekļiem sludinot vēsti par glābjošo žēlastību, ļaužu sirdis pakļāvās šīs vēsts spēkam. Draudze pieredzēja jaunatgriezto pievienošanos it visās vietās. Arī atkritēji no jauna atgriezās. Grēcinieki pulcējās kopā ar ticīgajiem, lai meklētu visdārgāko Pērli. Daži, kuri pirms tam bija visniknākie Evaņģēlija pretinieki, kļuva par tā aizstāvjiem un cīnītājiem. Piepildījās pravietojums: "(..) visnespēcīgākais viņu starpā būs tai dienā kā Dāvids, un Dāvida nams būs kā Dievs, kā tā Kunga eņģelis viņu priekšā." (Čah. 12:8) Katrs kristietis savā brālī redzēja atklājamies dievišķo mīlestību un žēlastību. Dominēja tikai viena interese, kas izslēdza visas pārējās. Ticīgo centieni izpaudās Kristum līdzīga rakstura atklāšanā un darbā pie Viņa valstības paplašināšanas.

“Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem.” (Ap. d. 4:33) So pūļu rezultātā draudzei pievienojās vērtīgi cilvēki, kuri, pieņēmuši patiesības vārdu, savu dzīvi ziedoja darbam, lai sniegtu citiem to cerību, kas ar mieru un prieku pildīja viņu sirdi. Tos nebiedēja un neatturēja nekādi draudi. Kungs runāja ar viņu lūpām, un, ejot no vienas vietas uz otru, tie sludināja Evaņģēliju un darīja dievišķās žēlastības brīnumus.

Lūk, cik spēcīgi Dievs var darboties, ja cilvēki sevi nodod Viņa Gara vadībai! [49]

Svētā Gara apsolījums nav norobežots kādam laikam vai rasei. Kristus paziņoja, ka Gara dievišķajam iespaidam jābūt ar Viņa sekotājiem līdz galam. No Vasarsvētku dienas līdz mūsu laikam Iepriecinātājs tiek sūtīts visiem, kas sevi pilnībā nodevuši Kungam un Viņa kalpošanai. Pie visiem, kas Kristu pieņēmuši kā personīgo Pestītāju, Svētais Gars ir nācis kā padomdevējs, svētotājs, vadītājs un liecinieks. Jo ciešāk ticīgie ir staigājuši ar Dievu, jo skaidrāk un spēcīgāk tie ir runājuši par sava Glābēja mīlestību un Viņa pārveidojošo žēlastību. Vīri un sievas, kas ilgajos vajāšanu un pārbaudījumu gadsimtos lielā mērā savā dzīvē baudījuši Svētā Gara klātbūtni, ir kļuvuši par simbolu un radījuši izbrīnu pasaulē. Tie eņģeļu un cilvēku priekšā ir atklājuši glābjošās mīlestības pārveidojošo varu.

Tie, kas Vasarsvētku dienā tika apveltīti ar spēku no augšienes, nebija atbrīvoti no tālākiem kārdinājumiem un pārbaudījumiem. Kad viņi liecināja par patiesību un taisnību, tiem atkārtoti uzbruka visas patiesības ienaidnieks, cenšoties tos aplaupīt viņu kristīgajos piedzīvojumos. Tiem bija jācīnās ar visiem Dieva dotajiem spēkiem, lai sasniegtu ticīgu cilvēku garīga brieduma pilnības mēru Kristū Jēzū. Ik dienas tie lūdza pēc jaunas žēlastības veltes, lai varētu pacelties augstāk un augstāk pretī pilnībai. Vingrinoties ticībā Dievam, Svētā Gara iespaidā pat visvājākie iemācījās uzlabot tiem uzticētās spējas, kļūstot svētāki, šķīstāki un cēlāki. [50] Pazemībā, pakļaujot sevi Svētā Gara pārveidojošajam iespaidam, tie kļuva par dievišķās dabas daļībniekiem un veidojās dievišķā līdzībā.

Kristus atvadīšanās brīdī teiktajā apsolījumā, ka Viņš kā savu pārstāvi sūtīs Svēto Garu, laika gaita nav ieviesusi nekādas pārmaiņas. Tie nav kādi ierobežojumi no Dieva puses, kas aizkavē Viņa žēlastības bagāto plūsmu Zemes iemītniekiem. Ja apsolījuma piepildījums neizpaužas tā, kā to varētu sagaidīt, tad tikai tāpēc, ka šis apsolījums nav pietiekoši vērtēts. Ja visi būtu labprātīgi saņemt, tad visi arī būtu piepildīti ar Garu. Kur par Svētā Gara vajadzību maz domā, tur vērojams garīgs sausums, garīga tumsa, garīgs nespēks un nāve. Ja mūsu uzmanību saista mazāk svarīgas lietas, tad garīgā spēka, kas nepieciešams draudzes augšanai un labklājībai, kas nestu sev līdzī visas citas svētības, noteikti pietrūks, lai gan šis spēks tiek piedāvāts neierobežotā pārpilnībā.

Ja nu Svētā Gara dāvana ir līdzeklis, ar kuru varam iegūt spēku, kāpēc mēs pēc tās nesalkstam un neslāpstam? Kāpēc mēs par to nerunājam, nelūdzam un nesludinām? Kungs ir labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas Viņam kalpo, nekā vecāki vēlas dot labas dāvanas saviem bērniem. Katram darbiniekam jālūdz Dievs, lai ik dienas saņemtu Gara kristību. Ticīgu strādnieku grupiņām jāsapulcējas, lai lūgtu pēc īpašas palīdzības, pēc Debesu gudrības, lai zinātu plānot un plānus saprātīgi īstenot dzīvē. Viņiem sevišķi jāaizlūdz, lai Dievs ar Svēto Garu bagātīgā mērā svētītu savus izredzētos vēstnešus misijas laukos. [51] Patiesības sludināšanā Svētā Gara klātbūtne Dieva darbiniekiem nodrošinās tādu varu, ko nevar dot visas pasaules gods un slava.

Svētais Gars paliks ar Dievam svētījušos darbinieku, lai kur viņš arī nebūtu. Mācekļiem teiktie vārdi ir sacīti arī mums. Aizstāvis ir tiklab mūsu kā viņu. Gars dod spēku, kas centīgus cīnītājus, kaut arī pasaules naida apņemtus, uztur katrā neparedzētā gadījumā un uzrāda viņu pašu trūkumus un kļūdas. Bēdās un grūtībās, kad izredzes liekas tumsas un nākotne nezināma, un mēs jūtamies bezpalīdzīgi un vieni, atbildot uz ticības lūgšanu, Svētais Gars sniedz sirdij mierinājumu.

Ja cilvēks sevišķos apstākļos parāda garīgu sajūsmu, tas vēl nav izšķirošs pierādījums, ka viņš ir kristietis. Svēta dzīve nav aizraušānās; tā ir pilnīga gribas pakļaušana Dievam un dzīvošana no katra vārda, kas iziet no Viņa mutes; tā ir Debesu Tēva gribas izpildīšana un uzticēšanās Dievam pārbaudījumos, tiklab dzīves tumšos, kā gaišos brīžos. Tā ir staigāšana ticībā, ne skatīšanās, nešaubīga paļaušanās uz Dievu un dusēšana Viņa mīlestībā.

Mums nav svarīgi visā pilnībā izprast Svētā Gara būtību. Kristus sacīja, ka Gars ir Aizstāvis, “patiesības Gars, kas iziet no Tēva”. Par Svēto Garu ir skaidri paziņots, ka savā darbā, vadot cilvēkus patiesībā, “viņš nerunās no sevis pašā”. (Jāņa 15:26; 16:13)

[52] Svētā Gara daba ir noslēpums. Cilvēki to nevar izskaidrot, tāpēc ka Kungs to nav atklājis. Ļaudis ar dzīvu fantāziju var sameklēt tekstus no Rakstiem un, pamatojoties uz tiem, izveidot cilvēcisku priekšstatu, bet šo uzskatu pieņemšana draudzei nedos vairāk spēka. Attiecībā uz šādiem

noslēpumiem, kas cilvēka prātam par dziļiem, klusēšana ir zelts.

Svētā Gara uzdevums skaidri izteikts Kristus vārdos: "Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu." (Jāņa 16:8) Tas ir Svētais Gars, kas pārliedz par grēku. Ja grēcinieks atsaucas Gara atdzīvinošajam iespaidam, tad viņš tiks vadīts uz atgriešanos un atzīs, cik svarīgi paklausīt dievišķajām prasībām.

Nožēlojošam grēciniekam, kas salkst un slāpst pēc taisnības, Svētais Gars atklāj Dieva Jēru, kas atņem pasaules grēkus. "(..) jo Viņš ņems no tā, kas ir mans, un jums to darīs zināmu," sacīja Kristus. "Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis." (Jāņa 16:14; 14:26)

Gars tiek dots kā atjaunojošs spēks, lai padarītu iespaidīgu atpestīšanu, kas sagādāta ar Pestītāja nāvi. Tas vienmēr cilvēka uzmanību pievērš lielajam Upurim, ko pienesa pie Golgātas krusta, lai pasaulei parādītu Dieva mīlestību un grēkus atzīstošajām dvēselēm atvērtu Svēto Rakstu dārgās patiesības.

Pārliedzams par grēku un radīdams apziņā taisnības paraugu, Svētais Gars likvidēs pieķeršanos zemes lietām un pildīs dvēseli ar ilgām pēc svētuma. [53] "Tas jūs vadīs visā patiesībā," paskaidroja Jēzus. Ja kāds būs labprātīgs, lai tiktu pārveidots, norisināsies visas viņa būtnes svētošana, jo Svētais Gars Dieva īpašības ieviesīs cilvēka dvēselē. Viņa spēkā dzīves ceļš būs tik pārredzams, ka pa to nevienam nevajadzēs maldīties.

Lai veiktu savus nodomus kritušās pasaules labā, Dievs, iesaistot cilvēkus, ar savu Svēto Garu ir darbojies jau no paša sākuma. Tas atklājās sentēvu dzīvē. Arī Mozus laikā draudzei tuksnesī Dievs deva savu "labo Garu tos pamācīt". (Nehem. 9:20) Un apustuļu dienās Viņš draudzes labā ar Svēto Garu darbojās īpaši spēcīgi. Tā pati vara, kas stiprināja sentēvus, kas Kālebam un Jozuam deva ticību un drosmi, kas apustulisko draudzi padarīja tik ietekmīgu tās darbā, Dieva uzticīgos bērnus ir uzturējusi visos sekojošajos laikmetos. Tas bija Svētā Gara spēks, kas cauri tumšajiem viduslaikiem valdiešiem palīdzēja sagatavot ceļu reformācijai. Tas bija tas pats spēks, kas darīja sekmīgas cēlo sieviešu un vīriešu pūles, kuri sagatavoja ceļu mūsdienu misijas centru nodibināšanai un Bībeles tulkošanai visu tautu valodās un dialektos.

Un tā vēl līdz šai dienai Dievs izlieto draudzi, lai pasaulei atklātu savu nodomu. Šodien krusta vēstneši iet no pilsētas uz pilsētu, no zemes uz zemi, sagatavodami ceļu Kristus otrai adventei. Tiek paaugstināts Dieva likumu svētais standarts. [54] Visvarenā Gars aizkustina cilvēku sirdi, un tie, kuri sevi pakļauj Viņa iespaidam, kļūst par Dieva un Viņa patiesības lieciniekiem. Daudzās vietās ir vērojami svētījušies ļaudis, nesot citiem to gaismu, kas viņiem pašiem norādījusi uz glābšanās ceļu Kristū. Un, ja viņi nepārtraukti ļauj savai gaismai spīdēt, kā to darīja tie, kas ar Garu tika kristīti Vasarsvētkos, tad saņems arvien vairāk un vairāk Svētā Gara spēku. Tā zemei jātop apgaismotai ar Dieva godību.

Tomēr ir daži, kas tā vietā, lai gudri izlietotu tagadnes izdevības, kūtri gaida sevišķu garīga atspirdzinājuma laiku, kad viņu spējas apgaismot citus lielā mērā pieaugtu. Tie izturas nevēriīgi pret saviem pienākumiem un priekšrocībām, atļaujot gaismai tik tikko kvēlot, gaidīdami laiku, kad bez sevišķām pūlēm no viņu puses tie saņems īpašas svētības, kas tos pārveidos un sagatavos kalpošanai.

Ir patiesība, ka gala laikā, kad Dieva darbs tuvosies noslēgumam, svētījušos ticīgo nopietnās pūles Svētā Gara vadībā pavadīs sevišķas Dieva labvēlības zīmes. Ar nosaukumu "agrais un vēlais lietus", kas Austrumu zemēs nolīst sējas un pļaujas laikā, pravieši paredzējuši Dieva draudzei garīgas žēlastības dāvanas īpašos apmēros. Gara izliešana apustuļu dienās bija agrā jeb pirmā lietus iesākums, un cik godības pilns bija iznākums! Svētā Gara klātbūtnei patiesajā draudzē jāzaglabājas līdz laika galam. [55]

Tomēr īsi pirms pasaules pļaujas noslēguma draudzei ir absolūts īpašs garīgs dāvinājums, lai to sagatavotu Cilvēka Dēla atnākšanai. Šī Svētā Gara izliešana ir pielīdzināta vēlajam lietum, un, lai šo spēku saņemtu "vēlā lietus laikā", kristiešiem jālūdz pļaujas Kungs, tad atbildot "Kungs sabiezina mākoņus un dos lietu papildam (..)". "(..) un kā agrāk sūtīs jums agrīno un vēlino lietu." (Cah. 10:1; Joēla 2:23)

Bet, ja Dieva draudzes locekļiem šodien nav dzīvas savienības ar visas garīgās izaugsmes Avotu, viņi nebūs gatavi pļaujas laikam. Un, ja tie neturēs savas spuldzes tīras un degošas, tad nesaņems sevišķas vajadzības laikam piedāvāto žēlastību.

Vienīgi tiem, kas nepārtraukti apgūs jaunas žēlastības bagātības, būs spēks samērā ar viņu ikdienas vajadzībām un prasmi šo spēku izlietot. Tā vietā, lai kaut kad nākotnē, pateicoties īpašam garīga spēka dāvinājumam, varētu iegūt apbrīnojamas spējas dvēseļu mantošanai, tie ik dienas nodosies Dievam, lai Viņš tos izlietotu kā savus traukus. Tie ik dienas arvien labāk izmantos savas kalpošanas iespējas, kas atradīsies viņu sniedzamības robežās. Lai kur arī viņi neatrastos, vai vienkāršo mājas pienākumu lokā, vai sabiedriski aktīvā darbā, tie visur ik dienas liecinās par Meistaru.

Dievam svētījušos darbinieku iepriecinās atziņa, ka pat Kristus savas zemes dzīves laikā ik [56] dienas no sava Tēva meklēja jaunas nepieciešamās žēlastības veltes un pēc šīs satikšanās izgāja, lai stiprinātu un svētītu citus. Uzlūkojiet Dieva Dēlu, kas lūgšanā zemojies Tēva priekšā! Būdam Visaugstākā Dēls, Viņš savu ticību stiprina lūgšanā un satiksmē ar Debesīm uzkrāj sevī spēku, lai atvairītu ļaunumu un kalpotu ļaudīm. Kā mūsu cilts vecākais brālis Viņš pazīst to cilvēku vajadzības, kas, vājību apņēmti, dzīvojot grēka un kārdinājumu pasaulē, tomēr vēlas kalpot Viņam. Kristus zina, ka vēstneši, kurus Tas uzskata par darbam derīgiem, ir vāji, maldīgi cilvēki, tomēr visiem, kas pilnībā nododas kalpošanai, Viņš apsola dievišķu palīdzību. Viņa personīgais piemērs droši liecina, ka nopietna, neatlaidīga, ticībā izteikta lūgšana – ticībā, kas liek pilnībā pajauties uz Dievu un vada uz nedalītu nodošanos Viņa darbam, – sniegs cilvēkiem Svētā Gara palīdzību cīņā pret grēku.

Katrs darbinieks, kas sekos Kristus piemēram, būs sagatavots saņemt un izlietot spēku, ko Dievs apsollījis savai draudzei zemes pļaujas nobriedināšanai. Ik rītus, kad Evaņģēlija vēstneši zemojas Kunga priekšā un atjauno Tam savu svētīšanās solījumu, Viņš tos apveltī ar sava Gara klātbūtni, ar tā atjaunojošo, svētījošo spēku. Un, kad viņi iziet dienas pienākumos, tiem ir drošība, ka neredzamā Svētā Gara darbība tos dara spējīgus būt par Dieva "līdzstrādniekiem".

6. PIE TEMPLA VĀRTIEM

(Ap. d. 3; 4:1-31)

[57] Kristus mācekļi dziļi apzinājās īstas prasmes trūkumu, tāpēc pazemībā un ar lūgšanu savienoja savu nespēku ar Viņa spēku, savu nezināšanu ar Viņa gudrību, savu necienību ar Viņa taisnību un savu nabadzību ar Viņa neizsmejamo bagātību. Tā stiprināti un nodrošināti, tie bez vilcināšanās steidzās uz priekšu, kalpojot Meistaram.

Drīz pēc Svētā Gara izliešanas un tūlīt pēc nopietnā lūgšanu laika Pēteris un Jānis, ejot uz templi pielūgt Dievu, pie Krāšņajiem vārtiem ievēroja kādu kroplu vīru, kura dzīve no pašas dzimšanas jau četrdesmit gadus bija sāpju un nevarības pilna. Sis nelaimīgais sen bija ilgojies redzēt Jēzu, lai tiktu dziedināts, bet pats bija gandrīz pilnīgi nevarīgs un atradās tālu no lielā Ārsta darbības lauka. Beidzot daži viņa draugi uzklausiņa lūgumu un atnesa to pie tempļa vārtiem, bet, šo vietu sasniedzot, [58] uzzināja, ka Tas, uz ko balstījās viņu cerības, bija miris nežēlīgā nāvē.

Kroplā vīra vilšanās pamodināja to cilvēku līdzjūtību, kas zināja, cik ilgi un dedzīgi viņš bija vēlējis saņemt dziedināšanu no Jēzus, tādēļ tie viņu tagad ik dienas nesa uz templi, lai garāmgājēji iežēlotos un kaut nedaudz ziedotu viņa vajadzību apmierināšanai. Kad tur nonāca Pēteris un Jānis, viņš no tiem lūdza dāvanas. Mācekļi to līdzjūtīgi uzlūkoja, un Pēteris teica: "Skaties uz mums!" Nelaimīgais pagriezās pret viņiem galvu, cerēdams kaut ko saņemt, bet Pēteris sacīja: "Sudraba un zelta man nav." Pie šiem Pētera vārdiem kroplā vīra seja sadrūma, bet atplauka gaišā cerībā, apustulim turpinot: "Bet, kas man ir, to es tev dodu: nacaraieša Jēzus Kristus vārdā – staigā!"

"Un, satvēris pie labās rokas, Pēteris to pacēla; tūdaļ viņa pēdas un krumšļi kļuva stingri, un, uzlēcis kājās, viņš varēja staigāt: viņš iegāja kopā ar tiem Templī, staigāja un lēkāja un slavēja Dievu. Visi ļaudis redzēja to staigājam un Dievu teicām: tie viņu pazina un zināja, ka viņš bija tas pats, kas dāvanu dēļ pie Tempļa Krāšņajiem vārtiem bija sēdējis, un viņi izbijās un brīnījās par to, kas viņam bija noticis.

Viņam pie Pētera un Jāņa turoties, visi ļaudis izbijušies saskrēja pie tiem tā sauktajā Salamana ailē." Tie bija pārsteigti, ka mācekļi spēja darīt tādus pašus brīnumus kā Jēzus. Seit atradās vīrs, kas četrdesmit gadus bija kropls un bezpalīdzīgs, bet tagad priecājās [59] par savu locekļu pilnīgo veselību, brīvs no sāpēm un laimīgs ticībā Jēzum.

Kad mācekļi redzēja ļaužu pārsteigumu, Pēteris jautāja: "Israēlieši, ko jūs brīnāties par to un ko jūs skatāties uz mums, it kā mēs paši ar savu spēku vai dievbijību būtu panākuši, ka šis staigā?" Viņš tos pārliecināja, ka dziedināšana ir notikusi, pateicoties nacaraieša Jēzus nopelnam un Tā vārdā, kuru Dievs uzmodinājis no miroņiem. "Un tāpēc, ka šis, ko jūs redzat un pazīstat, ir ticējis Viņa Vārdam, Viņa Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To nāk, tam devusi veselību jūsu visu priekšā."

Apustuļi izteicās pietiekoši skaidri par jūdu lielo grēku, atmetot un nododot nāvē Dzīvības Valdnieku, tomēr bija uzmanīgi, lai nenovestu savus klausītājus izmisumā. "Jūs Svēto un Taisno esat aizlieguši un lūguši, lai jums dāvā slepkavu, bet Dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši, Viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki." "Un nu, brāļi, es zinu, ka jūs aiz nezināšanas to esat darījuši, tāpat arī jūsu vadoņi. Bet, ko Dievs ar visu praviešu muti iepriekš sludinājis, ka Viņa Svaidītajam jācieš, to Viņš tā arī piepildījis." Pēteris paskaidroja, ka Svētais Gars tagad aicina visus atgriezties un nožēlot, un apgalvoja, ka vienīgā pestīšanas cerība ir pateicoties tās Personas žēlastībai, kuru tie bija piesituši krustā. Vienīgi ticībā Kristum varēja tikt piedoti to grēki.

"Tāpēc nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti un tas Kungs liktu nākt atspirgšanas laikiem un sūtītu jums izredzēto Kristu Jēzu." [60]

"Jūs esat šo praviešu un šīs derības bērni, ko Dievs ir slēdzis ar jūsu tēviem, sacīdams uz Ābrahāmu: un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas ciltis virs zemes. – Jums vispirms Dievs devis savu Kalpu un To sūtījis, lai Viņš jūs svētītu, ka ikviens atgriežas no sava ļaunuma."

Tā mācekļi pasludināja Kristus augšāmcelšanos. Daudzi no klausītājiem bija gaidījuši šo liecību, un, to dzirdot, ticēja. Tā atsauca atmiņā Jēzus teiktos vārdus, un viņi iesaistījās to rindās, kas pieņēma Evaņģēliju. Pestītāja sētā sēkla uzdīga un nesa augļus.

Mācekļiem vēl uz ļaudīm runājot, "pienāca priesteri, Tempļa sardzes priekšnieks un saduķeji, sadusmoti par to, ka viņi ļaudis mācīja un sludināja Jēzū augšāmcelšanos no mirušiem".

Pēc Kristus augšāmcelšanās priesteri tuvu un tālu bija izplatījuši melu ziņas, ka romiešu sardzei nakti guļot, mācekļi esot nozaguši Viņa miesas. Nebija nekāds brīnums, ka tie izrādīja neapmierinātību, dzirdot Pētera un Jāņa sludināšanu par Tā augšāmcelšanos, kuru paši bija nonāvējuši. It īpaši satraukti jutās saduķeji, apzinoties, ka viņu visvairāk lolotā mācība tagad ir briesmās un viņu labā slava apdraudēta.

Atgriezto skaits jaunajai ticībai bija strauji pieaudzis, un kā farizeji, tā saduķeji vienojās, ka tad, ja šiem jaunajiem skolotājiem ļaus netraucēti darboties, viņu [61] iespaidam draud lielākas briesmas, nekā Jēzum vēl dzīvojot virs zemes. Tādēļ dievnama virsnieks ar dažu saduķeju palīdzību apcietināja Pēteri un Jāni un ielika viņus cietumā, jo bija pārāk vēls, lai tanī dienā tos nopratinātu.

Mācekļu ienaidnieki negribot tika pārliecināti, ka Kristus no mirušiem tiešām ir uzcēlies. Pierādījumi bija pārāk skaidri, lai tos varētu apšaubīt. Neskatoties uz to, viņi apcietināja savas sirdis, atsakoties nožēlot briesmīgo darbu, ko bija izdarījuši, nododot Jēzu nāvē. Jūdu virsniekiem bija doti bagātīgi pierādījumi, ka apustuļi runāja un darbojās dievišķā inspirācijā, bet tie nelokāmi pretojās patiesības vēstij. Kristus nebija atnācis tādā veidā, kā viņi gaidīja, un, kaut gan pa laikam tie tika pārliecināti, ka Viņš ir Dieva Dēls, tomēr šo pārliecību apslāpēja un piesita Viņu krustā. Dievs savā žēlastībā sniedza tiem vēl tālākus pierādījumus un tagad piedāvāja tiem citu izdevību atgriezties. Kungs sūtīja mācekļus, lai tiem stāstītu, ka viņi ir nonāvējuši Dzīvības Valdnieku, ar šo briesmīgo apsūdzību vēlreiz izsakot aicinājumu visu nožēlot. Bet, juzdamies droši paši savā taisnībā, jūdu skolotāji atteicās atzīt, ka vīri, kas apsūdzēja viņus Kristus krustā sišanā, runāja Svētā Gara vadībā.

Reiz ieņemot naidīgu nostāju pret Kristu, katra turpmākā pretestība priesteriem bija kā papildus pamudinājums turpināt iesākto ceļu. Viņu ietiepība kļuva arvien noteiktāka. Nebija tā, ka tie nebūtu varējuši piekāpties; viņi varēja, bet negribēja. [62] Pestīšana tiem vairs nebija pieejama nevis tādēļ, ka tie bija vainīgi un pelnījuši nāvi, ne arī tādēļ, ka nodeva nāvē Dieva Dēlu, bet tāpēc, ka tie nocietinājās, darbojoties pretī Dievam. Tie pastāvīgi atraidīja gaismu un apslāpēja Svētā Gara pārliecinošo balsi. Viņus pārvaldīja nepaklausības bērnu gars, pamudinot nozākāt vīrus, kurus savā darbā izlietoja Dievs. Sacelšanās niknums pastiprinājās ar katru sekmīgu pretošanos Dievam un tai vēstij, ko Viņš bija licis sludināt saviem kalpiem. Atsakoties nožēlot, jūdu vadoņi katru dienu turpināja savu pretestības pilno darbību, sagatavojot pļaujai to, ko paši bija sējuši.

Par Dieva dusmām pret nenožēlojošajiem grēciniekiem nav ziņots tikai viņu izdarītā pārkāpuma dēļ, bet gan tāpēc, ka, aicināti atgriezties, tie izvēlējušies turpināt pretošanās ceļu, atkārtojot pagātnes grēkus un neņemot vērā tiem sniegto gaismu. Ja jūdu vadoņi būtu pakļāvušies Svētā Gara pārliecinošajam iespaidam, viņiem būtu piedots, bet tie nevēlējās piekāpties. Tādā veidā grēcinieks, turpinot pretošanos, nostāda sevi stāvoklī, kur Svētais Gars to vairs nevar ietekmēt.

Nākamajā dienā pēc kroplā vīra dziedināšanas Anna un Kajafa līdz ar citiem tempļa augstajiem ierēdņiem sapulcējās uz nopratināšanu, un cietumnieki tika atvesti viņu priekšā. Sajā pašā telpā un

tieši dažu šo vīru klātbūtnē Pēteris bija apkaunojoši aizliedzis savu Kungu. To viņš tagad skaidri atcerējās, dodoties pats uz savu tiesu. [63] Tagad viņam bija izdevība agrāko glēvumu izpirkt.

Klātesošie, kas zināja Pētera izturēšanos viņa Kunga tiesāšanas gadījumā, klusībā cerēja, ka viņš atkal nobīsies no cietuma un nāves draudiem, bet tas Pēteris, kas Kristu aizliedza Viņa lielākās vajadzības stundā, bija impulsīvs un pašpaļāvīgs un ļoti atšķīrās no Pētera, kuru tagad atveda nopratināšanai Augstās tiesas priekšā. Pēc savas klupšanas viņš bija atgriezies un vairs nebija lepns un lielīgs, bet turējās pazemīgi, pats sev neuzticēdamies. Viņu bija piepildījis Svētais Gars, un ar šī spēka palīdzību tas izšķīrās dzēst savas atkrišanas negoda traipu un paaugstināt to vārdu, ko reiz bija pazemojis.

Līdz šim priesteri bija izvairījušies pieminēt Jēzus krustā sišanu vai augšāmcelšanos. Bet tagad, lai panāktu savu nolūku, tie bija spiesti iztaujāt apsūdzētos, lai uzzinātu, kādā veidā ir notikusi slimā dziedināšana. "Kādā spēkā vai kādā vārdā jūs to esat darījuši?" viņi jautāja.

Ar svētu drosmi un Gara spēkā Pēteris bezbailīgi atbildēja: "Tad lai jums visiem un visai Israēla tautai ir zināms, ka šis stāvs vesels jūsu priekšā nacaraieša Jēzus Kristus Vārdā, ko jūs esat situši krustā, bet ko Dievs uzmodinājis no mirušiem. Sis ir akmens, ko jūs, nama cēlēji, esat atmetuši un kas kļuvis par stūra akmeni. Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana."

Šī drosmīgā aizstāvēšanās jūdu vadoņos radīja apjukumu. Viņi bija iedomājušies, ka, atvesti Augstās tiesas priekšā, mācekļi būs nobijušies un samulsuši, bet [64] nekā tamlīdzīga, – šie liecinieki runāja tāpat, kā Kristus bija runājis, ar pārliecinošu spēku, kas apklusināja viņu ienaidniekus. Pētera balss nebija ne mazāko bailu, kad tas par Kristu paziņoja: "Sis ir akmens, ko jūs, nama cēlēji, esat atmetuši un kas kļuvis par stūra akmeni."

Pēteris te izlietoja priesteriem labi pazīstamu salīdzinājumu. Pravieši jau agrāk bija pieminējuši atmesto akmeni, un arī pats Kristus kādā gadījumā, runādams uz priesteriem un vecajiem, teica: "Vai jūs nekad neesat rakstus lasījuši: akmens, ko nama cēlēji atmetuši, ir kļuvis par stūra akmeni; tas ir no tā Kunga un ir brīnums mūsu acīs. – Tāpēc Es jums saku; Dieva valstība no jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes viņas augļus. Un, kas kritīs uz šo akmeni, tas sašķīdīs, bet, uz ko tas kritīs, to viņš satrieks." (Mat. 21:42-44)

Kad priesteri klausījās apustuļu bezbailīgos vārdus, viņi saprata, "ka tie bijuši kopā ar Jēzu".

Par mācekļiem pēc Kristus apskaidrošanas ir rakstīts, ka šī brīnišķīgā skata iespaidā "tie neredzēja nevienu kā tikai Jēzu". (Mat. 17:8) "Tikai Jēzu" – šie vārdi satur dzīvības un spēka noslēpumu, kas iezīmēja pirmās draudzes vēsturi. Jau pirmo reizi dzirdot Kristus vārdus, mācekļi sajuta vajadzību pēc Viņa. Tie Viņu meklēja, atrada un Tam sekoja. Tie bija ar Jēzu dievnamā, pie galdā, kalna nogāzē un laukos. Tie staigāja ar Viņu kā skolnieki ar skolotāju, ik dienas saņemot pamācības par mūžīgo patiesību.

Pēc Pestītāja pacelšanās Debesīs ar tiem arī turpmāk palika dievišķās klātbūtnes apziņa, pilna mīlestības un gaismas. [65] Tā bija personiska klātbūtne. Jēzus, Pestītājs, kas ar tiem bija staigājis, runājis un kopā lūdzis, kas viņu sirdīm bija teicis cerības un iedrošinājuma vārdus, ar miera vēsti uz lūpām tika uzņemts Debesīs, bet no eņģeļu ratiem vēl atskanēja Viņa teiktie vārdi: "Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mat. 28:20) Viņš pacēlās Debesīs cilvēka izskatā, un tie apzinājās, ka Dieva troņa priekšā Kristus vēl arvien paliek to Draugs un Glābējs, ka Viņa līdzjūtība ir nemainīga, ka Viņš uz mūžīgiem laikiem būs kā cietušās cilvēces pārstāvis. Tie zināja, ka Viņš pienes Dievam savu asiņu nopelnu, rādīdams ievainotās rokas un kājas kā zīmi par augsto cenu, ko Viņš bija samaksājis par atpestītajiem; un šī doma tos stiprināja paciest Viņa dēļ izteiktos pārmetumus. Savienība ar Kristu tiem tagad bija ciešāka nekā tad, ka Viņš vēl bija klāt personīgi. No viņiem izstaroja Kristus gaisma, mīlestība un spēks, tā kā cilvēki, to redzēdami, brīnījās.

Kristus uzspieda savu zīmogu vārdiem, kurus Pēteris teica, Viņu aizstāvot. Mācekļu tuvumā kā pārliecinošs pierādījums stāvēja brīnišķā veidā dziedinātais vīrs. Viņa redzamā klātbūtne, kurš pirms nedaudz stundām vēl bija nespēcīgs kroplis, bet tagad dziedināts un spēka pilns, pieskīra svarīgu liecību Pētera vārdiem. Priesteri un vecaji apklusa. Viņi nespēja atspēkot apustuļa apgalvojumu, tomēr ne mazāk noteikti apņēmās apturēt mācekļu sludināšanu.

Kristus brīnumdarbu vainagojums – Lācra uzmodināšana – nostiprināja priesteros apņemšanos atsvabināt pasauli no Jēzus un Viņa brīnišķajiem darbiem, [66] kas strauji iznīcināja šo cilvēku iespaidu tautā. Tie bija Viņu piesituši krustā, bet te, lūk, atkal pārliecinošs pierādījums, ka tie nav

spējuši apturēt brīnumu darišanu Kristus vārdā, ne arī tās patiesības sludināšanu, kuru Viņš mācīja. Kroplā vīra dziedināšana un apustuļu sludināšana bija piepildījušas Jeruzālemi ar satraukumu.

Lai slēptu savu apmulsumu, priesteri un virsnieki pavēlēja apustuļus aizvest, jo vēlējās šo lietu apspriest. Tie bija vienprātīgi, ka velti būtu noliegt slimā vīra dziedināšanu. Āk, cik labprāt tie notikušo brīnumu aizstātu ar meliem, bet tas nebija iespējams, jo dziedināšana notika gaišā dienas laikā daudzu cilvēku klātbūtnē un tūkstoši to jau zināja, tomēr viņi juta, ka mācekļu darbu vajag apturēt, jo citādi Jēzum būs daudz sekotāju. Tas viņus apkaunotu, jo tad tos uzskatītu par vainīgiem Dieva Dēla nogalināšanā.

Neraugoties uz vēlēšanos mācekļus tūlīt iznīcināt, priesteri neuzdrošinājās darīt neko vairāk, kā tikai piedraudēt viņiem ar visbargāko sodu, ja tie turpinās runāt vai darboties Jēzus vārdā. Atsaukdami tos atkal Augstās tiesas priekšā, viņi pavēlēja tiem nerunāt un nemācīt Jēzus vārdā. Bet Pēteris un Jānis atbildēja: "Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam; jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši."

[67] Priesteri labprāt šos vīrus būtu sodījuši par viņu nesatricināmo uzticību to svētajam aicinājumam, bet viņi baidījās no ļaudīm, jo "visi teica Dievu par to, kas bija noticis". Tā ar atkārtotiem draudiem un zināmiem nosacījumiem apustuļus palaida brīvībā.

Pēterim un Jānim atrodoties cietumā, pārējie mācekļi, pazīdami jūdu ļaunumu, nepārtraukti lūdza par saviem brāļiem, baidīdamies, ka varētu atkārtoties tā pati nežēlība, kādu parādīja pret Kristu. Līdzko apustuļus atbrīvoja, viņi uzmeklēja pārējos mācekļus un atstāstīja tiem nopratināšanas rezultātus. Ticīgos pārņēma liels prieks. "To dzirdējuši, viņi vienprātīgi lūdza Dievu, sacīdami: "Kungs, Tu, kas esi radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tanī, kas ar sava kalpa, mūsu tēva Dāvida, muči caur Svēto Garu esi sacījis: kāpēc tautas trako un ļaudis izdomā nelietības? Zemes ķēniņi sacēlušies un valdnieki apvienojušies pret to Kungu un Viņa Svaidīto.—Jo patiesi Hērods un Poncijs Pilāts līdz ar pagāniem un Israēla ļaudīm šinī pilsētā apvienojušies pret Tavu svēto kalpu Jēzu, ko Tu esi svaidījis, lai darītu to, ko Tava roka un Tavs padoms iepriekš bija nolēmis, ka tam bija jānotiek. Tad nu, Kungs, skaties uz viņu draudiem un dod saviem kalpiem drosmi runāt Tavu vārdu, savu roku izstiepdams, ka notiek dziedināšanas un zīmes un brīnumi Tava svētā kalpa Jēzus Vārdā."

Mācekļi lūdza pēc lielāka spēka kalpošanas darbā, [68] jo tie saprata, ka viņiem būs jāstājas ar tādu pašu noteiktu pretošanos, kā Kristum zemes dzīves laikā. Kamēr viņu vienotās ticības lūgšanas pacēlās uz Debesīm, no turienes jau nāca atbilde. Vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie no jauna tika svaidīti ar Svēto Garu. Viņu sirdis pildīja drosme, un tie atkal izgāja, lai Jeruzālemē pasludinātu Dieva Vārdu. "Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos," un Dievs brīnišķīgi svētīja viņu pūles.

Principis, par kuru mācekļi tik bezbailīgi stāvēja, kad, atbildot uz pavēli nesludināt Jēzus vārdā, viņi paziņoja: "Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam," ir tas pats, kuru Evaņģēlija piekritēji centās uzturēt reformācijas dienās. Kad 1529. gadā Vācijas firsti sapulcējās Speierā, tur tika paziņota valdnieka pavēle, kas ierobežoja reliģijas brīvību, aizliedzot katru tālāku protestantu mācības izplatīšanu. Šķita, ka tūlīt, tūlīt sagraus visas pasaules cerība. Vai firsti atzīs šo lēmumu un vai Evaņģēlija gaisma ar vairākuma atbalstu tiks ieegrūsta tumsā? Uz spēles bija liktas pasaulei tik ļoti svarīgas intereses. Tie, kas bija pieņēmuši protestantismu, sapulcējās un vienprātīgi nolēma: "Noraidīt šo priekšlikumu. Sirdsapziņas lietās vairākumam nav varas." (Merle d'Aubigne, History of the Reformation, b.13,ch.5.)

[69] Par šo principu ticīgiem noteikti jāstāv arī mūsu dienās. Patiesības un reliģiskās brīvības karogs, kuru augstu turēja evaņģēliskās draudzes dibinātāji un Dieva liecinieki turpmākajos gadsimtos, pēdējā konflikta laikā ir nodots mūsu rokās. Atbildība par šo lielo dāvanu gulstas uz tiem, kurus Dievs ir svētījis ar Viņa Vārda zināšanām. Šis Vārds mums jāuzskata kā visaugstākā autoritāte. Mums jāatzīst cilvēku ieceltā valdība kā Dieva paredzēta iekārta, un paklausība valdībai tās likumīgajās robežās jāmāca kā svēts pienākums. Bet, kad tās prasības nesaskan ar Dieva prasībām, mums Dievam jāklausa vairāk nekā cilvēkiem. Dieva Vārds jāvērtē augstāk par visām cilvēku pavēlēm. Vārdus "tā saka Kungs" nedrīkst aizvietot ar "tā saka baznīca" vai "tā saka valsts". Kristus kronis stāv daudz augstāk par Zemes valdnieku diadēmām.

No mums neprasa noliegt autoritātes. Mūsu vārdiem, vienalga, runājot vai rakstot, jābūt labi apdomātiem, jo pretējā gadījumā mūs var uzskatīt par likuma un kārtības pretiniekiem. Mēs nedrīkstam sacīt vai darīt kaut ko tādu, kas nevajadzīgi radītu grūtības. Mums jāiet uz priekšu Kristus vārdā, aizstāvot draudzei uzticētās patiesības. Ja cilvēki mums aizliedz darīt šo darbu, tad varam teikt līdzīgi apustuļiem: "Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam; jo

mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.”

7. BRĪDINĀJUMS PRET LIEKULĪBU

(Ap. d. 4:32-37; 5:1-11)

[70] Mācekļiem sludinot Evaņģēliju Jeruzālemē, Dievs apliecināja viņu teiktos vārdus, un daudzi atgriezās. Lielu skaitu no šiem pirmajiem ticīgajiem jūdu neiecietīgā svētulība tūlīt šķīra no viņu ģimenes un draugiem, un tāpēc bija nepieciešams tiem sagādāt pārtiku un pajumti.

Raksti ziņo, ka “viņu starpā nebija neviena, kam kā trūktu”, un arī paskaidro, kā šo cilvēku vajadzības tika apmierinātas. Ticīgie, kam bija nauda vai īpašumi, priedīgi uzupurējās, sniedzot palīdzību grūtībās esošajiem. Pārdodot mājas un zemi, tie naudu atnesa un nolika pie apustuļu kājām, “un katram tika izdalīts, kā kuram vajadzēja”.

Tāda ticīgo labprātība bija Svētā Gara izliešanās sekas. Pie Evaņģēlija atgrieztie bija “viena sirds un viena dvēsele”. Tos pārvaldīja kopējas intereses – tiem uzticētās misijas panākumi, – un mantkārībai viņu dzīvē nebija vietas. [71] Mīlestība pret brāļiem un lietu, ko tie atbalstīja, bija lielāka par mīlestību uz naudu vai īpašumiem. To darbi liecināja, ka viņi cilvēku dvēseles vērtē augstāk nekā zemes bagātības.

Tā tas būs vienmēr, kad Dieva Gars pārvalda dzīvi. Tie, kuru sirds ir pildīta ar mīlestību pret Kristu, sekos Tā piemēram, kas mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs, pateicoties Viņa nabadzībai, kļūtu bagāti. Laiku, naudu, iespaidu – visas no Dieva rokas saņemtās dāvanas tie uzskatīs kā līdzekļus, vienīgi lai veicinātu Evaņģēlija darbu. Tieši tā notika ar pirmajiem kristiešiem; un, ja šodien draudzē būs redzams, ka Dieva Gara spēkā tās locekļi savu mīlestību ir novērsuši no pasaules lietām un ir labprātīgi pienest upurus, lai citi cilvēki dzirdētu Evaņģēliju, tad pasludinātām patiesībām būs spēcīga ietekme uz klausītājiem.

Krasā pretstatā ticīgo labdarībai bija Ananijas un Sappīras izturēšanās, kuru piedzīvojums, kā to atklāj inspirētais Vārds, ir atstājis tumšu traipu agrīnās draudzes vēsturē. Viņiem līdz ar citiem bija priekšrocība dzirdēt apustuļu sludināto Evaņģēliju. Līdz ar citiem ticīgajiem viņi bija klāt, kad pēc apustuļu lūgšanas “vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni”. (Ap. d. 4:31) Dziļa pārliecība dusēja uz klātesošajiem, un Dieva Gara tiešā ietekmē Ananija un Sappīra deva solījumu ziedot Kungam ienākumus par pārdoto īpašumu.

Vēlāk tomēr Ananija un Sappīra apbēdināja Svēto Garu, padodoties mantkārības jūtām. [72] Tie centās aizmirst savu solījumu un drīz zaudēja svētīgo, maigo iespaidu, kas viņu sirdi bija sasildījis ar vēlēšanos darīt lielas lietas Kristus labā. Apsverot savu lēmumu, viņi sāka domāt, ka ir pārsteigušies. Tie no jauna visu apsprieda un nolēma solījumu izmainīt. Viņi redzēja, ka tos, kas šķīrās no saviem īpašumiem, lai palīdzētu trūcīgajiem brāļiem, ticīgo starpā ļoti cienīja, un, kaunēdamies no brāļiem, kuri varētu uzzināt, ka viņu savtīgajām dvēselēm kļuvis žēl tā, ko tie svinīgi bija apsolījuši Dievam, viņi aiz piesardzības gan nolēma īpašumu pārdot un šķietami visu naudu nodot kopējā kasē, tomēr lielāko daļu paturēt sev. Tā viņi vienlaicīgi varētu dzīvot no kopējiem krājumiem un arī saņemt cieņu no brāļiem.

Bet Kungs ienīst liekulību un melus. Ananija un Sappīra pieļāva krāpšanu savās attiecībās ar Dievu; viņi meloja Svētajam Garam, un viņu grēks tiem atnesa ātru un briesmīgu sodu. Kad Ananija atnāca ar savu ziedojumu, Pēteris teica: “Ananija, kāpēc sātans piepildījis tavu sirdi, ka tu meloji Svētajam Garam un paturēji sev daļu tīruma maksas? Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt, un vai arī pārdots tas nebija tavā rīcībā? Kāpēc tu esi ieņēmis tādu lietu savā sirdī? Tu neesi melojis cilvēkiem, bet Dievam.”

“Dzirdēdams šos vārdus, Ananija pakrita un nomira, un lielas bailes pārņēma visus, kas to dzirdēja.” [73]

“Vai tas, tavs būdams, nevarēja tavs palikt?” jautāja Pēteris. Nekāda ārkārtēja ietekme pie Ananijas netika pielietota, lai viņu piespiestu upurēt savu īpašumu kopējai lietai. Viņš rikojās brīvi. Bet, mēģinādams pievilt mācekļus, tas bija melojis Visvarenajam.

“Pēc kādām trim stundām ienāca arī viņa sieva, nezinādama, kas bija noticis. Tad Pēteris viņai teica: “Saki man, vai jūs šo tīrumu par tādu maksu esat pārdevuši?” Un viņa atbildēja: “Jā, par tādu.” Bet Pēteris viņai sacīja: “Kāpēc jūs savā starpā esat norunājuši kārdināt tā Kunga Garu? Redzi, to kājas, kas tavu vīru apglabājuši, ir durvju priekšā un iznesīs arī tevi.” Tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira; jaunekļi ienākuši atrada to mirušu, iznesa viņu ārā un apglabāja blakus viņas vīram. Un

lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.”

Bezgalīgā Gudrība redzēja, ka šī dusmu izpausme bija nepieciešama, lai jauno draudzi pasargātu no morālas samaitāšanās. Tās locekļu skaits ātri vairojās, un draudze būtu apdraudēta, ja straujajā atgriezto pieaugumā laikā tai tiktu pievienoti ļaudis, kas, šķietami kalpojot Dievam, tajā pašā laikā pielūgtu mamonu. Sis sods liecināja, ka cilvēki nevar Kungu apmānīt, ka Viņš uzrāda apslēptos sirds grēkus un neļaujas apsmieties. [74] Tas bija domāts kā brīdinājums draudzei, lai to mācītu izvairīties no izlikšanās un liekulības un lai pasargātu no Dieva aplaupīšanas.

Šis piemērs kā brīdinājuma signāls tika dots ne tikai pirmajai draudzei vien, bet visām nākamajām paaudzēm, liecinot par Dieva ienaidu pret mantkārību, krāpšanu un liekulību. Tā bija mantkārība, ko Ananija un Sappira sākotnēji loloja savā sirdī, un vēlēšanās paturēt sev daļu no Kungam solītā ievada tos krāpšanā un liekulībā.

Dievs Evaņģēlija vēsts pasludināšanu ir darījis atkarīgu no Viņa ļaužu pūlēm un dāvanām. Ienākumus Kunga darbam sastāda desmitais un labprātīgie ziedojumi. No cilvēkiem uzticētajiem līdzekļiem Dievs sev prasa noteiktu daļu – vienu desmito, un atstāj brīvību pašiem izvēlēties dot vai nedot vairāk par to. Bet, kad sirds ir Svētā Gara iespaids skarta un tiek solīta zināma summa, tad solītājam uz šo naudu vairs nav tiesību. Šāda veida solījumi, kas doti cilvēkiem, parasti tiek uzskatīti par saistošiem; bet vai tad Dievam dotais solījums nav vēl saistošāks? Vai sirdsapziņas pieņemtie lēmumi ir mazāk svarīgi kā cilvēku rakstītie līgumi?

Kad dievišķā gaisma iespīd sirdī ar neparastu spēku un skaidrību, tur samazinās ierastā patmīlības vara un cilvēkam rodas vēlēšanās dot Dieva lietai. Tomēr lai neviens nedomā, ka viņam tiks atļauts doto solījumu izpildīt bez sātana pretdarbības. Ienaidniekam nepatīk vērot, kā uz šīs Zemes veidojas Kristus valstība. Viņš iedveš domas, ka dotais solījums ir par lielu, ka tas var kavēt iegūt kādu īpašumu vai apmierināt ģimenes vajadzības.

[75] Dievs ir tas, kas cilvēkus svētī ar bagātību, un Viņš to dara, lai ļaudīm būtu ko dot Viņa darba veicināšanai. Viņš sūta saules starus un lietu. Viņš liek ziedēt augu valstij. Viņš dod veselību un spējas iegūt līdzekļus. Visas mūsu svētības nāk no Kunga devīgās rokas. Savukārt Viņš sagaida, lai Zemes iemitnieki parādītu savu pateicību, daļu no ienākumiem atgriežot ar desmito un upuriem – ar pateicības, labprātības un nozieguma upuriem. Ja līdzekļi plūdis mantu namā saskaņā ar šo dievišķi nozīmēto plānu – kā desmitais no visiem ienākumiem – un arī labprātīgie upuri, – tad Kunga darba veikšanai būs līdzekļu pārpilnība.

Bet cilvēku sirds apcietinās patmīlībā, un tie tiek kārdināti, līdzīgi Ananijam un Sappirai, daļu no maksājāmās naudas paturēt sev un tomēr izlikties, ka pilda visas Dieva prasības. Tie izšķērdīgi izdod naudu savu iegribu apmierināšanai. Vīrieši un sievietes mīl izpriecas un apmierina savu baudkāri, Dievam gandrīz nelabprāt piešķirot tikai kādu skopu dāvanu. Viņi aizmirst, ka Kungs kādā dienā prasīs stingru norēķinu par to, kā viņi ir izlietojuši tiem uzticēto, un tad Viņš vairs nepieņems nožēlojamās dāvanas, ko tie nodod Viņa mantu namā, tā kā Viņš nepieņēma Ananijas un Sappiras dāvanu.

Ar šo zvēresta lauzēju bargo sodīšanu Dievs grib pamācīt arī mūs, cik dziļi Viņš nicina un ienīst visa veida mantkārību un viltu. Apgalvodami, ka nodevuši visu, Ananija un Sappira meloja Svētajam Garam, un iznākumā – [76] tie zaudēja šo un arī nākamo dzīvi. Tas pats Dievs, kas sodīja viņus, arī šodien nosoda ikkatru viltību. Melus izsakošas lūpas Viņam ir negantība. “Nemūžam tur nekas neieies, kas nesvēts, un neviens, kas dara negantību un melo (..)”. (Atkl. 21:27) Neturēsim patiesību nedrošām rokām vai nevērīgi satvertu. Lai tā kļūst par daļu no mūsu dzīves. Viegļprātīgi un nevērīgi rotaļāties ar patiesību, slēpjot savus savtīgos nodomus, nozīmē piedzīvot ticības kuģa bojāeju. “Tātad stāviet savus gurnus apjozuši ar patiesību (..)”. (Ef. 6:14) Kas runā melus, tie savu dvēseli pārdod par lētu maksu. Kādam var likties, ka atsevišķos gadījumos viltība ir nepieciešama, ka tā sekmē veikalnieciskos darījumus, ko ar godīgu rīcību nebūtu iespējams sasniegt, bet beidzot pienāks brīdis, kad viņš pats vairs nevienam nevarēs uzticēties. Pašam pierodot pie viltus, viņam vairs nebūs uzticības citu teiktajiem vārdiem.

Ananijas un Sappiras gadījumā krāpšanas grēks pret Dievu tika ātri sodīts. To pašu grēku bieži atkārtoja draudzes vēlākajā vēsturē, daudzi to praktizē arī mūsu dienās, un, lai gan to tagad nepavada redzama Kunga nepatikas izpausme, tomēr Dieva acīs tas nav mazāk pretīgs kā apustuļu laikā. Dievs skaidri ir atklājis savu riebumu pret grēku; un visi, kas padodas liekulībai un mantkārībai, var būt droši, ka iznīcina paši savas dvēseles.

8. AUGSTĀS TIESAS PRIEKŠĀ

(Ap. d. 5:12-42)

[77] Tas bija krusts, kauna un moku rīks, kas pasaulei atnesa cerību un pestīšanu. Mācekļi bija zemas kārtas cilvēki, bez bagātības un bez ieročiem, izņemot Dieva Vārdu; tomēr Kristus spēkā tie gāja uz priekšu, atstājot brīnīškos notikumus par silīti un krustu un uzvarot visu pretestību. Bez pasaules goda un atzinības, viņi bija ticības varoņi. No viņu lūpām plūda dievišķā daiļrunībā izteikti vārdi, kas savīļņoja pasauli.

Jeruzālemē, kur pastāvēja visdziļākie aizspriedumi un kur par To, kas bija piesists krustā kā ļaundaris, valdīja visneskaidrākie uzskati, mācekļi ar drošību turpināja runāt dzīvības vārdus, izskaidrodami jūdiem Kristus darbu un sūtību, Viņa krustā sišanu, augšāmcelšanos un pacelšanos Debesīs. Priesteri un virsnieki apmulsuši klausījās apustuļu noteikto un skaidro liecību. [78] Uz mācekļiem dusēja augšāmcelšanos piedzīvojušā Pestītāja spēks, viņu darbu pavadīja zīmes un brīnumi, un ticīgo skaits vairojās ar katru dienu. Gar ielas malām, kur mācekļiem bija jāiet, ļaudis nolika savus slimos "gultās un uz nestuvēm, lai, Pēterim garām ejot, kaut viņa ēna kādu no tiem apēnotu". Atnesa arī ļauno garu apsēstos. Mācekļus pastāvīgi apņēma ļaužu pūlis, un tie, kas bija izdziedināti, slavēja Dievu un pagodināja Pestītāja vārdu.

Priesteri un virsnieki redzēja, ka Kristus tiek cildināts vairāk nekā viņi. Kad saduķeji, kas neticēja augšāmcelšanās mācībai, dzirdēja apustuļus liecināmus, ka Kristus ir augšāmcēlies, tie kļuva nikni, saprazdami, ka, atļaujot mācekļiem sludināt par augšāmcēlušos Pestītāju un darīt brīnumus Viņa vārdā, tie pieļauj iespēju, ka viņu pamatmācību par augšāmcelšanās neesamību visi atmetīs un saduķeju sekta iznīks. Farizeji, savukārt, kļuva dusmīgi, saprotot, ka mācekļu mācības tiecas sagraut jūdu ceremoniālo kalpošanu, padarot nenozīmīgu upuru pienešanas sistēmu.

Līdz šim visas pūles apspiest jauno mācību bija izrādījušās veltīgas, bet tagad kā farizeji, tā saduķeji nolēma, ka mācekļu darbs ir jāaptur, jo tas pierādīja viņu vainu Jēzus nāvē. Sašutumā priesteri ar varu sagraba Pēteri un Jāni un iemeta tos pilsētas cietumā.

Jūdu tautas vadoņi bija palaiduši garām izdevību piepildīt Dieva nodomu ar Viņa izrēdzēto tautu. Tie, kurus Kungs bija darījis par patiesības uzglabātājiem, [79] bija izrādījušies šim uzdevumam neuzticīgi, un Dievs savam darbam izvēlējās citus. Savā aklumā šie vadoņi tagad deva pilnu vaļu savām, kā viņi teica, taisnīgajām dusmām pret tiem, kas nostājās pret viņu lolotajām mācībām. Viņi pat domās negribēja pieļaut varbūtību, ka paši būtu nepareizi izpratuši Dieva Vārdu vai arī ka būtu nepareizi iztulkojuši un ļaunprātīgi pielietojuši Svētos Rakstus. Tie rīkojās līdzīgi cilvēkiem, kas zaudējuši skaidru saprātu. "Kādas tiesības šiem skolotājiem", viņi sacīja, "no kuriem daži ir tikai zvejnieki, izplatīt idejas, kas nesaskan ar to, ko mēs esam tautai mācījuši?" Stingri apņēmušies šo kustību apspiest, viņi ielika cietumā tās mācību paudējus.

Mācekļi ar šo apspiešanu netika iebiedēti un arī nekļuva mazdūšīgi. Svētais Gars tiem atgādināja Kristus teiktos vārdus: "Kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos. Bet to visu viņi jums darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis." "Tie jūs izslēgs no draudzes, un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis. (..) Bet to Es uz jums esmu runājis, lai jūs, kad viņu laiks nāks, atcerētos, ko Es jums esmu teicis. To Es jums no sākuma neteicu, tāpēc ka biju pie jums." (Jāņa 15:20,21; 16:2,4)

Tagad Debesu Dievs, varenais Universa Valdnieks, apcietināto mācekļu lietu ņēma savās rokās, jo cilvēki cīnījās pret Viņa darbu. [80] Naktī Kunga eņģelis atvēra cietuma durvis un sacīja mācekļiem: "Ejiet, nostājieties Templī un runājiet ļaudīm visus šos dzīvības vārdus!" Tāds norādījums bija tieši pretējs jūdu virsnieku pavēlei, bet vai apustuļi sacīja: "Mēs nevaram to darīt, pirms neesam aprunājušies ar tiesnešiem un saņēmuši viņu atļauju." Nē. Dievs bija teicis: "Ejiet!" un tie paklausīja. "Viņi, ritam austot, iegāja Templī un mācīja."

Kad Pēteris un Jānis ieradās starp ticīgajiem un tiem atstājot, kā eņģelis tos bija izvedis cauri cietuma karavīru sardzei, pavēlot tiem turpināt pārtraukto darbu, brāļi jutās pārsteigti un priecīgi.

Pa to laiku augstais priesteris un tie, kas bija pie viņa, "sasauca sinedriju un visus Israēla bērnu vecajus". Priesteri un virsnieki nolēma mācekļus apvainot nemiera celšanā, apsūdzot viņus arī Ananijas un Sappiras nogalināšanā un sazvērestībā pret priesteru autoritāti. Tie cerēja sakūdit pūli, lai tas iniciatīvu ņemtu savās rokās un ar mācekļiem izriktos tāpat kā ar Jēzu. Tomēr viņi labi saprata, ka daudziem no tiem, kas Kristus mācības vēl nebija pieņēmuši, arī jūdu vadoņu patvaļīgie likumi jau sen bija apnikuši un tie ilgojās pēc kādām pārmaiņām. Priesteri baidījās, ka šie neapmierinātie tagad varētu atzīt apustuļu sludinātās patiesības un pieņemt Kristu kā Mesiju, tad visas tautas dusmas

vērstos pret reliģiskajiem vadoņiem, kuriem būtu jāatbild par Kristus nāvi. Lai to aizkavētu, tie nolēma pielietot stingrus līdzekļus.

Liels bija viņu pārsteigums, kad, aizsūtījuši pēc apcietinātajiem, tie uzzināja, ka cietuma durvis atrastas rūpīgi aizslēgtas, arī sargi savās vietās, tikai cietumnieku tur vairs nebija.

Drīz pienāca pārsteidzoša ziņa: "Tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Templī un māca ļaudis." Tad sardzes priekšnieks ar saviem vīriem aizgāja un tos atveda, ne ar varu, jo tie bijās no ļaudīm, ka viņus nenomētā akmeņiem."

Lai gan apustuļus apbrīnojamā veidā atsvabināja no cietuma, tos tomēr neatbrīvoja no izmeklēšanas un soda. Kristus pie viņiem esot bija teicis: "Bet lūkojiet jūs uz sevi pašiem, jo tie jūs nodos augstās tiesās (..) (Marka 13:9) Sūtīdams to atsvabināšanai savu eņģeli, Dievs tiem sniedza mīlestības pierādījumu un drošību par savu klātbūtni. Tagad bija viņu kārta ciest Tā dēļ, kura Evaņģēliju tie sludināja.

Apustuļu un praviešu dzīvē saskatāmi daudzi cēli piemēri uzticībai Kungam. Kristus liecinieki drīzāk panesuši cietumu, spīdzināšanas un pat nāvi, nekā pārkāpuši Dieva likumus. Ziņojums, ko atstājis Pēteris un Jānis, liecina par tādu pašu varonību, kā jebkura cita Evaņģēlija izplatīšanā sastopamā liecība. Jau otrreiz stāvot to cilvēku priekšā, kas tiecās viņus iznīcināt, to vārdos un izturēšanās veidā neparādījās ne mazākās bailes vai apmulsums. [82] Augstais priesteris sacīja: "Mēs esam jums stingri pavēlējuši nemācīt šinī Vārdā, un jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi un gribat, lai šī cilvēka asinis nāk pār mums." Bet Pēteris atbildēja: "Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem." Tas bija eņģelis no Debesīm, kas viņus atbrīvoja no cietuma un pavēlēja tiem mācīt templī. Sekojot viņa norādījumam, tie paklausīja dievišķai pavēlei, un viņiem tā jāturpina, lai ko tas arī nemaksātu.

Tad pār mācekļiem nāca Gara iedvesma – apsūdzētie kļuva par apsūdzētājiem, apvainodami Augsto tiesu Kristus nogalināšanā. "Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nonāvējuši, To piekārdami pie koka; Dievs Viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas. Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa."

Jūdi par šiem vārdiem tā saskaitās, ka nolēma izrēķināties bez tiesas, bez tālākas izmeklēšanas un bez romiešu virsnieku pilnvaras nonāvēt cietumniekus. Būdami jau vainīgi pie Kristus asinīm, tie tagad kāroja aptraipīt savas rokas arī ar Viņa mācekļu asinīm.

Bet Sinedrija sanāksmē piedalījās kāds vīrs, kas mācekļu vārdos saklausīja Dieva balsi. Tas bija Gamaliēls, farizejs ar ļābu slavu, mācīts un ar augstu stāvokli. Viņa skaidrais saprāts paredzēja, ka priesteru nodomātā nežēlīgā rīcība novedīs pie šausmīgām sekām. [83] Pirms klātesošo uzrunāšanas viņš lūdza izvest ārā cietumniekus. Viņš labi pazina šos vīrus, kurus tagad gatavojās pārliecināt; viņš zināja, ka Kristus slepkavas nekas neatturēs īstenot savu nodomu.

Gamaliēls runāja ļoti apdomīgi un mierīgi: "Israēlieši, padomājiet labi, ko jūs gribat darīt ar šiem cilvēkiem. Pirms kāda laika sacēlās Teuda, sacīdams, ka viņš kas esot, viņam piebiedrojās skaitā ap četri simti cilvēku; viņu nonāvēja, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīdināti un iznīcināti. Pēc viņa sacēlās galilietis Jūda pierakstīšanas laikā un aizrāva sev līdzīgi daudz ļaužu; arī tas gāja bojā, un visi, kas viņam paklausīja, ir izklīduši. Tādēļ es jums tagad saku: lieciet šos cilvēkus mierā un atlaidiet viņus. Ja šis ir cilvēku nodoms un darbs, tad tas iznīks; bet, ja tas ir no Dieva, tad jūs to nevarēsiet iznīcināt; pielūkojiet, ka jūs vēl neuzskata par Dieva pretiniekiem!"

Priesteri tika pārliecināti par šo uzskatu saprātīgumu un bija spiesti Gamaliēlam piekrist, kaut gan aizspriedumus un naidu tik tikko spēja savaldīt. Pēc tam, kad bija mācekļus sodījuši un, piedraudot viņu dzīvībai, piekodinājuši vairs nesludināt Jēzus vārdā, tie ļoti negribīgi viņus atlaida. "Tad viņi līksmi aizgāja no sinedrija, ka bija atzīti par cienīgiem Viņa Vārda dēļ ciest negodu. Un viņi nemitējās Templī un pa mājām ik dienas mācīt un sludināt Kristu Jēzu."

Īsi pirms nāves Kristus saviem mācekļiem bija izteicis miera novēlējumu: "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas." (Jāņa 14:27) Šis miers nav tāds, ko var iegūt, pakļaujoties pasaulei. Kristus nekad netiecās pēc miera, izmantojot kompromisu ar ļaunumu. Miers, ko Kristus atstāja saviem mācekļiem, vairāk ir iekšējs nekā ārējs, un, neskatoties ne uz kādām cīņām un ķildām, tam vienmēr jāpaliek ar Viņa lieciniekiem.

Par sevi Kristus sacīja: "Nedomājiet, ka Es esmu nācis mieru atnest virs zemes; Es neesmu nācis

atnest mieru, bet zobenu." (Mat. 10:34) Pats Miera Lielkungs bija šķelšanās iemesls. Tas, kurš nāca pasludināt labo vēsti un nest cerību un prieku cilvēk bērnu sirdīs, izraisīja pretestību, kas, spēcīgi iedegoties, daudziem rada dziļas ciešanas. Tāpēc Viņš savus sekotājus brīdināja: "Pasaulē jums ir bēdas." "Bet vēl priekš tam tie savas rokas pacels pret jums un vajās jūs, nododot jūs sinagogās un cietumos, vedot jūs ķēniņu un valdnieku priekšā Mana Vārda dēļ. (..) pat vecāki un brāļi, radi un draugi jūs nodos, un dažus no jums nonāvēs." (Jāņa 16:33; Lūk. 21:12,16)

Šis pravietojums ir piepildījies redzamā veidā. Jēzus sekotājus ir piemeklējuši visdažādākie apvainojumi, nicinājumi un nežēlība, uz ko vien sātans ir varējis uzkūdit cilvēku izgudrošanas spējas. Un tas redzamā veidā piepildīsies arī turpmāk, jo miesīgā sirds vēl arvien ir ienaidā ar Dieva likumu un negrib pakļauties tā prasībām. [85] Pasaulē šodien nav lielākā saskaņā ar Kristus mācību, nekā tas bija apustuļu dienās. Tas pats naidis, kas pamudināja saukt: "Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!", tas pats naidis, kas skubināja vajāt mācekļus, nepaklausības bērnos darbojas vēl šodien. Tas pats gars, kas tumsajos viduslaikos tik daudzus vīriešus un sievietes nodeva cietumam, izsūtīšanai un nāvei, kas izdomāja inkvizīcijas smalkās spīdzināšanas metodes, kas izplānoja un īstenoja Bartolomeja nakts asinspirti un aizdedzināja Smitfildas ugunis, vēl joprojām ar ļaunu spēku darbojas neatdzimušajās sirdīs. Patiesības vēsturē vienmēr ir bijuši sastopami ziņojumi par cīņu starp labo un ļauno. Evaņģēlija sludināšana šajā pasaulē vienmēr ir virzīta uz priekšu, saduroties ar pretestību, briesmām, zaudējumiem un ciešanām.

Bet kas deva spēku tiem, kuri pagātnē cieta vajāšanas Kristus dēļ? Tā bija vienotība ar Dievu, vienotība ar Svēto Garu un ar Jēzu Kristu. Pārmetumi un vajāšanas daudzus ir šķīruši no Zemes draugiem, bet nekad no Kristus. Vētrās pārbaudīto Zemes bērnu Pestītājs nekad nav mīlējis sirsnīgāk kā tad, kad tas tiek nicināts patiesības dēļ. "Es to mīlēšu," sacīja Kristus, "un tam parādīšos." (Jāņa 14:21) Kad ticīgais tiek vests pasaules tribunālos uz apsūdzēto sola, tad Kristus atrodas viņam blakus. Kad viņš ir ieslodzīts cietuma mūros, tad Kristus tam atklājas un iepriecina viņa sirdi ar savu mīlestību. Kad viņš Kristus dēļ cieš nāvi, Pestītājs saka: "Tie var nonāvēt miesu, bet nevar kaitēt dvēselei." "Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis." "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku!" (Jāņa 16:33; Jes. 41:10)

"Kas uz to Kungu cer, tie nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs kā Ciānas kalns. Ap Jeruzālemi ir kalni visapkārt, tā ir tas Kungs ap savu tautu no šī laika mūžīgi." "No spaidiem un no varmācības viņš atpestīs viņu dvēseles, un viņu asinis būs dārgas viņa acīs." (Ps. 125:1,2; 72:14)

"Tas Kungs Cebaots viņus pasargās (..). Tas Kungs, viņu Dievs, (..) tos izglābs tanī dienā kā savas tautas ganāmo pulku; kā dārgakmeņi pieres rotā tie mirdzēs Viņa zemē." (Cah. 9:15,16)

9. SEPTIŅI DRAUDZKOPJI

(Ap. d. 6:1-7)

[87] "Tanīs dienās, mācekļu skaitam pieaugot, hellēnistu starpā radās kurnēšana pret ebrejiem, ka viņu atraitnes dienīšķajā apkalpošanā paliekot neievērotas."

Pirmā draudze sastāvēja no dažādām ļaužu šķirām un tautībām. Svētā Gara izliešanas laikā Vasarsvētkos "Jeruzālemē dzīvoja jūdi, dievbijīgi vīri, no visām tautām zem debess". (Ap. d. 2:5) Starp Jeruzālemē sapulcētajiem ebreju ticīgajiem bija daži, kurus parasti dēvēja par grieķiem vai helleņiem, un tos no Palestīnas jūdiem jau sen šķīra zināma neuzticība un pat naidis.

To sirdis, kas apustuļu darbības rezultātā atgriezās, bija mīkstinātas un vienotas kristīgā mīlestībā. Neskatoties uz agrākajiem aizspriedumiem, viņi visi dzīvoja satiecībā. Sātans zināja, ka tik ilgi, kamēr turpinās pastāvēt tāda savstarpēja saprašanās, tas būs bezspēcīgs apturēt Evaņģēlija patiesības izplatīšanos, tāpēc [88] viņš mēģināja izmantot agrāko domāšanas veidu cerībā, ka ar to varēs ievest draudzē nevienprātības elementus.

Un notika, ka mācekļu skaitam vairojoties, ienaidniekam izdevās radīt aizdomas dažos, kas jau agrāk ar skaudību bija lūkojušies uz saviem ticības brāļiem un meklējuši garīgo vadītāju kļūdas, tā ka "hellenistu starpā radās kurnēšana pret ebrejiem". Par sūdzību cēloni tika izvirzīta nevēriba pret grieķu atraitnēm dienīšķā uztura apgādē. Ikkatra nevienlīdzība faktiski nesaskanēja ar Evaņģēlija garu, tomēr sātānam bija sekmējies pamodināt aizdomas. Nekavējoties vajadzēja veikt pasākumus, kas novērstu visus neapmierinātības iemeslus, lai ienaidnieks neuzvarētu savos centienos izraisīt šķelšanos ticīgo vidū.

Jēzus mācekļi savos piedzīvojumos bija nonākuši līdz krīzei. Pateicoties apustuļu gudrai vadībai un

vienotai darbībai Svētā Gara spēkā, Evaņģēlija vēstnešiem uzticētais darbs bija ātri attīstījies. Draudze pastāvīgi paplašinājās, un šis draudzes locekļu pieaugums radīja arvien smagākas nastas tiem, kuru pārziņā atradās viss darbs. Ne atsevišķi cilvēki, pat ne cilvēku kopa nevarēja turpināt nest šīs nastas vieni, neapdraudot draudzes nākotnes labklājību. Bija nepieciešama to atbildību tālāka sadale, kuras tik uzticīgi tika uzņēmušies nedaudzi vīri draudzes pastāvēšanas pirmajās dienās. [89] Apustuļiem bija jāveic svarīgi pasākumi, lai papildinātu evaņģēlisko kārtību draudzē, uzliekot citiem dažus no tiem pienākumiem, kurus līdz šim bija pildījuši paši.

Sasaucot ticīgo sapulci, apustuļus vadīja Svētais Gars, lai tie galvenos vilcienos izplānotu visu draudzes darba spēku labāku organizēšanu. Viņi konstatēja, ka ir pienācis laiks, kad garīgajiem vadītājiem, kuriem jāuzrauga draudze, jātiek atbrīvotiem no trūcīgo apgādes un citiem tamlīdzīgiem pienākumiem, lai tie varētu nodoties vienīgi Evaņģēlija sludināšanas darbam. "Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt; bet mēs gribam arī turpmāk Dievu lūgt un kalpot ar Vārdu." So priekšlikumu pieņēma, un ar lūgšanu un roku uzlikšanu draudzkopju pienākumiem svinīgi nošķīra septiņus izmeklētos vīrus.

Šo septiņu ticīgo izraudzīšana, kam tagad bija jā rūpējas par īpašām darba nozarēm, izrādījās par lielu svētību draudzei. Viņi rūpīgi apsvēra katru atsevišķa locekļa, kā arī visas draudzes kopējās finansiālās vajadzības, un ar savu gudro rīcību un dzīves labo piemēru bija svarīgi palīgi apustuļiem, apvienojot draudzes dažādās intereses vienā veselā sistēmā.

Par to, ka šis solis tika sperts saskaņā ar Dieva nodomiem, liecināja tūlītējie labie rezultāti. [90] "Dieva Vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi." Par tādu dvēseļu plauju jāpateicas tiklab apustuļu lielākai brīvībai, kā arī septiņu draudzkopju centībai un spēkam. Fakts, ka šos brāļus ievēlēja īpašam darbam rūpēties par trūcīgo vajadzībām, neizslēdza viņus no Evaņģēlija sludināšanas. Tieši otrādi, tas deva tiem pilnas tiesības mācīt citiem patiesību, un viņi darbā iekļāvās ar lielu nopietnību un labām sekmēm.

Pirmajai draudzei bija uzticēts pastāvīgi progresējošs darbs – gaismas un svētību centru nodibināšana it visur, kur vien atradās godīgas dvēseles, labprātīgas nodoties kalpošanā Kristum. Evaņģēlijs bija jāpasludina visā plašajā pasaulē, un krusta vēstneši nevarēja cerēt izpildīt savu svarīgo misiju, ja nepaliktu vienoti kristīgās vienprātības saitēm, tā atklājot pasaulei, ka viņi ir viens ar Kristu Dievā. Vai viņu dievišķais Vadonis nebija Tēvam lūdzis: "Uzturi tos savā vārdā, ko Tu Man esi devis, lai viņi ir viens, itin kā Mēs." Vai Viņš par mācekļiem nebija paziņojis: "Pasaule viņus ir ienīdējusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules." Vai Viņš nebija aicinājis Tēvu rūpēties, lai viņi būtu pilnīgi viens, "lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis". (Jāņa 17:11,14,21,23) Viņu garīgā dzīvība un spēks bija atkarīgs no ciešas savienības ar To, kas viņus bija izredzējis sludināt Evaņģēliju.

[91] Tikai vienoti ar Kristu mācekļi varēja cerēt uz paliekošu Svētā Gara spēku un sadarbību ar Debesu eņģeļiem. Ar šīs dievišķās pārstāvniecības palīdzību viņi pasaulē spētu izveidot saliedētu frontes līniju un uzvarēt cīņā, kurā tie bija spiesti nemitīgi iesaistīties pret tumsības spēkiem. Ja tie turpinās darboties vienoti, Debesu sūtņi izies viņu priekšā, sagatavojot ceļu; sirdis tiks noskaņotas patiesības pieņemšanai, un daudzi mantoti Kristum. Tik ilgi, kamēr viņi paliks vienoti, draudze ies uz priekšu "skaista kā mēness, starojoša kā saule, briesmīga kā naidīga karaspēka bari". (Augstā dz. 6:10) Nekas nespēs pretoties tās panākumiem. Draudze ies no uzvaras uz uzvaru, brīnīšķīgi piepildīdama savu dievišķo sūtību pasludināt Evaņģēliju visai pasaulei.

Jeruzālemes draudzes organizēšana noderēja par paraugu draudžu izveidei citās vietās, kur patiesības vēstneši mantoja dvēseles Evaņģēlijam. Tie, kam bija uzticēta galvenā draudzes pārraudzīšanas atbildība, nedrīkstēja valdīt pār Dieva mantojumu, bet viņiem kā gudriem ganiem pienācās "ganīt Dieva ganāmo pulku", vienmēr paliekot tam par "priekšzīmi"(1. Pēt. 5:2,3), tāpēc arī par draudzkopjiem izvēlēja "vīrus, kam laba slava, Svēta Gara un gudrības pilnus". Tiem bija jāuzņemas un jāpilda savs amats, vienoti, nelokāmi un noteikti stāvot patiesības pusē, atstājot saliedējošu iespaidu uz visu ganāmo pulku.

Vēlākā pirmo kristiešu vēsturē, kad dažādās pasaules daļās daudzas ticīgo grupas izveidoja jaunas draudzes, lai uzturētu kārtību un saskaņotu darbību, to organizācija tika vēl tālāk pilnveidota. [92] Katru locekli pamācīja labi izpildīt savu pienākumu. Katram vajadzēja gudri izlietot viņam uzticētās spējas. Svētais Gars bija dažus svaidījis ar īpašām dāvanām – "pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs". (1. Kor. 12:28) Bet visām šīm darbinieku šķirām vajadzēja strādāt saskaņoti.

"Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem. Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai neštu svētību. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazišana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams. Jā, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus." (1. Kor. 12:4-12)

Uz tiem, kas Dieva draudzē virs zemes aicināti darboties kā vadītāji, dus svinīgas atbildības. Teokrātijas laikā, kad Mozus viens pats pūlējās nest šīs smagās nastas un, iespējams, drīz vien zem tām būtu paguris, Jetrus viņu pamācīja izveidot gudru atbildības sadali, sakot: [93] "Stāvi tu par tiem ļaudīm Dieva priekšā un nes tās lielās lietas Dieva priekšā (..), un māci tiem likumus un baušļus, un dari tiem zināmu to ceļu, kur tiem jāiet, un darbu, kas tiem jā dara." Tālāk Jetrus vēl ieteica iecelt pārstāvjus par "priekšniekiem pār tūkstošiem, pār simtiem, pār piecdesmitiem un pār desmitiem". Tiem vajadzēja būt "vīriem, kas Dievu bīstas, taisnīgiem vīriem, kas nav uzpērkami", lai tie "ļaudis tiesā jebkurā laikā", tā atbrīvojot Mozu no nogurdinošas atbildības, izšķirot mazāk svarīgas lietas, ar kurām varēja gudri nodarboties svētījušies palīgi.

To cilvēku laiks un spēks, kas Dieva draudzē iecelti atbildīgās vadošās vietās, jāizlieto svarīgu pienākumu pildīšanai, kas prasa sevišķu gudrību un augstsirdību, un tas nav pēc Dieva plāna, ja viņus aicina kārtot mazsvarīgas lietas, ko arī citi spējīgi veikt. "Bet lai būtu tā," Jetrus ieteica Mozum, "ka tie katru lielāku lietu nodotu tev, bet katru mazāku lietu iztiesā paši; tā tev būs vieglāk, un viņi palīdzēs tev nest tavu nastu. Ja tu tā darīsi un Dievs tev tā pavēlēs, tad tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis ies savā vietā ar mieru."

Saskaņā ar šo plānu Mozus "izraudzīja spējīgus vīrus no visa Israēla un iecēla tos tautai par priekšniekiem pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem. [94] Un viņi sprieda tiesu jebkurā laikā, un visas grūtās lietas tie cēla priekšā Mozum, bet visas mazās lietas iztiesāja paši". (2. Moz. 18:19-26)

Vēlāk, izvirzot septiņdesmit vecākos, kam vajadzēja dalīties ar viņu vadības atbildībā, Mozus rūpīgi izvēlējās par palīgiem cienījamus, spriest spējīgus un piedzīvojušus vīrus. To iesvētišanas brīdī, iepazīstinot ar pienākumiem, viņš norādīja uz dažām īpašībām, kas cilvēku dara derīgu būt par gudru draudzes vadītāju. Mozus sacīja: "Izklausīniet lietas jūsu brāļu starpā un spriediet taisnu tiesu starp ikvienu cilvēku, gan ciltsbrāli, gan piemājotāju. Tiesā neuzlūkojiet neviena vaigu, kā mazo, tā lielo uzklausiet, nebīstieties ne no viena, jo tiesa pieder Dievam; bet to lietu, kas jums par grūtu, to nesiet man, es to uzklausīšu." (5. Moz. 1:6,17)

Pirms savas valdīšanas noslēguma arī ķēniņš Dāvids tā laika Dieva darbu nastu nesējiem deva nopietnus norādījumus. Saicinājis Jeruzālemē "visus Israēla lielkungus, cilšu vadoņus un nodaļu virspavēlniekus, kuri kalpoja ķēniņam, un virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus pār simtiem, un ķēniņa un viņa dēlu īpašumu pārziņus, un visus ganāmo pulku pārziņus, kopā ar galma kalpotājiem, varonīgos karotājus un visus ievēribas cienīgus vīrus", gados vecais ķēniņš, "visam Israēlam, tā Kunga draudzei redzot un Dievam dzirdot", viņiem svinīgi pavēlēja: "Turiet un pildiet visas tā Kunga, jūsu Dieva, pavēles, lai jūs iemantotu šo labo zemi un paturētu to par īpašumu saviem bērniem pēc jums uz mūžīgiem laikiem!" (1. Laiku 28:1,8)

[95] Salamanu, kas tika aicināts ieņemt sevišķi atbildīgu vadošu vietu, Dāvids vēl īpaši pamācīja: "Un tu, mans dēls Salaman, atzīsti savu tēvu Dievu un kalpo Viņam ar visu sirdi un labu prātu, jo tas Kungs ir, kas pārbauda visas sirdis un kas izzina visas sirdsprāta tieksmes; ja vien tu Viņu meklēsi, tad Viņš tevi atradīs, bet, ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi atmetīs uz mūžīgiem laikiem. Redzi nu, kad tas Kungs tevi ir izraudzījis, lai tu Viņam uzceltu namu par svētu vietu, – tad esi stiprs un dari to!" (1. Laiku 28:9,10)

Un vīriem, kam bija uzticēta nesen organizētās Kristus draudzes uzraudzība Evaņģēlija izplatīšanā, vajadzēja vadīties pēc tiem pašiem dievbijības un taisnības principiem, kas Dieva tautas virsniekiem bija noteicoši Mozus un Dāvida laikā. Draudžu lietu kārtošanā un iecerot piemērotas amatpersonas, apustuļi turējās pie Vecās Derības Rakstos ietvertajām augstajām prasībām attiecībā uz vadību. Viņi uzskatīja, ka tam, kas aicināts ieņemt draudzē atbildīgu vadošu vietu, "jābūt nevainojamam kā Dieva namturim, ne iedomīgam, ne dusmīgam, ne dzērājam, ne kauslim, ne ierāvējam, bet viesmīlīgam, laba mīļotājam, prātīgam, taisnam, svētbijīgam, savaldīgam. Viņam jā rūpējas par sludināšanu, kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim." (Titam 1:7-9)

Pirmajā kristīgajā draudzē uzturētā kārtība deva tai iespēju iet saliedēti uz priekšu kā labi disciplinētai, Dieva bruņās tērptai armijai. [96] Ticīgo kopas, kaut arī izkaisītas plašā apkārtnē, visas bija vienas miesas locekļi, visas darbojās saskaņā viena ar otru. Izceļoties nevienprātībai kādā vietējā draudzē, kā tas vēlāk notika Antiohijā un citur, kur ticīgie paši nespēja panākt savstarpēju saprašanos, šādiem apstākļiem tomēr nepieļāva radīt šķelšanos draudzē, bet lietas izskatīšanu nosūtīja visu ticīgo galvenajai padomei, kas sastāvēja no vairāku vietējo draudžu izvēlētiem pārstāvjiem, apustuļiem un draudžu vecākiem, kas ieņēma atbildīgas vadošās vietas. Tā sātana pūles uzbrukt draudzei atsevišķās nošķirtās vietās sastapās ar vienotu visu ticīgo pretdarbību, un ienaidnieka plāni sagraut un iznīcināt tika izjaukti.

“Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs, (1. Kor. 14:33) un Viņš prasa, lai, vadot draudzes lietas, ievērotu kārtību un organizāciju, šodien ne mazāk kā senos laikos. Kungs vēlas, lai Viņa darbu virzītu uz priekšu ar noteiktību un rūpību, tā ka Viņš tam varētu uzlikt savu apstiprinājuma zīmogu. Sniedzot pasaulei Dieva žēlastības prieka vēsti, visiem jāsavienojas; kristietim jābūt vienotam ar kristieti, draudzei ar draudzi, cilvēciskumam jāsavienojas ar dievišķību un visām spējām jāpakļaujas Svētajam Garam.

10. PIRMAIS KRISTĪGAIS ASINSLIECINIEKS

(Ap. d. 6:5-15; 7.)

[97] Stefans, pirmais no septiņiem draudzkopjiem, bija dziļi dievbijīgs un ticīgs vīrs. Dzimis jūds, viņš tomēr pārvaldīja arī grieķu valodu un labi pazina šīs tautas ieražas un dzīvesveidu. Līdz ar to tam radās izdevība sludināt Evaņģēliju grieķiski runājošo jūdu sinagogās. Kristus darbā viņš bija ļoti čakls un droši aizstāvēja savu pārliecību. Skolotie rabīni un likumu izskaidrotāji sāka ar viņu atklātu disputu, cerot gūt vieglu uzvaru, bet tie “nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja”. Stefans ne tikai sludināja Svētā Gara spēkā, bet bija skaidrs, ka viņš ir pētījis pravietojumus un labi orientējas visos bauslības jautājumos. Viņš sekmīgi aizstāvēja savu patiesības izpratni un pilnībā apklusināja pretiniekus. Pie viņa piepildījās apsolījums: “Tad nu apņemieties savās sirdīs nerūpēties iepriekš, kā jūs aizstāvēsit. Jo Es jums došu vārdus un gudrību, kam visi jūsu ienaidnieki nevarēs pretī stāvēt.” (Lūk. 21:14,15)

Kad priesteri un varas vīri sastapās ar spēku, kas pavadīja Stefana sludināšanu, viņos pieauga rūgts ienaidis. Tā vietā lai pakļautos sniegtajiem pierādījumiem, tie centās apklusināt Stefana balsi, novedot viņu nāvē. Dažos gadījumos jūdi mēdza piekuļot romiešu ierēdņus, lai tie neiejauktos, kad viņi likumu skaidrošanu ņēma savās rokās, klausīnāja, spīdzināja un sodīja cietumniekus saskaņā ar tautas ieražām. Stefana ienaidnieki, bez šaubām, zināja, ka viņiem par šādu rīcību pašiem draud briesmas, tomēr tie nolēma riskēt, satverot to un aizvedot uz Augsto tiesu nopratināšanai.

Lai atspēkotu apcietinātā argumentus, no apkārtējām zemēm bija saaicināti mācīti jūdi. Klāt bija arī Sauls no Tarsas un procesā pret Stefanu spēlēja vadošu lomu. Lai pārliecinātu ļaudis, ka Stefans sludina maldīgas un bīstamas mācības, viņš balstījās uz daiļrunību un rabīnu loģiku, kaut gan pats Stefanā saskatīja vīru, kas pilnībā izprata Dieva nodomu Evaņģēlija izplatīšanā starp citām tautām.

Tā kā priesteri un virsnieki nevarēja pārspēt Stefana skaidro, mierīgo gudrību, viņi nolēma to sodīt par mācību citiem, lai tā apmierinātu savu atriebības kāri un ar iebiedēšanu aizkavētu ļaudis pieņemt viņa ticību. Viltus liecinieki nepatiesi zvērēja, ka tie esot dzirdējuši Stefanu runājam zaimu vārdus pret dievnamu un bauslību. [99] “Jo mēs esam dzirdējuši viņu sakām: šis nacarietis Jēzus nopostīs šo vietu un pārgrozīs paražas, ko mums Mozus devis.”

Stāvot vaigu vaigā ar saviem tiesnešiem, lai atbildētu par Dieva zaimošanu, Stefana galvu apņēma gaismas vainags, “un visi, kas sēdēja Sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja tā vaigu līdzināties eņģeļa vaigam”. Daudzi, kas šo gaismu redzēja, drebēja un aizklāja seju, bet virsnieki savā stūrgalvīgajā neticībā un aizspriedumos nesvārstījās.

Kad Stefanu nopratināja, vērsoties pret viņu ar apsūdzību, tas aizstāvējās skaidrā, skanīgā balsī, kas bija dzirdama visā padomes zālē. Apbrīnu radošos vārdos viņš klausītāju priekšā centās atkārtot izredzētās Dieva tautas vēsturi, uzrādot pilnīgas zināšanas par jūdu organizācijas struktūru un tās garīgo izskaidrojumu, kas tagad atklājās Kristū. Viņš atkārtoja Mozus pravietiskos vārdus par Mesiju: “Pravieti, kāds es esmu, tas Kungs, tavš Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet viņu.” Viņš saprotami paskaidroja savu uzticību Dievam un jūdu ticībai, tajā pašā laikā rādīdams, ka likumi, ar kuriem jūdi cerēja iegūt pestīšanu, nespēja pasargāt Israēlu no elkudievības. Viņš Jēzu Kristu iekļāva visā jūdu vēsturē un atsaucās uz Salamana celto dievnamu, kā arī uz Salamana un Jesajas vārdiem: “Bet Visaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā pravietis saka: debesis ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsiet, saka tas Kungs, vai kur

ir Mana dusas vieta? Vai Mana roka nav to visu darinājusi?" [100]

Kad Stefans sasniedza šo vietu, ļaudīs sacēlās troksnis. Dzirdot, kā pravietojumi tiek attiecināti uz Kristu un kā tiek runāts par templi, priesteris, cenzdamies izrādīt sašutumu, saplēsa savas drēbes. Stefanam tā bija zīme, ka viņa balsij drīz būs jāapklust uz visiem laikiem. Viņš redzēja savu vārdu izraisīto pretestību un saprata, ka nodod pēdējo liecību. Lai gan viņa runa bija tikai pusē, viņš to pēkšņi pārtrauca.

Negaidot pārtraukdams vēstures gaitas izsekošanu un vērsoties pie saviem saniknotajiem tiesnešiem, viņš teica: "Jūs, stūrgalvjī, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs. Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? Viņi nonāvējuši tos, kas iepriekš sludinājuši Taisnā nākšanu, kura nodevēji un slepkavas jūs tagad esat kļuvuši, jūs, kas bauslību no eņģeļu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši."

Te nu priesteri un virsnieki dusmās vairs pār sevi nevaldīja. Uzvedoties nīknāk par plēsīgiem zvēriem un ne vairs kā cilvēki, tie, zobus griezdami, metās Stefanam virsū. Naida izķēmotajās sejas apcietinātais lasīja savu likteni, bet viņš nēbaidījās. Viņam nebija bail no nāves. Stefanu neuztrauca sadusmotie priesteri un satrakotais pūlis. Sīs ainas tam pagāja secen nepamanītas. Viņa acīm bija atvērtas Debesu durvis, un, lūkodamies augšup, viņš redzēja Dieva godību un Kristu, it kā Viņš nupat būtu piecēlies no sava troņa un stāvētu, gatavs palīdzēt savam kalpam. [101] Ar uzvaras intonāciju balsī Stefans izsaucās: "Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas."

Atsaukšanās uz godības pilnajām ainām, ko viņa acis apbrīnoja, sniedzās pāri tam mēram, ko ļaunie mocītāji spēja panest. Aizturēdami ausis, lai nedzirdētu viņa vārdus, un skaļā balsī kliegdami, tie kā neprātīgi visi kopā viņam uzbruka "un izgrūda ārā no pilsētas". Tur "tie nomētāja akmeņiem Stefanu, kas sauca un sacīja: "Kungs Jēzu, pieņem manu garu!" Un, ceļos nometies, viņš sauca skaļā balsī: "Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku!" To sacījis, viņš aizmiga."

Likumīga sprieduma par Stefanu nebija, bet romiešu ierēdņus uzpirka ar lielu naudas summu, lai tie neuzsāktu nekādu izmeklēšanu.

Uz visiem šī notikuma lieciniekiem Stefana ciešanas atstāja dziļu iespaidu. Atmiņas par Dieva labvēlības zīmogu uz viņa sejas un vārdi, kas skāra ikvienu dvēseli, kas tos dzirdēja, palika klātesošajiem prātā un liecināja par pasludināto patiesību. Viņa nāve bija smags pārbaudījums draudzei, bet tā radīja pārmaiņu Saula pārliecībā, kurš nespēja aizmirst mocekļa ticību un pastāvību, kā arī viņa sejas pausto godību.

Stefana nopratināšanas un nāves gadījumā Sauls, šķiet, bija neprātīgas dedzības pilns. Vēlāk viņam dusmas radīja paša klusā pārliecība, ka Dievs bija Stefanu pagodinājis, lai gan cilvēki to pazemoja. Sauls [102] turpināja vajāt Dieva draudzi, izsekodams ticīgos, tvarstīdams tos viņu mājās un nododams priesteriem un virsniekiem cietumam un nāvei. Viņa dedzība vajāšanās iedvesa šausmas kristiešiem

Jeruzālemē. Romiešu varas orgāni nepielika nekādas sevišķas pūles, lai apturētu nežēlīgo darbu, bet slepenībā jūdus vēl atbalstīja, lai tos noskaņotu labvēlīgi un nodrošinātu savas intereses.

Nemot vērā Saula lielo rosību Stefana nāves gadījumā, viņu iecēla par Augstās tiesas locekli. Uz laiku tas kļuva par spēcīgu ieroci sātana rokās, realizējot ienaidnieka dumpīgos plānus pret Dieva Dēlu. Bet drīz šim pašam nežēlīgajam vajātājam nācās strādāt pie tās draudzes nostiprināšanas, kuru viņš tagad postīja. Kāds, varenāks par sātanu, bija izredzējis Saulu ieņemt mocekļa Stefana vietu, lai tas sludinātu un ciestu Viņa Vārda dēļ un tālu un plaši izplatītu vēsti par Kristus asinīs iegūstamo pestīšanu.

11. EVAŅĒLIJS SAMARIJĀ

(Ap. d. 8. nod.)

[103] Pēc Stefana nāves pret ticīgajiem Jeruzālemē izcēlās tik nežēlīgas vajāšanas, ka "visi izklīda pa Jūdejas un Samarijas novadiem". "Bet Sauls postīja draudzi, gāja pa namiem, tverdams vīrus un sievas, un nodeva tos cietumā." Par savu dedzību šajā nežēlīgajā darbā viņš vēlāk izteicās: "Man pašam gan šķita, ka man vajag nacaraēša Jēzus Vārdam noteikti pretoties. To es arī darīju Jeruzālemē. (..) es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā (..) Pa visām sinagogām es tos daudzkārt ar sodiem esmu spiedis zaimot, pārlietu pret tiem trakojis, vajādams tos pat svešās pilsētās." Un to, ka Stefans nebija vienīgais, kas cieta nāvi, redzam no Saula paša vārdiem: "Un, kad viņus nomaitāja,

man tas bija pa prātam.”(Ap. d. 26:9-11)

Šajā briesmu pilnajā laikā, bezbailīgi atzīdams savu ticību krustā sistajam Pestītājam, atklātībā iznāca Nikodēms. [104] Viņš bija Augstās tiesas loceklis, un to līdz ar citiem bija saviļņojusi Jēzus mācība. Redzot Kristus brīnišķīgos darbus, viņa apziņā nostiprinājās pārliecība, ka Tas ir Dieva Sūtītājs. Būdams pārāk lepns, lai tūlīt atklāti atzītu savas simpātijas Galilejas Skolotājam, viņš bija meklējis slepenu sastapšanos. Šajā sarunā Jēzus tam izskaidroja atpestīšanas plānu un savu misiju pasaulē, tomēr Nikodēms vilcinājās. Viņš patiesību paslēpa sirdī, un trīs gadus nebija redzami gandrīz nekādi augļi. Tomēr, lai gan viņš Kristu atklāti neatzina, tas Augstās tiesas apspriedēs atkārtoti bija aizkavējis priesteru plānus Jēzu iznīcināt. Kad beidzot Kristus bija paaugstināts pie krusta, Nikodēms atcerējās Eļļas kalnā nakts sarunā teiktos Pestītāja vārdus: “Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tukšnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam”, un viņš atzina Jēzu par pasaules Glābēju.

Kopā ar Arimātijas Jāzepu Nikodēms bija sedzis Jēzus apbedīšanas izdevumus. Mācekļi tad baidījās atklāti sevi apliecināt par Kristus sekotājiem, bet Nikodēms un Jāzeps bija droši nākuši tiem palīgā. So bagāto un cienījamo vīru atbalsts šajā tumšajā stundā bija ļoti nepieciešams. Tie spēja savam mirušajam Meistaram dot to, ko trūcīgie mācekļi nevarēja; un viņu bagātība un iespaids tos lielā mērā pasargāja no priesteru un virsnieku ļaunprātībām.

[105] Tagad, kad jūdi mēģināja iznīcināt jauno draudzi, Nikodēms iznāca priekšējās rindās, lai to aizstāvētu. Viņš iedrošināja mācekļu ticību, nebūdams vairs piesardzīgs un šaubīgs, un izlietoja savu bagātību, palīdzēdams uzturēt Jeruzālemes draudzi un sekmēt Evaņģēlija darbu. Tie, kas nesen viņam parādīja cieņu, tagad to nicināja un vajāja; viņš kļuva nabags šīs pasaules bagātībās, tomēr drosmīgi aizstāvēja savu pārliecību.

Pār Jeruzālemes draudzi izvērstās vajāšanas panāca to, ka Evaņģēlija darbam tika dots jauns stimulants. Seit Vārda sludināšanu bija pavadījuši ievērojami panākumi, un draudēja briesmas, ka mācekļi te varētu uzkavēties pārāk ilgi, neievērojot Pestītāja uzdevumu iet pa visu pasauli. Aizmirsdami, ka spēks stāvēt pretī ļaunumam visstraujāk vairojas rosīgi strādājot, viņi sāka domāt, ka nav svarīgāka pienākuma kā aizsargāt Jeruzālemes draudzi no ienaidnieka uzbrukumiem. Kur viņiem vajadzēja audzināt jaunatgrieztos nest Evaņģēliju tiem, kas to vēl nebija dzirdējuši, draudēja briesmas ieņemt nostāju, kas liktu apmierināties ar jau sasniegto. Dievs pieļāva vajāšanas, lai izkaisītu savus pārstāvjus pa apkārtējām zemēm, kur tie varētu darboties citu labā. Izdzīti no Jeruzālemes, ticīgie “staigāja apkārt, sludinādami Evaņģēliju”.

Starp tiem, kuriem Pestītājs bija devis uzdevumu: “Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas” (Mat. 28:1), bija daudzi zemāko sabiedrības slāņu pārstāvji – vīrieši un sievietes, kas, iemīlējuši savu Kungu, bija izšķīrušies sekot Viņa nesavtīgās kalpošanas piemēram. Šiem vienkāršajiem ļaudīm dārgā patiesība tika uzticēta tāpat kā mācekļiem, kas Jēzu bija pavadījuši Viņa zemes kalpošanas laikā; [106] arī tie pasaulei nesa priecīgu vēsti par pestīšanu Kristū.

Vajāšanu izklīdināti, tie gāja uz priekšu ar misionāriem raksturīgu dedzību. Viņi saprata savas sūtības atbildību un apzinājās, ka savās rokās tur dzīvības maizi badā mirstošajai pasaulei. Kristus mīlestības spiesti, tie lauza šo maizi visiem trūcīgajiem, un Kungs ar tiem sadarbojās. Kur vien viņi gāja, tur slimie tika dziedināti un nabagi iepazinās ar Evaņģēliju.

Jeruzālemi atstāja arī Filips, viens no septiņiem draudzkopjiem. Viņš, “aizgājis kādā Samarijas pilsētā, sludināja tiem Kristu. Ļaudis pulkiem uzmanīgi un vienprātīgi uz klausīja Filipa vārdus un skatīja zīmes, ko viņš darīja. Jo no daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, stiprā balsī brēkdami; un daudz paralītiķu un tizlu tika dziedināti; un liela līksmība valdīja tanī pilsētā”.

Kristus vēsts samariešu sievietei, ar kuru Viņš bija runājis pie Jēkaba akas, nesa augļus. Noklausījusies Viņa vārdus, sieviete atgriezās pie pilsētas ļaudīm, sacīdama: “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījis! Vai tikai tas nav Kristus?” Tie gāja viņai līdz, pārliecinājās, ko Jēzus māca, un Viņam ticēja. Vēlēdamies dzirdēt vēl vairāk, tie Viņu lūdza palikt pie tiem, un “tad vēl daudz vairāk kļuva ticīgi Viņa vārdu dēļ”. (Jāņa 4:29,41)

Tagad, kad mācekļus izdzina no Jeruzālemes, daži Samarijā atrada sev drošu patvērumu. [107] Samarieši šos Evaņģēlija vēstnešus laipni uzņēma, un atgrieztie jūdi starp kādreizējiem rūgtākajiem ienaidniekiem ievāca dārgu plauju.

Filipa darbu Samarijā pavadīja lieli panākumi, un, to iedrošināts, viņš sūtīja uz Jeruzālemi pēc palīdzības. Apustuļi arvien vairāk sāka saprast Kristus vārdu nozīmi: “(..) jūs (..) būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Kamēr Filips vēl uzturējās Samarijā, Debesu sūtnis tam sacīja: "Celies un ej uz dienvidus pusi pa ceļu, kas no Jeruzālemes ved uz Gazu; tas ir tuksneša ceļš." Un cēlies viņš gāja." Filips par šo aicinājumu nešaubījās un nevilcinājās paklausīt, jo viņš bija iemācījies rīkoties saskaņā ar Dieva gribu.

"Un, lūk, kāds etiopietis, etiopu ķēniņienes Kandakes dižciltīgs galminieks, kas pārzināja visas viņas mantnīcas, bija nācis uz Jeruzālemi Dievu pielūgt. Un ceļā uz mājām viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti Jesaju." Šis etiopietis sabiedrībā ieņēma augstu stāvokli, jo bija ietekmīgs vīrs, un Dievs zināja, ka, viņam atgriežoties, tas saņemto gaismu sniegs tālāk citiem un izplatīs spēcīgu iespaidu par labu Evaņģēlijam. So patiesības meklētāju pavādīja Dieva eņģeļi, velkot to tuvāk Pestītājam. Izmantojot Svēto Garu, Kungs viņu saveda kopā ar tādu cilvēku, kas var iepazīstināt ar gaismu.

Kungs Filipu sūtīja pie etiopieša, lai izskaidrotu viņam tikko lasīto pravietojumu. [108] "Gars Filipam sacīja: "Ej klāt un turies līdztekus šiem ratiem."" Kad Filips piegāja, viņš galminiekam jautāja: "Vai tu arī saproti, ko tu lasi?" Bet viņš atbildēja: "Kā gan to varētu, kad neviens mani nepamāca?" un viņš lūdza Filipu iekāpt un sēsties viņam līdzās." Rakstu nodaļa, kuru tas lasīja, bija pravietojums par Kristu: "Viņš ir kā avs, ko ved uz kaušanu, un kā jērs apkļusis cirpēja priekšā. Viņš neatver savu muti. Viņa pazemošanās dēļ sods Viņam atlaists; kas izskaidros Viņa cilti? Jo Viņa dzīvība ir no zemes paņemta projām."

"Galminieks Filipam jautāja: "Es tevi lūdzu, par ko pravietis to saka? Par sevi pašu vai par kādu citu?" "Tad Filips tam atklāja lielo atpestīšanas patiesību un, "ar šo vietu iesākdams, viņam pasludināja Evaņģēliju par Jēzu."

Kamēr tika skaidroti Raksti, šis vīrs jutās ļoti aizkustināts, un, kad mācekļi bija pabeidzis, tas jau bija gatavs pieņemt sniegto gaismu. Viņš augsto sabiedrisko stāvokli neuzskatīja par ieganstu, lai noraidītu Evaņģēliju. "Pa ceļu braukdami, viņi nonāca pie kāda ūdens, un galminieks sacīja: "Lūk, ūdens! Kas mani kavē kristīties?" Bet Filips sacīja: "Ja tu no visas sirds tici, tad to var." Un viņš atbildēja: "Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls." Viņš pavēlēja apturēt ratus, un viņi abi, Filips un galminieks, nokāpa ūdenī, un viņš to kristīja."

[109] "Kad tie no ūdens bija izkāpuši, tā Kunga Gars Filipu aizrāva, un galminieks viņu vairs neredzēja; viņš līksms ceļoja tālāk. Bet Filips bija nokļuvis Azdotā, un, visas pilsētas pārstaigādams, viņš tur sludināja Evaņģēliju, līdz kamēr nonāca Cezarejā."

Šis etiopietis pārstāv plašu mūsdienu sabiedrības šķiru, kurai nepieciešamas pamācības no tādiem misionāriem kā Filips, – no vīriem, kas grib uz klausīt Dieva balsi un iet tur, kur Viņš tos sūta. Ir daudzi, kas lasa Svētos Rakstus, bet neaprot to īsto nozīmi. Visā pasaulē gan vīrieši, gan sievietes raida ilgu pilnus skatus uz Debesīm. Lūgšanas, asaras un jautājumi paceļas augšup no dvēselēm, kas ilgojas pēc gaismas, žēlastības un Svētā Gara. Daudzi atrodas uz Debesu valstības robežas, gaidīdami tikai, lai kāds viņus tur iaved.

Eņģelis vadīja Filipu pie tāda cilvēka, kas meklēja gaismu un bija gatavs pieņemt Evaņģēliju; un arī šodien eņģeļi vadīs to darbinieku soļus, kas ļaus Svētajam Garam svētīt lūpas un šķīstīt un izdaiļot viņu sirdi. Pie Filipa sūtītais eņģelis pats varēja visu paveikt etiopieša labā, bet tas neatbilst Dieva darbības veidam. Viņš ir paredzējis, lai pie cilvēkiem pūlētos cilvēki.

Pirmajiem mācekļiem uzticētais pienākums attiecas uz ticīgiem visos laikmetos. Katram, kas ir pieņēmis Evaņģēliju, šī svētā patiesība jādara zināma pasaulei. Uzticīgie Dieva ļaudis vienmēr ir bijuši dedzīgi misionāri, veltīdami savus spēkus Viņa Vārda pagodināšanai un gudri izlietojot savas spējas Kunga darbā.

Kristiešu nesavtīgajai kalpošanai pagātnē mūs jāiedvesmo un jāklūst par paraugu. Dieva draudzes locekļiem jābūt dedzīgiem uz labiem darbiem, atsakoties no pasaulīgas godkāres un ejot Tā pēdās, kas staigāja apkārt labu darīdams. [110] Ar līdzjūtības pilnu sirdi viņiem ir jākalpo tiem, kam nepieciešama palīdzība, un jānes grēciniekiem atziņa par Pestītāja mīlestību. Tāds darbs prasa nenogurstošas pūles, bet sniedz bagātu atalgojumu. Tie, kas darbā iesaistās ar sirsnīgu apņēmību, piedzīvos, ka ļaudis tiek mantoti Kristum, jo iespāids, kas pavada praktisku dievišķā uzdevuma izpildi, ir neatvairāms.

Par šī darba progresu atbildīgi ir ne tikai iesvētīti sludinātāji. Katrs, kas pieņēmis Kristu, ir aicināts darboties citu cilvēku glābšanas labā. "Un Gars un līgava saka: "Nāc!" Un, kas to dzird, lai saka: "Nāc!" (Atkl. 11:17) Uzdevums sniegt šo aicinājumu attiecas uz visu draudzi. Ikvienam, kas to

dzirdējis, labā vēsts jāatbalso pāri kalniem un ielejām, sakot: "Nāc!"

Tā ir liktenīga kļūda, iedomāties, ka dvēseļu glābšanas darbs atkarīgs vienīgi no sludinātāja. Vīriem, uz kuriem Kungs uzlicis lielākas atbildības, vajadzētu iedrošināt pazemīgus, svētījušos ticīgos uzņemties tiem no Meistara paredzētos pienākumus Viņa vīnalkalnā. Tiem, kas vada Dieva draudzi, jāsaprot, ka Pestītāja uzdevums ir dots visiem, kas tic Viņa vārdam. Dievs savā vīnalkalnā grib sūtīt daudzus, kuri kalpošanai nav nošķirti ar roku uzlikšanu.

Simti, jā, pat tūkstoši, kas dzirdējuši pestīšanas vēsti, vēl stāv bezdarbībā uz tirgus laukuma, lai gan tie varēja iesaistīties kādā aktīvā darba nozarē. [111] Uz tādiem Kristus saka: "Ko jūs visu dienu šeit stāvat bez darba?" un piebilst: "Ejiet jūs arīdzan vīnadārzā." (Mat. 20:6,7) Kāpēc tomēr tik daudzi neatsaucas šim aicinājumam? Vai viņi uzskata, ka tiem ir attaisnojums, ja nav stāvējuši aiz katedras? Lieciet tiem saprast, ka tūkstošiem vienkāršu un uzupurīgu draudzes locekļu ir darāms plašs darbs, kas nav saistīts ar runātāja pulci.

Dievs ir ilgi gaidījis, lai kalpošanas gars pārņemtu visu draudzi, lai katrs strādātu Kunga labā saskaņā ar savām spējām. Ja Dieva draudzes locekļi, izpildot Evaņģēlija uzdevumu, darītu tiem norādīto darbu vajadzīgajā nozarē savās mājās un ārpus tām, tad visa pasaule drīz tiktu brīdināta, un Kungs Jēzus atgrieztos uz šo Zemi ar spēku un lielu godību, jo "šis Valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals." (Mat. 24:14)

12. NO VAJĀTĀJA PAR MĀCEKLI

(Ap. d. 9:1-18)

[112] Starp jūdu vadoniem, kas izjuta sevišķu satraukumu par Evaņģēlija sludināšanas izraisītajiem panākumiem, īpaši izcēlās Sauls no Tarsas. Dzimis kā Romas pilsonis, Sauls pēc tautības tomēr bija jūds. Izglītību viņš bija ieguvis Jeruzālemē pie izcilākajiem rabīniem. "No Israēla tautas, Benjamīna cilts", Sauls bija "ebrejs no ebrejiem, bauslības lietās farizejs, savā dedzībā draudzes vajātājs, taisnībā, ko bauslība paredz, nevainojams." (Filip. 3:5,6) Rabīni viņu uzskatīja par jaunu daudzsološu cilvēku un loloja lielas cerības, ka tas kļūs par spējīgu un dedzīgu senās ticības aizstāvi. Ievēlēšana par Sinedrija locekli viņam piešķīra ietekmīgu stāvokli.

Saulam bija ievērojama loma Stefana nopratināšanā un tiesāšanā, un apbrīnojamie Dieva klātbūtnes pierādījumi mocekļa nāves gadījumā bija noveduši viņu šaubās par tās lietas taisnīgumu, kuru tas bija aizstāvējis, cīnoties pret Jēzus sekotājiem. [113] Viņa prāts bija dziļi satraukts, un savā apmulsumā tas griezās pie tiem, kuru gudrībai un spriedumam pilnīgi uzticējās. Priesteru un virsnieku argumenti viņu beidzot pārliecināja, ka Stefans bija Dieva zaimotājs un Kristus, par kuru nogalinātais māceklis sludināja, ir bijis krāpnieks, tā ka viņš, savu uzdevumu pildot ir rīkojies pareizi.

Pie šāda secinājuma Sauls nenonāca bez grūtībām. Beidzot audzināšana un aizspriedumi, godbijība pret agrākajiem skolotājiem un paša lepnums aplūsināja sirdsapziņas balsi. Pilnīgi pārliecināts par priesteru un rakstu mācītāju taisnību, Sauls kļuva nīkns Jēzus mācekļu sludināto mācību pretinieks. Viņa rosība, liekot svētos vest tiesas priekšā, kur dažiem ticības dēļ piesprieda cietumsodu un citus pat notiesāja uz nāvi, izraisīja dziļus pārdzīvojumus un nomāktību nesen nodibinātajā draudzē, ierosinot daudzus mācekļus meklēt sev drošību bēgot.

Tie, kurus šis vajāšanas izdzina no Jeruzālemes, "staigāja apkārt, sludinādami Evaņģēliju". (Ap. d. 8:4) Viena no viņu apmeklētajām pilsētām bija Damaska, kur jaunā ticība guva daudz piekritēju.

Priesteri un virsnieki bija cerējuši, ka ar ātru rīcību un bargām vajāšanām varēs šo ķecerību apspiest. Tagad viņi saprata, ka tiem jānododas arī uz citām vietām, lai pret jauno mācību pielietotu tos pašus noteiktos līdzekļus kā Jeruzālemē. Sakarā ar šo īpašo darbu, ko tie bija nodomājuši veikt, Sauls piedāvājās iet uz Damasku. [114] "Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šņākdams pret tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priesteru un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītu vestu uz Jeruzālemi." Tā ar "augsto priesteru atļaujām un pilnvarām" (Ap. d. 26:12) Sauls no Tarsas, iekarsis maldīgā dedzībā, savā cilvēciskajā spēkā un enerģijas pilns, devās neaizmirstamajā ceļojumā, kura savādajiem notikumiem vajadzēja izmainīt visu viņa dzīves gaitu.

Ceļojuma pēdējā dienā ap pusdienas laiku, nogurušajiem ceļiniekiem tuvojoties Damaskai, to skatam atklājās plaša auglīgas zemes ainava, skaisti parki un brīnišķīgi dārzi, kurus apūdeņoja apkārtējo kalnu vēsās straumes. Pēc garā pārgājiena pa vientulīgajiem tuksnešiem šīs ainavas tiešām bija atspirdzinošas. Saulam un viņa ceļa biedriem apbrīnā raugoties uz šo auglīgo līdzenumu un ielejā redzamo skaisto pilsētu, "piepeši", kā viņš vēlāk stāstīja, tas "dienas vidū uz ceļa redzēja gaismu no

debesīm, spožāku par saules gaismu”, apspīdam viņu un pārējos ceļabiedrus. Gaisma bija pārāk stipra, lai mirstīgā acs to spētu panest. Neredzīgs un apmulsis, Sauls nokrita pie zemes.

Vēl gaismai uz viņu spīdot, Sauls dzirdēja “balsi ebreju valodā (..) sakām: “Saul, Saul, ko tu Mani vajā?” Sauls jautāja: “Kas Tu esi, Kungs? – Tas Kungs atbildēja: Es esmu Jēzus, ko tu vajā. Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt.” (Ap. d. 26:13,14)

[115] Pārbijušies un spožuma apžilbināti, Saula pavadoņi dzirdēja balsi, bet runātāju neredzēja. Sauls, turpretī, saprata gan teiktos vārdus, gan skaidri redzēja arī Būtni, kas ar to sarunājās, – pašu Dieva Dēlu. Godības pilnajā Būtnē viņš pazina Krustā Sisto, un pārsteigtā jūda dvēselē Pestītāja tēls iespiedās uz visiem laikiem, bet teiktie vārdi ar sevišķu spēku sāpīgi skāra viņa sirdi. Viņa prāta tumšajos nostūros ieplūda gaismas straumes, atklādamas agrākās dzīves neziņu un maldus un pašreizējo vajadzību pēc Svētā Gara apgaismojuma.

Tagad Sauls atskārta, ka, vajājot Jēzus sekotājus, tas īstenībā bija darījis sātana darbu. Viņš saprata, ka viņa taisnības un pienākuma izpratne lielā mērā bija pamatota uz aklu uzticību priesteriem un virsniekiem. Viņš bija ticējis to stāstījumam, ka ziņas par augšāmcelšanos esot mācekļu viltīgs izdomājums, bet, kad Jēzus pats stāvēja viņa priekšā, Sauls bija pārlicināts par mācekļu sniegto pierādījumu ticamību.

Šinī Debesu atklāsmes brīdī Saula prāts darbojās ar pārsteidzošu ātrumu; tam kļuva saprotami Svēto Rakstu pravietiskie ziņojumi. Tas redzēja, ka gan par Jēzus atmešanu no jūdiem, gan par Viņa krustā sišanu, augšāmcelšanos un pacelšanos Debesīs jau iepriekš bija ziņojuši pravieši, norādot uz Viņu kā absolīto Mesiju. Saula atmiņā pārlicināši atausa Stefana pirmsnāves runa, un viņš atzina, ka mocekļi patiesi bija redzējis “Dieva godību”, kad tas teica: “Lūk, es redzu debesīs atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.” (Ap. d. 7:55,56) [116] Priesteri šos vārdus bija novērtējuši kā zaimus, bet Sauls tagad tos atzina par patiesību.

Ak, kas tā bija par atklāsmi vajātājam! Nu Sauls pilnīgi droši atzina, ka absolītais Mesija bija nācis uz šo pasauli kā Jēzus no Nacaretas, bet Viņu atmeta un piesita krustā tie, kurus Viņš vēlējās glābt. Tikpat skaidri viņš saprata, ka Pestītājs kā uzvarētājs bija iznācis no kapa un pacēlies Debesīs. Sajā dievišķās atklāsmes brīdī Sauls ar šausmām atcerējās, ka Stefans, kurš liecināja par krustā sisto un augšāmcelušos Pestītāju, tika nogalināts ar viņa piekrišanu, un arī vēlāk viņa darbības rezultātā nežēlīgās vajāšanās mira daudzi citi cienījami Jēzus sekotāji.

Stefanam liecinot, Pestītājs bija runājis uz Saulu, jo viņa skaidros pierādījumus nevarēja apstrīdēt. Izglītotais jūds bija redzējis, kā mocekļa seja atstaroja Kristus godības gaismu, padarot viņa vaigu līdzīgu “eņģeļa vaigam”. (Ap. d. 6:15) Viņš bija vērojis Stefana pacietību un gatavību piedot saviem ienaidniekiem. Viņš nevarēja aizmirst arī to daudzo ticīgo gara spēku un priecīgo pašreizējo, kuriem pats bija licis ciest un mocīties. Viņš bija redzējis dažus pat ar prieku atdodam dzīvību par savu ticību.

Visi šie fakti bija spēcīgi iedarbojušies uz Saulu un šad un tad uzspieduši viņa prātam gandrīz nepārvaramu pārlicību, ka Jēzus ir absolītais Mesija. Tādās reizēs viņš caurām naktīm bija cīnījies pret šiem argumentiem, un vienmēr ciņu beidzis ar apziņu par savu uzskatu pareizību, ka Jēzus nav Mesija un ka Viņa sekotāji ir pievilti fanātiķi. [117]

Tagad Kristus pats bija sarunājies ar Saulu, sacīdams: “Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?” Uz jautājumu: “Kas Tu esi, Kungs?” tā pati bals atbildēja: “Es esmu Jēzus, ko tu vajā.” Ar to Kristus sevi pielīdzināja saviem ļaudīm, jo, vajājot Viņa sekotājus, Sauls bija cīnījies pret pašu Debesu Kungu. Nepatiesi apsūdzot un liecinot pret tiem, viņš bija nepatiesi apsūdzējis un liecinājis pret pasaules Pestītāju.

Sauls nešaubījās, ka Tas, kas ar viņu runāja, bija Jēzus no Nacaretas, gaidītais Mesija, Israēla Iepriecinātājs un Atpestītājs. “Trīcēdams un iztrūcies tas sacīja: “Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?” Tad Kungs uz to sacīja: “Celies un ej pilsētā, un tev sacīs, ko tev būs darīt.” (Pēc Glīka tulk.)

Kad godība izgaisa un Sauls piecēlās no zemes, viņš jutās pilnīgi akls. Mirstīgā cilvēka acīm Kristus godības spožums bija par stipru un, tam zūdot, viņu apņēma nakts tumsa. Sauls ticēja, ka šis aklums bija Dieva sods par nežēlīgo Jēzus sekotāju vajāšanu. Viņš taustījās apkārt drausmīgajā tumsā, un viņa ceļa biedri nobijušies un pārsteigti “to pie rokas ievēda Damaskā”.

Notikumiem bagātās dienas rītā Sauls bija tuvojies Damaskai, izjutot pašapmierinātību par to uzticību, kādu viņam tika dāvājuši augstie priesteri. [118] Tā bija nopietna atbildība, jo viņu sūtīja

sekmēt jūdu reliģijas ietekmi un, ja iespējams, apturēt jaunās ticības izplatīšanos Damaskā. Sauls bija pārliecināts, ka viņa sūtība vainagosies panākumiem, un karstās ilgās bija raudzījies uz gaidāmajiem piedzīvojumiem nākotnē.

Bet cik nojautām pretēja bija viņa ieiešana pilsētā! Akls, bezpalīdzīgs un sirdsapziņas pārmetumu mocīts, nezinot, kāds tālāks sods viņu vēl sagaida, tas uzmeklēja mācekļa Jūdas namu, kur vientulībā viņam bija pietiekoši daudz izdevību pārdomām un lūgšanām.

Trīs dienas Sauls "nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra". Šīs dvēseles cīņu dienas viņam šķita kā gadi. Pašpārmetumu mocīts, tas atkārtoti atcerējās savu līdzdalību Stefana ciešanās. Ar šausmām viņš domāja par savu vainu, ļaujot priesteru un virsnieku naidam un aizspriedumiem sevi pārvaldīt pat tad, kad Stefana vaigs bija Debesu gaismas apmirdzēts. Nospiestībā un ar salauztu garu viņš atcerējās tās daudzās reizes, kad bija aizdarījis savas ausis un acis pret vispārliecinošākajiem pierādījumiem, cenšoties nežēlīgi vajāt tos, kas ticēja Jēzum no Nacaretē.

Šīs pašpārbaudes un sirds pazemošanās dienas tika pavadītas pilnīgā vientulībā. Ticīgie, kas jau bija brīdināti par Saula ierašanās iemesliem Damaskā, baidījās, ka viņš varbūt tikai izliekas, cenšoties tos vienkārši apmānīt, [119] un tāpēc turējās tālu no viņa, liegdami tam savu līdzjūtību. Satikties ar neatgrieztajiem jūdiem, ar kuriem tas bija domājis sadarboties, lai vajātu ticīgos, tagad nebija nekādas vēlšanās, jo viņš zināja, ka tie šo stāstu pat neuzklausīs. Tāpēc tam šķita, ka ir šķirts no jebkādas cilvēciskas līdzjūtības. Viņa vienīgā cerība palika žēlastības pilnais Dievs, un pie Tā viņš griezās ar salauztu sirdi, lūdzot palīdzību.

Garajās vientulības stundās ar Dievu viņš atcerējās daudzus Rakstu tekstus, kas runā par Kristus pirmo nākšanu. Ar skaidra saprāta asinātu atmiņu viņš rūpīgi izsekoja pravietojumiem un, pārdomājot to nozīmi, brīnījās par savas agrākās izpratnes aklumu un par jūdu aklumu vispār, kas noveda pie Jēzus kā apsoltā Mesijas atmešanas. Viņa apgaismotajam skatam tagad viss šķita tik skaidrs. Viņš atzina, ka tā agrākā neticība un aizspriedumi bija aptumšojuši garīgo uztveri, neļaujot tam saskatīt Jēzu no Nacaretē pravietoto Mesiju.

Pilnīgi padodoties Svētā Gara pārliecinošajam spēkam, Sauls saprata savas dzīves kļūdas un atzina Dieva likumu tālu sniedzošās prasības. Viņš, agrākais lepna farizejs, kurš bija pārliecināts, ka tiks taisnots savu labo darbu dēļ, tagad ar maza bērna pazemību un vienkāršību zemojās Dieva priekšā, atzīdams savu nevērtību un lūdzot pēc krustā sistā un nāvi uzvarējušā Pestītāja nopelna. Sauls ilgojās nonākt pilnīgā saskaņā un sadraudzībā ar Tēvu un Dēlu; [120] un sevišķās ārkās pēc piedošanas un pieņemšanas viņš raidīja augšup pie žēlastības troņa dedzīgas, pazemīgas lūgšanas.

Un grēkus nožēlojošā farizeja lūgumi nebija veltīgi. Dievišķā žēlastība pārveidoja sirds visaugstākās domas un izjūtas; un viņa labākās spējas tika saskaņotas ar Dieva mūžīgajiem nolūkiem. Kristus un Viņa taisnība tam kļuva dārgāka par visu pasauli.

Saula atgriešanās ir uzkrītošs pierādījums Svētā Gara brīnišķajam spēkam pārliecināt cilvēkus par grēku. Viņš tiešām bija ticējis, ka Nacarietis Jēzus nebija cienījis Dieva likumus un saviem mācekļiem mācījis, ka tie nav svarīgi. Bet pēc atgriešanās Sauls atzina Jēzu par tādu Personu, kas nākusi pasaulē ar sevišķu nolūku – aizstāvēt sava Tēva bauslību. Viņš tika pārliecināts, ka Jēzus bija visas jūdu upuru sistēmas Autors. Viņš atzina, ka pie krustā sišanas ēna sastapās ar īstenību un ka Jēzus bija piepildījis Vecās Derības pravietojumus par Israēla Atpestītāju.

Ziņojumā par Saula atgriešanos ir ietverta svarīga pamatdoma, kas mums vienmēr jāpatur prātā. [121] Sauls tika novests tiešā Kristus klātbūtnē. Viņš bija tas, kuru Kungs tika paredzējis vissvarīgākajam darbam, tas, kuram jābūt kā Dieva "izredzētam traukam", tomēr Kristus tūlīt to neiepazīstināja ar nozīmēto darbu. Viņš to apturēja līdzšinējā gaitā un pārliecināja par grēku, bet, kad Sauls jautāja: "Ko Tu gribi, lai es daru?", Pestītājs jautājošajam jūdnam norādīja uz savu draudzi, lai tas tur iegūtu zināšanas par Dieva gribu attiecībā uz sevi.

Kungs brīnišķīgā veidā padarīja gaišu Saulu apņemošo tumsību, bet viņa labā arī mācekļiem bija veicams savs darbs. Kristus bija izpildījis atklāsmes un pārliecināšanas pienākumus, un tagad grēku nožēlotājs bija tādā stāvoklī, lai uzklausītu tos, kurus Dievs bija svaidījis, lai mācītu patiesību.

Kamēr Sauls Jūdas namā turpināja vienatnē lūgt un pazemoties, "Damaskā bija kāds māceklis, vārdā Ananija, un tas Kungs parādībā viņu uzrunāja: "Ananija!" Viņš atbildēja: "Se es esmu, Kungs!" Tas Kungs viņam sacīja: "Celies un ej uz tā saukto Taisno ielu un uzmeklē tarsieti, vārdā Sauls; viņš lūdz Dievu un parādībā ir redzējis vīru, vārdā Ananija, ieejam un tam rokas uzliekam, lai tas atkal kļūtu redzīgs."

Ananija tikko varēja ticēt eņģeļa vārdiem, jo ziņas par Saula niknajām svēto vajāšanām Jeruzālemē bija izplatījušās tālu un plaši. Viņš uzdrošinājās iebilst: "Kungs, es no daudziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik daudz ļauna viņš darījis Taviem svētajiem Jeruzālemē; un te viņam ir augsto priesteru pilnvara saistīt visus, kas piesauc Tavu Vārdu." Bet pavēle palika spēkā: "Ej, jo viņš man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā."

Paklausīdams eņģeļa rīkojumam, Ananija uzmeklēja vīru, kurš vēl nesen šņāca draudus pret tiem, kas ticēja Jēzus vārdam, un, savas rokas uz grēkus nožēlojošā cietēja galvas uzlicis, sacīja: "Brāli Saul, Kungs Jēzus, kas tev parādījies ceļā, pa kuru tu nāci, mani sūtījis, lai tu atkal kļūtu redzīgs un pilns Svētā Gara."

"Tūdaļ no viņa acīm nokrita kā zvīņas, viņš atkal redzēja un uzcēlies tika kristīts."

Tā Jēzus apstiprināja organizētās draudzes autoritāti, iepazīstinot Saulu ar saviem izraudzītajiem darbiniekiem. Kristu tagad uz zemes pārstāvēja draudze, un tai pienācās nožēlojošo grēcinieku vadīt uz dzīvības ceļa.

Daudzi domā, ka tie par saņemto gaismu un pieredzi ir atbildīgi vienīgi Kristum, neatkarīgi no Viņa atzītajiem sekotājiem virs zemes. Jēzus ir grēcinieku draugs, un Viņa sirds jūt līdzī to bēdās. Viņam ir visa vara kā Debesīs, tā virs Zemes, tomēr Viņš ievēro iekārtojumu, kuru nozīmējis cilvēku apgaismošanai un pestīšanai, vadot grēciniekus pie draudzes, kuru izveidojis par gaismas kanālu pasaulei.

Kad aklo maldu un aizspriedumu pārņemtais Sauls saņēma atklāsmi par Kristu, kuru viņš bija vajājis, tas tika novests tiešā saskarē ar draudzi, kas ir pasaules gaisma. Šajā gadījumā Ananija pārstāvēja Kristu un arī Kristus kalpus uz šīs zemes, kas nozīmēti rīkoties Viņa vietā. Kristus vietā Ananija aizskāra Saula acis, lai tas atgūtu redzi. Kristus vietā viņš tam uzlika savas rokas, un, viņam lūdzot Kristus vārdā, Sauls saņēma Svēto Garu. Viss tika darīts Kristus vārdā un spēkā. Kristus bija avots, bet draudze kā savienojošais kanāls.

13. SAGATAVOŠANĀS DIENAS

(Ap. d. 9:19-30)

[123] Pēc kristības Pāvils pārtrauca gavēni un "palika dažas dienas pie mācekļiem Damaskā, un tūdaļ sludināja par Jēzu sinagogās, ka tas ir Dieva Dēls". Viņš droši apliecināja, ka nacarietis Jēzus ir ilgi gaidītais Mesija, kurš "miris par mūsu grēkiem pēc Rakstiem, un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc Rakstiem, un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit (..) tad visiem apustuļiem". Un "kā pašam pēdējam," Pāvils vēl piebilda, "Viņš parādījās arī man, kā kādam nelaikā dzimušam." (1. Kor. 15:3-8) Viņa pravietojumu pierādījumi bija tik pārliecinoši, un visas pūles tik acīm redzami pavadīja Dieva spēks, ka jūdi jutās apmulsuši un nespēja neko atbildēt.

Ziņa par Pāvila atgriešanos jūdiem nāca kā liels pārsteigums. Viņš, kas bija gājis uz Damasku "ar augstā priestera atļauju un pilnvarām", lai saistītu un vajātu ticīgos, tagad sludināja Evaņģēliju par krustā sisto un augšāmcēlušos Pestītāju, stiprinādams to rokas, kas jau bija Kristus mācekļi, [124] un pastāvīgi pievezdams jaunatgrieztos tai ticībai, kurai reiz bija tik rūgti pretojies.

Agrāk Pāvils bija pazīstams kā jūdu reliģijas aizstāvis un nenogurstošs Jēzus sekotāju vajātājs. Drosme, patstāvība un neatlaidība, viņa apdāvinātība un izglītība to darīja spējīgu darboties gandrīz jebkurā jomā. Viņš varēja neparasti skaidri spriest un ar iznīcinošu sarkasmu nostādīt pretinieku neapskaužamā gaismā. Un nu jūdi redzēja šo jauno, ārkārtīgi apsološo cilvēku pievienojamies tiem, kurus viņš agrāk vajāja, un droši sludinām Jēzus vārdā.

Kaujā kritis ģenerālis ir zaudējums armijai, tomēr viņa nāve nedod papildus spēkus ienaidniekam. Turpretī, ja kāds ievērojams virs pievienojas pretinieka rindām, tad viņa ne tikai pietrūkst, bet tie, kam viņš pievienojās, iegūst izšķirošu pārsvaru. Kungs viegli varēja Saulu iznīcināt, kad tas atradās ceļā uz Damasku, un līdz ar to vajātāju spēki kļūtu stipri vājāki. Tomēr Dievs savā aizgādībā ne tik vien saudzēja Saula dzīvību, bet to atgrieza, tādā veidā ievērojamu cīnītāju no ienaidnieka rindām nostādot Kristus pusē. Kā prasmīgs runātājs un bargs kritiķis Pāvils ar savu neatlaidību un bezbailību bija ļoti atbilstošs pirmās draudzes vajadzībām.

Kad Pāvils Damaskā sludināja Kristu, visi, kas viņu dzirdēja, jutās uztraukti un sacīja: "Vai viņš nav tas, kas Jeruzālemē vajājis tos, kas piesauc šo Vārdu, un vai viņš nav tāpēc šurp nācis, lai tos saistītu vestu pie augstajiem priesteriem?" Uz to Pāvils paskaidroja, ka viņa ticības maiņa nav

notikusi impulsīvi vai fanātisma iespaidā, bet to ir izraisījuši nepārvarami pierādījumi. Pasniedzot Evaņģēliju, viņš centās izskaidrot pravietojumus, kas attiecas uz Kristus pirmo adventi. Viņš vienmēr pārliecinoši uzsvēra, ka šie pravietojumi ir burtiski piepildījušies nacarieša Jēzus dzīvē. Viņa ticības pamats bija drošais praviešu vārds.

Pāvilam turpinot uzrunāt satrauktos klausītājus, lai "tie nožēlo savus grēkus un atgriežas pie Dieva", darot grēku nožēlai atbilstošus darbus (Ap. d. 26:20), viņš "arvien vairāk iedegās un saviļņoja jūdus, kas dzīvoja Damaskā, pierāddams, ka Jēzus ir Kristus". Bet daudzi apcietināja savu sirdi, atteikdamies atsaukties viņa vēstij; un drīz vien to izbrīna par Saula atgriešanos pārvērtās nevaldāmā naidā, līdzīgā tam, ar kādu tie bija vērsušies pret Kristu.

Pretestība kļuva tik nikna, ka Pāvilam vairs neatļāva turpināt darbu Damaskā. Debesu sūtnis lika tam uz kādu laiku doties prom, un viņš "aizgāja uz Arābiju" (Gal. 1:17), kur atrada drošu patvērumu.

Šeit, tuksneša vientulībā Pāvilam bija bagātīgas izdevības mierīgām studijām un pārdomām. Viņš rūpīgi pārskatīja savus pagātnes piedzīvojumus un veica pārliecinošu grēku nožēlu. Viņš Dievu meklēja no visas savas sirds, ātrāk mierā nelikdamies, līdz droši zināja, ka viņa atgriešanās ir pieņemta un grēki piedoti. Pāvils ilgojās pēc apliecinājuma, ka Jēzus būs ar viņu turpmākajā kalpošanā. Viņš iztukšoja savu dvēseli no aizspriedumiem un tradīcijām, kas līdz šim bija veidojušas viņa dzīvi, un saņēma pamācības no patiesības Avota. [126] Jēzus ar to sazinājās un nostiprināja viņa ticību, to bagātīgi apveltīdams ar gudrību un žēlastību.

Kad cilvēka prāts nāk saskarē ar Dieva prātu, paejošais ar mūžīgo, uz dvēseli, miesu un garu tiek atstāts nenovērtējams iespaids. Tāda savienība sniedz visaugstāko izglītību. Tas ir paša Kunga noteiktais attīstības veids. "Iedraudzējies taču ar Dievu" – skan vēsts cilvēcei. (1. J. 22:21)

Svinīgais uzdevums, ko Pāvils saņēma sarunā ar Ananiju, viņa sirdi nomāca ar pieaugošu smagumu. Kad pēc vārdiem: "Brāli Saul, raugies uz augšu!" Pāvils pirmo reizi ieskatījās šī dievbijīgā vīra sejā, Ananija, Svētā Gara inspirēts, tam sacīja: "Mūsu tēvu Dievs tevi izredzējis, lai tu atzītu Viņa prātu, redzētu Taisno un dzirdētu balsi no Viņa muts, lai tu kļūtu Viņa liecinieks, kas visu ļaužu priekšā liecinātu, ka to esi redzējis un dzirdējis. Un ko tu tagad vēl vilcinies? Celies augšā, liecies kristīties un nomazgā savus grēkus, piesaukdams Viņa Vārdu!" (Ap. d. 22:14-16)

Šis aicinājums saskanēja ar paša Jēzus teikto, kurš, apstādinot Saulu ceļā uz Damasku, paziņoja: "Jo tāpēc es tev esmu parādījis, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos, lai tevi izglābtu no šīs tautas un pagāniem, pie kuriem Es tevi sūtu atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā." (Ap. d. 26:16-18) [127]

Kad Pāvils pie sevis visu pārdomāja, viņš arvien skaidrāk saprata sava uzdevuma nozīmi, ka tas būs "pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis", (1. Kor. 1:1) "ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts un no Dieva Tēva, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem". (Gal. 1:1) Gaidāmā darba lielums tam lika daudz laika veltīt Svēto Rakstu studijām, lai Evaņģēliju varētu sludināt "ne ar gudriem vārdiem, lai Kristus krusts nepaliktu bez satura (..), bet gara un spēka izpausmē", lai klausītāju ticība "nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā". (1. Kor. 1:17; 2:4,5)

Meklējot Rakstos, Pāvils uzzināja, ka visos laikmetos starp aicinātiem nav "daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros; un, kas pasaulē zems un nicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas; lai nekas, kas ir miesa, nelielās Dieva priekšā." (1. Kor. 1:26-29) Un tā, raudzīdamies uz pasaules gudrību krusta gaismā, Pāvils "(..) negribēja neko citu zināt, kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu". (1. Kor. 2:2) [128]

Visā savā turpmākajā kalpošanas laikā viņš skatu nekad nenovērsa no īstā gudrības un spēka Avota. Ieklausieties, kā viņš to apliecina vēl pēc daudziem gadiem: "Jo dzīvot man ir – Kristus (..)", (Filip. 1:21) un atkal: "Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis (..), lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā; negūdams savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata, lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos Viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem." (Filip. 3:8-11)

No Arābijas Pāvils "atgriezās atpakaļ Damaskā" (Gal. 1:17) un "droši sludināja Kunga Vārdu". Nespēdami aizstāvēties pret viņa gudrajiem argumentiem, "jūdi nolēma viņu nonāvēt". Lai tas

neaizbēgtu, pilsētas vārti tika rūpīgi sargāti dienu un nakti. Šī krīze lika mācekļiem vēl nopietnāk meklēt Dievu; un beidzot tie viņu naktī "nolaida grozā" pāri pilsētas mūrim. (Ap. d. 9:25)

Pēc bēgšanas no Damaskas, kad bija pagājuši jau apmēram trīs gadi pēc viņa atgriešanās, Pāvils aizgāja uz Jeruzālemi. Šī apmeklējuma galvenais nolūks, kā viņš pats vēlāk paskaidroja, bija "iepazīties ar Pēteri". (Gal. 1:18) Nonākdams pilsētā, kur kādreiz bija labi pazīstams kā "Sauls vajātājs", [129] "viņš mēģināja piebiedroties mācekļiem, bet visi no tā bijās, neticēdami, ka viņš ir māceklis". Tiem bija grūti atzīt, ka tik fanātisks farizejs, kas tik daudz darījis, lai postītu draudzi, varētu kļūt par patiesu Jēzus sekotāju. "Bet Barnaba ņēma viņu savā aizsardzībā un veda pie apustuļiem un tiem stāstīja, kā viņš ceļā redzējis to Kungu un ka Tas ar viņu runājis, un kā viņš Damaskā atklāti sludinājis Jēzus Vārdā."

To dzirdot, mācekļi viņu pieņēma kā savējo, un drīz vien tiem jau bija bagātīgi pierādījumi par viņa patiesajiem kristieša piedzīvojumiem. Atrodoties pilsētā, kur dzīvoja daudzi viņa agrākie sabiedrotie, nākamais pagānu apustulis ilgojās šiem jūdu vadoņiem izskaidrot pravietojumus, kas attiecas uz Mesiju un bija piepildījušies ar Pestītāja atnākšanu. Pāvils bija pārlicināts, ka Israēla skolotāji, ar kuriem viņš reiz bija labi pazīstams, būs tikpat nopietni un godīgi kā viņš. Bet tas nebija pareizi novērtējis savu jūdu brāļu garu un, cerēdams uz viņu ātru atgriešanos, rūgti pievīlās. "Viņš bija pie tiem Jeruzālemē, nāca un gāja, droši sludinādams tā Kunga Vārdā. Viņš runāja arī un cīnījās ar hellēnistiem", tomēr tie, kas atradās jūdu draudzes priekšgalā, atteicās ticēt un "meklēja viņu nonāvēt". Sirdi pildīja skumjas, un viņš labprāt būtu atdevis pat savu dzīvību, ja vien tā varētu kādu atgriezt pie patiesības. Ar nožēlu tas atcerējās savu aktīvo līdzdalību Stefana notiesāšanā uz nāvi, tāpēc tagad, ilgojoties izdzēst šo kauna traipu, kas gulēja uz nepatiesi apvainotā, viņš centās aizstāvēt patiesību, par kuru Stefans bija atdevis savu dzīvību.

Norūpējies par tiem, kas atteicās ticēt, [130] Pāvils templī lūdza Dievu, kad, kā viņš pats vēlāk liecināja, "tika garā aizrauts"; tur tam parādījās Debesu vēstnesis un sacīja: "Steidzies ātri prom no Jeruzālemes, jo viņi nepieņems liecību par Mani!" (Ap.d. 22:18)

Pāvils bija vēlējies palikt Jeruzālemē, kur varētu sastapties ar pretiniekiem. Bēgšanu viņš uzskatīja par gļēvulību, ja vien paliekot kaut dažus stūrgalvīgos jūdus varētu pārliecināt par Evaņģēlija vēsts patiesību, pat ja tas maksātu dzīvību. Tāpēc viņš iebilda: "Kungs, viņi zina, ka es esmu apcietinājis un licis šaust sinagogās tos, kas tic uz Tevi. Un, kad Tava liecinieka Stefana asinis tika izlietas, arī es pats tur stāvēju klāt, tas man bija pa prātam, un es sargāju drēbes tiem, kas viņu nonāvēja." Bet tas nebija saskaņā ar Dieva plānu, ka Viņa kalps nevajadzīgi atdotu savu dzīvību; un Debesu sūtnis atbildēja: "Dodies ceļā, jo Es sūtīšu tevi tālās pagānu zemēs!" (Ap. d. 22:19-21)

Uzzinādami par šo atklāsmi, brāļi paātrināja Pāvila slepeno bēgšanu no Jeruzālemes, baidīdamies, ka viņu nenogalina. Tie "viņu aizveda uz Cēzareju un aizsūtīja uz Tarsu". Pāvila aiziešana uz laiku apturēja jūdu nikno pretestību, un draudzei radās brīdis atelpai, kad daudzi pievienojās ticīgo skaitam.

14. PATIESĪBAS MEKLĒTĀJS

(Ap. d. 9:32-11:18)

[131] Savas kalpošanas laikā apustulis Pēteris apmeklēja ticīgos Lidā. Šeit viņš dziedināja Aineju, kas triekas dēļ astoņus gadus bija gulējis uz gultas. Pēteris sacīja: "Ainej, Jēzus Kristus tevi dziedina; celies un sakārtō savu gultu!" "Un viņš tūdaļ cēlās. Viņu redzēja visi Lidas un Saronas iedzīvotāji, un tie atgriezās pie tā Kunga."

Netālu no Lidas, Jopē, dzīvoja kāda sieviete vārdā Tabita, kura tika ļoti mīlēta savu labo darbu dēļ. Viņa bija cienījama Jēzus mācekle, un tās dzīve ritēja, parādot laipnību citiem. Viņa zināja, kam vajadzīgas siltas drēbes un kam nepieciešama līdzjūtība, un tā labprātīgi darbojās nabagu un apbēdināto labā. Viņas prasmīgie pirksti bija veiklāki par mēli.

"Tanīs dienās viņa saslima un nomira." Draudzes locekļi Jopē apzinājās savu zaudējumu un, dzirdēdami, ka Pēteris ir Lidā, sūtīja vēstnešus pie tā "ar lūgumu, lai tas nekavētos atnākt pie viņiem. [132] Pēteris cēlās un gāja tiem līdz; kad viņš bija atnācis, viņu uzveda augšistabā, un visas ātrāitnes viņu apstāja, raudādamas un rādīdamas svārkus un drēbes, ko Stirna, pie tiem būdama, bija darinājusi." Ņemot vērā Tabitas iejūtīgo kalpošanu, nav jābrīnās, ka daudzi vaimanāja, lejot pār nedzīvo ķermeni karstas asaras.

Redzot klātesošo bēdas, apustuļa sirdi pārņēma līdzjūtība. Pavēlējis izraidīt no telpas visus raudošos draugus, viņš zemojās un sirsnīgi lūdza Dievu atdot Tabitai dzīvību un veselību. Pagriezies pret

mirušo, viņš sacīja: "Tabita, celies augšā!" Tā atvēra acis un, "Pēteri ieraudzījusi, piecēlās sēdus". Tabita draudzei bija daudz kalpojusi, un Dievs uzskatīja par pareizu atgriezt viņu no ienaidnieka zemes, lai tās prasme un enerģija vēl nāktu par svētību citiem, un arī, lai ar šo Sava spēka atklāsmi nostiprinātu Kristus darbu.

Kamēr Pēteris vēl atradās Jopē, Dievs viņu aicināja nest Evaņģēliju Kornēlijam Cēzarejā.

Kornēlijs bija bagāts un dižciltīgs, savā izturēšanās veidā paties un godīgs romiešu virsnieks. Būdams pagāns pēc dzimšanas, izglītības un audzināšanas, tas, saskaroties ar jūdiem, bija ieguvis atziņu par Dievu un pielūdz Kungu no visas sirds, savas ticības īstumu apliecinādams, rūpējoties par nabagiem. Viņa labdarības dēļ to pazina gan tuvumā, gan tālumā, un šī vīra taisnā dzīve tam piešķīra cieņu kā starp jūdiem, tā pagāniem. Viņa iespaids bija par svētību visiem, ar kuriem tas nāca saskarē, [133] un inspirētie Raksti par viņu liecina: "Ticīgs un dievbijīgs ar visu savu namu. Viņš deva ļaudīm daudz dāvanu un pastāvīgi lūdz Dievu."

Ticēdams Dievam kā Debesu un Zemes Radītājam, Kornēlijs Viņu godāja, atzina Viņa varu un meklēja Tā padomu visās dzīves gaitās. Viņš bija uzticīgs Jehovam gan mājās, gan pildot dienesta pienākumus. Savā namā viņš bija uzcēlis Kungam altāri, jo neuzdrošinājās īstenot savus nodomus vai uzņemties atbildību bez Dieva palīdzības.

Lai gan Kornēlijs ticēja pravietojumiem un gaidīja Mesiju, tomēr viņam nebija atziņas par Evaņģēliju, kā tas atklājās Kristus dzīvē un nāvē. Viņš nebija jūdu draudzes loceklis, un no rabīniem tika uzskatīts par nešķīstu pagānu. Bet tas pats Svētais Sargs, kas par Abrahāmu sacīja: "Es viņu pazīstu", pazina arī Kornēliju un sūtīja tam vēsti tieši no Debesīm.

Lūgšanas brīdī Kornēlijam parādījās Debesu eņģelis. Dzirdot sevi uzrunājam vārdā, virsnieks pārbijās, tomēr saprata, ka sūtnis ir nācis no Dieva, un sacīja: "Kas ir, Kungs?" Eņģelis atbildēja: "Dievs ir pieminējis tavas lūgšanas un dāvanas. Tagad nosūti vīrus uz Jopi un ataicini Sīmani, kam pievārds Pēteris. Tas dzīvo pie kāda ādmiņa Sīmaņa, kam ir nams jūrmalā."

[134] Šī norādījuma noteiktība, kurā tika minēta pat tā vīra nodarbošanās, pie kura Pēteris bija apmeties, rāda, cik Debesis ir labi informētas par cilvēku darbu un to gaitām katrā dzīves jomā. Vienkārša strādnieka darbu un pārdzīvojumus Dievs pazīst tikpat labi kā uz troņa sēdošā ķēniņa gaitas.

"Nosūti vīrus uz Jopi un ataicini Sīmani." Tā Dievs apliecināja savas rūpes par Evaņģēlija darbu un organizēto draudzi uz Zemes. Eņģelis netika sūtīts, lai Kornēliju iepazīstinātu ar notikumiem pie krusta. Par krustā sisto un augšāmcēlušos Pestītāju vajadzēja liecināt cilvēkam, kas padots cilvēciskām vajībām un kārdinājumiem, tāpat kā šis virsnieks.

Dievs par saviem pārstāvjiem neizvēlas nekritušos eņģeļus, bet cilvēcīgas būtnes, ļaudis ar līdzīgām kaislībām kā tiem, kurus viņi cenšas glābt. Lai aizsniegtu cilvēci, Kristus kļuva par cilvēku. Lai nestu pestīšanu pasaulei, bija nepieciešams dievišķi cilvēcīgs Pestītājs. Un tagad gan vīriešiem, gan sievietēm ir uzticēts svētais pienākums iepazīstināt citus ar "Kristus neizdibināmo bagātību". (Ef. 3:8)

Savā gudrībā Kungs patiesības meklētājus vada saskarē ar citiem cilvēkiem, kam patiesība jau pazīstama. Tāds ir Debesu plāns, ka tiem, kas gaismu saņēmuši, tā jāsniedz tālāk citiem, kas vēl ir tumsībā. Iegūstot spējas no lielā gudrības Avota, cilvēki tiek padarīti par starpniekiem, par darba izpildītājiem, ar kuru palīdzību Evaņģēlijs sniedz savu pārveidojošo spēku prātam un sirdij.

Kornēlijs ar prieku paklausīja norādījumam. Kad eņģelis bija aizgājis, virsnieks "atsauca divus kalpus un kādu dievbijīgu kareivi no tiem, kas pastāvīgi [135] bija pie viņa, un, tiem visu izstāstījis, sūtīja viņus uz Jopi".

Pēc sarunas ar Kornēliju eņģelis devās uz Jopi pie Pētera. Tieši tajā brīdī Pēteris uz jumta lūdz Dievu, un mēs lasām, ka, "būdams izsalcis, viņš gribēja ko baudīt. Kamēr tie gatavoja ēdienu, viņš kļuva garā aizrauts". Pētera izsalkumu nevar saistīt tikai ar laicīgo barību. No jumta uzlūkodams Jopes pilsētu un apkārtni, viņš ilgojās pēc savu tautiešu glābšanas. Viņam bija stipra vēlšanās izskaidrot tiem Svēto Rakstu pravietojumus par Kristus ciešanām un nāvi.

Atklāsmē Pēteris "redz debesi atvērtu un kādu ietvaru nonākam, it kā lielu palagu, aiz četriem stūriem nolaistu zemē. Tanī bija visādi cetrkājaini dzīvnieki un rāpuļi virs zemes un putni zem debess. Un balss runāja uz viņu: "Celies, Pēteri, kauj un ēd!" Bet Pēteris sacīja: "Nemūžam, Kungs, jo es

nekad neesmu ēdis neko, kas ir nesvēts un nešķīsts." Vēl otrreiz balss uz viņu runāja: "Ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu!" Tas notika trīs reizes, un ietvars tūdaļ tika uzcelts debesīs."

Šī parādība Pēterim izteica gan rājienu, gan pamācību. Tā viņam atklāja Dieva nodomu – ka ar Kristus nāvi pagāni ir līdzmantinieki ar jūdiem pestīšanas svētībās. Līdz šim vēl neviens no mācekļiem nebija sludinājis Evaņģēliju pagāniem. Viņu apziņā vēl pastāvēja starpsiena, ko bija noārdījusi Kristus nāve, tāpēc viņu pūles aprobežojās [136] tikai ar jūdiem, bet par pagāniem domāja, ka tie no Evaņģēlija svētībām ir izslēgti. Tagad Kungs centās Pēteri iepazīstināt ar dievišķā plāna pasaulplašo apjomu.

Daudzi pagāni ar interesi bija klausījušies Pētera un citu apustuļu sludināšanu, un daudzi grieķu jūdi sāka ticēt Kristum, bet Kornēlija atgriešanās gadījumam vajadzēja kļūt par pirmo nozīmīgāko notikumu starp pagāniem.

Kristus draudzei bija pienācis laiks iesākt pilnīgi jaunu darba posmu. Durvis, kuras daudzi atgriezti jūdi pagānu priekšā uzskatīja par aizvērtām, tagad bija jāatver, un pagāni, kas pieņēma Evaņģēliju, jāatzīst kā vienlīdzīgi ar jūdu mācekļiem bez apgraizīšanas ceremonijas ievērošanas.

Ak, cik uzmanīgi Kungs darbojās, lai pārvarētu Pētera apziņā tik stipri iesīkstējušos aizspriedumus pret pagāniem, sakarā ar jūdu tautā ierasto audzināšanu! Ar atklāsmi par ietvaru un tā saturu Dievs centās apustuļa apziņu atbrīvot no šiem aizspriedumiem un iemācīt svarīgo patiesību, ka Debesis cilvēkus nešķiro, ka Dieva acīs vienādi dārgs ir gan jūds, gan pagāns, jo Kristū arī pagāni var kļūt par Evaņģēlija svētību un priekštiesību dalībniekiem.

Kamēr Pēteris pārdomāja atklāsmes nozīmi, Kornēlija sūtītie vīri sasniedza Jopi un stāvēja pie viņa mājvietas vārtiem. Tad Svētais Gars tam sacīja: "Redzi, trīs vīri tevi meklē. Celies, kāp zemē un ej nešaubīdamies tiem līdz, jo Es tos esmu sūtījis!" [137]

Šī pavēle Pēterim nozīmēja lielu pārbaudi. Par uzticēto pienākumu viņš izjuta nepatiku pie katra soļa, tomēr neuzdrošinājās nepaklausīt un, "nokāpis pie šiem vīriem, sacīja: "Redzi, es esmu tas, ko jūs meklējat, kādā lietā jūs esat atnākuši?" Tie izstāstīja par savu neparasto uzdevumu, sacīdami: "Virsnieks Kornēlijs, taisnīgs un dievbijīgs vīrs, kam visā jūdu tautā laba slava, svēta eņģeļa pamācīts, aicina tevi savā namā un grib dzirdēt, ko tu viņam teiksi."

Paklausot tikko no Dieva saņemtajai pavēlei, apustulis apsoliņās iet līdz un nākamajā rītā sešu brāļu pavadībā devās ceļā uz Cēzareju. Tiem vajadzēja būt klāt kā lieciniekiem visam, ko viņš sacīs vai darīs pagānu apmeklējuma laikā, jo Pēteris zināja, ka viņam prasīs norēķinu par tik atklātu jūdu mācības neievērošanu.

Ieejot pagāna namā, Kornēlijs Pēteri neapsveica tikai kā parastu apmeklētāju, bet kā Debesu godātu un Dieva sūtītu pārstāvi. Austrumu zemēs bija parasts noliekties valdnieka vai citas augstas personas priekšā, kā arī bērniem noliekties savu vecāku priekšā, bet, godbijības pārņemts pret Dieva sūtīto, kas tagad viņu mācīs, Kornēlijs nometās pie apustuļa kājām, lai to pielūgtu. Pēteris izbijās un piecēla virsnienu, sacīdams: "Celies, arī es esmu tikai cilvēks!"

[138] Kamēr Kornēlija sūtītie vīri pildīja savu uzdevumu, viņš pats bija "saaicinājis savus radniekus un tuvākos draugus" un tos jau gaidīja, lai visi kopīgi klausītos Evaņģēlija sludināšanu. Pēteris, tur ieradies, redzēja daudz ļaužu, kas alka dzirdēt viņa vārdus.

Ar sapulcētajiem Pēteris vispirms runāja par jūdu ieradumiem, sacīdams, ka jūdi saiešanos ar pagāniem uzskata par nelikumīgu un ka, to darot, ceremoniāli aptraipās. "Jūs zināt, ka jūdam nav atļauts biedroties ar citas tautas cilvēku vai iet pie viņa mājās; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienu cilvēku nevajag turēt par nesvētu vai nešķīstu. Tāpēc aicināts es arī esmu nācis bez iebilduma. Tagad es vaicāju: kādēļ jūs mani esat aicinājuši?"

Tad Kornēlijs atstāstīja savu piedzīvojumu un eņģeļa vārdus, noslēgumā piebilzdams: "Tāpēc es tūdaļ sūtīju pie tevis, un labi, ka tu atnāci. Tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā, lai uzklausītu visu, ko tas Kungs tev pavēlējis."

Pēteris teica: "Tiešām, es atzīstu, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo."

Tālāk apustulis šiem uzmanīgajiem klausītājiem stāstīja par Kristu – par Viņa dzīvi un brīnumdarbiem, par Jēzus nodošanu, krustā sišanu un augšāmcelšanos, par Viņa atgriešanos Debesīs

un tur veicamo darbu kā cilvēku pārstāvim un Aizstāvim. [139] Norādot uz Kristu kā grēcinieku vienīgo cerību, Pēteris pats vēl pilnīgāk saprata redzētās atklāsmes nozīmi, un viņa sirds kvēloja patiesības garā, ar kuru tas tagad iepazīstināja citus.

Pēkšņi šo runu pārtrauca Svētā Gara izliešanās. "Pēterim vēl runājot, Svētais Gars nāca pār visiem, kas šos vārdus dzirdēja. Un ticīgie apgraizītie, kas Pēterim bija līdzī, izbijās, ka Svētā Gara dāvana bija izlieta arī pār pagāniem, jo viņi tos dzirdēja mēlēs runājam un Dievu teicam. Tad Pēteris atbildēja:

"Kas gan varētu liegt ūdeni šo ļaužu kristīšanai, kas dabūjuši Svēto Garu tāpat kā mēs?" Un viņš pavēlēja tos kristīt Jēzus Kristus Vārdā. Tad tie lūdza, lai viņš dažas dienas pie tiem paliktu."

Tā Evaņģēlijs tika nests tiem, kas līdz šim bija uzskatīti kā sveši un stāvēja ārpusē, padarot tos par līdzpavalstniekiem ar svētajiem, par Dieva nama locekļiem. Kornēlija un viņa mājas ļaužu atgriešanās bija ievācamās plaujas pirmie augļi. No šī nama Kunga žēlastības darbs izplatījās tālāk visā pagānu pilsētā.

Dievs šodien meklē dvēseles starp augstu stāvošajiem, tāpat kā starp vienkāršajiem ļaudīm. Ir daudz cilvēku, kurus, līdzīgi Kornēlijam, Kungs vēlas savienot ar savu darbu šajā pasaulē. Viņu simpātijas ir ar Kunga ļaudīm, bet tos vēl attur ar pasauli vienojošās saites. Nostāja par Kristu no viņiem prasa morālu drosmi, tāpēc šīm dvēselēm jāvēlī sevišķas pūles, jo tās atrodas lielās briesmās sakarā ar savu sabiedrisko stāvokli un atbildību.

[140] Dievs aicina nopietnus, pazemīgus strādniekus, kas nestu Evaņģēliju augstākām šķirām. Ir jānotiek patiesiem atgriešanās brīnumiem, brīnumiem, ko tagad nav iespējams saskatīt. Šīs zemes lielākie vīri neatrodas ārpus Dieva brīnumus darošā spēka ietekmes. Ja Kunga līdzstrādnieki gudri izmantos izdevības, pildīdami savu pienākumu droši un uzticīgi, Dievs atgriezīs ļaudis, kas ieņem atbildīgas vietas, intelektuālus un iespaidīgus vīrus. Svētā Gara spēkā daudzi pieņems dievišķos pamatlikumus un, atgriezti patiesībai, kļūs par strādniekiem, lai saņemto gaismu sniegtu tālāk citiem. Viņi izjutīs īpašu nastu par šīs novārtā atstātās šķiras citām dvēselēm. Laiks un nauda tiks svētīti Kunga darbam, un draudzei pieaugs spēks un lietderība.

Tāpēc, ka Kornēlijs bija dzīvojis, paklausot jau saņemtajiem norādījumiem, Dievs apstākļus kārtoja tā, ka viņš varēja iegūt daudz pilnīgākas zināšanas par patiesību. Pie romiešu virsnieka un pie Pētera tika sūtīts Debesu galma pārstāvis, lai Kornēliju savestu kopā ar to, kas viņu vadītu pie lielākas gaismas.

Pasaulē ir daudzi, kas Dieva valstībai stāv tuvāk, nekā mēs to domājam. Šajā tumšajā, grēka pārņemtajā Zemē Kungam ir daudz vērtīgu dārgakmeņu, pie kuriem Viņš grib vadīt savus vēstnešus. Vēl visur ir atrodami tādi, kas ilgojas nostāties Kristus pusē. Daudzi Dieva gudrību vērtē pāri par laicīgajām priekšrocībām un vēlas kļūt par uzticīgiem gaismas nesējiem. Kristus mīlestības spiesti, tie arī citus spiedīs nākt pie Viņa. [141]

Kad brāļi Jūdejā uzzināja, ka Pēteris bija iegājis pagāna namā un sludinājis tur sanākušajiem ļaudīm, tie jutās pārsteigti un aizvainoti. Viņi baidījās, ka šāds rīcības veids, kas tiem šķita pārdrošs, nevēršas pret viņa paša sludināto mācību. Vēlāk, satiekot Pēteri, tie viņu saņēma ar stingriem pārmetumiem, sacīdami: "Tu esi gājis pie neapgraizītajiem un ar tiem ēdis."

Pēteris tiem paskaidroja visus lietas apstākļus. Viņš izstāstīja savu piedzīvojumu, saņemot atklāsmi, un aizbildinājās, ka tā viņu pamācījusi vairs ilgāk neievērot ceremoniālo atšķirību starp jūdiem un pagāniem, ne arī uzlūkot pagānus par nešķīstiem. Viņš stāstīja par saņemto pavēli iet pie pagāniem, par sūtņu atnākšanu, par savu gājienu uz Cēzareju un par sastapšanos ar Kornēliju. Viņš izklāstīja sarunu ar virsnieku, kad pēdējais paziņoja par redzēto atklāsmi, kas tam lika sūtīt ļaudis pēc Pētera.

"Kad es sāku runāt," viņš teica, atstāstot savu piedzīvojumu, "Svētais Gars nāca pār tiem, tāpat kā sākumā pār mums. Es atcerējos tā Kunga Vārdu, ko Viņš ir sacījis: Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs tiksit kristīti ar Svēto Garu. Ja nu Dievs viņiem devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas esam ticējuši Kungam Jēzum Kristum, kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam pretoties?"

Dzirdot šādu atskaiti, brāļi tika apklusināti. [142] Pārlicināti, ka Pētera rīcība ir bijusi tiešs Dieva plāna piepildījums un ka viņu aizspriedumi un noslēgtība ir pilnīgi pretēji Evaņģēlija garam, tie slavēja Dievu, sacīdami: "Tagad Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā."

Tā aizspriedumi sagruva bez jebkādas cīņas; tika atmests gadsimtos nostiprinājies noslēgšanās

ieradums, un atvērās ceļš Evaņģēlija pasludināšanai pagāniem.

15. ATBRĪVOTS NO CIETUMA

(Ap. d. 12:1-23)

[143] "Ap to pašu laiku ķēniņš Hērods apcietināja dažus draudzes locekļus, gribēdams tiem darīt ļaunu."

Jūdejas patvaldība atradās Hēroda Agripas rokās, kas bija padots Romas imperatoram Klaudijam un skaitījās arī viens no četriem Galilejas pārvaldniekiem. Kā prozelīts viņš bija atklāts jūdu ticības piekritējs un neapšaubāmi ļoti dedzīgs jūdu ceremoniālo likumu ievērotājs. Vēlēdamies iegūt šīs tautas labvēlību un cerēdams tā nodrošināt savu stāvokli un godu, viņš turpināja izpildīt jūdu vēlēšanos, vajājot Kristus draudzi, izpostot ticīgo mājas un mantu un apcietinot draudzes vadošos locekļus. Viņš iemeta cietumā Jēkabu, Jāņa brāli, un sūtīja bēdi, lai nogalinātu to ar zobenu, tāpat kā kāds cits Hērods bija licis nocirst galvu pravietim Jānim. Redzēdams, ka jūdiem šī rīcība ļoti patika, viņš apcietināja arī Pēteri.

Šos nežēlīgos pasākumus organizēja Pasā svētku laikā, [144] kad jūdi pieminēja tautas atbrīvošanu no Ēģiptes, parādīdami lielu dedzību Dieva likumu aizstāvēšanā, tajā pašā laikā pārkāpjot katru šo likumu pamatdomu, vajājot un nonāvējot ticīgos Kristū.

Jēkaba nāve Kristus sekotājos radīja lielas bēdas un apmulsumu. Kad arī Pēteri apcietināja, visa draudze gavēja un lūdza.

Hēroda rīcību, nonāvējot Jēkabu, jūdi uzņēma ar sajūsmu, lai gan daži nebija apmierināti ar notikuma slepeno norisi, apgalvodami, ka atklāta nāves soda izpildīšana ticīgos un viņu līdzjutējus iebiedētu daudz vairāk. Tāpēc Hērods tagad Pēteri turēja apcietinājumā, gribēdams apmierināt jūdus ar publisku nāves soda izrādi, tomēr sprieda, ka nebūtu visai droši pieredzes bagāto apustuļus vest Jeruzālemē sapulcēto ļaužu priekšā, jo baidījās, ka šī aina, nododot viņu nāvei, pamodinātu pūļa līdzjūtību.

Baidījās arī priesteri un virsnieki, ka Pēteris varētu sākt kādu no tām iespaidīgajām uzrunām, kurās bieži mudināja ļaudis iepazīties tuvāk ar Jēzus dzīvi un raksturu, – uzrunas, ko viņi ar visiem saviem argumentiem nespēja apstrīdēt. Pētera dedzība par Kristus lietu bija vadījusi daudzus nostāties Evaņģēlija pusē, un virsnieki šaubījās, vai var dot viņam izdevību aizstāvēt savu ticību pilsētā uz dievkalpojumu sanākušo ļaužu priekšā, jo tad viņa atbrīvošanu varētu pieprasīt no ķeizara.

Kamēr vairāku iemeslu dēļ Pētera nāves soda izpildīšanu atlika pēc Pasā svētkiem, draudzes locekļiem bija laiks dziļai sirds pārbaudei un nopietnām lūgšanām. Viņi bez mitēšanās lūdza par Pēteri, jo nojauta, ka neviens to nežēlos. Tie saprata, ka ir nonākuši grūtā stāvoklī, kur bez īpašas Dieva palīdzības Kristus draudzi var arī iznīcināt.

Pa to laiku svētceļnieki no visām zemēm sapulcējās templī, kas kādreiz tika veltīts Dieva pielūgšanai. [145] Mirdzot zeltā un dārgakmeņos, tas liecināja par skaistumu un varenību, bet šajā piemīlīgajā vietā Jehova vairs nebija atrodams. Israēls kā tauta bija šķīries no Dieva. Kad Kristus īsi pirms savas zemes kalpošanas noslēguma pēdējo reizi uzlūkoja tempļa iekārtojumu, Viņš teica: "Redzi, jūsu nams tiks jums atstāts postā." (Mat. 23:38) Līdz tam brīdim Kristus templi bija saucis par sava Tēva namu, bet, Dieva Dēlam šīs sienas atstājot, Kunga klātbūtne no dievnama, kas bija celts Viņa godam, tika atņemta uz visiem laikiem.

Beidzot tika nolikta Pētera nāves soda izpildīšanas diena, bet ticīgo lūgšanas vēl arvien cēlās uz Debesīm; un, kamēr visa viņu enerģija un līdzjūtība bija sakopota dedzīgos saucienos pēc palīdzības, Dieva eņģeļi apsargāja apcietināto apustuļus.

Atcerēdamies Pētera iepriekšējo izešanu no cietuma, Hērods šajā gadījumā veica divkārtējus piesardzības pasākumus. Lai izslēgtu jebkādu atbrīvošanās iespēju, apustuļi bija nodots sešpadsmit karavīru pārziņā, kas vairākās maiņās viņu sargāja dienu un nakti. [146] Kamerā tas pastāvīgi atradās starp diviem kareivjiem un bija saistīts ar divām ķēdēm, no kurām katra bija piestiprināta arī pie viena kareivja rokas. Tiem nemanot, nebija iespējams pat pakustēties. Ņemot vērā droši aizslēgtās cietuma durvis un stipro sardzi pie tām, viņa izglābšanās vai bēgšanas iespēja ar cilvēciskiem līdzekļiem nebija iedomājama. Bet ārkārtēja cilvēciska bezpalīdzība sagādā iespēju darboties Dievam

Pēteris bija ieslodzīts klintī izcirstā kamerā, kuras durvis tika cieši aizbultētas un aizslēgtas, un par

cietumnieka nosargāšanu atbildību prasīja no kareivjiem. Bet bultas, aizbīdņi un romiešu sardze, kas īstenībā izslēdza jebkuru cilvēciskas palīdzības iespēju, Dieva pārsteidzošos panākumus Pētera atsvabināšanā padarīja tikai vēl iespaidīgākus. Hērods bija pacēlis roku pret Visvareno, un viņam bija jāpiedzīvo sakāve. So dārgo dzīvību, kuru jūdi bija savvērējušies iznīcināt, Dievs tagad gatavojās glābt, pielietojot savu spēku.

Ir pēdējā nakts pirms nospriestā soda izpildīšanas. Lai Pēteri atbrīvotu, no Debesīm tiek sūtīts varens eņģelis. Stiprie vārti, kas ieslēdz Dieva svēto, atveras bez cilvēku roku palīdzības. Visaugstākā sūtnis pa tiem ieiet, un vārti aiz viņa bez trokšņa atkal aizveras. Viņš nonāk kamerā, kur pilnīgā pašjāvībā mierīgi guļ Pēteris.

Ap eņģeli starojošā gaisma piepilda visu kameru, bet tā apustuli neuzmodina. Tikai jūtot eņģeļa rokas pieskārienu un dzirdot balsi: "Celies ātri!" viņš patiešām atveras un redz kameru mirdzam Debesu spožumā un lielā godībā tērptu eņģeli stāvam savā priekšā. [147] Viņš nedomājot vienkārši paklausa pavēlei un, kad pieceļoties pakustina rokas, saprot, ka ķēdes no tām ir nokritušas.

Atkal debesu sūtna balss viņam pavēl: "Apjozies un apauj kājas!" Un vēlreiz Pēteris automātiski paklausa, neatraudams savu izbrīna pilno skatu no apmeklētāja un domādams, ka sapņo vai redz atklāsmi. Tad eņģelis, virzīdamies uz durvju pusi, saka: "Apvelc savas drēbes un seko man!" un citkārt tik runīgais, bet tagad no pārsteiguma mēmais Pēteris, tam paklausa. Viņi kāpj pāri sargiem un sasniedz smagi aizbultētās durvis, kas pašas no sevis atveras, kamēr sargi gan iekšpusē, gan ārpusē paliek mierīgi savās vietās.

Tiek sasniegtas otrās durvis, kuras apsargā tāpat kā pirmās. Arī tās atveras bez čikstēšanas un bez dzelzs bultu grabēšanas un, kad viņi iziet, atkal tikpat nedzirdami aizveras un noslēdzas. Tādā pašā veidā viņi izklūst caur trešajiem vārtiem, beidzot atrodoties uz tukšas ielas. Netiek izrunāts neviens vārds, nav dzirdams soļu troksnis. Apzibinošas gaismas apņemtais eņģelis slīd pa priekšu, un Pēteris, apmulsis, arvien vēl domādams, ka sapņo, seko savam atbrīvotājam. Tā viņi nostaigā līdz tuvākajam ielu krustojumam, un tad, kad eņģelis savu uzdevumu ir veicis, viņš pēkšņi pazūd.

Līdz ar to Debesu gaisma izdzisa, un Pēteris atradās pilnīgā tumsā, bet, kad viņa acis pierada, tumsa it kā [148] pakāpeniski samazinājās, un tas saskaņoja, ka viens pats atrodas uz kādas klusas ielas, kur vēsais nakts gaiss dveš tam sejā. Tagad viņš saprata, ka ir brīvs un nonācis kādā pazīstamā pilsētas daļā. Apustulis atcerējās šo vietu, jo bieži bija te gājis un vēl iepriekšējā dienā domājis, ka rīt ies pa to pēdējo reizi.

Pēteris centās atsaukt atmiņā tikko pagājušo brīžu notikumus. Viņš atcerējās savu iemigšanu, ar novilkām sandalēm un virsējām drēbēm, gulošam starp diviem karavīriem, un, apskatījis sevi, atrada, ka ir pilnīgi apgērbies un apjozies. No smago ķēžu svara uztūkušās rokas tagad bija brīvas no važām. Viņš aptvēra, ka šī brīvība nav maldi, nav sapnis vai atklāsmē, bet laimīga īstenība. No rīta viņu vestu uz soda izpildīšanas vietu, bet, redzi, eņģelis to bija atsvabinājis no cietuma un nāves. "Pēteris atjēdzies sacīja: "Tagad es tiešām zinu, ka tas Kungs sūtījis savu eņģeli un izpestījis mani no Hēroda rokas un visiem jūdu draudiem.""

Apustulis tūlīt devās uz namu, kur bija sapulcējušies brāļi un kur tie tajā brīdī nopietni lūdza par viņu Dievu. "Viņam pie vārtiem klauvējot, kāda kalpone, vārdā Rode, nāca klausīties; un, Pētera balsi pazinusi, viņa aiz prieka neatvēra, bet steidzās un pavēstīja, ka Pēteris stāvo vārtu priekšā. Tie viņai sacīja: "Tu esi traka." Bet viņa noteikti apgalvoja, ka tā esot. Tie sacīja: "Tas ir viņa eņģelis." Pēteris joprojām klauvēja. Viņi atvēra un atvēruši, to redzēdami, izbijās. Viņš tiem māja ar roku, lai tie klusētu, un tiem pastāstīja, kā tas Kungs viņu izvedis no cietuma. (..) Un izgājis viņš devās uz citu vietu." [149] Prieks un pateicība pildīja ticīgo sirdis, jo Dievs bija uzklausījis un atbildējis viņu lūgšanas un atbrīvojis Pēteri no Hēroda rokas.

No rīta sapulcējās ļoti daudz ļaužu, lai būtu klāt apustuļa nāves soda izpildīšanas brīdī. Hērods nosūtīja virsniekus uz cietumu pēc Pētera, kuru vajadzēja atvest ar iespaidīgu ieroču un apsardzes parādī, ne tikai lai nodrošinātos pret izbēgšanu, bet lai iebiedētu visus līdzjutējus un demonstrētu ķeizara spēku.

Kad durvju sargi atrada, ka Pēteris ir izbēdzis, tos pārņēma šausmas. Bija taču skaidri pateikts, ka viņi par cietumnieku atbild ar savu dzīvību, tādēļ tie bija izturējušies sevišķi modri. Kad virsnieki atnāca pēc Pētera, karavīri vēl joprojām dežurēja pie cietuma durvīm, bultas un aizbīdņi vēl arvien atradās cieši aiztaisīti un arī ķēdes pie abu kareivju rokām, bet cietumnieka tur vairs nebija.

Saņēmis ziņu par Pētera bēgšanu, Hērods jutās uztraukts un saniknots. Apvainodams cietuma sargus

neuzticībā, viņš lika tos nogalināt, kaut gan labi saprata, ka nekāds cilvēcisks spēks Pēteri nevarēja izglābt. Pārvaldnieks bija stingri nolēmis neatzīt, ka viņa nodomus būtu izjaukusi dievišķa vara, un tāpēc nostājās pārdrošā izaicinājumā pret Dievu.

Ne ilgi pēc Pētera atbrīvošanas no cietuma Hērods [150] devās uz Cēzareju. Gribēdams izsaukt ļaužu apbrīnu un atzinību, viņš, tur uzturoties, sarīkoja lielus svētkus, kurus apmeklēja izpriecu mīļotāji no plašas apkārtnes; tika daudz ēsts un dzerts. Svinīgi un lielā greznībā Hērods parādījās ļaužu priekšā un uzrunāja tos visai izmeklētiem vārdiem. Tērpts zeltā un sudrabā mirdzošās drēbēs, kuru spožās ieloces atspoguļoja saules starus un apžilbināja skatītāju acis, viņš tautai šķita visai lielisks. Pārvaldnieka stāva majestātiskums un daiļskanīgo vārdu iespaids ļaudis ietekmēja ar sevišķu spēku. Apskurbuši no ēšanas un vīna dzeršanas, Hērodā greznuma samulsināti un viņa runas un izturēšanās apburti, tie nevaldāmā sajūsmā apbēra viņu ar glaimiem, apgalvodami, ka nevienam mirstīgajam nevar būt tāds izskats, un tas arī nespētu pie sanāksmes griezties ar tādu pārsteidzošu daiļrunību. Tie paziņoja, ka līdz šim viņu cienījuši kā valdnieku, bet tagad to pielūgs kā dievu.

Daži no tiem, kuru balsis šajā dienā bija dzirdamas cildinot zemisku grēcinieku, pirms dažiem gadiem bija neprātīgi klieguši: "Nost ar Jēzu! Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!" Jūdi bija atteikušies pieņemt Kristu, kura dievišķi mīlošo sirdi sedza vienkāršas un bieži vien ceļa putekļiem klātas drēbes. Zem pazemīgās ārienes viņu acis nespēja saskatīt dzīvības un godības Kungu, lai gan Kristus spēks atklājās darbos, ko neviens cilvēks nespēja darīt. Bet tagad tie [151] bija gatavi kā dievu pielūgt augstprātīgu ķēniņu, zem kura krāšņajām zeltā un sudrabā rotātajām drēbēm atradās samaitāta, nežēlīga sirds.

Hērods saprata, ka nav pelnījis šo viņam adresēto slavas un goda izrādi un tomēr pieņēma ļaužu dievināšanu kā sev pienākošos. Viņa sirds strauji pukstēja priekā, un apmierināta lepnuma atspulgs pārklāja vaigu, dzirdot atskanam saucienus: "Tā ir Dieva balss, ne cilvēka!"

Tad pēkšņi notika briesmīga pārmaiņa. Viņa seju pārņēma nāves bālums un izkropļoja agonija. No ādas porām izspiedās lielas sviedru lāses. Kādu brīdi tas no sāpēm un uztraukuma stāvēja kā sastindzis, bet tad, pagriezis savu zilganpelēko vaigu pret šausmu pārņemtajiem draugiem, dobajā, izmisušā balsī izsaucās: "To, kuru jūs pagodināt kā dievu, ir piemeklējusi nāve."

Vismokošāko ciešanu pārņemts, viņš tika aizvests no dzīru un izpriecu vietas. Mirkli pirms tam tas jutās gandarīts par lielā pūļa izteikto uzslavu un pielūgsmi, bet tagad atzina, ka atrodas kāda par viņu varenāka Valdnieka rokās. Atceroties nerimstošās Kristus sekotāju vajāšanas un savu nežēlīgo pavēli nokaut nevainīgo Jēkabu, kā arī nodomu nogalināt apustuļi Pēteri, to tagad mocīja sirdsapziņas pārmetumi. Viņš saprata, ka vienīgi aizvainojumā un cerībās pieviltā cilvēka dusmās nepamatoti bija atribies cietuma sargiem, un jūta, ka tagad Dievs izrēķinās ar viņu, šo nežēlīgo vajātāju. Viņš nerada atvieglojumu ne savām fiziskajām sāpēm, ne garīgajām mokām, un to arī negaidīja.

Hērods zināja Dieva bausli, kas saka: "Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā" (2. Moz. 20:3), un saprata, ka, pieņemot ļaužu pielūgsmi, bija piepildījis savu netaisnības mēru un izsaucis pār sevi Jehovas taisnās dusmas. [152]

Tas pats eņģelis, kas nāca no Debesu ķēniņa galma, lai atbrīvotu Pēteri, bija soda vēstnesis Hērodam. Eņģelis pieskārās Pēterim, lai to uzmodinātu no miega, bet pavisam citāds bija pieskāriens ļaunajam ķēniņam, pazemojot to viņa lepnumā un izsaucot pār to Visvarenā sodu. Tā, pēc Dieva atmaksājošā sprieduma, Hērods nomira lielās fiziskās un garīgās mokās.

Šai dievišķās taisnības atklāsmei bija spēcīgs iespaids uz ļaudīm. Ziņa, ka Kristus apustuļi ir ticis brīnišķīgi atbrīvots no cietuma un nāves, kamēr viņa vajātājs, Dieva soda skarts, mokās nomirst, izplatījās pa visām zemēm un kļuva par līdzekli, lai daudzus vadītu pie ticības Kristum.

Kad Debesu eņģelis Filipam lika iet uz noteiktu vietu, lai sastaptos ar patiesību meklējošu cilvēku, kad tas pie Kornēlija ieradās ar vēsti no Dieva un uz nāvi notiesāto Pēteri no cietuma atkal izveda drošībā, – visi šie piedzīvojumi rāda, cik cieša savienība pastāv starp Debesīm un Zemi.

Šiem ziņojumiem par eņģeļa apmeklējumiem vajadzētu Dieva darbiniekiem sniegt spēku un drosmi. Arī šodien, tikpat patiesi kā apustuļu dienās, Debesu sūtņi pārstaigā zemes platumu un garumu, meklēdami mierināt noskumušos, pasargāt apdraudētos un mantot cilvēkus Kristum. [153] Mēs gan personīgi tos neredzam, tomēr tie ir ar mums, vadot, norādot un aizstāvot.

Ar šo kalpošanu kā ar noslēpumainu kāpņu starpniecību, Debesis tiek tuvinātas Zemei. Kamēr kāpņu pamats stingri atbalstās uz zemes, augšgals aizsniedz Bezgalīgā troni. Pa šīm spožajām kāpnēm

pastāvīgi nokāpj un uzkāpj eņģeļi, pienesdami Debesu Tēvam nabaģo un izmisušo lūgšanas un atnesdami cilvēku bērniem svētības un cerību, drosmi un palīdzību. Sie gaismas eņģeļi ap dvēseli rada Debesu atmosfēru, paceļot mūs pretī Neredzamajam un Mūžīgajam. Ar savām dabīgajām acīm mēs viņus nevaram redzēt, jo Debesu lietas iespējams saskatīt tikai ar garīgo redzi. Un vienīgi garīgi noskaņota auss spēj sadzirdēt Debesu balsu saskaņu.

“Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.” (Ps. 34:8) Dievs sūta savus eņģeļus glābt Viņa izredzētos no bēdām, pasargāt tos “no mēra, kas tumsā lien”, un “no sērgām, kas dienas vidū samaitā”. (Ps. 91:6) Atkal un atkal eņģeļi ir runājuši ar cilvēkiem, kā cilvēks runā ar savu draugu, pavadot to uz drošu vietu. Atkal un atkal eņģeļu iedvesmojošie vārdi ir atjaunojuši ticīgo pagurušo garu, pacēlušī viņu prātu pāri zemes lietām, liekot tiem ticībā skatīt baltās drēbes, vainagus un uzvaras palmu zarus, ko tie saņems tad, kad stāvēs ap lielo, balto troni.

[154] Eņģeļiem ir dots uzdevums būt tuvu noguruma, ciešanu un kārdināšanu pārņemtiem cilvēkiem. Viņi bez apstājas darbojas to labā, par kuriem mira Kristus. Kad grēcinieki tiek vadīti, lai nodotos Pestītājam, eņģeļi šīs ziņas aiznes uz Debesīm, kur visi par to ļoti priecājas, kā Rakstos ir teikts, ka Debesīs ir lielāks prieks “par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.” (Lūk. 15:7) Uz Debesīm tiek ziņots par katrām veiksmīgām cilvēku pūlēm izklīdināt tumsu un izplatīt atziņu par Kristu. Kad par šiem notikumiem tiek stāstīts Tēvam, līksmība pārņem visus Debesu pulkus.

Debesu varas un spēki vēro cīņu, kuru Kunga kalpi veic acīm redzami grūtos apstākļos. Kad kristieši saliedējas ap sava Glābēja karogu, lai izietu cīnīties labo ticības cīņu, tie var sasniegt jaunas uzvaras un gūt jaunus panākumus, jo pazemīgu, ticīgu Dieva bērnu ricībā atrodas visi Debesu eņģeļi; un, kad Kunga kalpi virs zemes dzied slavas dziesmas, Debesu koris tiem pievienojas, godinot Dievu un Viņa Dēlu.

Par eņģeļu sūtību mums šodien vajadzētu būt daudz labākai izpratnei. Būtu labi atcerēties, ka Debesu būtnes sadarbojas ar katru patiesu Dieva bērnu. Lēnprātīgos un pazemīgos, kas tic un atsaucas uz Dieva apsolvumiem, pavada neredzami gaismas spēku pulki. Ķerubi un seravi, un vareni eņģeļi stāv pie Dieva labās rokas, “izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāiemanto pestīšana”. (Ebr. 1:14)

16. EVANĢĒLIJA VĒSTS ANTIOHIJĀ

(Ap. d. 11:19-26—13:1-3)

[155] Pēc tam, kad mācekļi vajāšanās tika izdzīti no Jeruzālemes, Evaņģēlija vēsts ātri izplatījās ārpus Palestīnas robežām, un zemes svarīgākajos centros izveidojās daudzas mazas ticīgo grupas. Daži mācekļi, vārdu sludinādami, “aizgāja līdz Fenīķijai, Kiprai un Antiohijai”. Viņu darbs parasti aprobežojās ar ebrejiem un Grieķijas jūdiem, kas tajā laikā lielās kolonijās bija atrodami gandrīz visās apdzīvotās pasaules pilsētās.

Starp vietām, kur Evaņģēliju priecīgi uzņēma, tiek minēta Antiohija, kas tobrīd bija Sīrijas galvaspilsēta. Šajā apdzīvotajā centrā izvērsta plaša tirdzniecība pilsētai piesaistīja daudzu tautību cilvēkus. Turklāt Antiohija tās veselīgā klimata, skaistās apkārtnes, bagātības, kultūras un izsmalcinātības dēļ bija pazīstama kā vieta, kur sapulcējās ērtību un izpriecu mīļotāji. [156] Apustuļu dienās tā bija kļuvusi par greznības un netikumības perēkli. Sākumā Antiohijā Evaņģēlija atziņas atklāti mācīja daži ticīgie no Kipras un Kirēnas, kas nāca, “sludinādami par Kungu Jēzu”. Un “tā Kunga roka bija ar tiem”, un viņu nopietnās pūles nesa augļus, jo “liels skaits ticēja un atgriezās pie tā Kunga”.

“Bet vēsts par viņiem kļuva zināma Jeruzālemes draudzei”, un tā uz Antiohiju nosūtīja Barnabu. Ieradies jaunajā darba laukā, Barnaba atrada, ka tur Dieva žēlastībā viss nepieciešamais būtībā jau bija paveikts, un viņš “priecājās un visus pamācīja ar visu sirdi palikt pie tā Kunga”.

Barnabas pūles Antiohijā tika bagātīgi svētītas, un tur pievienojās daudz ticīgo. Darbam attīstoties, Barnaba izjuta vajadzību pēc piemērota palīga, lai Dieva aizgādībā ietu tālāk uz priekšu, tāpēc tas devās uz Tarsu uzmeklēt Pāvilu, kurš pirms kāda laika, aiziedams no Jeruzālemes, bija darbojies “Sīrijas un Kilikijas apgabalos”, sludinādams “to ticību, ko viņš senāk centās iznīcināt”. (Gal. 1:21,23) Barnabam izdevās Pāvilu atrast un pārliecināt to iekļauties kopīgā kalpošanas darbā.

Bieži apdzīvotajā Antiohijā Pāvils atrada lielisku darba lauku. Viņa izglītība, gudrība un dedzība atstāja spēcīgu iespaidu uz šīs kultūras ziņā izsmalcinātās pilsētas iedzīvotājiem un [157] pastāvīgajiem apmeklētājiem; viņš sniedza Barnabam tieši to palīdzību, kāda tam bija nepieciešama. Veselu gadu

abi mācekļi vienoti darbojās uzticīgā kalpošanā, nesdami daudziem glābjošo atziņu par nacarieti Jēzu, pasaules Pestītāju.

Antiohija bija pirmā vieta, kur mācekļus sāka saukt par kristiešiem. Šo vārdu tiem deva tādēļ, ka Kristus bija viņu sludināšanas, mācību un sarunu galvenais temats. Tie pastāvīgi atstāstīja notikumus, kas bija norisinājušies Viņa zemes dzīves kalpošanas laikā, kad mācekļi vēl bija svētīti ar sava Meistara personīgo klātbūtni. Tie atkārtoti kavējās pie Viņa mācībām un dziedināšanas brīnumiem. Ar drebošām lūpām un asaru pilnām acīm tie runāja par Jēzus nāves mokām dārzā, par nodošanu, tiesāšanu un sprieduma izpildīšanu, par Viņa pacietību un pazemību, ar kādu Tas panesa ienaidnieku apvainojumus un mocīšanu, un par dievišķo žēlastību, aizlūdzot par saviem vajātājiem. Kristus augšāmcelšanās un pacelšanās Debesīs, kā arī Viņa Vidutāja darbs kritušā cilvēka labā bija mācekļu iemīļotākie pārrunu temati. Tiešām, pagāni tos varēja saukt par kristiešiem, jo tie sludināja Kristu un savas lūgšanas Dievam pienesa Viņa vārdā.

Un tas bija pats Dievs, kas tiem deva nosaukumu "kristieši". Šajā ķēnišķīgajā vārdā var saukties visi, kas pievienojas Kristum. Par šo vārdu Jēkabs vēlāk rakstīja: "Vai bagātie pār jums neuzkundzējas? Vai viņi jūs nerauj tiesās? Vai ne viņi ir tie, kas zaimo labo Vārdu, kas saukts pār jums?" (Jēk. 2:6,7) Un Pēteris paskaidro: "Bet, ja kas cieš, kristietis būdams, lai netur to par kaunu, bet pagodina Dievu ar šo vārdu." "Ja jūs nievā Kristus Vārda dēļ, svētīgi jūs esat! Jo apskaidrošanas un Dieva Gars dus uz jums." (1. Pēt. 4:16,14)

Ticīgie Antiohijā atzina, ka Dievs ir bijis labprātīgs darboties viņu dzīvē, dodot "gribu un veiksmi pēc labpatikas". (Filip. 2:13) [158] Dzīvodami tādā vidē, kur, kā likās, maz rūpējās par lietām ar mūžības vērtību, viņi centās pievērst godprātīgo ļaužu uzmanību un sniegt labu liecību par Viņu, kuru tie mīlēja un kam kalpoja. Lai dzīvības Vārdu padarītu iespaidīgu, tie pazemīgajā kalpošanā mācījās būt atkarīgi no Svētā Gara spēka. Un tā savas dzīves dažādajās gaitās viņi ik dienas liecināja par savu ticību Kristum.

Antiohijas kristiešu piemēram jāklūst par iedvesmu ikvienam ticīgajam, kas šodien dzīvo pasaules lielākajās pilsētās. Tāpat kā Dievam ir nodoms, lai izvēlēti, apdāvināti un svētījušie darbinieki tiktu izvietoti svarīgos apdzīvotos centros un tur atklāti strādātu, tāpat Viņam ir nodoms, lai draudzes locekļi, kas dzīvo šajās pilsētās, izlietotu savas Dieva dotās spējas, darbojoties dvēseļu glābšanas labā. Tiem, kas pilnībā nododas Dieva aicinājumam, ir paredzēti bagātīgi svētību krājumi. Kad šādi darbinieki centīsies mantot dvēseles Kristum, viņi atradīs, ka daudzi, kas nebūtu sasniedzami citādā ceļā, ir labprātīgi atsaukties saprātīgām personīgām pūlēm.

Dieva lietai virs Zemes tagad ir nepieciešami pārstāvji, kas dzīvotu pēc Bībelē atklātās patiesības. Iesvētītie sludinātāji nav vienīgie, kas piemēroti lielo pilsētu brīdināšanas uzdevumam. Dievs neaicina tikai sludinātājus, bet arī ārstus, slimnieku kopējus, kolportierus, evaņģēlistus un citus svētījušos parastos draudzes locekļus ar dažādām spējām, kam ir atziņa par Dieva Vārdu un kas pazīst Viņa žēlastības spēku, lai tie ņemtu vērā [159] nebrīdināto pilsētu vajadzības. Laiks ātri aizsteidzas, bet vēl ir daudz ko darīt. Lai gudri izmantotu tagadnes izdevības, šajā pasākumā ir jāiesaista visas spējas.

Darbs Antiohijā kopā ar Barnabu stiprināja Pāvila pārliecību, ka Dievs viņu aicinājis īpašam uzdevumam pagānu pasaulē. Pāvila atgriešanās laikā Kungs bija teicis, ka Viņš to darīs par strādnieku pie pagāniem, "atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā." (Ap. d. 26:18) Eņģelis, kas parādījās Ananijam, par Pāvilu sacīja: "Ej, jo viņš Man ir izredzēts ierocis nest Manu Vārdu tautu, ķēniņu un Israēla bērnu priekšā." (Ap. d. 9:15) Un arī pašu Pāvilu viņa vēlākajās kristieša gaitās, lūdzot Jeruzālemes dievnamā, apmeklēja Debesu eņģelis un pavēlēja: "Dodies ceļā, jo Es tevi sūtīšu tālās pagānu zemēs!" (Ap. d. 22:21)

Tā Kungs Pāvilam bija devis uzdevumu iesaistīties plašajā pagānu pasaules misijas darbā. Lai to sagatavotu šim vērienīgajam un grūtajam pienākumam, Dievs viņu bija vedis ciešā savienībā ar sevi un tā sajūsminātam skatam atklājis Debesu skaistuma un godības ainas. Viņam bija dots uzdevums darīt zināmu "noslēpumu", "kas mūžiem bijis neizpausts" (Rom. 16:21), Dieva "gribas noslēpumu" (Ef. 1:9), "kas agrākām cilvēku bērnu paaudzēm tādā veidā vēl nebija darīts zināms, kā tas tagad garā ticis atklāts Viņa svētajiem apustuļiem un praviešiem. [160] Proti, ka, Evaņģēlijam nākot, pagāni Jēzū Kristū līdzī kļuvuši par apsoliņuma mantiniekiem, par vienas miesas locekļiem un dalībniekiem. Par šī Evaņģēlija kalpu", Pāvils turpina, "es esmu kļuvis, saņemdam Dieva žēlastības dāvanu, ko Viņš savā lielajā spēkā man piešķīris. Man, vismazākajam starp visiem svētajiem, dota šī žēlastība pagāniem pasludināt Kristus neizdibināmo bagātību un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem ir bijis apslēpts visu lietu Radītājā Dievā, lai tagad caur draudzi

visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļuva zināma. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū. (Ef. 3:5-11)

Dievs bagātīgi svētīja Pāvila un Barnabas pūles šajā gadā, ko tie pavadīja kopā ar ticīgajiem Antiohijā. Tomēr līdz šim vēl neviens no viņiem nebija oficiāli iesvētīts Evaņģēlija kalpošanai. Tagad tie savos kristiešu piedzīvojumos bija sasnieguši brīdi, kad Kungs gatavojās viņiem uzticēt grūtāku misijas pasākumu, kurā strādājot, tiem būs nepieciešama katra priekšrocība, ko varētu iegūt ar draudzes starpniecību.

“Antiohijas draudzē bija pravieši un mācītāji: Barnaba un Simeons, saukts Nigrs, kirenietis Lūkijs un Manaēns (..) un Sauls. Kad tie kalpoja tam Kungam un gavēja, Svētais Gars sacīja: “Nošķiriet Man Barnabu un Saulu darbam, kādam Es viņus esmu aicinājis.”[161]

Pirms tos izsūtīja par misionāriem pie pagāniem, šie apustuļi tika svinīgi veltīti Dievam ar gavēšanu, lūgšanu un roku uzlikšanu. Tādā veidā draudze tos pilnvaroja ne tikai mācīt patiesību, bet arī izpildīt kristības iestādījumu un dibināt jaunas draudzes kā pilntiesīgiem kristietības pārstāvjiem.

Ar šo brīdi kristīgā draudze iesāka svarīgu laika posmu. Evaņģēlija pasludināšanas darbu starp pagāniem tagad vajadzēja turpināt daudz enerģiskāk, un rezultātā draudzei bija jātiek papildinātai un stiprinātai ar lielu dvēseļu plauju. Apustuļi, kas tika nozīmēti šī darba veikšanai, bija pakļauti aizdomām, aizspriedumiem un neuzticībai. Viņu mācība par “starpstienas” noārdīšanu, kas tik ilgi bija šķirusi jūdu un pagānu pasauli, dabīgi kļuva par cēloni apsūdzībai ķecerībā, un daudzi dedzīgi ticīgi jūdi apšaubīja viņu Evaņģēlija sludinātāju pilnvaras. Dievs paredzēja šīs grūtības, ar kādām Viņa kalpiem būs jāstopas, un, lai šo vēstnešu pūles netiktu noraidītas, atklāsmē pamācīja draudzi tos atklāti nošķirt noteiktam kalpošanas darbam. Viņu iesvētīšana bija publiska dievišķās iecelšanas atzīšana, lai tie labo Evaņģēlija vēsti nestu pagāniem.

Kā Pāvils, tā Barnaba savu uzdevumu jau bija saņēmuši [162] no paša Dieva, un roku uzlikšanas ceremonija neietvēra sevī nekādu jaunu labvēlību vai patiesu kvalifikāciju. Tā bija tikai atzīts apstiprināšanas veids nozīmētajā amatā un zināmas autoritātes apliecināšana, jo ar to Dieva darbam tika uzlikts draudzes zīmogs.

Pie jūdiem tas bija vērā ņemams paradums. Kad jūdu tēvs svētīja savus bērnus, viņš godbijīgi uzlika rokas uz viņu galvām. Kad kādu dzīvnieku nodeva upurim, tad tas, kam bija piešķirta priesteru autoritāte, uzlika savu roku uz upura galvas. Un kad Antiohijas ticīgo draudzes darbinieki uzlika rokas Pāvilam un Barnabam, viņi ar šo rīcību lūdza Dievu apveltīt izvēlētos apustuļus ar savām svētībām, izvadot īpašajā darbā, kam tie tika nozīmēti.

Vēlākā laikā iesvētīšanas rituālu ar roku uzlikšanu izmantoja visai ļaunprātīgi. Šim aktam piešķīra neattaisnojami lielu nozīmi, it kā pār tiem, kas saņem šādu iesvētīšanu, nāktu īpašs spēks, kas tūlīt tos padara derīgus šim un visiem kalpošanas pienākumiem. Bet šo divu apustuļu nošķiršanā nebija nekā, kas norādītu, ka ar roku uzlikšanas aktu tiem būtu piešķirtas kādas spējas. Ir tikai vienkāršs ziņojums par iesvētīšanu un par tās nozīmi viņu turpmākajā darbā.

Apstākļi, kuros Svētā Gara vadībā noteiktai kalpošanai nošķīra Pāvilu un Barnabu, skaidri rāda, ka Kungs sadarbojas ar izraudzītiem strādniekiem savā organizētā draudzē. [163] Pirms vairākiem gadiem, kad Pāvilam šo dievišķo nodomu atklāja pats Pestītājs, Viņš to tūlīt veda saskarē ar nesen izveidotās Damaskas draudzes locekļiem, un arī tur esošo draudzi ilgi neatstāja neziņā par atgrieztā farizeja personisko piedzīvojumu. Un tagad, kad toreiz doto dievišķo uzdevumu vajadzēja apstiprināt vēl pilnīgāk, Svētais Gars atkal, liecinādams par Pāvilu kā izredzētu rīku Evaņģēlija pasludināšanai pagāniem, uzlika draudzei viņa un viņa darbabiedra iesvētīšanas pienākumu. Kad Antiohijas draudzes vadītāji “kalpoja tam Kungam un gavēja, Svētais Gars sacīja: “Nošķiriet man Barnabu un Saulu darbam, kādam Es tos esmu aicinājis.””

Dievs draudzi uz Zemes ir darījis par gaismaš kanālu, ar kura starpniecību Viņš paziņo savus nodomus un gribu. Nevienam savam kalpam Viņš nedod piedzīvojumus neatkarīgi vai pretēji pašas draudzes piedzīvojumiem. Viņš arī nevienam cilvēkam neatklās savu gribu attiecībā uz visu draudzi, kamēr draudze – Kristus miesa – paliktu neziņā. Dievišķā tālredzībā Kungs savus kalpus vada ciešā savienībā ar draudzi, lai tie mazāk paļautos uz sevi un vairāk uzticētos citiem, kurus Viņš ir izraudzījis darba sekmēšanai.

Draudzē vienmēr ir bijuši tādi, kas pastāvīgi tiecas pēc individuālas neatkarības. Tie, šķiet, nespēj saprast, ka garīgā neatkarība cilvēku var novest pie pārāk lielas pašpaļāvības un uzticēšanās savam spriedumam, kas liek mazāk cienīt un vērtēt savu brāļu spriedumu, sevišķi to brāļu, kas ieņem kādu

amatu un kurus Dievs nozīmējis savu ļaužu vadībai. Kungs savai draudzei ir piešķīris īpašu autoritāti un spēku, un neviens nav attaisnojams, to neievērojot vai nicinot, jo, kas to dara, tas nicina Dieva balsi.

[164] Tie, kam ir tieksme savu personīgo spriedumu vērtēt augstāk par visu, atrodas lielās briesmās. Tas ir sātana pārbaudīts līdzeklis, lai atsevišķus cilvēkus atšķirtu no tiem, kas darbojas kā gaismas kanāli, ar kuru starpniecību Dievs ir izveidojis un uztur visu darbu virs Zemes. Neievērojot vai nicinot tos, kurus Kungs nozīmējis nest vadības atbildības, lai patiesība varētu iet uz priekšu, nozīmē atņemt līdzekļus, kurus Viņš noteicis, lai palīdzētu, iedrošinātu un stiprinātu savus ļaudis. Ikkatrs Kunga līdzstrādnieks, kas to neievēro, domādams, ka gaisma viņam nevar nākt citādā veidā kā tikai tieši no Dieva, nostāda sevi stāvoklī, kur ienaidnieks viņu var viegli pievilt un pārspēt. Kungs savā gudrībā ir iekārtojis, lai ar ciešām savstarpējām attiecībām, kas jāuztur visiem ticīgajiem, kristietis būtu savienots ar kristieti un draudze ar draudzi. Līdz ar to cilvēciskais varēs sadarboties ar dievišķo. Visas spējas būs pakļautas Svētajam Garam, un visi ticīgie būs vienoti organizētās un labi vadītās pūlēs, sniedzot pasaulei priecīgās vēstis par Dieva žēlastību.

[165] Oficiālās iesvētīšanas notikumu Pāvils uzskatīja kā sākumu jaunam un svarīgam laika posmam personīgajā dzīvē. Vēlāk viņš to atzīmēja kā savas apustuļa darbības iesākumu kristīgajā draudzē.

Evaņģēlija gaismai spoži spīdot Antiohijā, arī Jeruzālemē palikušie apustuļi turpināja svarīgu darbu. Katru gadu svētku laikā daudz jūdu no visām zemēm nāca uz Jeruzālemes templi, lai piedalītos dievkalpojumos. Daži no šiem ceļiniekiem bija sirsnīgi, dievbijīgi vīri un nopietni pravietojumu pētītāji. Viņi gaidīja un ilgojās pēc apsoltā Mesijas, Israēla cerības. Ieceļotāju pārpildītajā Jeruzālemē apustuļi ar bezbailīgu drosmi sludināja Kristu, labi zinādami, ka, to darot, viņi pastāvīgi riskē ar savu dzīvību. Dieva Gars apzīmogoja viņu pūles, jo daudzi atguva ticību un, atgriežoties mājās dažādās pasaules daļās, patiesības sēklu izkaisīja starp visām tautām un dažādām sabiedrības šķirām.

Starp apustuļiem, kas nodevās šim darbam, sevišķi izcēlās Pēteris, Jēkabs un Jānis, būdami pārliecināti, ka Dievs tiem ir devis uzdevumu sludināt Kristu dzimtenē starp tautiešiem. Viņi darbojās uzticīgi un prātīgi, liecinādami par redzētām un dzirdētām lietām, atsaukdami uz stipro praviešu vārdu (2. Pēt. 1:19) un cenzdami pārliecināt Israēla namu, ka Dievs tieši to Jēzu, ko jūdi situši krustā, ir "darījis par Kungu un Kristu". (Ap. d. 2:36)

17. EVAŅĢĒLIJA VĒSTNEŠI

(Ap. d. 13:4-52)

[166] Pēc iesvētīšanas Pāvils un Barnaba, "Svētā Gara izsūtīti, aizgāja uz Seleukiju un no šejienes pārcēlās uz Kipru". Tā apustuļi iesāka savu pirmo misijas ceļojumu.

Kipra bija viena no tām vietām, uz kuru ticīgie bēga Jeruzālemes vajāšanu laikā, kas sekoja Stefana nāvei. No Kipras daži vīri bija atceļojuši uz Antiohiju, "sludinādami par Kungu Jēzu". (Ap. d. 11:20) Barnaba pats bija "dzimis ķiprietis" (Ap. d. 4:36), un tagad viņš un Pāvils Barnabas radnieka Jāņa Marka pavadībā apmeklēja šīs salas misijas lauku.

Marka māte bija atgriezusies pie kristīgās reliģijas, un viņas nams Jeruzālemē mācekļiem kļuva par patvēruma vietu. Tie vienmēr varēja būt droši, ka tur tiks laipni uzņemti un varēs atpūsties. Kādā no šādiem apustuļu apmeklējumiem mātes namā Marks ierosināja Pāvilam un Barnabam, ka gribētu tos pavadīt misijas ceļojumā. [167] Viņš sajuta Dieva labvēlību savā sirdī un ilgojās pilnībā nodoties Evaņģēlija darbam.

Sasnieguši Salamīnu, "viņi sludināja Dieva Vārdu jūdu sinagogās (..). Pārstaigājuši visu salu līdz Pafai, viņi sastapa kādu zīlnieku, viltus pravieti, jūdu, vārdā Barjēsus. Tas bija viens no prokonsula Sergija Paula, gudra vīra, pavadoniem. Ataicinājis Barnabu un Saulu, viņš ļoti vēlējās dzirdēt Dieva Vārdu. Bet Elima – zīlnieks, tā tiek tulkots viņa vārds, viņiem nostājās preti, cenzdami prokonsulu novērst no ticības".

Sātans pastāvīgi pretojas Dieva valstības celtniecībai uz šīs Zemes. Ļaunā spēki ir iesaistījušies nerimstošā cīņā pret Evaņģēlija izplatīšanā nozīmētajiem darbiniekiem, un šie tumsības spēki kļūst sevišķi aktīvi, kad patiesību pasludina cienījamiem un patiesi godīgiem cilvēkiem. Tā tas bija ar Sergiju Paulu, Kipras prokonsulu, tam klausoties Evaņģēlija vēsti. Prokonsuls bija sūtījis pēc apustuļiem, lai varētu iepazīties ar viņu pausto mācību, un nu ļaunā spēki burvja Elimas personā, ar savu kaitīgo sugestiju centās viņu novērst no ticības un izjaukt Dieva nodomu.

Tā kritušais ienaidnieks vienmēr darbojas, lai savās rindās paturētu iespaidīgus vīrus, kas

atgriezušies varētu sniegt vērtīgu palīdzību Dieva lietai. [168] Bet uzticīgam Evaņģēlija darbiniekam nav jābaidās no ienaidnieka rokas, jo viņam ir priekštiesība būt vienmēr apģērbtam ar spēku no augšienes, lai pretotos katrai sātāniskai ietekmei.

Izjūtot ārkārtīgu sātana uzmākšanos, Pāvils pietika drosmes norāt šo ienaidnieka izmantoto cilvēku. Svētā Gara pārņemts, apustulis, viņu uzlūkojis, sacīja: "Ak, tu velna bērns, visas viltības un blēdības pilns, visas taisnības ienaidnieks, vai tu nemitēsi sagrozīt tā Kunga taisnos ceļus? Redzi, tā Kunga roka ir pret tevi, tu būsi akls un kādu laiku neredzēsi sauli." Tūdaļ krēsla un tumsa apņēma viņu, un, taustīdamies ap sevi, tas meklēja, kas viņu vestu pie rokas. Tad prokonsuls, redzēdams notikušo, kļuva ticīgs, brīnīdamies par tā Kunga mācību."

Burvis bija aizvēris acis pret Evaņģēlija patiesības pierādījumiem, un Kungs taisnīgās dusmās atņēma redzes spējas viņa dabīgajām acīm, tā ka tas vairs nesajuta dienas gaismu. Šis aklums nebija pastāvīgs, bet tikai uz laiku, lai viņu brīdinātu, aicinot nožēlot un meklēt piedošanu no Dieva, pret kuru tas bija smagi grēkojis. Fakts, ka aklumā viņš bija spiests taustīties apkārt, visiem pierādīja, ka apustuļu veiktie brīnumdarbi, kurus Elima izskaidroja vienīgi ar roku veiklību, tika darīti Dieva spēkā. Pārliecināts par apustuļu mācības patiesumu, zemes pārvaldnieks pieņēma Evaņģēliju.

Elima nebija izglītots vīrs, tomēr sevišķi piemērots darīt sātana darbu. [169] Tie, kas sludina Dieva patiesību, ar viltīgo ienaidnieku sastapsies daudz un dažādos veidos. Reizēm tie būs mācīti cilvēki, bet visbiežāk neizglītoti, – ļaudis, kurus sātans sagatavojis par sekmīgiem rīkiem dvēseļu pievilšanā. Ikvienam Kristus kalpa ir pienākums, bīstoties Dievu un paļaujoties uz Viņa vareno spēku, uzticīgi stāvēt savā vietā. Tā viņš var sātana pulkus novest sajukumā un Kunga vārdā uzvarēt.

Pāvils ar pavadoņiem turpināja ceļojumu, ejot uz Pergu, Pamfīlijā. Ceļš bija ļoti nogurdinošs; tie sastapās ar grūtībām un trūkumu, un briesmas apstāja no visām pusēm. Ciemos un pilsētās, caur kurām viņi gāja, un arī uz vientuļajiem ceļiem tie vienmēr bija redzami un neredzami briesmu apņēmī, tomēr Pāvils un Barnaba bija mācījušies uzticēties Dieva apsardzībai. Viņi izjuta sirsnīgu mīlestību pret bojā ejošajām dvēselēm un kā uzticīgi gani, meklējot zudušo avi, nedomāja par savām ērtībām un interesēm. Aizmirsdami sevi, tie nogurumā, izsalkumā un aukstumā nekļuva mazdūšīgi. Viņu acu priekšā bija tikai viens mērķis – glābt tos, kas aizklīduši tālu no ganāmā pulka.

Tieši te Marks, baiļu un nedrošības pārņemts, sāka šaubīties par savu nodomu pilnībā nodoties Kunga darbam. Pie grūtībām nepieradis, nonākot briesmās un trūkumā uz ceļa, viņš sāka svārstīties. Labvēlīgos apstākļos tas bija darbojies visai sekmīgi, bet tagad, vaigu vaigā ar pretestību un briesmām, kas tik bieži apņēma darba pionierus, tam neizdevās panest grūtības kā labam krusta karavīram. [170] Viņam vēl bija jāmacās drošsirdīgi stāties pretī draudiem, vajāšanām un šķēršļiem. Apustuļiem turpinot ceļojumu, kur varēja sagaidīt vēl lielākus pārbaudījumus, Marks nobijās un zaudēja drosmi, atteicās iet tālāk un atgriezās Jeruzālemē.

Šī dezertēšana deva iemeslu Pāvils nelabvēlīgi skatīties uz Marku un to pat kādu laiku bargi nosodīt. Barnaba turpretī centās viņu atvainot piedzīvojumu trūkuma dēļ. Viņš bija noraizējies, ka Marks pavisam neatstāj kalpošanas darbu, jo savā radniekā saskatīja īpašības, kas to varētu darīt par sekmīgu Kristus strādnieku. Vēlākos gados viņa rūpes par Marku bagātīgi atalgojās, jo šis jaunais cilvēks pilnīgi nodevās Kungam un Evaņģēlija vēsts pasludināšanas darbam grūtos laukos. Pateicoties Dieva svētībai un Barnabas saprātīgai audzināšanai, viņš izveidojās par vērtīgu darbinieku.

Pēc tam arī Pāvils ar Marku samierinājās un pieņēma viņu par līdzstrādnieku. Kolosiešiem viņš to ieteica kā darbabiedru "Dieva valstības lietās", kas bijis viņa iepriecinātājs, (Kol. 4:11) un neilgi pirms savas nāves viņš Marku piemin kā kalpošanai "noderīgu" vīru. (2. Tim. 4:11)

Pēc Marka aiziešanas Pāvils un Barnaba apmeklēja Pisīdijas Antiohiju un, Sabatā iegājuši jūdu sinagogā, apsēdās. "Pēc bauslības un praviešu nolasīšanas sinagogas priekšnieki sūtīja pie viņiem, sacīdami: "Brāļi, ja jums ir kādi pamācības vārdi ļaudīm, tad runājiet!" [171] Tādu uzaicinājumu saņēmis, "Pāvils piecēlās un ar roku mājis, sacīja: "Israēlieši un jūs, dievbijīgie, klausieties!" Tad sekoja brīnišķīga uzruna. Atgādinot vēsturi, viņš stāstīja par veidu, kā Kungs bija izturējies pret jūdiem, sākot ar viņu atbrīvošanas laiku no Ēģiptes verdzības, un ka no Dāvida sēklas bija apsolīts Glābējs, droši apgalvojot, ka "no viņa pēcnācējiem Dievs, kā solījis, Israēlam ir sūtījis Pestītāju Jēzu. Pirms Viņa atnākšanas Jānis visai Israēla tautai bija sludinājis grēku nožēlas kristību. Savu mūža darbu pabeidzis, Jānis bija teicis: "Es neesmu tas, par ko jūs mani turat; bet viens nāks pēc manis, kam es neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt." Tā viņš spēcīgi apliecināja Jēzu par cilvēku Pestītāju un pravietoto Mesiju.

Izteicis šo paziņojumu, Pāvils vēl piebilda: "Brāļi, Ābrahāma cilts bērni, un jūs, kas bīstieties Dievu,

mums šis pestīšanas vārds ir sūtīts. Jo Jeruzāles iedzīvotāji un to vadoņi, Viņu neatzīdami un tiesādami, piepildījuši praviešu vārdus, ko katru Sabatu nolasa.”

Pāvils nevilcinājās atklāti un skaidri pateikt, ka jūdu vadoņi Mesiju ir atmetuši. “Un, neatraduši nekādu nāves vainu, prasījuši, lai Pilāts Viņu notiesā. Kad tie visu bija padarījuši, kas par Viņu rakstīts, tad tie Viņu noņēma no staba un ielika kapā. [172] Bet Dievs Viņu uzmodinājis no mirušiem. Viņš daudz dienu parādījies tiem, kas līdz ar Viņu bija nākuši no Galilejas uz Jeruzālemi un kas tagad ir Viņa liecinieki tautas priekšā.”

“Arī mēs jums sludinām,” apustulis turpināja, “ka Dievs, Jēzu uzmodinādams, mūsu bērniem piepildījis solījumu, ko Viņš tēviem devis, kā arī otrā psalmā rakstīts: Tu esi mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. – Viņš uzmodinājis to no mirušiem, jo Viņam nebija lemts atgriezties iznīcībā; to Viņš tā izteicis: Es jums došu Dāvidam solīto svētumu, kas nezudīs.” Tāpēc viņš arī citā vietā saka: “Tu savam Svētajam neliksi redzēt iznīcību.” Jo Dāvids, savai paaudzei nokalpojot, ir pēc Dieva prāta aizmidzis, guldīts pie saviem tēviem un redzējis iznīcību. Bet Tas, ko Dievs uzmodinājis, nav redzējis iznīcību.”

Un tad, saprotami paškaidrojot pazīstamo pravietojumu piepildīšanos attiecībā uz Mesiju, Pāvils ar tiem runāja par atgriešanos un grēku piedošanu, pateicoties Pestītāja Jēzus nopelnam. “Tāpēc ziniet, brāļi, ka caur Viņu jums tiek sludināta grēku piedošana, un visās lietās, kurās Mozus bauslība jums nespēja sagādāt taisnošanu, ikviens, kas tic, caur Viņu tiek taisnots.”

Dieva Gars pavadīja runātos vārdus un skāra sirdis. Apustuļa atsaukšanās uz Vecās Derības pravietojumiem un viņa paziņojums par šo pravietojumu piepildīšanos Jēzus Nacarieša kalpošanā pārliecināja daudzas dvēseles, kas ilgojās pēc apsolutā Mesijas atnākšanas. [173] Un Pāvila iedrošinošie vārdi, ka pestīšanas “priekā vēsts” domāta kā jūdiem, tā pagāniem, sniedza cerību un prieku tiem, kas pēc miesas neskaitījās Abrahāma dzimums.

Viņiem aizejot, pagāni tos lūdza arī “nākamajā Sabatā tiem runāt šos vārdus”. Kad sapulce beidzās, “daudz jūdu un dievbijīgu prozelītu sekoja Pāvilam un Barnabam; tie viņus pamācīja un paskubināja palikt Dieva žēlastībā”.

Pāvila runa Pisidijas Antiohijā pamodināja interesi, un nākamajā Sabatā gandrīz visa pilsēta sapulcējās “klausīties Dieva Vārdu. Bet jūdī, ļaužu pulku redzēdami, iedegās naidā un runāja pretim Pāvila vārdiem zaimodami. Bet Pāvils un Barnaba, pašāvēģības pilni, sacīja: “Dieva vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem. Jo tā tas Kungs mums ir pavēlējis: Es Tevi esmu licis par gaismu pagāniem, lai Tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam.”

“Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja tā Kunga vārdu, un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti.” Tie ļoti priecājās, ka Kristus viņus atzinis [174] par Dieva bērniem, un ar pateicīgām sirdīm klausījās sludināto Vārdu. Kļuvuši ticīgi, viņi Evaņģēlija vēsti dedzīgi nesa tālāk citiem, un “tā Kunga Vārds izpaudās pa visu apgabalu”.

Jau pirms daudziem gadsimtiem inspirētā spalva bija attēlojusi šo pagānu sapulcināšanu, bet dotais pravietojums netika skaidri saprasts. Hoseja bija teicis: “Tomēr Israēla bērnu skaits reiz būs kā smiltis jūrmalā, ko nevar nedz saskaitīt, nedz aplēst. Un notiks, ka tai vietā, kur viņiem reiz sacīja: jūs neesat Mana tauta, – viņiem atkal no jauna šacīs: jūs tā dzīvā Dieva bērni!” “Un Es visas šīs lietas paturēšu sev sēklai zemes virsū, Es tām likšu augt un apžēlošos par to, kas bija nežēlastībā, (..) un teikšu tam, kas nebija Manas tautas: tu esi Mana tauta! – un viņš teiks Man: Tu esi mans Dievs!” (Hos. 2:1; 2:25)

Arī pats Pestītājs zemes kalpošanas laikā paredzēja Evaņģēlija izplatīšanos starp pagāniem. Līdzībā par viņa kalnu Viņš grēkus nenozēlojošajiem jūdiem paziņoja: “Dieva valstība no jums tiks atņemta un dota tautai, kas nes viņas augļus.” (Mat. 21:43) Pēc augšāmcelšanās Kristus deva mācekļiem uzdevumu iet pa visu pasauli un darīt par mācekļiem visas tautas, nevienu neatstājot nebrīdinātu, bet pasludināt “Evaņģēliju visai radībai”. (Mat. 28:19; Marka 16:15)

[175] Vēršoties pie pagāniem Pisidijas Antiohijā, Pāvils un Barnaba nepārtrauca darboties pie jūdiem visur, kur vien bija labvēlīgi apstākļi nodrošināt klausītājus. Vēlāk Tesalonikā, Korintā, Efesā un citos svarīgos centros Pāvils un viņa darbābiedri sludināja Evaņģēliju kā jūdiem, tā pagāniem. Tomēr no šī laika viņu galvenie spēki tika izvērsti Dieva valstības uzcelšanai pagānu zemēs starp ļaudīm, kam bija visai niecīgas vai nebija pilnīgi nekādas zināšanas par patieso Dievu un Viņa Dēlu.

Pāvila un viņa līdzstrādnieku sirds juta līdzīgi tiem, kas bija "bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un izslēgti no apsolītiem iestādījumiem, bez cerības un bez Dieva šinī pasaulē". Pateicoties apustuļu nenogurstošajām pūlēm pagānu labā, "svešinieki un piedzīvotāji", kas "kādreiz bija tālu", iemācījās saprast, ka Kristus asinīs viņi ir "kļuvuši tuvi", ka tie var būt "vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime". (Ef. 2:12,13,19)

Ejot uz priekšu ticībā, Pāvils nenogurstoši darbojās Dieva valstības uzcelšanā starp tiem, pret kuriem Israēla mācītāji bija izturējušies visai nevērīgi. Viņš pastāvīgi paaugstināja Jēzu Kristu kā "ķēniņu Ķēniņu un kungu Kungu" (1. Tim. 6:15), pamācīdams ticīgos, lai tie dzīvotu Kristū, "sakņodamies Viņā, augdami Viņā" un kļūdami stipri ticībā. (Kol. 2:7)

Tiem, kas tic, Kristus ir drošs pamats, un uz šī dzīvā akmens var celt kā jūdi, tā pagāni. Tas ir pietiekoši liels visiem un pietiekoši stiprs, lai izturētu visas pasaules nastas un smagumu. [176] Tā ir patiesība, ko kādreiz skaidri atzina pats Pāvils, un savas darbības pēdējās dienās, uzrunādams kādu ticīgo pagānu grupu, kas bija palikuši nesatricināmi savā mīlestībā Evaņģēlija patiesībai, apustulis rakstīja: "Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus." (Ef. 2:19,20)

Evaņģēlija vēsts izplatīšanās laikā Pisidijā, Antiohijas neticīgie jūdi savos aklajos aizspriedumos "sakūdīja augstas kārtas dievbijīgas sievas un pilsētas ievērojamākos vīrus, sacēla vajāšanu pret Pāvilu un Barnabu un izdzina tos no savām robežām".

Tāda attieksme apustuļus nepadarīja mazdūšīgus; tie atcerējās sava Meistara vārdus: "Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā un ar meliem par jums runā visu ļaunu Manis dēļ. Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija." (Mat. 5:11,12)

Evaņģēlija vēsts gāja uz priekšu, un apustuļiem nebija iemesla justies mazdūšīgiem. Viņu darbs Pisidijas Antiohijā tika bagātīgi svētīts, un ticīgie, kurus tie atstāja, lai uz laiku vieni paši turpinātu darbu, "bija prieka un Svētā Gara pilni".

18. SLUDINĀŠANA STARP PAGĀNIEM

(Ap. d. 14:1-26)

[177] No Pisidijas Antiohijas Pāvils un Barnaba aizgāja uz Ikoniju. Šeit, tāpat kā Antiohijā, viņi darbu sāka savu ļaužu sinagogā un piedzīvoja ievērojamus panākumus, jo "liels pulks jūdu un grieķu kļuva ticīgi." Līdzīgi citām vietām, kur apustuļi darbojās, arī Ikonijā bija "jūdi, kas neļāvās pārliecināties, kūdīja un sarūgtināja pagānu sirdis pret brāļiem".

Tas tomēr apustuļus nenovērsa no viņu sūtības mērķa, jo daudzi pieņēma Kristus Evaņģēliju. Sastopoties vaigu vaigā ar pretestību, skaudību un aizspriedumiem, tie turpināja darbu un "droši sludināja, paļaudamies uz Kungu", un Dievs "apliedzināja savu žēlastības Vārdu, likdams notikt zīmēm un brīnumiem caur viņu rokām". Šiem dievišķā apsollījuma pierādījumiem bija spēcīgs iespaids uz tiem, kuru gars bija uzņēmīgs, tā ka atgriezto skaits vairojās.

[178] Apustuļu nestās vēsts popularitātes pieaugums neticīgos jūdus pildīja ar nenovīdību un naidu, un tie nolēma, ka Pāvila un Barnabas darbs ir noteikti jāaptur. Ar viltīgiem un pārspilētiem ziņojumiem tie pamodināja aizdomas valdības iestādēs, ka visai pilsētai draud briesmas no sacelšanās. Tie skaidroja, ka liels skaits ļaužu ir pieķērušies apustuļiem, un vedināja uz domām, ka tas ir panākts ar slepeniem un bīstamiem nolūkiem.

Šo sūdzību rezultātā mācekļus atkārtoti izklausināja dažādas autoritātes, bet viņu aizstāvēšanās bija tik skaidra un saprātīga un mācības izskaidrojums tik mierīgs un nevainojams, ka tas veidoja spēcīgu ietekmi viņiem par labu. Lai gan nepareizo apsūdzību dēļ tiesnešiem pret viņiem bija aizspriedumi, tie tomēr neiedrošinājās apustuļus notiesāt. Tie nevarēja neatzīt, ka Pāvila un Barnabas mācības cilvēkus padarīja par krietniem un apzinīgiem pilsoņiem un ka morālais līmenis un kārtība pilsētā tikai uzlabotos, ja ļaudis pieņemtu viņu mācītās patiesības.

Apustuļiem izrādītās pretestības dēļ patiesības vēsts ieguva plašu popularitāti. Jūdi redzēja, ka viņu pūles izjaukt jauno skolotāju darbu tikai veicināja vēl lielāka piekritēju skaita pievienošanās jaunajai ticībai. "Bet pilsētas ļaudis dalījās: citi bija ar jūdiem, citi ar apustuļiem."

[179] Par tādu apstākļu pavērsienu jūdu vadoņi bija tik saniknoti, ka nolēma savu mērķi sasniegt ar varu. Pamodinādami neizglītotā un trokšņainā pūļa kaislības, tie radīja satraukumu, ko tad pierakstīja

apustuļu sludināšanai. Ar šo viltus apsūdzību tie cerēja iegūt tiesnešu atbalstu savu nodomu īstenošanai, jo sprieda, ka mācekļiem nebūs izdevības aizstāvēties un, ja pūlis iejauksies, nomētājot Pāvilu un Barnabu akmeņiem, tad līdz ar to izbeigsies viņu darbība.

Apustuļu draugi, pat neticīgie, tos brīdināja no jūdu ļaunajiem nodomiem un skubināja bez vajadzības nepakļaut sevi pūļa dusmām, bet pasargāt savu dzīvību. Sakarā ar to Pāvils un Barnaba slepeni atstāja Ikoniju, ļaudami ticīgajiem kādu laiku turpināt pasākumu vieniem. Tomēr tiem nebija nodoma pilnīgi pamest šo lauku, jo viņi cerēja, tiklīdz uztraukums būs rimis, atkal atgriezties un pabeigt iesākto darbu.

Visos laikos un visās zemēs Dieva vēstnešiem ir jāsastopas ar sīvu pretestību no tiem, kas tīši atsakās pieņemt Debesu gaismu. Bieži vien, apmelojot vai nepareizi attēlojot faktus, Evaņģēlija ienaidnieki ir šķietami uzvarējuši, aizslēgdami durvis, pa kurām Dieva vēstneši būtu varējuši piekļūt cilvēkiem. Bet šīs durvis nevar palikt aizvērtas uz visiem laikiem, un daudzkreiz, kad Kunga kalpi pēc kāda laika atgriežas, lai turpinātu savas pūles, tie atrod, ka Dievs ir spēcīgi darbojies viņu labā, atvieglojot apstākļus, lai uzceltu pieminekli Viņa Vārda godam.

Vajāšanu dēļ spiesti atstāt Ikoniju, apustuļi aizgāja uz Likaonijas Listru un Derbi. Šajās [180] pilsētās pa lielākai daļai dzīvoja pagāni, māņticīgi ļaudis, bet starp tiem bija arī tādi, kas labprāt klausījās un pieņēma Evaņģēlija vēsti. Seit un visā tuvākajā apkārtnē apustuļi nolēma tagad darboties, cerēdami izvairīties no jūdu aizspriedumiem un vajāšanām.

Kaut gan arī Listrā dzīvoja nedaudz jūdu, sinagogas tur tomēr nebija. Pilsētas iedzīvotāji pārsvarā dievu pielūdza Jupiteram veltītajā tempļī. Kad tur ieradās Pāvils un Barnaba, sapulcinot listriešus un skaidrojot tiem Evaņģēlija vienkāršās patiesības, daudzi tās centās savienot ar savu pārliecību pagodināt Jupiteru.

Apustuļi pūlējās šiem elku kalpiem atklāt atziņu par Dievu kā Radītāju un par Viņa Dēlu, cilvēku cilts Pestītāju. Vispirms tie ļaužu uzmanību centās pievērst Dieva brīnišķajiem darbiem – Saulei, Mēnesim, zvaigznēm, noteiktajai kārtībai gadalaiku mijā, varenajiem, ar sniegu klātajiem kalniem, cēlajiem kokiem un citiem dabas brīnumiem, kas cilvēkam liecina par neaptveramu gudrību. Runājot par visvarenā Dieva darbiem, apustuļi vadīja pagānus uz pārdomām par lielo Universa Valdnieku.

Izskaidrojuši šīs fundamentālās atziņas par Radītāju, apustuļi listriešiem stāstīja par Dieva Dēlu, kurš, mīlēdams cilvēku bērnus, nāca no Debesīm uz šo Zemi. Tie liecināja par Kristus dzīvi un kalpošanu, par Viņa atmešanu no tiem, kurus Tas vēlējās glābt, par Viņa notiesāšanu un krustā sišanu, augšāmcelšanos un atgriešanos Debesīs, lai tur darbotos kā cilvēku aizstāvis. Tā Svētā Gara un Dieva spēkā Pāvils un Barnaba Listrā sludināja Evaņģēliju.

[181] Reiz, stāstot ļaudīm par Kristus darbu pie slimo un apbēdināto dziedināšanas, Pāvils starp klausītājiem ievēroja kādu tizlu vīru, kas neatlaidīgi raudzījās uz viņu, atzīstot un ticot dzirdētajiem vārdiem. Apustuļi pārņēma dziļa līdzjūtība pret šo ciešanām pakļauto vīrieti, kurā viņš saskatīja cilvēku, kam "ir ticība tikt dziedinātam". Elkiem kalpojošā pūļa klātbūtnē Pāvils pavēlēja kroplim piecelties kājās. Līdz šim cietējs spēja pārvietoties tikai sēdus, bet tagad, acumirklī paklausot apustuļa pavēlei, viņš pirmo reizi savā mūžā nostājās uz kājām. Spēks radās ticot, un viņš, kas līdz šim bija kropls, tagad varēja lēkāt un staigāt.

"Kad ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tie sāka runāt, likaoniešu valodā sacīdami: "Dievi kļuvuši cilvēkiem līdzīgi un nokāpuši zemē pie mums."" Šis apgalvojums saskanēja ar viņu ticējumu, ka dievi reizēm apmeklē Zemi. Barnabu tā cēlās ārienes, cienīgās izturēšanās, maiguma un laipnības dēļ, par ko liecināja viņa sejas izteiksme, tie nodēvēja par Jupiteru – dievu tēvu, bet par Pāvilu domāja, ka tas ir Merkuris, "tāpēc ka viņš bija runātājs", nopietns, darbīgs un daiļrunīgs savās pamācībās un brīdinājumos.

Sirsnīgi vēlēdamies parādīt apustuļiem savu pateicību, listrieši pierunāja Jupitera priesteri tos pagodināt, un viņš, "atvedis vēršus un vainagus pie vārtiem, gribēja kopā ar ļaudīm upurēt". Pāvils un Barnaba, kas uz kādu brīdi bija centušies atrast mieru un atpūtu, par šo sagatavošanos neko nezināja, [182] bet drīz viņu uzmanību saistīja mūzikas skaņas un liela pūļa jūsmīgie saucieni, kas bija dzirdami pie viņu mājvietas.

Kad apustuļi pārliecinājās par šī apmeklējuma nolūku, "viņi saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu vidū", tā cerēdami aizkavēt notikumu tālāko norisi. Stiprā, skanīgā balsī, kas bija dzirdama cauri pūļa saucieniem, Pāvils pieprasīja viņu uzmanību un, troksnim norimstot, sacīja: "Vīri, ko jūs darāt? Mēs arī esam tādi paši mirstīgi cilvēki kā jūs, kas jums sludinām Evaņģēliju, lai jūs no šiem nīcīgajiem

atgriezto pie dzīvā Dieva, kas radījis debesis un zemi un jūru un visu, kas tur iekšā; kas pagājušajos laikos visām tautām ļāvis iet savus ceļus; jebšu Viņš sevi nav atstājis neapliecinātu, labu darīdams, no debess jums dodams lietu un auglīgus laikus, mūsu sirdis pildīdams ar barību un prieku.”

Neskatoties uz apustuļu noteikto savas dievības noliegšanu, neskatoties uz Pāvila pūlēm pievērst ļaužu prātus Dievam kā vienīgajam, kas ir pielūgšanas cienīgs, pagānus bija gandrīz neiespējami aizkavēt no nodomātās upurēšanas. Tik stingra bija viņu pārliecība, ka šie vīri patiešām ir dievi, un tik liela sajūsma, ka tie tikai negribot atzina savus maldus. Raksti ziņo, ka viņi “tikai ar pūlēm nomierinājās”.

Listrieši sprieda, ka viņi taču paši savām acīm bija redzējuši apustuļu pielietoto brīnišķīgo spēku. Viņi pazina tizlo, kas līdz tam nekad nebija spējis staigāt, bet tagad priecīgs, vesels un spēka pilns stāvēja tiem blakus. [183] Vienīgi pēc ilgas pārliecināšanas no Pāvila puses, kurš rūpīgi izskaidroja savu un Barnabas sūtību, ka viņi ir Debesu Dieva un Viņa Dēla, lielā Ārsta, pārstāvji, ļaudis varēja pierunāt atteikties no sākotnējā nodoma.

Pāvila un Barnabas darbs Listrā tika pēkšņi pārtraukts, kad ar ļauniem nodomiem no “Antiohijas un Ikonijas atnāca jūdi”, kas, uzzinājuši par apustuļu darba panākumiem, bija nolēmuši tos izsekot un vajāt. Ierodoties Listrā, jūdiem drīz vien izdevās iedvest vietējos iedzīvotājos to pašu rūgto garu, kas bija pārņēmis viņu sirdi. Un tie, kas vēl nesen Pāvilu un Barnabu bija uzskatījuši par dievišķām būtnēm, tagad, dzirdot nepareizus apvainojumus un melus, tika pārliecināti, ka apustuļi ir sliktāki par slepkavām un pelnījuši nāvi.

Vilšanās, ko listrieši pārdzīvoja, kad tika noraidīta viņu vēlšanās upurēt apustuļiem, sagatavoja tos vērsties pret Pāvilu un Barnabu ar līdzīgu aizrautību kā tad, kad vēlējās tos apsveikt kā dievus. Jūdu pamudināti un pamācīti, tie tagad apņēmās apustuļiem uzbrukt ar spēku, turklāt nedodot Pāvilam izdevību izteikties, jo tika apgalvots, ka viņa runa ļaudis var apburt.

Drīz šo Evaņģēlija ienaidnieku asinskārie nodomi tika īstenoti dzīvē. Padodoties ļaunajai ietekmei, listriešus pārņēma sātāniskais niknums, un, Pāvilu sagrābuši, tie viņu nežēlīgi nomētāja ar akmeņiem. Apustulis jau domāja, ka viņa dzīvei pienācis gals. [184] Atmiņā spilgti atausa Štefana nāve un viņa paša ļaunā loma šajā gadījumā. Brūcēm klāts un no sāpēm zaudējis samaņu, viņš pakrita pie zemes, un saniknotais pūlis to izvilka “ārā no pilsētas, domājot, ka viņš ir miris”.

Šajā tumšajā un grūtajā stundā Listras kristiešu grupa, kas ar Pāvila un Barnabas kalpošanu bija atgriezta Jēzus ticībā, palika pilnīgi uzticīga. Neprātīgā pretestība un ienaidnieku nežēlīgās vajāšanas tikai vēl vairāk nostiprināja šo mīlo brāļu palāvību; un tagad, draudot briesmām un nicināšanai, tie pierādīja savu uzticību, noskumuši sapulcējoties ap to, kuru uzskatīja par mirušu.

Kāds gan bija viņu pārsteigums, kad, tiem tā sērojot, apustulis pēkšņi pakustināja galvu un, Dievu slavējot, piecēlās kājās! Šī negaidītā Kunga kalpa spēku atgūšana ticīgajiem bija kā apbrīnojams Dieva varas pierādījums, it kā uzliekot Debesu zīmogu viņu ticības maiņai. Tie priecājās neizteicamā līksmībā un atjaunotā ticībā slavēja Dievu.

Starp atgrieztajiem Listrā, kas kļuva par Pāvila ciešanu lieciniekiem, bija kāds, kurš vēlāk izveidojās par ievērojamu darbinieku kristietībā, kam nācās dalīties ar apustuli viņa grūtā darba pārbaudījumos un priekos. [185] Tas bija jaunais Timotejs. Kad Pāvilu vilka ārā no pilsētas, šis jaunais mācekļis bija starp tiem, kas stāvēja pie viņa šķietami nedzīvajām miesām un redzēja viņu, sasistu un asiņainu, pieceļamies ar slavu uz lūpām, ka tam ir bijis atļauts ciest Kristus dēļ.

Nākamajā dienā pēc Pāvila nomētāšanas ar akmeņiem apustuļi devās uz Derbi, kur viņu darbs tika svētīts, jo daudz dvēseļu pieņēma Kristu kā savu Pestītāju. Bet, “pasludinājuši Evaņģēliju šajā pilsētā un ieguvuši labu pulku mācekļu”, ne Pāvils, ne Barnaba negribēja uzsākt darbu vēl kaut kur citur, nenostiprinājuši to atgriezto ļaužu ticību, kurus tie bija spiesti uz laiku atstāt vienus visās tajās vietās, kur nesen bija darbojušies. Tāpēc tie bezbailīgi “griezās atpakaļ uz Listru, Ikoniju un Antiohiju, stiprinādami mācekļu dvēseles un pamācīdami palikt ticībā”. Daudzi bija pieņēmuši Evaņģēlija prieka vēsti, tā pakļaudami sevi pārmetumiem un pretestībai, un tos tagad apustuļi centās nostiprināt ticībā, lai iepriekš darītais darbs nebūtu veltīgs.

Par vienu no svarīgākajiem faktoriem jaunatgrieztos garīgi izaugsmei tie uzskatīja rūpīgu evaņģēliskās kārtības nodrošināšanu. It visur Likaonijā un Pisidijā, kur vien bija ticīgie, tika organizētas draudzes. Katrā draudzē iecēla amatpersonas no nostiprināja pareizu pārvaldes kārtību un audzināšanas sistēmu attiecībā uz ticīgo garīgo labklājību.

Pūles apvienot vienā miesā visus ticīgos Kristū pilnībā saskanēja ar evaņģelizācijas plānu, kam Pāvils rūpīgi sekoja visā savas darbības laikā. Tos, kas kādā vietā [186] viņa darba rezultātā bija pieņēmuši Kristu par savu Pestītāju, ar laiku organizēja draudzē. To darīja pat tad, ja ticīgo skaits bija pat visai neliels. Tā kristieši mācījās kalpot viens otram, pieminot apsolījumu: "Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur es esmu viņu vidū." (Mat. 18:20)

Pāvils nekad neaizmirsā savas dibinātās draudzes, un rūpes par tām uz viņa pleciem gūlās ar pieaugošu svaru. Lai cik maza bija ticīgo grupa, tā pastāvīgi atradās viņa uzmanības lokā. Viņš saudzīgi gādāja par mazajām draudzēm, atzīdams, ka pret tām nepieciešama īpaša attieksme, lai visi locekļi būtu nopamatoti patiesībā un mācītos pašizliedzīgi darboties savā apkārtnē.

Visās savās misionāru gaitās un pasākumos Pāvils un Barnaba centās sekot Kristus piemēram, labprātīgi uzpurējoties un uzticīgi un nopietni pūloties dvēseļu labā. Būdami modri, dedzīgi un nenogurdināmi, tie neņēma vērā savas tieksmes vai personīgās ērtības, bet ar dievbijīgu degsmi un nerimstošām aktivitātēm vienmēr sēja patiesības sēklu. Un, tā darot, viņi pastāvīgi sniedza arī praktiskas pamācības, kam bija neaprstāma vērtība visu to dzīvē, kas nostājās par Evaņģēliju. Šis svinīgais nopietnības un dievbijības gars uz jaunatgriezto mācekļu prātu atstāja paliekošu iespaidu attiecībā uz Evaņģēlija vēsts svarīgo nozīmi.

Atgriežoties daudzsološiem un spējīgiem cilvēkiem, kā, piemēram, Timotejam, Pāvils un Barnaba centās tiem [187] uzsvērt nepieciešamību darboties Kunga vīnalknā. Un, apustuļiem aizejot uz citu vietu, šo vīru ticība nemazinājās, bet gan pieauga. Tie bija uzticīgi ievadīti Kunga ceļos un pamācīti, kā nesavtīgi, nopietni un neatlaidīgi darboties citu cilvēku glābšanā. Jaunatgriezto rūpīgā audzināšana bija svarīgs faktors ievērojamajos panākumos, kas pavadīja Pāvilu un Barnabu, kad tie sludināja Evaņģēliju pagānu zemēs.

Pirmais misijas ceļojums ātri tuvojās noslēgumam. Uzticēdami tikko noorganizētās draudzes Kungam, apustuļi aizgāja uz Pamfiliju "un, sludinājuši Dieva Vārdu Pergā, devās lejup uz Ataliju. No turienes tie pārcēlās uz Antiohiju, kur viņi, Dieva žēlastībai uzticēti, bija sākuši darbu (..)."

19. JŪDS UN PAGĀNS

9Ap. d. 15:1-35)

[188] Nonākot Sīrijas Antiohijā, no kurienes tie bija izsūtīti savā misijas ceļojumā, Pāvils un Barnaba izmantoja pirmo izdevīgo gadījumu, lai sapulcinātu ticīgos un tiem pastāstītu, "ko Dievs ar tiem bija darījis un kā Viņš pagāniem bija atvēris ticības durvis". (Ap. d. 14:27) Antiohijas kristiešu saime bija liela un plaukstoša draudze. Kā misionāru darbības centrs tā bija viena no vissvarīgākajām ticīgo kopām, kas sastāvēja no daudz un dažādu ļaužu šķirām, kā no jūdiem, tā citu tautu pārstāvjiem.

Kamēr apustuļi kopā ar Antiohijas sludinātājiem un vienkāršajiem locekļiem, nopietni pūlējās mantot dvēseles Kristum, kādi ticīgie no Jūdejas, "no farizeju sektes" ar panākumiem izvirzīja argumentus, kas drīz vien draudzē radīja vispārēju konfliktu un ticīgos pagānus noveda apmulsumā. [189] Sie jūdu skolotāji ar lielu pārliecību apgalvoja, ka, lai kāds cilvēks tiktu glābts, tam jātiek apgraizītam un jāpilda visa ceremoniālā bauslība.

Pāvils un Barnaba uz šo nepareizo mācību ļoti ātri reagēja un pretojās tās ieviešanai pie pagāniem. No otras puses, daudzi Antiohijas ticīgie jūdi atbalstīja no Jūdejas atnākušo brāļu viedokli.

Atgrieztie jūdi vispār nebija noskaņoti rīkoties tik strauji, kā Dieva aizgādība pavēra ceļu. Apustuļu darbības rezultātā starp pagāniem kļuva redzams, ka jaunatgriezto skaits no šiem ļaudīm tālu pārsniedza jaunatgriezto jūdu skaitu, un pēdējie baidījās, ka tādā gadījumā, ja viņu ceremonijas un ierobežojumi kā draudzes brālības nosacījumi nebūs obligāti arī pagāniem, tad jūdu nacionālās īpatnības, kas tos atšķīra no citām tautām, beidzot izzudīs no to vidus, kas pieņem Evaņģēlija vēsti.

Jūdi vienmēr bija lepojušies ar savu dievišķīgi pavēlēto dievkalpošanas sistēmu; un daudzi no tiem, kas tagad bija atgrieztu Kristus ticībā, vēl arvien domāja, ja Dievs reiz ebrejiem skaidri bija noteicis, kā Viņu pielūgt, tad nav iespējams, ka Viņš piekristu kādai šo priekšrakstu izmaiņai. Tie pieprasīja, lai jūdu likumus un ceremonijas iekļautu arī kristīgajā reliģijā, jo viņiem bija grūti saprast, ka visa upuru sistēma norādīja uz Dieva Dēla nāvi, kur ēna sastapās ar īstenību un pēc kuras Mozus dotie rituāli un ceremonijas vairs nebija saistošas.

Pirms atgriešanās Pāvils sevi uzskatīja par [190] nevainojamu "taisnībā, ko paredz bauslība". (Filip. 3:6) Bet kopš sirds pārmaiņas viņam bija skaidrs priekšstats par Pestītāja kā visu tautību – tiklab pagānu kā jūdu – Glābēja sūtību, jo viņš bija iemācījies atšķirt dzīvu ticību no nedzīva formālisma.

Israēlam senatnē uzliktie rituāli un ceremonijas Evaņģēlija gaismā bija ieguvuši jaunu un dziļāku nozīmi. Tas, uz ko tie norādīja, bija noticis, tāpēc ļaudis, kas dzīvoja Evaņģēlija laikmetā, bija atbrīvoti no šo ceremoniju ievērošanas. Taču Dieva desmit baušļu negrozāmos likumus Pāvils pastāvīgi ievēroja kā pēc gara, tā pēc burta.

Apgraizīšanas jautājuma apspriešana Antiohijas draudzē radīja daudz pārrunu un strīdu. Beidzot, baidīdamies, ka no ilgstošajām domstarpībām varētu rasties šķelšanās, draudzes locekļi nolēma sūtīt Pāvilu, Barnabu un vēl dažas atbildīgas amatpersonas uz Jeruzālemi, lai ar šo problēmu iepazīstinātu apustuļus un vecākos. Tur tiem vajadzēja satikties ar pārstāvjiem no citām draudzēm, kā arī ar daudzajiem tuvojošos svētku apmeklētājiem. Visus strīdus pagaidām pārtrauca līdz galīgā lēmuma pieņemšanai šajā kopējā koncilā, kam tad vajadzētu attiekties uz visām draudzēm pa visu zemi.

Ceļā uz Jeruzālemi apustuļi apmeklēja ticīgos tajās pilsētās, caur kurām tie gāja, un iedrošināja tos, stāstot savus piedzīvojumus Dieva darbā un arī par pagānu atgriešanos.

[191] Nonākot Jeruzālemē, Antiohijas pārstāvji sastapa brāļus no dažādām draudzēm, kas bija sapulcējušies uz vispārējo sanāksmi; viņi tiem liecināja par saviem panākumiem, strādājot starp pagāniem. Pēc tam visiem sīki paskaidroja par apmulsumu, kas radies sakarā ar dažu atgrieztu farizeju ierašanos Antiohijā, kuri mācīja, ka arī pagāniem, lai tiktu glābti, jātiek apgraizītiem un jātur Mozus likumi.

Sanāksmē šo problēmu dedzīgi apsprieda, jo ar apgraizīšanu cieši saistīti bija arī vēl daži citi jautājumi, kas prasīja rūpīgu iedziļināšanos. Viens no tiem attiecās uz nostāju, kāda būtu jāieņem pret gaļas lietošanu, ko upurēja elkiem. Daudzi no atgrieztajiem pagāniem dzīvoja starp neizglītotiem un mānītiem ļaudīm, kas bieži pienesa upurus dažādām dievībām. Pagānu priesteri ar šo upuru gaļu izvērta plašu tirdzniecību, un atgrieztie jūdi baidījās, ka no pagānu vidus nākušie kristieši, pārņemt un lietojot tādu gaļu, zināmā mērā it kā atzītu elku pielūgšanas paradumus un varētu celt neslavu kristietībai.

Turklāt pagāni bija paraduši ēst nožņaugtu dzīvnieku gaļu, bet jūdi, dievišķi pamācīti, kaujot dzīvniekus barībai, sevišķi rūpējās, lai asinis notecētu, citādi gaļu uzskatīja par lietošanai nederīgu. Dievs bija devis ebrejiem šos priekšrakstus, lai pasargātu viņu veselību, tāpēc tie asins lietošanu barībā uzskatīja par grēku, atzīstot, ka asinis ir dzīvība un asins izliešana nāca kā grēka sekas.

[192] Turpretī pagāni praktizēja upura asiņu savākšanu un to lietošanu barības sagatavošanā. Jūdi nespēja ticēt, ka tiem būtu jāmaina ieradumi, kas tika pieņemti pēc īpašiem Dieva norādījumiem. Ja, pastāvot tādai kārtībai, jūdi un citu tautību kristieši mēģinātu ēst pie viena galda, tad pirmie noteikti justos apvainoti un aizskarti.

Pagāni, sevišķi grieķi, bija ļoti izvirtuši, un draudēja briesmas, ka daži, sirdī neatgriezti, ārīgi izliedamies par ticīgiem, neatsacīsies no saviem jaunajiem ieradumiem. Kristīgie jūdi necieta netikumību, ko pagāni pat neuzskatīja par grēku. Tādēļ arī tie atzina kā nepieciešamu izvirzīt prasību, lai pagāni tiktu apgraizīti un ievērotu ceremoniālos likumus, kas pierādītu jaunatgrieztu godīgumu un dievbijību. Tāda kārtība, kā viņi domāja, atturētu no draudzes ļaudis, kas, pieņemot ticību bez patiesas sirds atgriešanās, vēlāk, sava amorālā dzīves veida un pārmērību dēļ, kristietībai varētu radīt nododu.

Šķita, ka dažādie viedokļi, iztīrējot galveno jautājumu, sanākušajai padomei radīs nepārvaramas grūtības. Bet īstenībā Svētais Gars jau bija atrisinājis šo lietu, no kuras, kā varēja domāt, bija atkarīga kristīgās draudzes labklājība, ja ne pat eksistence.

"Kad radās daudz pārrunu, Pēteris piecēlās un uz tiem runāja: "Brāļi, jūs zināt, ka Dievs kopš senām dienām jūsu starpā nolēmis, lai pagāni no manas mutes dzirdētu Evaņģēliju un ticētu." [193] Viņš norādīja, ka Svētais Gars apspriežamo jautājumu jau ir izšķīris, ar vienādu spēku nonākdams kā uz neapgraizītajiem pagāniem, tā uz apgraizītajiem jūdiem. Apustulis atstāstīja redzēto atklāsmi, kurā Dievs viņa priekšā nolaida palagu pilnu ar visādiem četrkājainiem zvēriem, un pavēlēja kaut un ēst. Kad tas atteicās, apgalvodams, ka nekad nav ēdis nešķīstu, sekoja paziņojums: "Ko Dievs šķīstījis, to neturi par nešķīstu." (Ap. d. 10:15)

Pēteris atstāstīja arī šo vārdu vienkāršo izskaidrojumu, kas tika dots gandrīz vienlaicīgi ar aicinājumu iet pie pagānu virsnieka un iepazīstināt viņu ar ticību Kristum. Tas rādīja, ka Dievs cilvēkus nešķiro, bet pieņem un atzīst visus, kas Viņu bīstas. Pēteris pieminēja savu izbrīnu, kad, runājot par patiesību ar Kornēlija namā sapulcētajiem, viņš kļuva par liecinieku, kā Svētais Gars pārņēma viņa klausītājus, tiklab pagānus kā jūdus. Tā pati gaisma un godība, kas atstaroja no apgraizītajiem jūdiem, spīdēja arī

pār neapgraizīto pagānu sejām. Tas bija Dieva brīdinājums, lai Pēteris nevienu neuzskatītu kā pārāku par otru, jo Kristus asinis ikkatru var atbrīvot no visas nešķīstības.

Jautājumu par Kornēlija un viņa draugu atgriešanos Pēteris ar saviem brāļiem bija apspriedis jau agrāk. Tad, runājot par Svētā Gara izliešanos pār pagāniem, apustulis bija teicis: "Ja nu Dievs viņiem devis tādu pašu dāvanu kā mums, kas esam ticējuši Kungam Jēzum Kristum, kas tad es esmu, ka es būtu spējis Dievam pretoties?" (Ap. d. 11:17) Tagad ar līdzīgu dedzību un spēku viņš paziņoja: "Un Dievs, siržu pazinējs, tiem devis labu liecību, dāvādams Svēto Garu, tāpat kā mums, un nemaz nav šķirojis mūs un viņus, šķīstīdams viņu sirdis ar ticību. Ko tad jūs Dievu kārdināt, uz mācekļu kakla likdami jūgu, ko ne mūsu tēvi, ne mēs nespējam panest?" [194] Ar šo jūgu netika domāti desmit baušļi, kā apgalvo daži, kas pretojas šo likumu saistošajām prasībām; Pēteris te runāja par ceremoniālo bauslību, kas savu spēku zaudēja līdz ar Kristus nāvi.

Pētera uzruna sapulci noskaņoja tik tālu, ka tie spēja pacietīgi uzklaut Pāvilu un Barnabu, kas dalījās savos piedzīvojumos, strādājot pagānu labā. "Viss pulks klusēja un klausījās, kad Barnaba un Pāvils stāstīja, kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija darījis pagānu vidū."

Arī Jēkabs noteikti apliecināja, ka tas ir bijis Dieva nodoms, apveltīt pagānus ar tām pašām priekšrocībām un svētībām, kas bija piešķirtas jūdiem.

Svētais Gars uzskatīja, ka nebūtu labi atgrieztajiem pagāniem uzspiest ceremoniālo bauslību, un apustuļu izpratne šajā jautājumā bija tāda pati kā Dieva Garam. Sanāksmi vadīja Jēkabs, un viņa gala slēdziens bija: "Tāpēc es domāju, ka nevajag apgrūtināt tos, kas no pagāniem atgriežas pie Dieva."

Ar šiem vārdiem diskusijas beidzās, un tie mums der kā atspēkojums Romas Katoļu baznīcas aizstāvētajai mācībai, ka Pēteris ir draudzes galva. Pāvestu pretenzijām, kas sevi reklamē par viņa pēctečiem, Rakstos nav nekāda pamatojuma. [195] Nekas Pētera dzīvē neapstiprina apgalvojumu, ka viņš būtu bijis pārāks par saviem brāļiem kā Visaugstākā vietnieks. Ja tie, kuri saucas par Pētera pēcnācējiem, būtu sekojuši viņa piemēram, tad vienmēr būtu bijuši ar mieru palikt līdzīgā stāvoklī ar saviem brāļiem.

Ņūriet, ka šajā gadījumā Jēkabs bija izraudzīts, lai paziņotu koncila pieņemto lēmumu. Tas bija viņa spriedums, ka ceremoniālo bauslību un it īpaši apgraizīšanu pagāniem nevajadzētu uzspiest, pat ne ieteikt. Jēkabs centās brāļus pārliecināt, ka, atgriežoties pie Dieva, pagāni jau tā savā dzīvē izdara lielas pārmaiņas un tāpēc vajadzētu būt ļoti apdomīgiem un netraucēt viņus ar mazāk svarīgiem, neskaidriem un šaubu pilniem jautājumiem, lai tie, sekojot Kristum, nekļūtu mazdūšīgi.

Atgrieztajiem pagāniem savukārt vajadzēja atmet ieradumus, kas bija pretrunā ar kristietības pamatprincipiem, tāpēc apustuļi un vecākie vienojās tos pamācīt ar vēstuli, lai tie atturas no elkiem upurētās un nožņaugto dzīvnieku gaļas, no netiklības un no asinīm. Tos vajadzēja paskubināt turēt baušļus un dzīvot svētu dzīvi, kā arī pārliecināt, ka cilvēki, kas uzsvēra prasību pēc apgraizīšanas, nebija no apustuļiem pilnvarotī to darīt.

Pāvils un Barnaba tika rekomendēti kā vīri, kas Kristus dēļ likuši uz spēles pat savu dzīvību. Šiem apustuļiem līdzī sūtīja Jūdu un Sīlu, lai tie pagāniem mutiski pateiktu padomes lēmumu. "Jo Svētajam Garam un mums ir patīcis jums neuzlikt nekādu citu nastu kā vien šo nepieciešamo: sargāties no ēlku upuriem, asinīm, nožņaugtā un netiklības; no tā sargādamies, jūs darīsiet labi(..)" [196] Sos četrus Dieva kalpus sūtīja uz Antiohiju ar vēstuli un vēsti, kam bija jāizbeidz visas domstarpības, jo tā bija visaugstākās šīs zemes autoritātes balss.

Sanāksmē, kas pieņēma šo lēmumu, piedalījās apustuļi un skolotāji, kas bija kļuvuši ievērojami, dibinot jūdu un pagānu kristīgās draudzes, kā arī izvēlēti delegāti no dažādām vietām. Klāt bija Jeruzālemes draudzes vecākie un Antiohijas pilnvarotie, un tā līdzīgi pārstāvētas bija visas iespaidīgākās draudzes. Koncils darbojās saskaņā ar apgaismota prāta norādījumiem un pēc dievišķas gribas dibinātas draudzes augsto stāvokli. Apspriedes rezultātā tie saprata, ka Dievs pats jau bija atbildējis diskutējamo jautājumu, izlejot pār pagāniem Svēto Garu, un atzina, ka viņu uzdevums ir sekot Gara vadībai.

Lai izšķirtu šo jautājumu, kopā netika aicināta visa kristiešu saime. "Apustuļi un vecāji", iespaidīgi un spriest spējīgi vīri, izstrādāja un pieņēma lēmumu, ko vēlāk pārsvarā atzina visas kristīgās draudzes. Tomēr ne visi ar to bija apmierināti. Atradās grupa godkāriģu un pašpaļāvīgu brāļu, kas tam nepiekrita. Sie vīri darbā iesaistījās paši uz savu atbildību. Tie atļāvās daudz kurnēt un meklēt kļūdas, ieteikdami jaunus plānus un cenšdamies graut to darbinieku pūles, kurus Dievs bija izredzējis

Evaņģēlija mācīšanai un vēsts pasludināšanai. Jau no paša sākuma draudzei bija jāsastopas ar tādiem kavēkļiem, un tā tas turpināsies līdz laika galam.

[197] Jeruzāleme bija Jūdejas galvaspilsēta un tieši tur varēja sastapt vislielāko noslēgtību un neiecietību. Dzīvodami dievnama tuvumā, kristīgie jūdi dabīgi jāva domām atgriezti pie savas tautas sevišķajām priekšrocībām. Kad tie redzēja kristīgo draudzi atšķiramies no jūdaisma ceremonijām un tradīcijām un saprata, ka tas sevišķais svētums, kādā bija ietērpti jūdu paradumi, drīz izzudīs jaunās ticības gaismā, daudzi jutās neapmierināti ar Pāvilu, kuru lielā mērā uzskatīja par šo pārmaiņu iniciatoru. Lai labprātīgi pieņemtu koncila lēmumu, gatavi nebija pat atsevišķi mācekļi. Dazi bija centīgi ceremoniālo likumu aizstāvji un uz Pāvilu raudzījās ar nelabvēlību, domādami, ka viņa ieskati par jūdu saistošajiem likumiem ir pārāk brīvi.

Nepārprotamie un tālejošie sanāksmes lēmumi izraisīja paļāvību no pagānu vidus nākušo ticīgo rindās, un Dieva darbs uzplauka. Draudze Antiohijā bija sevišķi iepriecināta par speciāli izraudzīto sūtņu Jūdas un Silas klātbūtni, kas no sanāksmes atnāca kopā ar apustuļiem. "Bet Jūda un Sila, arī paši būdami pravieši, pamācīja brāļus ar daudz vārdiem un tos stiprināja." Sie dievbijīgie vīri kādu laiku uzturējās Antiohijā. Un arī "Pāvils un Barnaba palika Antiohijā kopā ar daudz citiem, mācīdami un sludinādami tā Kunga vārdu."

Vēlāk, Pēterim apmeklējot Antiohiju, tas ar savu saprātīgo izturēšanos pret jaunatgrieztajiem pagāniem no daudziem ieguva lielu uzticību. [198] Kādu laiku viņš rikojās saskaņā ar gaismu no Debesīm un iedzīmtos aizspriedumus bija pārvarējis tik tālu, ka sēdēja ar pagāniem pie viena galda. Bet, kad no Jeruzālemes atnāca daži jūdi, kas bija dedzīgi ceremoniālo likumu ievērotāji, Pēteris savu nostāju neapdomīgi mainīja. "Un līdz ar viņu liekuļoja arī pārējie jūdi, un arī Barnabu viņu liekulība aizrāva līdzī." (Gal. 2:13) Tāda vājuma izpausme no to cilvēku puses, kurus respektēja un mīlēja kā vadītājus, atstāja vissāpīgāko iespaidu uzticīgo pagānu dvēselē. Draudzei draudēja šķelšanās. Tad Pāvils, redzēdams nepareizās rīcības postošo ietekmi uz ticīgo saimi, kas radās sakarā ar Pētera divkosību, atklāti to norāja par savu patieso uzskatu slēpšanu. Visu klātbūtnē Pāvils Pēterim jautāja: "Ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?" (Gal. 2:14)

Pēteris saprata maldus, kuros bija iekritis, un, cik tas bija viņa spēkos, kļūdu tūlīt centās izlabot, bet Dievs, kurš gala iznākumu zina jau sākumā, pieļāva, ka atklājas tāds Pētera rakstura vājums, lai pārbaudītais apustulis spētu saskatīt, ka viņā pašā nav nekā ar ko lielīties. Atstāti vieni, savos uzskatos maldīsies pat vislabākie cilvēki. Turklāt Kungs domāja arī par nākamiem laikiem, kad daži tiks piekrāpti, piešķirot Pēterim un viņa neīstajiem pēctečiem tādas privilēģijas, kas pieder vienīgi Dievam. [199] Tāpēc šim apustuļa vājuma aprakstam bija jāpaliek par pierādījumu viņa maldīgumam, apliecinot faktu, ka viņš nekādā gadījumā nestāvēja pāri citiem apustuļiem.

Apraksts par šo novirzīšanos no pareizajiem principiem ir kā svinīgs brīdinājums cilvēkiem, kas Dieva darbā ieņem atbildīgas vietas, lai tiem nepietrūktu godīguma un tie stingri turētos pie pamatlikumiem. Jo lielākas ir kādam uzticētās atbildības, kad paveras plašākas iespējas pavēlēt un visu kontrolēt, jo vairāk ļauna tāds var izdarīt, ja piesardzīgi neiet pa Kunga norādīto ceļu un nedarbojas saskaņā ar visas ticīgo saimes kopējā koncilā pieņemtiem lēmumiem. Vai nav savādi, ka Pēteris pēc visām pārdzīvotajām neveiksmēm, pēc krišanas un celšanās, pēc ilgās kalpošanas Kungam, tuvās pazīšanās ar Kristu un apzinoties Pestītāja godīgo nostāju pamatlikumos, pēc visām saņemtajām pamācībām un dāvanām, pēc iegūtajām zināšanām un iesaīda, sludinot Kristu un mācot Dieva Vārdu, vēl mēģināja liekuļot un veikli izlocīties no Evaņģēlija pamatmācībām, baidīdamies no cilvēkiem, vai arī lai iegūtu viņu atzinību. Vai nav savādi, ka viņš vēl svārstījās, aizstāvot taisnību? Iespējams, ka Dievs tādā veidā liek katram cilvēkam atzīt savu bezspēcību un nevarību vadīt savu dzīves kuģi taisni un droši uz ostu.

Savā kalpošanas darbā Pāvils bieži bija spiests palikt viens. Dievs viņu tika īpaši pamācījis, un tas neatļāvās neko tādu, kas aizskartu pamatmācības. Kaut arī nasta brīžiem bija visai smaga, Pāvils stingri stāvēja par patiesību. Viņš atzina, ka draudzi nekad nedrīkst pakļaut cilvēcīgas varas kontrolei. Cilvēku tradīcijas un principi nekad nedrīkst ieņemt atklātas patiesības vietu. [200] Evaņģēlija vēsts attīstību nedrīkst kavēt cilvēku aizspriedumi un izvēle, lai arī kāds būtu viņu ieņemamais stāvoklis draudzē.

Pāvils sevi un visas savas spējas bija nodevis kalpošanā Kungam. Viņš Evaņģēlija patiesības bija saņēmis tieši no Debesīm, un visā darbības laikā uzturēja dzīvu savienību ar Debesu spēkiem. Dievs viņu bija pamācījis par nevajadzīgu nastu uzlikšanu no pagānu vidus nākošajiem kristiešiem, tāpēc, kad ticīgie jūdi Antiohijas draudzē izvirzīja jautājumu par apgraizīšanu, Pāvils, izprotot Dieva Gara nodomu šajā lietā, ieņēma nesatricināmu un nelokāmu nostāju, kas draudzes atbrīvoja no jūdu

rituāliem un ceremonijām.

Neskatoties uz to, ka Dievs pats bija Pāvilu pamācījis, viņam tomēr nebija nekādi pārspīlēti uzskati par savu personīgo atbildību. Lai gan viņš parasti gribēja atrasties tiešā Dieva vadībā, tomēr vienmēr bija gatavs atzīt autoritāti, kas pienācās kristīgā draudzē apvienotai ticīgo kopai. Viņš izjuta vajadzību pēc padoma, un ar svarīgiem jautājumiem labprāt griezās pie draudzes, lai kopā ar brāļiem lūgtu gudrību no Dieva un pieņemtu pareizus lēmumus. Pāvils rakstīja, ka "praviešu gari praviešiem klausā. Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs", un līdz ar Pēteri mācīja, lai visi draudzē apvienotie spēki darbotos, "cits citam padodamies". (1. Kor. 14:32,33; 1. Pēt. 5:5)

20. KRUSTU PAAUGSTINOT

(Ap. d. 15:36-41; 16:1-6)

[201] Pēc zināma kalpošanas laika Antiohijā Pāvils savam darba biedram ierosināja sākt otru misijas ceļojumu. "Iesim atkal," viņš sacīja Barnabam, "un visās pilsētās, kur tā Kunga vārdu esam sludinājuši, apraudzīsim brāļus, kā tiem klājas!"

Kā Pāvils, tā Barnaba izjuta rūpes par tiem, kas viņu sludināšanas rezultātā nesen bija pieņēmuši Eviņģēlija vēsti, tāpēc viņi ilgojās tos vēlreiz redzēt. Šīs rūpes Pāvilam nekad nemitējās. Pat atrodoties citos misijas laukos, tālu prom no agrākajām darba vietām, viņš turpināja nest savā sirdī šo nastu, paskubinādams jaunatgrieztos palikt uzticīgiem, lai tie būtu "pilnīgi svēti Dieva bijībā". (2. Kor. 7:1) Viņš pastāvīgi centās tiem palīdzēt kļūt par pārliecinātiem, pieaugošiem kristiešiem, stipriem ticībā, dedzīgiem garā, kas ar visu sirdi nododas Dievam un Viņa valstības veicināšanas darbam.

[202] Barnaba bija gatavs iet kopā ar Pāvilu, tikai vēlējās ņemt līdzi Marku, kurš atkal bija nolēmis nodoties kalpošanai. Pāvils pret to iebilda. Viņš "negribēja ņemt līdzi tādu", kas pirmā misijas ceļojuma laikā grūtā brīdī tos bija atstājis. Viņš nebija noskaņots atvainot Marka vājību – pametot darbu mājas ērtību un drošības dēļ. Pāvils aizrādīja, ka cilvēks, kam tik maz izturības, nav piemērots pienākumiem, kas prasa pacietību, pašizliedzību, drosmi, uzpurēšanos, ticību un gatavību, ja vajag, ziedot pat savu dzīvību. Pārrunas izvērtās tik asas, ka Pāvils un Barnaba šķīrās, un pēdējais, sekojot savai pārliecībai, aizgāja kopā ar Marku. Tā "Barnaba ņēma līdzi Marku un pārcēlās uz Kipru, bet Pāvils, izvēlējies Sīlu, devās ceļā, un brāļi to novēlēja tā Kunga žēlastībai."

Ceļodami caur Sīriju un Kilikiju, kur viņi stiprināja draudzes, Pāvils un Sīla beidzot sasniedza Listru un Derbi, Likaonijas apgabālā. Listrā Pāvils kādreiz tika nomētāts ar akmeņiem, tomēr mēs viņu atkal atrodam agrāko briesmu vietā. Viņš ļoti vēlējās redzēt, kā iepriekšējās darbības laikā Eviņģēliju pieņēmušie ticīgie iztur pārbaudījumu smagumu, un nebija vīlies, jo atrada, ka Listras ticīgie nīknās pretestības priekšā ir palikuši nesatricināmi.

Šeit Pāvils atkal sastapa Timoteju, kas bija viņa ciešanu liecinieks, beidzoties pirmajam Listras apmeklējumam, un kura apziņā, laikam ejot, šis iespaids bija padziļinājies tik tālu, līdz tas bija pārliecināts, ka viņam ir pienākums pilnībā nodoties kalpošanas darbam. [203] Timoteja sirds bija pieķērusies Pāvila sirdij, un viņš ilgojās dalīties ar apustuli darba pienākumos, ja vien rastos tāda izdevība.

Pāvila darbabiedrs Sīla bija pārbaudīts strādnieks, apveltīts ar pravieša garu; bet darāmā darba lauks bija tik plašs, ka aktīviem kalpošanas pienākumiem vajadzēja apmācīt daudz vairāk darbinieku. Timotejā Pāvils saskatīja cilvēku, kas vērtēja sludinātāja darba svētumu, ko nebaidīja ciešanu un vajāšanu draudi un kas labprāt vēlējās, lai to pamāca. Tomēr apustulis neuzdrošinājās uzņemties atbildību apmācīt šo nepārbaudīto jaunekli Eviņģēlija kalpošanai, iepriekš pilnīgi nepārliecinājies par viņa raksturu un pagātnes dzīvi.

Timoteja tēvs bija grieķis un māte jūdiete. Jau no bērnības viņš pazina Svētos Rakstus, un dievbijība, ko tas redzēja mājas dzīvē, bija veselīga un saprātīga. Mātes un vecāsmātes uzticība svētajiem ziņojumiem tam bija kā pastāvīgs atgādinājums par svētībām, kas nāk, darot Dieva prātu. Dieva Vārds bija kā likums, ar kuru šīs divas dievbijīgās sievietes dzīvē vadīja Timoteju. No viņām saņemto mācību garīgais spēks uzturēja jaunekli tiru valodā un neaptraipītu no apkārtnes jaunā iespaida. Tā viņa dzimtās mājas audzinātāji bija sadarbojušies ar Dievu, sagatavojot to uzņemties grūtākas nastas.

Pāvils redzēja, ka Timotejs ir izturīgs, uzticīgs un godīgs, un izvēlējās to par savu darba un ceļa biedru. Sievietes, kas Timoteju bija mācījušas bērnībā, tagad jutās atalgotas, redzot savu rūpju bērnu tik ciešā sadraudzībā ar lielo apustuli. [204] Timotejs vēl bija tikai jauneklis, kad Dievs viņu jau

izraudzīja par skolotāju citiem, bet, pateicoties agrākajai audzināšanai, viņa uzskati par pamatlikumiem bija tā nostiprinājušies, ka tas bija derīgs ieņemt Pāvila palīga vietu. Un, lai gan jauns, viņš savu atbildību nesa ar kristīgu lēnprātību.

Piesardzības dēļ Pāvils Timotejam deva gudru padomu apgraizīties, ne tādēļ, ka Dievs to prasītu, bet lai novērstu aizspriedumus, kas jūdiem varētu būt pret viņu kā sludinātāju. Savās darba gaitās apustulis daudzās zemēs ceļoja no pilsētas uz pilsētu, un tam bieži radās izdevība runāt par Kristu jūdu sinagogās un arī citās sapulcēšanās vietās. Ja kļuva zināms, ka kāds no viņa biedriem nav apgraizīts, tad darbu ļoti kavētu jūdu aizspriedumi un fanātisms. Apustulis it visur sastapās ar noteiktu pretestību un nesaudzīgām vajāšanām. Viņš vēlējās Evaņģēlija atziņu nest saviem jūdu brāļiem tāpat kā pagāniem, tāpēc centās, cik tālu tas bija saskaņā ar pārliecību, novērst ikkatru ieganstu pretestībai. Un tomēr, lai arī tik ļoti piekāpjoties jūdu aizspriedumu priekšā, viņš ticēja un vienmēr mācīja, ka apgraizīšana vai neapgraizīšana nav nekas, bet visu nosaka Kristus Evaņģēlijs.

Pāvils mīlēja Timoteju kā savu "īsto dēlu ticībā". (1. Tim. 1:2) Lielais apustulis bieži ierosināja jauno mācekli sarunai par Svētajiem Rakstiem, un, ceļojot no vienas vietas uz otru, viņš to rūpīgi pamācīja, kā sekmīgi veikt doto uzdevumu. Gan Pāvils, gan Sīla visā kopējā darbā ar Timoteju centās padziļināt viņa apziņā jau radušos iespaidus par Evaņģēlija kalpa svēto un nopietno darbu.

[205] Uzdevumus pildot, Timotejs pastāvīgi meklēja Pāvila padomu un pamācības. Viņš nerīkojās impulsīvi, bet izkopa apdomību un klusas pārdomas, pie katra soļa jautājot: Vai tas ir Kunga ceļš? Svētais Gars viņā atrada cilvēku, ko varēja apstrādāt un veidot par templi dievišķai klātbūtnei.

Ja Bībeles atziņas pielieto ikdienas dzīvē, tad tās uz raksturu atstāj dziļu un pastāvīgu iespaidu. Timotejs šo mācību apguva un pielietoja. Viņam nebija nekādu sevišķi spožu dāvanu, tomēr darbs bija vērtīgs, jo tas Dieva dotās spējas izlietoja kalpošanai Meistaram. Viņa izpratne par praktisko dievbijību to atšķīra no pārējiem ticīgajiem un deva noteiktu ietekmi.

Tiem, kas darbojas dvēseļu labā, ir jāiegūst dziļāka, skaidrāka un pilnīgāka atziņa par Dievu, nekā to var sasniegt ar parasto piepūli. Viņiem visa sava enerģija jāieliek Meistara darbā. Tie ir pieņēmuši augstu un svētu aicinājumu, un, ja kā algu manto dvēseles, tad tiem jābūt stingri nopamatotiem Dievā, ik dienas saņemot žēlastību un spēku no visu svētību Avota. "Jo ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgas iekāres, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā, gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu; Viņš sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu sev par savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos." (Titam 2:11-14)

[206] Pirms došanās jaunos misijas laukos, Pāvils ar darbabiedriem apmeklēja draudzes, kas bija dibinātas Pisidijā un tās apkārtnē. "Pārstaigādāmi pilsētas, viņi tiem pavēlēja ievērot noteikumus, ko apustuļi un vecāji Jeruzālemē bija devuši. Draudzes tika stiprinātas ticībā, un viņu skaits jo dienas vairojās."

Apustulis Pāvils izjuta dziļu atbildību par sava darba rezultātā atgrieztajiem cilvēkiem. Pāri par visu viņš ilgojās, lai tie būtu uzticīgi, kā pats saka: "Man par lepnumu uz Jēzus Kristus dienu; tad es vēltīgi nebūtu skrējis, nedz vēltīgi pūlējies!" (Filip. 2:16) Viņš baidījās par sekmēm un jūta, ka apdraudēta varētu būt pat viņa paša pestīšana, ja tas neizpildīs savu pienākumu un ja draudze nesadarbosies ar viņu dvēseļu glābšanas pasākumā. Apustulis saprata, ka ar sludināšanu vien nepietiek, lai ticīgie pilnībā iepazītos ar dzīvības Vārdu. Viņš zināja, ka soli pa solim, priekšrakstu pēc priekšraksta, mazliet šeit un mazliet tur viņi jāpamāca iet uz priekšu Kristus darbā.

Tas ir vispārātzīts pamatlikums, ja kāds atsakās izlietot viņam no Dieva dotās spējas, tad tās panīkst un iet bojā. Patiesība, kas netiek īstenota dzīvē, par kuru netiek stāstīts citiem, zaudē savu dzīvību dodošo spēku, savu dziedinošo iedarbību. Tāpēc arī apustulis bija nobažījies, ka viņš varētu ciest neveiksmi, mēģinot katru cilvēku novest līdz pilnībai Kristū. Pāvilam pašam aptumšojās cerība uz Debesīm, kad viņš sevī atklāja kādu kļūdu, kuras dēļ draudzei varētu tikt dots cilvēcisks, bet ne dievišķs paraugs. Viņa zināšanas, daiļrunība un darītie brīnumi, viņa priekšrocība vērot mūžības ainas, kas sniedzās līdz trešajām debesīm, – viss būtu velts, ja sakarā ar nepilnīgu uzticību darbā tie, kuru labā viņš pūlējās, zaudētu Dieva žēlastību. [207] Un tā, gan mutiski, gan rakstiski viņš lūdza visus, kas bija pieņēmuši Kristu, turpināt iesākto ceļu un gatavoties, lai tie kļūtu "nevainojami un šķīsti, nepeljami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē, turēdami dzīvības Vārdu (...)" (Filip. 2:15,16)

Katrs patiess darbinieks izjūt smagu atbildību par viņa gādībai uzticēto ticīgo garīgo pieaugšanu un

dedzīgi ilgojas, lai tie kļūtu par Dieva līdzstrādniekiem. Tas saprot, ka no viņam uzticētā Dieva darba godīgas izpildes lielā mērā ir atkarīga visas draudzes labklājība. Nopietni un nenogurstoši viņš centīsies iedvest ticīgajos vēlēšanos mantot dvēseles Kristum, atcerēdamies, ka ar ikviena jauna locekļa pievienošanos draudzei tiek iegūts vēl kāds darbinieks vairāk atpestīšanas plāna īstenošanā.

Apmeklējuši draudzes Pisidijā un apkārtējos apgabalos, Pāvils un Sīla kopā ar Timoteju devās uz "Frigiju un Galatiju", kur tie ar varenu spēku pasludināja pestīšanas prieka vēsti. Galatieši bija nodevušies elku kalpībai, bet, apustuļiem sludinot, tie priecājās par labajām ziņām, kas sola brīvību no grēka verdzības. Pāvils un viņa līdzstrādnieki iepazīstināja ļaudis ar mācību par taisnošanu ticībā Kristus salīdzinošajam upurim. Tie runāja par Kristu, ka Viņš, redzēdams cilvēces bezpalīdzīgo stāvokli, nāca cilvēkus glābt, dzīvodams, paklausot Dieva likumiem, un samaksādams sodu par nepaklausību. [208] Un krusta gaismā daudzi, kas līdz tam nekad agrāk nepazina patieso Dievu, sāka aptvert Viņa mīlestības lielumu.

Tā galatiešiem tika pasniegtas pamatpatiesības par "Dievu, mūsu Tēvu" un Kungu Jēzu Kristu, "kas pats sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās jaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta." Dzirdot šo sludināšanu, tie saņēma Dieva Garu un, "ticēdami uz Jēzu Kristu", kļuva par Dieva bērniem. (Gal. 1:3,4; 3:2,26)

Pāvila dzīvesveids starp galatiešiem bija tāds, ka viņš vēlāk varēja sacīt: "Topiet tādi kā es (..)" (Gal. 4:12) Viņa lūpas bija skartas ar dzīvu ogli no altāra, kas to darīja spējīgu pacelties pāri miesīgām vājībām un atklāt Kristu kā grēcinieku vienīgo cerību. Tie, kas viņu dzirdēja, saprata, ka šis vīrs ir bijis kopā ar Jēzu. Apveltīts ar spēku no augšienes, Pāvils spēja salīdzināt garīgas lietas ar garīgām un nojaukt sātana cietokšņus. Kad viņš stāstīja par Dieva mīlestību, kā tā atklāta Dieva vienpiedzimušā Dēla upurī, daudzu sirds neizturēja un tie jautāja: "Kas man jādara, lai tiktu glābts?"

Tāds Evaņģēlija pasniegšanas veids bija raksturīgs visā apustuļa sludināšanas darbā starp pagāniem. Viņš tiem vienmēr norādīja uz Golgātas krustu. Vēlākos gados par saviem piedzīvojumiem Pāvils teica: "Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, to Kungu, mēs paši esam jūsu kalpi, Jēzus sūtīti. Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā." (2. Kor. 4:5,6)

[209] Svētījušies vēstneši, kas labās ziņas par pestīšanu bojā ejošajai pasaulei nesa kristietības āgrīnajos gados, nepieļāva, lai kāda pašpaaugstināšanās doma izkropļotu atziņu par Kristu un Viņa upuri. Tie netikojā ne pēc varas, ne pārākuma. Apslēpdami sevi Pestītājā, viņi savos vārdos paaugstināja lielo atpestīšanas plānu un Jēzu Kristu kā šī plāna Autoru un Izpildītāju. Viņu mācības galvenā doma bija: Kristus – tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

Ja tie, kas mūsu laikā māca Dieva Vārdu, arvien augstāk un augstāk paceltu Kristus krustu, tad viņu kalpošana būtu daudz sekmīgāka. Ja grēcinieki tiktu vadīti nopietni uzlūkot krustu, ja viņi varētu iegūt pilnīgu ieskatu par krustā sisto Pestītāju, tad saprastu Dieva mīlestības dziļumu un grēka grēcīgumu.

Kristus nāve pierāda Dieva neaptveramo mīlestību pret cilvēku. Tā ir mūsu pestīšanas ķīla. Atņemt kristietim krustu būtu tas pats, kas izdzēst sauli pie debesīm. Krusts ved mūs tuvāk Dievam, samierinādams mūs ar Viņu. Ar Tēva mīlestības maigo līdzjūtību Jehova uzlūko sava Dēla ciešanas cilvēces glābšanai no mūžīgās nāves un pieņem mūs Mīļotā dēļ.

Bez krusta cilvēkam nebūtu savienības ar Tēvu. No tā ir atkarīga ikviena mūsu cerība. No krusta staro Pestītāja mīlestības gaisma; un, kad no krusta pakājes grēcinieks raugās uz To, kurš mira, lai viņu glābtu, [210] tas var liksmoties pilnīgā priekā, jo viņa grēki ir piedoti. Ticībā zemojoties pie krusta, cilvēks ir sasniedzis tam iespējami visaugstāko pieejamo vietu.

Krusts liecina, ka Debesu Tēvs mūs mīl ar mūžīgu mīlestību. Vai tad varam brīnīties, ka Pāvils izsaucās: "Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sistā un es pasaulei." (Gal. 6:14) Arī mums ir priekšrocība paaugstināt krustu un pilnībā nodoties Tam, kurš sevi ziedoja mūsu labā. Tad ar Golgātas gaismas apmirdzētām sejām mēs varēsim iet atklāt šo gaismu tiem, kas atrodas tumsā.

21. TĀLAJOS LAUKOS

(Ap. d. 16:7-40)

[211] Bija pienācis laiks pasludināt Evaņģēliju ārpus Mazāzijas robežām. Ceļš bija sagatavots, lai Pāvils ar saviem līdzstrādniekiem pārceltos uz Eiropu. Troadā, Vidusjūras krastā, apustulis "nakti

redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: "Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums!"

Aicinājums bija pavēlošs, kas nepieļauj vilcināšanos. "Kad viņš šo parādību bija redzējis," ziņo Lūka, kas Pāvilu, Sīlu un Timoteju pavādīja ceļā uz Eiropu, "mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt Evaņģēliju. Aizbraukuši no Troadas, mēs devāmies tieši uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapoli, un no turienes uz Fīlipiem. Tā ir galvenā pilsēta kādā Maķedonijas novadā, romiešu kolonija."

[212] "Sabatā," Lūka turpina, "mēs izgājām ārpus pilsētas pie upes, kur, kā mēs domājām, būtu lūgšanas vieta, un apsēdušies runājām uz sanākušajām sievietēm. Klausījās arī kāda dievbijīga sieva, vārdā Lidija, purpura pārdevēja Tiatiras pilsētā; viņai tas Kungs atvēra sirdi Pāvila vārdiem." Lidija priecīgi pieņēma patiesību, atgriezās un kristījās ar visu savu namu, un lūdza apustuļus apmesties viņas mājā.

Krusta vēstnešiem pildot savu sludināšanas uzdevumu, tiem sekoja kāda sieviete ar zīlētājas garu, saukdama: "Sie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu." Un to viņa darīja vairākas dienas pēc kārtas.

Šī sieviete bija īpašs rīks sātana rokās, un zīlēdama tā saviem kungiem sagādāja lielu peļņu. Viņas iespaids bija palīdzējis nostiprināt elkukalpību. Sātans saprata, ka tagad tiek uzbrukts viņa valstībai, tāpēc pielietoja šos līdzekļus, lai pretotos Dieva darbam, cerēdams savas maldu mācības sajaukt ar Evaņģēlija vēstnešu sludināto patiesību. Sievietes ieteikums patiesībai bija bīstams, jo tā ļaužu uzmanību novērsa no apustuļu paustajām atziņām un darīja negodu Evaņģēlijam, tādā veidā vadot daudzus uz domām ticēt, ka šos vīrus, kas runāja Dieva Garā un spēkā, pamudina tas pats gars, kas pārvaldīja sātana aģenti.

Kādu laiku apustuļi šo pretestību pacieta, bet tad, [213] Svētā Gara inspirēts, Pāvils pavēlēja jaunajam garam zīlnieci atstāt. Viņas pēkšņā klusēšana pierādīja, ka apustuļi ir Dieva kalpi un ka arī dēmons tos atzinis par tādiem un paklausa viņu pavēlei.

Atbrīvota no jaunā gara un atguvusi veselo saprātu, sieviete izvēlējās kļūt par Kristus sekotāju, bet viņas kungi sacēla trauksmi par tās zudušajām spējām. Tie saprata, ka visas cerības iegūt peļņu no viņas zīlēšanas un buršanas tagad ir beigušās un, ja apustuļiem atļaus turpināt Evaņģēlija darbu, tad viņu ienākumu avots drīz var izsīkt pavisam.

Iegūt naudu ar sātāniskām viltībām pilsētā ieinteresēti bija arī vēl daudzi citi, un, bīdamies no tādas varas iespaida, kas tik efektīvi spēja apturēt viņu darbu, tie pret Dieva kalpiem sacēla lielu troksni. Viņi tos veda pilsētas pārvaldnieka priekšā, apsūdzot: "Sie cilvēki ir jūdi un rada nemieru mūsu pilsētā, sludinādami ieražas, ko mums, romiešiem, neklājas ne pieņemt, ne piekopt."

Neprātīga uzbudinājuma pārņemtie ļaudis tagad vērsās pret mācekļiem. Pūļa noskaņojums guva virsroku, un to sankcionēja vīri ar autoritāti, noplēšot apustuļiem virsdrēbes un pavēlot tos sodīt. "Pēc daudz sitieniem viņi tos iemeta cietumā un pavēlēja cietuma sargam tos stingri apsargāt."

Grūtais stāvoklis, kādā viņus turēja, apustuļiem sagādāja ārkārtīgas mokas, bet tie nekurnēja. [214] Tieši otrādi – pilnīgā tumsā, drēgnajā apakšzemes cietumā viņi viens otru iedrošināja ar lūgšanas vārdiem un dziedāja slavu Dievam, ka atrasti cienīgi paciest negodu Viņa dēļ. To sirdis stiprināja dziļa un nopietna mīlestība pret Pestītāja darbu. Pāvils domāja par vajāšanām, kuras kādreiz bija izsaucis pār Kristus mācekļiem, un priecājās, ka viņa acis tagad ir atvērtas un sirds spēj sajūst krāšņās patiesības spēku, ko viņš pats agrāk nicināja.

Citi cietumnieki pārsteigti klausījās no apakšzemes kameras nākošajās lūgšanu un dziesmu skaņās. Tie bija pieraduši, ka nakts klusumu pārtrauc kļiedziņi un vaidi, lāsti un lamāšanās, bet nekad agrāk nebija dzirdējuši no šīs drūmās vietas atskanam lūgšanu un pateicības vārdus. Sargi un cietumnieki brīnījās un jautāja viens otram, kas gan tie varētu būt par cilvēkiem, kas, nosaluši, izsalkuši un spīdzināti, tomēr var priecāties.

Pa to laiku pilsētas pārvaldnieki atgriezās savās mājās, būdami gandarīti, ka tik ātri un apņēmīgi ir likvidējuši radušos nemierus, bet jau pa ceļam dzirdēja sīkākas ziņas par šo vīru raksturu un darbību, kurus tikko bija spīdzinājuši un ieslodzījuši cietumā. Tie satika no sātana iespaida atbrīvoto sievieti un bija pārsteigti par pārmaiņu viņas sejas izteiksmē un izturēšanās veidā. Agrāk tā pilsētai radīja daudz rūpju; tagad bija mierīga un klusa. Kad viņi saprata, ka droši vien tie pēc romiešu likumiem paredzēto bargo sodu ir piesprieduši diviem pilnīgi nevainīgiem cilvēkiem, pārvaldnieki jutās ar sevi

neapmierināti un nolēma, ka no rīta pavēlēs apustuļus slepeni [215] atbrīvot un izvadīt ārpus pilsētas un pūja vardarbības draudiem.

Bet, lai gan cilvēki bija nežēlīgi un atriebīgi, kā arī noziedzīgi nolaidīgi, pildot tiem uzticētos pienākumus, Dievs neaizmirsā parādīt žēlastību saviem kalpiem. Visas Debesis bija ieinteresētas par cilvēkiem, kas cieta Kristus dēļ, un sūtīja eņģeļus apmeklēt cietumu. No viņu soļiem trīcēja zeme, atvērās cieši aizbultētās kameru durvis, važas un siekstas nokrita no ieslodzīto rokām un kājām, un spoža gaisma piepildīja visu cietumu.

Uzraugs ar izbrīnu bija noklausījies apcietināto apustuļu lūgšanas un dziesmas. Kad tos ievēda, viņš bija redzējis to uztūkušās un asiņainās brūces, un pats bija ieteicis ieslēgt viņu kājas siekstā. Viņš bija sagatavojies dzirdēt smagas nopūtas un lāstus, bet to vietā atskanēja priekā un slavas dziesmas. Ar šīm skaņām ausis uzraugs iekrita dziļā miegā, no kā to uzmodināja zemestrīce un cietumu mūru drebēšana.

Satraukumā uzlēcis kājās, viņš apmulsis redzēja, ka visas cietuma durvis ir vaļā, un to pārņēma bailes, ka ieslodzītie būs izbēguši. Viņš atcerējās, cik skaidri izteikta bija pavēle, kad iepriekšējā vakarā Pāvils un Sīls uzticēja viņa uzraudzībai, un bija pārliecināts, ka tagad par šķietamo nolaidību tiks sodīts ar nāvi. Dvēseles sarūgtinājumā viņš nolēma labāk mirt pašam no savas rokas, nekā pakļauties kauna pilnam nāves sodam. Izvilcis zobenu, tas bija gatavs sevi nogalināt, kad atskanēja Pāvila iedrošinošie vārdi: "Nedari sev nekā ļauna, jo mēs visi esam šeit." [216] Ikviens cilvēks atradās savā vietā, jo tos, darbojoties dažu cietumnieku labā, bija aizturējis Dieva spēks.

Bardzība, ar kādu uzraugs izturējās pret apustuļiem, nebija pamodinājusi aizvainojumu, jo Pāvilam un Sīlam bija Kristus un nevis atriebības gars. Viņu sirdis, kas bija pildītas ar Pestītāja mīlestību, nebija vietas ļaunumam pret saviem vajātājiem.

Nosviedis zobenu un saukdams pēc gaismas, uzraugs steidzās uz cietuma visdziļāko vietu. Viņš vēlējās redzēt, kas tie par cilvēkiem, kas nežēlību atmaksā ar laipnību. Aizsniedzis kameru, kur atradās apustuļi, viņš nometās to priekšā uz ceļiem un lūdza piedošanu. Tad, izvedis tos ārā, jautāja: "Kungī, kas man jādara, lai es tiktu pestīts?"

Cietuma uzraugs bija drebējis, izjūtot Dieva dusmas, kas atklājās zemestrīcē, kad viņš domāja, ka ieslodzītie izbēguši, un bija gatavs mirt pats no savas rokas, bet tagad visas šīs lietas šķita mazsvarīgas, salīdzinot ar svešām, savādām izbailēm, kas satrauca viņa prātu, un ar ilgām iegūt to dvēseles noskaņojumu un mieru, ko apvainojumos un ciešanās parādīja apustuļi. Viņš redzēja to sejās Debesu gaismu; viņš saprata, ka Dievs brīnumainā kārtā bija iejaucies, lai glābtu to dzīvības, un ar sevišķu spēku atmiņā uzausa garu apsēstās sievietes vārdi: "Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu."

[217] Dziļā pazemībā tas lūdza apustuļus parādīt viņam šo dzīvības ceļu. "Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiks pestīts," tie atbildēja un izskaidroja Dieva Vārdu gan viņam, gan "visiem, kas bija tanī namā." Tad cietuma uzraugs apmazgāja apustuļu brūces un tiem kalpoja. Pēc tam viņu ar visu saimi kristīja. Ieslodzīto vidū izplatījās svētījošs iespaids, un viņu prāts bija atvērts klausīties apustuļu sludinātās patiesības, jo tie bija pārliecināti, ka tas Dievs, kuram šie cilvēki kalpoja, viņus bija brīnīšķā veidā atbrīvojis no saitēm.

Filipu iedzīvotāji bija ļoti iztrūkušies par zemestrīci; un, kad no rīta cietuma sargi izstāstīja pilsētas pārvaldniekiem, kas naktī bija noticis, tie uztraucās vēl vairāk un sūtīja tiesas kalpotājus apustuļus atbrīvot. Bet Pāvils paziņoja: "Tie mūs, romiešus, bez tiesas sprieduma, visiem redzot, ir šautuši un iemetuši cietumā; un tagad tie mūs slepeni izmet? Tā ne; lai viņi paši nāk un mūs izved."

Apustuļi bija Romas pilsoņi, un šaust romieti vai atņemt tam brīvību bez tiesas izmeklēšanas bija nelikumīgi, izņemot tikai visļaunāko noziegumu gadījumus. Pāvils un Sīla cietumā tika iemesti atklāti, visiem redzot, un tagad tie atteicās no slepenas atbrīvošanas bez pietiekoša paskaidrojuma no pilsētas pārvaldnieku puses.

Kad šos vārdus atstāstīja varas vīriem, tie ļoti izbijās, domādami, ka apustuļi žēlosies ķeizaram, tāpēc tūlīt devās uz cietumu, atvainojās Pāvilam un Sīlam [218] par nodarīto netaisnību un nežēlību un personīgi viņus atbrīvoja, lūgdami tos no pilsētas aiziet. Pilsētas pārvaldnieki baidījās no apustuļu ietekmes uz ļaudīm un arī no tā spēka, kas bija iejaucies šo nevainīgo cilvēku labā.

Darbojamies pēc Kristus norādījumiem, apustuļi neuzspieda savu klātbūtni tur, kur tos nevēlējās. "Izgājuši no cietuma, viņi aizgāja pie Lidijas un apmeklēja brāļus, pamācīja tos un devās ceļā."

Darbu Filipos apustuļi tomēr neuzskatīja kā veltīgu. Viņi bija sastapušies ar lielu pretestību un vajāšanām, bet Dieva aizgādības iejaukšanās to labā un cietuma uzrauga un viņa nama atgriešanās vairāk nekā tikai atlīdzināja to pārdzīvotās ciešanas un pazemojumu. Ziņas par viņu netaisno apcietināšanu un brīnumaino atbrīvošanu izplatījās pa visu apgabalu, tādā veidā par apustuļu darbiem informējot daudzus, kas citādi nebūtu aizsniedzami.

Pāvila darba rezultātā Filipos izveidojās draudze, kuras locekļu skaits pastāvīgi pieauga. Viņa dedzība un nodošanās, un, pāri visam, labprātība ciest Kristus dēļ, atstāja dziļu un pastāvīgu iespaidu uz atgrieztajiem ļaudīm. Tie vērtēja dārgās patiesības, kuru dēļ apustuļi bija tik daudz upurējuši, un ar visu sirdi nodevās Pestītāja lietai.

[219] To, ka šī draudze neizbēga no vajāšanām, var saprast no kāda izteiciena Pāvila vēstulē filipiešiem, kur viņš saka: "Jo jums dota žēlastība ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest, jums, kam tā pati cīņa, kādu jūs pie manis redzējāt un par kādu tagad dzirdat." Tomēr viņu ticības pārliecība bija tik stingra, ka apustulis varēja izsaukties: "Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros, vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams, par jūsu līdzdalību Evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim." (Filip. 1:29,30, 3-5)

Cīņa, kas starp labā un ļaunā spēkiem norisinās svarīgākajos centros, kur patiesības vēstneši tiek aicināti strādāt, ir visai drausmīga. "Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā." (Ef. 6:12) Asais konflikts starp Dieva draudzi un tiem, kas atrodas ļauno eņģeļu vadībā, turpināsies līdz laika galam.

Pirmajiem kristiešiem ar tumsības spēkiem bieži nācās sastapties vaigu vaigā. Ar maldiem un vajāšanām ienaidnieks centās tos novērst no patiesās ticības. Un tagad, kad strauji tuvojas visu zemes lietu gals, sātans pieliek neprātīgas pūles, lai savaldzinātu pasauli. Viņš izgudro visdažādākos plānus, lai nodarbinātu prātu un novērstu uzmanību no pestīšanai svarīgajām patiesībām. Katrā pilsētā viņa sabiedrotie rosīgi organizē partijās tos, kas naidīgi noskaņoti pret Dieva likumiem. Krāpnieku vadonis darbojas, lai ieviestu sajukuma un sacelšanās elementus, un ļaudis tiek aizrauti ar neprātīgu dedzību.

Ļaunums ir sasniedzis vēl nekad nepieredzētus apmērus, un, lai gan daudzi Evaņģēlija kalpi sauc: "Miers un drošība!", Dieva uzticīgajiem vēstnešiem savā darbā nelokāmi jāiet uz priekšu. Tērptiem Debesu bruņās, tiem bezbailīgi un uzvaroši jāturpina cīņa līdz galam, nepārtraucot kauju, līdz katra viņu sniedzamības robežās esošā dvēsele ir saņēmusi patiesības vēsti šim laikam.

22. TESALONIKA

(Ap. d. 17:1-10)

[221] Atstājuši Filipus, Pāvils un Sīla devās ceļā uz Tesaloniku. Šeit tiem bija priekšrocība runāt uz lielu šanāksmi jūdu sinagogā. Viņu āriene vēl liecināja par nesen pret tiem vērsto apkaunojošo izturēšanos, un tāpēc bija nepieciešams notikušo paskaidrot. To viņi darīja bez sevis izcelšanas, paaugstinot Personu, kas bija gādājusi par viņu atbrīvošanu.

Sludinot tesalonīķiešiem, Pāvils atsaucās uz Vecās Derības pravietojumiem par Mesiju. Tiem savas kalpošanas laikā mācekļu uzmanību jau bija pievērsis pats Kristus, kad, "(..) iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus Rakstus, kas par Viņu rakstīti." (Lūk. 24:27) Sludinot par Kristu, pierādījumus no Vecās Derības bija sniedzis apustulis Pēteris, līdzīgi bija rīkojies Stefans, un arī Pāvils savā kalpošanā atsaucās uz Rakstiem, kas paredzēja Kristus dzimšanu, ciešanas, nāvi, augšāmcelšanos un atgriešanos Debesīs. [222] Ar Mozus un praviešu inspirētajām liecībām viņš skaidri pierādīja nacarieša Jēzus kā Mesijas identitāti un paskaidroja, ka Kristus balss uz sentēviem un praviešiem ir runājusi jau no Ādama dienām.

Par Glābēja nākšanu liecināja nepārprotami un tieši pravietojumi. Ādamam tika dots apsolījums par nākamo Pestītāju. Par sātanu izteiktais spriedums: "Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu Viņam iekodīsi papēdī", (1. Moz. 3:15) mūsu pirmajiem vecākiem sniedza nodrošinājumu atpestīšanai, kuru īstenošs Kristus.

Ābrahāmam tika teikts, ka no viņa pēcnācējiem celsies pasaules Glābējs: "No tavas sēklas visas tautas virs zemes tiks svētītas (..)." Nav rakstīts "un tavām sēklām, it kā no daudziem, bet it kā no vienas: un tavai sēklai, tas ir Kristus." (1. Moz. 22:18; Gal. 3:16, pēc Glikas tulk.)

Īsi pirms sava darba beigām Israēla skolotājs un vadītājs Mozus skaidri pravietoja par gaidāmo

Mesiju, sakot: "Pravietī, kāds es esmu, tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, klausiet Viņu", un tūlīt visai tautai apliecināja, ka pats Dievs viņam to atklājis Horeba kalnā, paziņodams: "Es viņiem celšu pravietī, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu savus vārdus Viņa mutē, un Viņš runās uz tiem visu, ko Es tam pavēlēšu." (5. Moz. 18:15,18)

Mesijam bija jānāk no ķēniņu cilts līnijas, jo [223] Jēkaba izteiktajos svētību vārdos Kungs apliecināja: "Scepteris nezudīs no Jūdas, nedz valdības zizlis no viņa kājām, iekams tas Sīlo nāks. Viņam tautas klausīs." (1. Moz. 49:10)

Jesaja pravietoja: "Zars riesīsies no Isaja celma, un atvase no viņa saknēm nesīs augļus (..) ." "Piegrīziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uzklusiet, tad atspīrīs jūsu dvēsele! Es jums celšu mūžīgu derību, tas ir Dāvidam dotais Manas žēlastības apsolījums. Redzi, Es viņu iecēlu tautām par liecinieku, par priekšnieku un pavēlnieku. Redzi, tu aicināsi tautas, ko tu nepazīsti, un tautas, kas tevi nepazīst, nāks pie tevis tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā dēļ, tāpēc ka Viņš tevi paaugstinājis." (Jes. 11:1; 55:3-5)

Arī Jeremija runāja par Pestītāju kā Dāvida nama valdnieku: "Redzi, nāks dienas," tā saka tas Kungs, "kad Es izrietīšu Dāvidam īstu atvasi, kas valdīs kā ķēniņš, valdīs ar gudrību un uzturēs tiesu un taisnību valstī! Viņa laikā izglābs Jūdu un Israēls dzīvos drošībā. Un Viņa vārds, kā to sauks, būs: tas Kungs mūsu taisnība." Un atkal: "Jo tā saka tas Kungs: Dāvidam nekad netrūks tāda vīra, kas godam sēdēs Israēla nama tronī. Arī levītu priesteriem netrūks Mana vaiga priekšā tāda vīra, kas nes dedzināmos upurus, liek pacelties dūmos ēdamiem upuriem un vienmēr kārtīgi sagatavot kaujamus upurus!" (Jer. 23:5,6; 33:17,18)

[224] Precīzi paredzēta bija pat Mesijas dzimšanas vieta: "Bet tu, Bētleme Efratā, kas esi maza starp tūkstošiem no Jūdas, no tevis nāks Tas, kam jābūt par valdnieku Israēlā un kura izcelšanās meklējama sensenos laikos, mūžības pirmajos." (Mihas 5:1)

Pilnībā aprakstīts bija arī Pestītājam uz šīs Zemes veicamais darbs: "Un pār To klāsies un To sargās tā Kunga Gars, gudrības un saprāta gars, padoma un spēka gars, atziņas un tā Kunga bijības gars. Bijība tā Kunga priekšā būs Viņam salda smarža, un Viņš netiesās pēc tā, ko Viņa acis redz, un nespriedīs pēc tā, ko Viņa ausis dzird." Svaidītajam vajadzēja "sludināt nelaimīgajiem prieka vēsti, (..) sagrauztas sirdis dziedināt, pasludināt apcietinātiem atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu brīvību, pasludināt tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atmaksas dienu un iepriecināt visus noskumušos; tiem, kas skumst Ciānas dēļ, dāvāt galvas rotu pelnu vietā, prieka eļļu sēru drēbju vietā, svētku drānas noskumuša gara vietā, lai viņus varētu saukt par taisnības kokiem, kas tā Kunga dēstīti Viņam par godu." (Jes. 11:2,3; 61:1-3)

"Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, pie Viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku savu Garu uz Viņu, lai Viņš nes tautām taisnību. Viņš nebrēks un netrokšņos, un Viņa balsi nedzirdēs uz ielas. Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs; uzticīgi Viņš darīs zināmu tiesu pēc patiesības. Viņš nepagurs un nekritis, kamēr Viņš nenodibinās taisnību virs zemes. Jūras salas jau cer uz Viņa norādījumiem." (Jes. 42:1-4) [225]

Ar pārliecinošu spēku Pāvils atsaucās uz Vecās Derības Rakstiem, ka "Kristum vajadzēja ciest un augšāmcelties no mirušiem". Vai Miha nebija pravietojis: "(..) ar rīksti viņi sitīs pa vaigu Israēla tiesnesi". (Mihas 4:14) Un vai Apsolītais pats par sevi ar Jesajas vārdiem nebija teicis: "Savu muguru Es pagriezu tiem, kas Mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa Manu bārdu. Savu vaigu Es neapslēpu pašam un spļāvieniem." (Jes. 50:6) Arī dziesminieku, savukārt, Kristus bija izlietojis, lai atklātu, kā ļaudis pret Viņu izturēsies: "Es esmu (..) cilvēku apsmiets un ļaužu nievāts. Visi, kas Mani redz, nievā Mani, savēlķ lūpas un krata galvu: "Lai nu Viņš pārmet to tam Kungam, lai Tas Viņu izglābj, lai izrauj no bēdām, jo Tam jau uz Viņu labs prāts." (..) Es varu saskaitīt visus savus kaulus, bet viņi lūkojas Manī ar prieku. Viņi dala Manas drēbes savā starpā, un par Manu apģērbu viņi met kauliņus." "Es esmu kļuvis svešs saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem. Jo dedzība tava nama labā Mani ir ēdusi un Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz Mani. (..) Kauns Man lauž sirdi; Es izsamistu un nīkstu; es cerēju uz līdzjūtību, bet velti, un uz mierinātāju, bet to neatrodu." (Ps. 22:7-9, 18,19; 69:9,21)

Cik nepārprotami skaidri bija Jesajas pravietojumi par Kristus ciešanām un nāvi! [226] "Kas tad nu tic mūsu sludināšanai," jautā pravietis, "un kam ir atklājies tā Kunga elkonis? Viņš, tā Kunga kalps, uzauga neticīgā pūļa priekšā kā atvase un kā saknes atzarojums izkaltušā zemē. Viņam nebija nekāda izskata, nedz arī kāda skaistuma, lai mēs to ar labpatiku uzlūkotu; tur nebija arī nekā ārēji redzama, lai mēs Viņā būtu atraduši ko patīkamu. Taisni otrādi, Viņš bija nicināts, labāki ļaudis no Viņa vairījās, virs, kam nebija svešas sāpes un kas bija norūdīts ciešanās, tāds, kura priekšā aizklāja

vaigu, tā nicināts, ka mēs Viņu ne par ko neturējām.

Taču Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes Viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.

Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam. Kad Viņš tika sodīts un spīdzināts, Viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš apklusa un neatdarīja savu muti. No smagiem pārdzīvojumiem un tiesas spaidiem Viņš gan dzīvē bija atsvabināts. Bet kas gan no Viņa laikabiedriem izprata viņa dzīves gaitu un padomāja par to, ka Viņš jau bija aizrauts no dzīvo pasaules, ka Manas tautas pārkāpumu dēļ Viņam bija uzlikts sods? " (Jes. 53:1-8)

Arī par Viņa nāves soda veidu jau bija savs priekšstats, jo kā tuksnesī tika paaugstināta vara čūska, tā bija jātop paaugstinātam Pestītājam, "lai ikviens, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību". (Jāņa 3:16)

"Un, ja Viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz Tavām rokām? – tad Viņš atbildēs: tā Mani sasita Manu draugu namā." (Cah. 13:6) [227]

"Kapu Viņam ierādīja ar bezdievjiem, bet savā nāvē Viņš bija ar bagāto, kaut gan nekādu netaisnību Viņš nebija darījis un viltības nebija Viņa mutē. Bet tas bija lēmis Viņu satriekt ar ciešanām." (Jes. 53:9,10)

Tomēr Viņam, kaut gan bija jāmirst no ļaunu cilvēku rokām, atkal vajadzēja celties augšā kā uzvarētājam pār grēku un kapu. Visvarenā iedvesmots, daiļrunīgais Israēla dziesminieks liecināja par augšāmcelšanās rīta godību: "Tāpēc priecājās Mana sirds un līksmoja Mana mēle, un pat Mana miesa dzīvos cerībā, jo Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā, nedz savam Svētajam liksi redzēt iznīcību." (Ps. 16:9,10)

Pāvils rādīja, cik cieši Dievs upuru iekārtas kalpošanu ir savienojis ar pravietojumiem par To, kam jābūt "kā jēram, ko ved nokaušanai". Mesijam vajadzēja ziedot savu dzīvību par "noziedzuma upuri". Raugoties cauri gadsimtiem uz Pestītāja grēku izpirkšanas darbu, pravietis Jesaja jau bija rakstījis, ka Dieva Jērs "nodeva savu dzīvību nāvē un tika pieskaitīts ļaundariem, kaut gan Viņš nesa daudzu grēkus un aizlūdza par ļaundariem". (Jes. 53:7,12)

Pravietotajam Pestītājam vajadzēja nākt ne kā laicīgam ķēniņam, lai atbrīvotu jūdu tautu no pasaulīgiem apspiedējiem, bet kā cilvēkam starp cilvēkiem, dzīvojot nabadzīgu un pazemīgu dzīvi, lai beidzot Tas, nicināts un atmests, tiktu nogalināts. Vecās Derības Rakstos pravietotajam Mesijam bija jānodod sevi par upuri kritušās cilvēces labā, tādā veidā piepildot visas pārkāptā likuma prasības. [228] Viņā upuru kalpošanas ēnai bija jāstājas ar īstenību, un Viņa krusta nāvei vajadzēja piešķirt nozīmi visai jūdu tautas pastāvēšanai.

Pāvils Tesalonikas jūdiem stāstīja par savu agrāko dedzību ceremoniālās bauslības izpildē un par brīnišķo piedzīvojumu pie Damaskas vārtiem. Pirms atgriešanās apustulis bija pārliecināts par iedzīmtu dievbijību, kas patiesībā bija maldīga cerība, jo viņa ticībai nebija pamata Kristū, bet tā vietā tas paļāvās uz formālu kalpošanu un ceremonijām. Lielīdamies, ka, pildot ceremoniālo bauslību, viņš ir bez vainas, tas noraidīja Kristu, kas šai bauslībai piešķīra vērtību.

Līdz ar atgriešanos viss izmainījās un Jēzus Nacarietis, kuru tas bija vajājis Viņa svēto personā, tagad tika atzīts kā apsolītais Mesija. Vajātājs saprata, ka Viņš ir Dieva Dēls, kas bija nācis uz šo Zemi, piepildot pravietojumus, jo Viņa dzīve atbilda katram Svēto Rakstu norādījumam.

Pāvilam svētā drosmē sludinot Evaņģēliju Tesalonikas sinagogā, pār telts svētnīcā praktizēto rituālu un ceremoniju īsto nozīmi izlējās veseli gaismas plūdi. Viņš klausītāju domas aizveda pāri zemes kalpošanai uz Kristus darbu Debesu svētnīcā, uz to laiku, kad, pabeidzis savus Vidutāja pienākumus, Viņš nāks atkal spēkā un lielā godībā, lai uz šīs Zemes nodibinātu savu valsti. Pāvils ticēja Kristus otrai atnākšanai un ar šo notikumu saistītās atziņas atklāja tik skaidri un pārliecināti, ka tās uz [229] klausītājiem atstāja dziļu un paliekošu iespaidu.

Tesalonīķiešiem Pāvils sludināja trīs Sabatus pēc kārtas, pārrunājot ar tiem par tās Personas dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos, kalpošanas darbu un nākamā godību, ko Raksti atklāj kā Dieva Jēru, kas nokauts "kopš pasaules radīšanas" (Atkl. 13:8). Viņš paaugstināja Kristu, kura kalpošanas darba istā

izpratne ir kā atslēga, kas atver saprašanai Vecās Derības Rakstus, dodot pieeju pie to vērtīgajiem dārgumiem.

Tā ar varenu spēku pasludinātās Evaņģēlija patiesības Tesalonikā saistīja daudz uzmanību. "Dažus no tiem viņš pārliecināja, un tie piebiedrojās Pāvilam un Sīlam, arī liels pulks dievbijīgu grieķu un daudz dižciltīgu sievu."

Tāpat kā iepriekš apmeklētajās vietās, arī šeit apustuļi sastapa noteiktu pretestību, jo bija daudz naidīgi noskaņotu jūdu, kas neticēja. Tiem nebija labas attiecības ar Romas varu, tāpēc ka viņi nesen bija sacēlušies. Uz tiem skatījās ar aizdomām, un viņu brīvība bija zināmā mērā ierobežota. Tagad tie saskatīja izdevību, lai, izmantojot nejaušu gadījumu, atkal varētu iegūt varas labvēlību un tajā pašā laikā mestu negodu uz apustuļiem un atgrieztajiem kristiešiem.

Rīkoties viņi sāka, sabiedrojušies ar "dažiem nelietīgiem klaidoņiem", ar kuru palīdzību tiem izdevās radīt "nemieru pilsētā". Cerēdami sagūstīt apustuļus, viņi bija "apstājuši Jazona namu", bet tie nevarēja atrast ne Pāvilu, ne Sīlu. Un "tos neatraduši", visi [230] savā ārprātīgajā neapmierinātībā "Jazonu un dažus brāļus vilka pilsētas valdes priekšā, kliegdami: "Tie, kas visā pasaulē rada nemieru, atrākuši arī šeit; tos Jazons uzņēmis; un tie visi rīkojas pret ķeizara pavēlēm, sacīdami, ka cits ir Kēniņš – Jēzus".

Tā kā Pāvilu un Sīlu nekur nevarēja atrast, pilsētas pārvaldnieki apsūdzētos ticīgos aicināja saglabāt mieru. Bīdamies no tālākas vardarbības, "brāji tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlu nosūtīja uz Beroju".

Tiem, kas šodien māca nepopulāras patiesības, nav jāklūst mazdūšīgiem, ja reizēm ir jāsastopas ar nelabvēlīgu uzņemšanu pat no to puses, kas saucas kristieši, kā tas notika ar Pāvilu un viņa darbabiedriem pie ļaudīm, kuru vidū tie darbojās.

Krusta vēstnešiem jāapbruņojas ar modrību un, ticībā lūdzot, drosmīgi jāiet uz priekšu, vienmēr rīkojoties Jēzus vārdā. Viņiem jāpagodina Kristus kā cilvēku Vidutājs Debesu svētnīcā, kā Tāds, kurā koncentrējās visi Vecajā Derībā paredzētie upuri un, pateicoties kura salīdzinošajam upurim Dieva likumu pārkāpējs var iegūt mieru un piedošanu.

23. BEROJA UN ATĒNAS

(Ap. d. 17:11-34)

[231] Berojā Pāvils sastapa jūdus, kas labprāt vēlējās iedziļināties viņa mācītajās patiesībās. Lūka par tiem ziņo: "Tie bija labvēlīgāki par Tesalonikas jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, meklēdami ik dienas Rakstos, vai tas tā esot. Daudzi no viņiem kļuva ticīgi, un ne mazums cienījamu grieķu sievu un vīru."

Berojiešu domas neierobežoja nekādi aizspriedumi. Viņi bija gatavi pārliecināties par apustuļu sludināto mācību istumu. Tie pētīja Bībeli ne ziņkārības dzīti, bet lai zinātu, kas tur rakstīts par apsolīto Mesiju. Viņi ik dienas meklēja inspirētajos ziņojumos, salīdzinot vienu tekstu ar otru, un [232] Debesu eņģeļi stāvēja tiem blakus, apgaismodami viņu domas un ietekmēdami sirdi.

Kur vien tiek paustas Evaņģēlija patiesības, tur ļaudis, kas tiešām vēlas darīt taisnību, tiek vadīti pie rūpīgas Rakstu pētīšanas. Ja šīs Zemes vēstures beidzamajās dienās tie, kam sludina pārbaudošās atziņas, sekotu berojiešu piemēram, ik dienas meklējot Rakstos un salīdzinot viņiem sniegtās vēstis ar Dieva Vārdu, tad tur, kur šodien ir samērā maz, būtu daudz vairāk Dieva likumu priekšrakstiem uzticīgo cilvēku. Tomēr, dzirdot nepopulārās Bībeles patiesības, daudzi atsakās no to tālākas izmeklēšanas. Lai gan viņi nespēj apstrīdēt Svēto Rakstu skaidrās mācības, tomēr izrāda vislielāko nepatiku pārbaudīt sniegtos pierādījumus. Daži pat uzskata, ka, arī tad, ja šīs mācības ir patiesas, tomēr nav svarīgi, vai viņi šo gaismu pieņem vai nē, un labāk pieķeras patīkamām pasakām, ko ienaidnieks izmanto dvēseļu pievilšanai. Tādā veidā maldi apstulbo šo cilvēku prātu, un tie paliek šķirti no Debesīm.

Visus tiesās saskaņā ar tiem piedāvāto gaismu. Kungs sūta savus pārstāvjus ar pestīšanas vēsti, un tie, kas to dzird, kļūst atbildīgi par to, kā būs izturējušies pret Viņa kalpu teiktajiem vārdiem. Kas nopietni meklēs patiesību, tie sniegtās atziņas vienmēr rūpīgi pārbaudīs ar Rakstiem.

Neapmierinādamies, ka apustuļus izdzina no savas pilsētas, neticīgie Tesalonikas jūdi, pilni skaudības un naida, sekoja tiem līdz Berojai un atkal izraisīja viegli uzbudināmā pūļa kaislības. Baidīdamies, ka, Pāvilam vēl ilgāk tur paliekot, pret viņu varētu izturēties varmācīgi, brāji dažu Berojas ticīgo pavadībā, kas nesen bija pieņēmuši patiesību, sūtīja viņu uz Atēnām. [233]

Vajāšanas patiesības skolotājiem sekoja no pilsētas uz pilsētu. Kristus ienaidnieki nespēja aizkavēt Evaņģēlija izplatīšanos, tomēr tiem izdevās ļoti apgrūtināt apustuļu darbu. Lai gan pretestības un sadursmju kavēts, Pāvils arvien droši devās uz priekšu, cieši apņēmieš īstenot Dieva nodomu, kā tas viņam bija paskaidrots atklāsmē Jeruzālemē: "Dodies ceļā, jo Es sūtīšu tevi tālās pagānu zemēs!" (Ap. d. 22:21)

Pāvila steidzīgā aiziešana no Berojas tam liedza apmeklēt brāļus Tesalonikā.

Nonākot Atēnās, apustulis berojiešu brāļiem lika atgriezties ar vēsti Sīlam un Timotejam nekavējoties viņam pievienoties. Timotejs uz Beroju bija atnācis jau pirms Pāvila aiziešanas un palika tur kopā ar Sīlu, lai turpinātu tik labi iesākto darbu un jaunatgrieztos locekļus pamācītu ticības pamatlikumos.

Atēnas bija pagānisma galvaspilsēta. Šeit Pāvilu nesagaidīja neizglītots, lētticīgs pūlis kā Listrā, bet ar savu inteligenci un kultūru ievērojami ļaudis. Visur bija redzamas viņu elku, dievināto vēstures varoņu un dzejnieku statujas, bet lieliskās celtnes un glezniecība liecināja par nacionālo godību un iecienīto pagānu dievību pielūgsmi. Mākslas skaistums un greznība valdzināja ļaužu prātu. [234] Savus masīvos stāvus pret debesīm slēja svētnīcas un tempļi, kuru celšana bija saistīta ar lieliem izdevumiem. Skulptūras, altāri un bāreljefi atgādināja un stāstīja par armijas uzvarām un slaveno vīru darbiem. Tas viss pārvērtā Atēnas par plašu mākslas galeriju.

Kad Pāvils uzlūkoja apkārt valdošo skaistumu un greznību un redzēja dziļā elkukalpībā iegrimušo pilsētu, viņa gars iedegās aizstāvēt Dievu, kuru te negodāja; un viņa sirds iežēlojās par atēniešiem, kas, neraugoties uz intelektuālo kultūru, nepazīna savu Radītāju.

Šajā zinātnes centrā redzētais apustuli nevaldzināja. Viņš garā bija tā aizņemts ar Debesu lietu pievilcību, ka prieks par nezūdošajām vērtībām un to godība apkārtējo greznību un košumu viņa acīs padarīja mazvērtīgu. Redzot Atēnu krāšņumu, viņš saprata pavedinošo spēku uz mākslas un zinātnes cienītājiem, tāpēc jo skaudrāk izjuta nepieciešamību kaut ko darīt viņu labā.

Šajā lielajā pilsētā, kur nekalpoja dzīvajam Dievam, Pāvilu nomāca vientulība; viņš ilgojās pēc darbabiedru līdzjutības un atbalsta. Ja runā tikai par cilvēcisku draudzību, tad apustulis te bija pilnīgi viens, un viņa izjūtas daļēji izpaužas pirmajā vēstulē tesalonīķiešiem. Priekšā rēgojās šķietami nepārvarami šķēršļi, kad katrs mēģinājums aizsniegt ļaužu sirdis likās gandrīz bezcerīgs.

Gaidot Sīlu un Timoteju, Pāvils velti laiku nekavēja. [235] "Viņš sarunājās sinagogās ar jūdiem un dievbijīgajiem, un ik dienas tirgus laukumā ar visiem, kas gadījās." Tomēr viņa galvenais uzdevums Atēnās bija nest pestīšanas vēsti tiem, kam nebija skaidras izpratnes par Dievu un Viņa nodomu ar kritušo cilvēci. Līdz ar to apustulim drīz vien nācās sastapties ar pagānismu tā visizsmalcinātākajā un pavedinošākajā formā.

Atēnu ievērojamākie vīri ilgi nepalika neziņā par neparastā skolotāja klātbūtni viņu pilsētā, kas ļaudīm piedāvāja jaunas un savādas mācības. Kādi no tiem Pāvilu apmeklēja un sāka ar viņu sarunāties, un tā drīz ap tiem sapulcējās liels klausītāju pulks. Daži bija sagatavojušies apustuli izsmiet kā sabiedriskā un intelektuālajā ziņā daudz zemāk stāvošu, tāpēc savā starpā zobodamies sprieda: "Ko šis plāpa grib teikt?" – un citi: "Sis šķiet esam svešu dievu sludinātājs." Jo viņš sludināja Jēzu un augšāmcelšanos."

Starp tiem, kas Pāvilu ielēca tirgus laukumā, bija "daži epikūriešu un stoīku filozofi", un tie, tāpat kā citi, kas ar apustuli nonāca kontaktā, drīz vien nomanīja, ka tam ir daudz lielākas zināšanas nekā viņiem pašiem. Pāvila prāta spējas mācītajos vīros iedvesa cieņu, un viņa nopietnais loģiskais spriedums un oratora izveicība saistīja klausītāju uzmanību. Tie, kas viņu dzirdēja, saprata, ka viņš nav nekāds iesācējs, bet, savu mācību aizstāvēt, jebkuram var stāties pretī ar pārliecinošiem argumentiem. Apustulis izturējās bezbailīgi, pārvarot pretiniekus ar viņu pašu ieročiem, atspēkojot loģiku ar loģiku, filozofiju ar filozofiju un daiļrunību ar daiļrunību.

Pāvila pagānu oponenti vērsa viņa uzmanību uz Sokrata likteni, kuru notiesāja uz nāvi, jo tas sludināja svešu dievu mācības, tāpēc tie viņam ieteica neriskēt ar savu dzīvību tādā pašā veidā. Bet apustuļa runa saistīja ļaužu uzmanību, un viņa nemākslotā gudrība iedvesa cieņu un apbrīnu. To neapklusināja filozofu zināšanas un ironija, un, redzēdami, ka, neskatoties uz risku, tas tomēr nolēmis visu pateikt, tie nolēma viņu uzklaustīt.

Tie veda viņu sev līdzī uz Marsa kalnu. Tā bija viena no Atēnu vissvētākajām vietām, ko pieminēja ar mājticīgu godbijību, kas dažu iedomās jau robežojās pat ar bailēm. Šajā vietā bieži ar reliģiju

saistītas lietas rūpīgi apsvēra vīri, kas izpildīja šķīrējtiesnešu pienākumus kā morālajos, tā civiltiesiskajos jautājumos.

Šeit, prom no ielas trokšņa, ļaužu burzmas un neko nedodošu diskusiju kņadas, apustuli varēja uzklaust bez traucējumiem. Ap viņu sapulcējās dzejnieki, mākslinieki un filozofi – Atēnu izglītotākie un gudrākie vīri, kas tagad to uzrunāja, jautājot: “Vai mēs nevarētu dabūt zināt, kas tā par jaunu mācību, ko tu sludini? Jo tu runā mūsu ausīm svešas lietas; tāpēc mēs gribam zināt, kas tas ir?”

Šajā svinīgi atbildīgajā brīdī apustulis izturējās mierīgi un nosvērti. [237] Viņš savā sirdī nesa svarīgu vēsti, un vārdi, kas nāca pār viņa lūpām, pārlicināja klausītājus, ka tas nepļāpā tukšus niekus. “Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi. Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus, es atradu arī altāri ar uzrakstu: Nepazīstamam Dievam. Ko jūs nepazīdami godājat, to es jums sludinu.” Neskatoties uz savu inteligenci un vispārīgajām zināšanām, tie bija neziņā par Dievu, kas radījis Universu. Tur atradās daži, kas bija ilgojušies pēc lielākas gaismas, kas tiecās preti Mūžīgajam.

Izstiepis roku pret elku tēliem pārpildīto templi, Pāvils atviegloja savas dvēseles nastu, uzrādot atēniešu reliģijas maldus. Dzirdot viņa minētos argumentus, pārsteigti jutās pat visgudrākie klausītāji. Apustulis pārlicināja, ka pazīst viņu mākslas darbus, literatūru un reliģiju, un, norādīdams uz statujām un elkiem, paziņoja, ka Dievu nevar pielīdzināt cilvēku izdomātiem veidojumiem. Šie izcirstie tēli ne vismazākā mērā nespēja radīt priekšstatu par Jehovas godību. Viņš atgādināja, ka elku tēliem nav dzīvības, ka tos kontrolē cilvēciska vara un tie kustas tikai tad, kad tos pārvieto cilvēka rokas, un tādēļ ļaudis, kas tos pielūdz, visādā ziņā ir pārāki par to, ko viņi pielūdz.

Pāvils aizveda elku pielūdzēju domas pāri viņu maldu reliģijai pie patiesās dievbijības izpratnes, ko tie bija nosaukuši par Nepazīstamo Dievu. [238] Sī Būtne, ar kuru viņš tagad tos iepazīstināja, nebija atkarīga no cilvēka, un tai nevajadzēja, lai cilvēku rokas kaut ko pieliktu pie tās spēka vai godības.

Ļaudīs izsauca apbrīnu Pāvila nopietnie un loģiskie pierādījumi par patiesā Dieva īpašībām – par Viņa radošo spēku un visu pārvaldošo aizgādību. Dedzīgā un kvēlā daiļrunībā apustulis paziņoja: “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu.” Pat debesis nav pietiekoši plašas, lai sevī ietvertu Dievu, cik daudz mazāk cilvēku rokām veidotie tempļi!

Šajā šķiru nevienlīdzības laikmetā, kad bieži vien neatzina cilvēku tiesības, Pāvils runāja par lielo cilvēku brālības patiesību, paskaidrodams, ka Dievs “licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu”. Dieva skatījumā visi ir vienādi; un katra cilvēcīga būtne ir Radītājam parādā visaugstāko cieņu un padevību. Tālāk apustulis uzsvēra, ka cauri visai Dieva attieksmei pret cilvēku, līdzīgi zelta pavedienam, vijas laipnība un žēlsirdība, jo Viņš ir “nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums”.

Norādīdams uz cēliem cilvēcības paraugiem ap sevi un atgādinājis kāda viņu dzejnieka vārdus, apustulis attēloja bezgalīgo Dievu kā Tēvu, kura bērni mēs esam. [239] “Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: mēs arī esam Viņa cilts.” Tāpēc mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmenim, cilvēka mākslas darinājumam vai izdomājumam.

Un Dievs, “atstādams neievērotus nezināšanas laikus, tagad aicina visus cilvēkus visās malās no grēkiem atgriezties.” Tumsības laikmetos pirms Kristus pirmās adventes dievišķais Valdnieks bija daudz brīvāk skatījies uz pagānu elkudievību, bet tagad, sūtot savu Dēlu, Viņš cilvēcei ir sniedzis patiesības gaismu, un tāpēc no visiem, ne tikai nabadzīgajiem un vienkāršajiem ļaudīm, bet arī no lepnajiem filozofiem un zemes valdniekiem sagaida atpestīšanai nepieciešamo grēku nožēlu. “Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur kādu Vīru, ko Viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādams To no mirušiem.” Pāvilam runājot par augšāmcelšanos no mirušiem, “citi zobojās, bet citi sacīja: “Par to mēs tevi vēl kādu citu reizi dzirdēsim””.

Tā noslēdzās apustuļa darbs Atēnās – pagānisma zinātniskajā centrā, jo atēnieši, stipri turoties pie kalpošanas elkiem, novērsās no patiesās reliģijas gaismas. Ja ļaudis ir pilnībā apmierināti ar saviem sasniegumiem, tad no tādiem maz ko vairs var sagaidīt. Lai gan lepni par savām zināšanām un izsmalcinātību, atēnieši arvien vairāk pagrima, apmierinādami ar elkudievības neskaidrajiem noslēpumiem.

Starp tiem, kas klausījās Pāvilu, bija daži, kuru prātā apustuļa [240] sniegtās patiesības tomēr pamodināja vainas apziņu, bet tie nevēlējās pazemoties, lai atzītu Dievu un pieņemtu piedāvāto pestīšanu. Grēcinieku nespēj atgriezt ne daiļrunība, ne pierādījumu spēks, jo sirdi patiesībai var atvērt vienīgi dievišķā vara, bet, ja kāds atkārtoti no tās novēršas, tad beidzot vairs nav aizsniedzams. Grieķi meklēja gudrību, bet krusta vēsts tiem šķita ģeķība, jo savu gudrību tie vērtēja daudz vairāk par to, kas nāk no augšienes.

Viņu intelektuālais lepnums un cilvēciskā iedomība bija galvenie iemesli, kāpēc Evaņģēlija vēsts starp atēniešiem guva tik maz panākumu. Pasaules gudrie, kas pie Kristus nāk kā nabaga pazuduši grēcinieki, iegūst izpratni par pestīšanu, bet tie, kas ierodas kā izcili vīri, cildinot paši savu saprātu, nesaņem gaismu un zināšanas, kuras vienīgi Viņš var dot.

Tā Pāvils vaigu vaigā satikās ar sava laika pagānismu, tomēr viņa darbs Atēnās nebija pilnīgi veltīgs. Evaņģēlija vēsti pieņēma un ticīgajiem pievienojās Dionisijs, viens no visievērojamākajiem pilsoņiem, kā arī vēl daži citi.

Inspirācija mums sniegusi šo ieskatu atēniešu dzīvē, kas, neskatoties uz zinātņi, izglītību un mākslu, tomēr bija iegrimuši dažādos netikumos. Līdz ar to kļūst redzams, kā Dievs, izlietojot savu kalpu, norāja elkudievību un citus augstprātīgās, pašapmierinātās tautas grēkus. Apustuļa vārdiem, viņa paša un apkārtējo izturēšanās aprakstam, kāds tas mums atstāts no inspirētās spalvas, bija jāsauglabājas līdz vēlākām paudzēm, sniedzot liecību par viņa nelokāmo uzticību, viņa drosmi vientulībā un naidīgā apkārtnē, un par viņa gūto uzvaru Kristus lietai pašā pagānisma centrā. [241]

Pāvila vārdi satur bagātu atziņu krājumu draudzei. Viņš atradās stāvoklī, kur viegli varēja pateikt kaut ko tādu, kas sakaitinātu lepnos klausītājus un viņu pašu novestu grūtībās. Ja apustulis savā runā būtu atklāti uzbrucis viņu dieviem un pilsētas ievērojamajiem vīriem, tad tam draudētu briesmas piedzīvot Sokrata likteni. Bet ar dievišķā mīlestībā dzimušu smalkjūtību apustulis uzmanīgi novērsa to domas no pagānu dievībām, atklādams tiem nezināmo, patieso Dievu.

Arī šodien pierādījumi no Rakstiem ir jāsniedz pasaules varenajiem, lai tie varētu izvēlēties, vai paklausīt Dieva likumiem vai padoties ļaunuma valdniekam. Kungs vēlas tiem atklāt mūžīgās patiesības – patiesības, kas tiem ļautu izprast atpestīšanas plānu, bet Viņš tos nespēj šīs atziņas pieņemt. Ja viņi no tām novēršas, Kungs tos atstāj vienus, lai tie ievāktu paši sava darba augļus.

“Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks. Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātņieku prātu.(..) bet, kas ģeķīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros; un kas pasaulē zems un nicināts un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas.” (1. Kor. 1:18,19,27,28) Daudzi ievērojami zinātnieki un valstsvīri, pasaules visizcilākie prāti šajās pēdējās dienās novērsīsies no gaismas, jo pasaule savā gudrībā Dievu nepazīst, [242] tomēr Dieva kalpiem jāizmanto katra izdevība, lai atklātu tiem patiesību. Daži atzīs savu maldīšanos un kā pazemīgi skolņieki apsēdīsies pie Jēzus, sava lielā Skolotāja, kājām.

Cenšoties sasniegt sabiedrības augstākos slāņus, Kunga vēstņešiem ir vajadzīga stipra ticība. Izredzes var rādīties visai drūmas, bet arī vistumšākajā stundā augšā pār mums ir gaisma. To spēks, kas mīlestībā kalpo Dievam, tiks atjaunots dienu no dienas. Viņu rīcībā ir Bezgalīgā gudrība, lai tie nemaldītos, piepildot Kunga nodomus. Lai tikai šie darbinieki patur savu sākotņejo uzticību stipru līdz galam, vienmēr atceroties, ka Dieva patiesības gaismai ir jāspīd tumsā, kas apņēm pasauli. Kalpojot Dievam, neviens nedrīkst nonākt izmisumā. Ja darbinieks ir svētījies Dievam, tā pārliecībai jāpastāv visos pārbaudījumos. Kungs ir spējīgs un labprātīgs apveltīt savus kalpus ar tiem vajadzīgo spēku un gudrību, kas nepieciešama viņu dažādajās vajadzībās. Viņš pārpārim piepildīs to cilvēku vislielākās cerības, kas uz Viņu paļaujas.

24. KORINTĀ

(Ap. d. 18:1-18)

[243] Kristietības ēras pirmajā gadsimtā Korinta bija viena no vadošajām pilsētām ne tikai Grieķijā, bet visas pasaules mērogā. Domādami par saviem veikalnieciskajiem darījumiem un izpriecām, tās ielās drūzmējās grieķi, jūdi un romieši, kā arī ieceļotāji no dažādām citām zemēm. Kā liels tirdzniecības centrs, atrodoties viegli pieejamā vietā no visiem Romas impērijas apgabaliem, tā bija nozīmīga vieta, kur izveidot pieminekli Dievam un Viņa patiesībai.

Starp jūdiem, kas bija apmetušies uz dzīvi Korintā, bija Akvila un Priskilla, kas vēlāk kļuva ievērojami kā dedzīgi Kristus strādņieki. Iepazinies ar šo cilvēku raksturu, Pāvils “pie tiem palika”.

Jau no paša sākuma šajā vietā, kur krustojās daudzi lieli satiksmes ceļi, Pāvils savam darbam saskatīja nopietnus šķēršļus. [244] Pilsēta gandrīz pilnīgi bija nodevusies kalpošanai elkiem. Laužu iemīļotā dieviete bija Venēra, ar kuras pielūgšanu saistījās dažādi demoralizējoši rituāli un ceremonijas. Pat starp pagāniem korintieši jau bija pazīstami ar savu ārkārtīgi lielo netikumību. Sūta, ka tie nedomāja un neinteresējās ne par ko citu kā par acumirkļa baudu un izpriecām.

Sludinot Evaņģēliju Korintā, Pāvils izvēlējās citu darbības veidu nekā Atēnās. Tur viņš bija centies piemēroties auditorijas īpatnībām, atspēkojot loģiku ar loģiku, zinātņi ar zinātņi un filozofiju ar filozofiju. Domājot par Atēnās pavadīto laiku un atzīstot, ka sludināšanai tur bijis maz panākumu, apustulis izšķīrās Korintā, cenšoties saistīt bezrūpīgo un vienaldzīgo ļaužu prātu, rīkoties pēc cita plāna. Viņš nolēma izvairīties no sarežģītiem argumentiem un diskusijām un, atrodoties starp korintiešiem, nevēlējās zināt neko vairāk, "kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu". Viņš tiem nesludināja "pārlicieņos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē". (1. Kor. 2:2,4)

Jēzus, kuru Pāvils Korintas grieķiem vēlējās ieteikt kā Glābēju, bija vienkāršas izcelsmes jūds, uzaudzis pilsētā, kas plaši pazīstama ar savu ļaunumu. To atmeta Viņa paša tauta, beidzot kā ļaundari piesitot pie krusta. Grieķi saprata, ka cilvēci ir nepieciešams pacelt, bet kā vienīgo līdzekli patiesas cieņas un goda sasniegšanai uzskatīja filozofijas un zinātnes studijas. Vai Pāvilam bija iespējams tos pārlicieņāt, ka ticība šī nepazīstamā jūdā spēkam padarītu labāku un cēlāku katru cilvēciskās būtnes rakstura īpašību?

[245] Lielam daudzumam mūsu dienās dzīvojošo cilvēku Golgātas krusts saistās ar svētu piemiņu, un krustā sišanas notikums izraisa svētīgas izjūtas. Bet Pāvila dienās par krustu domāja ar riebumu un šausmām. Uzskati par tādu cilvēces Glābēju, kas miris pie krusta, dabīgi izsauca apsmieklus un pretestību.

Pāvils labi zināja, kā viņa vēsti uzņems gan Korintas jūdi, gan grieķi. "Bet mēs sludinām Kristu, krustā sistu, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģeķība." (1. Kor. 1:23) Starp jūdu klausītājiem bija daudzi, kurus vēsts, ko Pāvils gatavojās pasludināt, noteikti sadusmos, un grieķu novērtējumā viņa vārdi šķitīs kā absolūta bezjēdzība. Cenšoties pierādīt, ka krustam var būt kāds sakars ar cilvēces glābšanu, viņu pašu uzskatīs par vājprātīgu.

Bet Pāvilam krusts bija visaugstākās uzmanības objekts. Kopš viņu apturēja krustā sistā Nacarieša sekotāju vajāšanā, apustulis nekad nemitējās krustu paaugstināt. Sajā laikā viņam tika dota atklāsmē par Dieva bezgalīgo mīlestību, kā tā izpaudās Kristus nāvē; un viņa dzīvē notika brīnišķīga pārmaiņa, saskaņojot visus tā plānus un nodomus ar Debesīm. No šī brīža viņš kļuva jauns radījums Kristū. Viņš tagad no personīgiem piedzīvojumiem zināja, ja grēcinieks iepazīstas ar Tēva mīlestību, kas atklājas Viņa Dēla upurēšanā, un padodas šim dievišķajam iespaidam, tad tā sirds tiek pārveidota un no tā brīža Kristus viņam nozīmē visu. [246]

Pēc atgriešanās Pāvils izjuta dziļas ilgas palīdzēt citiem cilvēkiem nacarietī Jēzū saskatīt dzīvā Dieva Dēlu, kas spēj pārveidot un glābt. No šī laika viņa dzīvē pilnībā tika veltīta pūlēm liecināt par krustā sistā Pestītāja mīlestību un spēku. Viņa augstsirdīgā, līdzjūtīgā sirds aptvēra visas ļaužu šķiras. Apustulis skaidroja, ka viņš ir parādnieks "tiklab grieķiem kā barbariem, mācītiem un nemācītiem". Mīlestība pret godības Kungu, kuru tastik nežēlīgi bija vajājis Viņa svēto personā, bija visas viņa rīcības noteicošais spēks. Ja kādreiz, ejot pa pienākuma taku, viņa dedzība apsīka, tad pietika ar vienu skatu uz krustu un tur atklāto apbrīnojamo mīlestību, lai tā liktu tam "apjozt sava prāta gurnus" un doties tālāk uz priekšu pa pašizliedzības taku.

Pavērojiet apustuli sludinām Korintas sinagogā, kur, pamatojoties uz Mozu un praviešu rakstiem, viņš klausītājus noved līdz apsolītā Mesijas adventei! Ieklausieties, kā viņš izskaidro Pestītāja kā cilvēces lielā Augstā Priestera darbu, kas, upurēdams savu dzīvību, ir sagādājis izpiršanas maksu par mūsu visu grēkiem un tad uzņēmies kalpošanu Debesu svētnīcā! Pāvila klausītājiem vajadzēja saprast, ka tas Mesija, pēc kura atnākšanas visi bija ilgojušies, jau bija atnācis, ka Viņa nāve ir tā, uz ko norādīja visi pienestie upuri, un Viņa kalpošana Debesu svētnīcā ir tas lielākais notikums, kas, metot savu ēnu atpakaļ, dara izprotamu jūdu priesterības pastāvēšanu. [247]

Pāvils sludināja, "apliecinādamus jūdiem, ka Jēzus ir Kristus". No Vecās Derības Rakstiem viņš rādīja, ka, saskaņā ar pravietojumiem un vispārējām jūdu cerībām, Mesijam bija jānāk no Abrahāma un Dāvida līnijas. Tālāk viņš tiem lika izsekot Jēzus cilts sarakstam, sākot ar sentēvu Abrahāmu, līdz ķēnišķīgajam dziesminiekam. Viņš lasīja praviešu liecības par apsolītā Mesijas darbu un raksturu, par Viņa uzņemšanu un izturēšanos pret Viņu uz šīs zemes un tad uzsvēra, ka visi šie pravietojumi piepildījušies nacarieša Jēzus dzīvē, kalpošanā un nāvē.

Pāvils rādīja, ka Kristus bija ieradies, lai piedāvātu pestīšanu vispirms tai tautai, kas Mesijas nākšanu gaidīja kā savas nacionālās pastāvēšanas papildījumu. Bet šī tauta atmeta Viņu, kas tiem būtu devis dzīvību, un izvēlējās citu vadoni, kura valdīšana beigsies ar nāvi. Apustulis centās saviem klausītājiem paskaidrot faktu, ka tagad vienīgi pilnīga nožēla varētu jūdu nāciju pasargāt no tai draudošā sabrukuma. Viņš atklāja to neizpratni par Rakstu tekstiem, kas būtu viņu lepnums un gods, ja tie tos pilnībā saprastu. Viņš pārmeta tiem pasaulīgumu, mīlestību uz augstu stāvokli un tituliem, kā arī viņu lielīšanos un nevaldāmo patmīlību.

Svētā Gara spēkā Pāvils stāstīja pats par savu brīnišķīgo atgriešanos un par uzticību Vecās Derības Rakstiem, kas tik pilnīgi papildījušies nacarietī Jēzū. [248] Viņa vārdi tika izteikti svinīgā nopietnībā, un klausītāji nevarēja neievērot, ka viņš krustā sisto un augšāmcēlušos Pestītāju mīlēja no visas sirds. Tie redzēja, ka viņa domas ir koncentrētas Kristū, ka visa viņa dzīve ir saistīta ar Kunga dzīvi. Pāvila vārdi bija tik iespaidīgi, ka nespēja aizkustināt tikai tos, kas sirdī glabāja visrūgtāko naidu pret kristīgo reliģiju.

Tomēr Korintas jūdi aizvēra acis pret apustuļa tik skaidri izteiktajiem pierādījumiem un atteicās uzklausīt viņa argumentus. Tas pats gars, kas vadīja atmet Kristu, tagad tos pildīja ar dusmām un naidu pret Viņa kalpu, un, ja Dievs to sevišķi neaizsargātu, lai tas vēl varētu turpināt nest Evaņģēliju pagāniem, tad tie būtu izbeiguši arī viņa dzīvību.

"Bet, kad tie pretojās un zaimoja, viņš, drēbes izkratījis, tiem sacīja: "Jūsu asinis lai nāk pār jums, es esmu bez vainas; no šī brīža es iešu pie pagāniem." Un, no turienes aizgājis, viņš nonāca kāda dievbijīga vīra namā, kam vārds bija Titijs Justs; viņa nams atradās līdzās sinagogai."

Sīla un Timotejs "bija atnākuši no Maķedonijas", lai palīdzētu Pāvilam, un tagad viņi kopīgi darbojās pagānu labā. Tiklab pagāniem, kā jūdiem Pāvils ar saviem darba biedriem sludināja Kristu kā kritusās cilvēces vienīgo Glābēju. Izvairoties no sarežģītiem, pārāk dziļiem pamatojumiem, krusta vēstneši kavējās pie pasaules Radītāja, Universa augstākā Valdnieka īpašībām. Ar Dieva un Viņa Dēla mīlestībā kvēlojošām sirdīm tie aicināja pagānus uzlūkot bezgalīgo, cilvēces labā pienesto upuri. Viņi saprata: ja tikai tie, kas ilgi taustījušies pagānisma tumsā, varētu ieraudzīt no Golgātas krusta plūstošo gaismu, [249] tad tiktu "vilkti" pie Pestītāja. Jēzus taču bija apsollījis: "Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis." (Jāņa 12:32)

Evaņģēlija darbinieki Korintā apzinājās briesmas, kas draudēja dvēselēm, kuru labā tie pūlējās, tāpēc patiesību par Jēzu atklāja ar lielu atbildības sajūtu. Viņu vēsts bija skaidra, vienkārša un noteikta – dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi. Tie par Evaņģēliju liecināja ne tikai vārdoš, bet arī ikdienas dzīvē. Ar viņiem sadarbojās eņģeļi, un Dieva žēlastība un spēks izpaudās, atgriežoties daudziem cilvēkiem. "Bet Krisps, sinagogas priekšnieks, ticēja tam Kungam ar visu savu namu; un daudz korintiešu, viņu dzirdēdami, ticēja un tika kristīti."

Līdz ar to pieauga naidis, ar kādu jūdi vienmēr bija uzlūkojuši apustuļus. Krispa atgriešanās un kristība šajos stūrgalvīgajos pretiniekos izsauca tikai vēl lielāku niknumu un nevis pārliecību. Tie nespēja atrast pierādījumus, lai atspēkotu Pāvila sludināšanu, tāpēc ķērās pie krāpšanas un ļaunprātīgiem uzbrukumiem. Tie zaimoja Evaņģēliju un Jēzus Vārdu. Iedegoties aklās dusmās, tiem neviens izteiciens vairs nelikās pārāk ass, neviens nodoms pārāk zemisks, lai to nelietotu. Tie nespēja noliegt, ka Kristus bija darījis brīnumus, bet apgalvoja, ka Viņš tos ir veicis sātana spēkā, un nekaunīgi pastāvēja uz to, ka brīnišķīgie Pāvila darbi arī norisinājušies tā paša gara iespaidā.

Kaut gan Pāvilam Korintā bija zināmi panākumi, [250] tomēr no redzētā un dzirdētā ļaunuma šajā samaitātajā pilsētā tas gandrīz vai zaudēja drosmi. Pie pagāniem sastaptā netikumība un no jūdiem saņemtie nicinājumi viņā izraisīja lielas dvēseles mokas. Radās šaubas, vai no tāda materiāla vispār ir iespējams uzcelt draudzi.

Apustulim plānojot atstāt pilsētu, lai dotos uz apsološāku darba lauku, un nopietni cenšoties izprast savu pienākumu, tam atklāsmē parādījās Kungs un sacīja: "Nebīsties, bet runā un neciet klusu. Jo Es esmu ar tevi! Neviens necelsies pret tevi, lai darītu tev ļaunu, jo Man ir daudz ļaužu šinī pilsētā." Pāvils to saprata kā pavēli palikt Korintā un kā garantiju, ka Kungs svētīs izsēto sēklu. Tā stiprināts un iedrošināts, viņš turpināja dedzīgi un nenogurstoši darboties.

Apustuļa pūles neierobežojās tikai ar publisku sludināšanu, jo daudzus tādā veidā nekad nevarētu aizsniegt. Vairāk laika viņš pavadīja, ejot no mājas uz māju, izmantojot ģimenes loka tuvās attiecības. Viņš apmeklēja slimos un noskumušos, mīrināja apbēdinātos un stiprināja nospiestos, un visā, ko vien tas sacīja vai darīja, vienmēr pagodināja Jēzus Vārdu. Tā viņš darbojās "nespēkā, bailēs

un lielā nedrošībā". (1. Kor. 2:3) Apustulis ļoti baidījās, lai tikai viņa mācība atstātu vairāk dievišķīgu nekā cilvēcīgu iespaidu.

Par to viņš pats vēlāk rakstīja: "Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā. [251] To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzinuši, tad tie nebūtu krustā situāti godības Kungu. Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. – Mums Dievs to ir atklājis ar savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus. Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars.

Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis. To mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieddami." (1. Kor. 2:6-13)

Pāvils atzina, ka viņa derīgums nav viņā pašā, bet Svētā Gara klātbūtnē, kura laipnais žēlojošais iespāids pildīja sirdi, pakļaujot katru viņa domu Kristum. Par sevi viņš teica: "Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā." (2. Kor. 4:10) Kristus bija apustuļa mācības galvenā persona tik lielā mērā, ka Viņš varēja paziņot: "Es vairs nedzīvoju, bet mani dzīvo Kristus." (Gal. 2:20) Viņš pats bija apslēpts, bet Kristus bija atklāts un pagodināts.

Pāvils bija daiļrunīgs. [252] Pirms atgriešanās viņš bieži bija centies klausītājus iespaidot ar savu oratora mākslu, bet tagad to visu atmeta. Viņš vairs nelietoja dzejiskus aprakstus un neparastus tēlojumus, kas patiktu jūtām un ierosinātu fantāziju, bet paliktu sveši ikdienas dzīvei; tagad viņš centās dzīvībai svarīgos jautājumus izteikt vienkāršos, skaidros, visiem saprotamos vārdos. Neparastā veidā ar fantāzijas palīdzību pasniegtās patiesības var izraisīt sajūsmu, bet tās nedod dvēselei nepieciešamo barību, kas ticīgo stiprinātu un sagatavotu dzīves cīņām. Cīņās dvēseles vajadzības ikdienas grūtībās jāapmierina ar pārliecinošām praktiskām pamācībām kristietības pamatprincipos.

Pāvila pūles Korintā nebija bez panākumiem. Daudzi atteicās no elku pielūgšanas, lai kalpotu dzīvajam Dievam, un zem Kristus karoga tika sapulcināta liela draudze. Tika izglābti daži no visdziļāk pagrimušajiem pagāniem, kas kļuva par Dieva žēlastības un Kristus šķīstījošo asiņu spēka pieminekļiem.

Pieaugošie panākumi, ko Pāvils guva, sludinot Kristu, neticīgos jūdus ierosināja vēl noteiktākai pretestībai. Viņi kopā sarunājās un "visi kā viens sacēlās pret Pāvilu un veda to tiesas priekšā" pie Galliona, kas toreiz bija prokonsuls Ahajā. Tie sagaidīja, ka valdības ierēdņi, tāpat kā agrāk, nostāsies viņu pusē, tāpēc skaļi un nikni apsūdzēja apustuli, sacīdami: "Sis pavedina ļaudis pret bauslību kalpot Dievam."

[253] Jūdu reliģija atradās Romas varas aizsardzībā, un Pāvila apsūdzētāji domāja, ja tiem izdotos apvainot apustuli par viņu reliģisko likumu pārkāpšanu, tad varbūt to nodotu tiem izmeklēšanai un tiesāšanai. Tā tie cerēja panākt viņa nāvi. Bet Gallions bija taisnīgs un godīgs vīrs, kurš neļāvās piekrāpties no greisirdīgo jūdu intrigām. Viņam šo ļaužu svētulība un paštaisnība jau bija kļuvusi pretīga, tādēļ tas izvirzīto apsūdzību negribēja ievērot. Kad Pāvils gatavojās runāt, lai sevi aizstāvētu, Gallions teica, ka tas nemaz nav vajadzīgs. Tad, vērsdamies pie nīknajiem apsūdzētājiem, viņš sacīja: "Jūdi, ja tas būtu kāds netaisns vai ļaunprātīgs darbs, tad es jūs uzklāstītu, kā pienākas, bet, ja jautājumi attiecas uz jūsu mācību, personām un bauslību, tad lūkojiet jūs paši; es negribu šinīs lietās būt tiesātājs." Un viņš tos dzina prom no soģa krēsla."

Kā jūdi, tā grieķi bija ļoti gaidījuši Galliona lēmumu; un tas, ka viņš šo lietu nekavējoties atraidīja kā sabiedriskai dzīvei pārāk mazsvarīgu, apmulsušajiem un dusmīgajiem jūdiem bija kā signāls atkāpties, bet prokonsula noteiktā rīcība atvēra acis trokšņainajam pūlim, kas tos atbalstīja. Pirmo reizi Pāvila darbības laikā Eiropā pūlis nostājās viņa pusē. Prokonsula acu priekšā un viņam neļējaucoties, šie ļaudis nikni uzmācās vienam no apustuļa galvenajiem apsūdzētājiem. "Pūlis satvēra sinagogas priekšnieku Sostenu un to pēra soģa krēsla priekšā; un Gallions par to nelikās ne zinis." Līdz ar to kristietība guva spožu uzvaru.

"Bet Pāvils palika tur vēl kādu laiku." [254] Ja apustulis jau tajā brīdī būtu bijis spiests atstāt Korintu, tad Jēzus ticībā atgriezto stāvoklis kļūtu visai bīstams. Jūdi noteikti censtos izmantot iegūtās priekšrocības, pat līdz kristietības pilnīgai izskaušanai šajā apgabalā.

25. VĒSTULES TESALONIKĪEŠIEM

[255] Sīlas un Timoteja atnākšana no Maķedonijas, Pāvils uzturoties Korintā, apustuļi ļoti iepriecināja. Tie atnesa labas ziņas par ticību un mīlestību starp tiem, kas patiesību bija pieņēmuši Evaņģēlija vēstneša pirmajā Tesalonikas apmeklējuma laikā. Viņa sirds plūda pāri maigā līdzjūtībā pret ticīgajiem, kas grūtībās un pārbaudījumos bija palikuši Dievam uzticīgi. Pāvils ilgojās tos personīgi apmeklēt, bet, tā kā tas nebija iespējams, tad rakstīja vēstuli.

Šajā Tesalonikas draudzei adresētajā rakstiskajā vēstījumā apustulis izsaka pateicību Dievam par iepriecinošajām ziņām attiecībā uz viņu pieaugšanu ticībā. "Brāļi," viņš raksta, "dzirdēdami par jūsu ticību, caur jums esam guvuši iepriecu visās savās vajadzībās un bēdās; jo kad jūs stipri stāvat savā Kungā, tad mēs dzīvojam. Ar kādiem pateicības vārdiem mēs gan varam Dievam atmaksāt par visu to prieku, ko izjūtam mūsu Dieva priekšā par jums, dienu un nakti no visas sirds. Viņu lūgdami, lai mums būtu lemts redzēt jūs vaigā un stiprināt jūs ticībā, ja tas vēl vajadzīgs." (1. Tes. 3:7-10) [256]

"Mēs vienmēr pateicamies par jums visiem Dievam, kad pieminam jūs savās lūgšanās, jo pastāvīgi atceramies Dieva, mūsu Tēva, priekšā jūsu ticības darbu, pašizliedzīgo mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu." (1. Tes. 1:2,3)

Daudzi Tesalonikas ticīgie bija "atgriezušies no elkiem (..), lai kalpotu dzīvajam un patiesajam Dievam". (1. Tes. 1:9) Viņi bija "uzņēmuši sludināto Vārdu Svētā Gara priekā, panesdami daudz spaidu". (1. Tes. 1:6) Apustulis apliecināja, ka, uzticīgi sekojot Kungam, viņi ir kļuvuši "par priekšzīmi visiem ticīgajiem Maķedonijā un Ahajā", (1. Tes. 1:7) un šī uzslava nebija nepelnīta, tāpēc ka Pāvils varēja droši turpināt: "Jo no jums tā Kunga Vārds atskanējis tālāk ne vien Maķedonijā un Ahajā, nē, visās vietās kļuvusi zināma jūsu ticība Dievam, tā ka mums nekas vairs nav jāstāsta". (1. Tes. 1:8)

Tesalonikas ticīgie bija patiesi misionāri. Viņi sirdī dega par savu Pestītāju, kas tos bija atbrīvojis no "nākamās dusmības". (1. Tes. 1:10) Saņemot Kristus žēlastību, to dzīvē bija notikusi brīnišķīga pārmaiņa, un viņu pausto Kunga Vārdu pavadīja spēks. Pasludinātās patiesības mantoja sirdis, un ticīgo skaitam pievienojās jaunas dvēseles.

Šajā pirmajā vēstulē apustulis paskaidroja savu darbības veidu, strādājot pie tesalonikiešiem. Viņš apliecinā, ka nav centies mantot piekritējus ar viltu un krāpšanu. "Bet mēs runājam tāpēc, ka Dievs mūs atradis par cienīgiem, uzticēdams mums Evaņģēliju, un cenšamies izpatikt nevis cilvēkiem, bet Dievam, kas pārbauda mūsu sirdis. Jūs zināt, mēs nekad neesam uzstājušies ar glaimiem vai mantkāriņos nolūkos, Dievs ir mūsu liecinieks, nedz arī sagaidīdami godu no cilvēkiem, ne no jums, ne no citiem. Lai gan mums kā Kristus apustuļiem būtu bijis iespējams sev prasīt sevišķu cieņu, bet mēs jūsu starpā esam bijuši saudzīgi kā māte, kas lolo savus bērnus. [257] Tādas ir bijušas mūsu jūtas pret jums; mēs ar jums gribējām dalīties ne vien Dieva Evaņģēlijā, bet arī savā dvēselē, jo tik mīļi jūs mums bijāt kļuvuši." (1. Tes. 2:4-8)

"Jūs un Dievs esat mani liecinieki, ar kādu bijību un nevainojamu taisnību mēs pret jums izturējāmies, kad bijāt ticīgi kļuvuši. Mēs ikvienu no jums – jums tas ir zināms – kā tēvs savus bērnus uzmodinājām, pamācījām un pārliecinājām dzīvot tā, lai jūs būtu sava Dieva cienīgi, kas jūs aicina savā valstībā un godībā.

Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva Vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar savu spēku jūsos, kas ticat." (1. Tes. 2:10-13) "Jo kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā. Viņa atnākšanas dienā, ja arī ne jūs? Tiešām, jūs esat mūsu gods un prieks!" (19., 20.p.)

Savā pirmajā vēstulē Tesalonikas ticīgajiem Pāvils cenšas viņus pamācīt par mirušo patieso stāvokli. Viņš par nāvi runā kā par [258] miegu, kā par laiku, kas tiek pavadīts bez apziņas: "Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu. (..) Pats Kungs nāks no Debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar to Kungu vienmēr." (1. Tes. 4:13,14,16,17)

Tesalonikieši bija sirsnīgi pieķērušies domai, ka Kristus nāks, lai pārvērstu dzīvos ticīgos un tos ņemtu pie sevis. Tie rūpīgi sargāja savu draugu dzīvību, lai viņi nemirtu un nezaudētu laimi, ko visi kopā

cerēja saņemt, Kungam nākot. Bet viņu mīļie viens pēc otra tika no tiem atņemti; ar sāpēm tie pēdējo reizi noraudzījās aizgājēju sejās, tik tikko uzdrīkstēdamies cerēt sastapt viņus nākamajā dzīvē.

Atverot un lasot Pāvila vēstuli, draudze saņēma lielu prieku un mierinājumu vārdos, kas atklāja mirušo patieso stāvokli. Apustulis skaidroja, ka, Kristum nākot, dzīvi palikušie nesatiksies ar Kungu pirms tiem, kas Jēzū aizmiguši, jo virsēnģeļa balss un Dieva bazūne sasniegs aizmigušos, un Kristū mirušie piecelsies, pirms dzīvajiem būs sniegta nemirstība. "Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim tam Kungam. Tā mēs būsīm kopā ar to Kungu vienmēr. Īeprieciniet cits citu ar šiem vārdiem!"

[259] Mēs tikko spējam novērtēt to cerību un prieku, ko šis apgalvojums deva jaunajai Tesalonikas draudzei. Viņi tam ticēja un glabāja šo viņu evaņģelizācijas tēva sūtīto vēstuli, un sirdis plūda pāri mīlestībā arī uz viņu. Par šīm lietām apustulis jau agrāk bija tiem stāstījis, bet toreiz viņu prāts vēl tikai centās aptvert jaunās un šķietami savādās doktrīnas, un nav brīnums, ka daža jautājuma izpratne tiem nebija tik spilgti iespiedusies atmiņā. Bet viņi alka pēc patiesības, un Pāvila vēstule tagad sniedza jaunu cerību un spēku, veidojot stiprāku ticību un dziļāku pieķeršanos Tam, kas, ejot nāvē, darīja pieejamu dzīvību un nemirstību.

Tagad tie priecājās apziņā, ka viņu ticīgie draugi tiks piecelti no kapa, lai dzīvotu mūžīgi Dieva valstībā. Tumsa, kas it kā apņēma mirušo dusas vietas, bija izklīdināta. Kristīgo ticību pavadīja neparasti gaiša cerība, un Kristus dzīvē, nāvē un uzvarā pār kapu tie saskatīja jaunu godību.

Pāvils rakstīja: "Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu." Daudzi šo vārdu nozīmi iztulko, it kā Kristus ar aizmigušajiem nāks no Debesīm, bet Pāvils gribēja teikt, ka tieši tā, kā Kristus tika piecelts no mirušiem, Dievs arī nāvē aizmigušos svētos izaicinās no viņu atdusas vietām un ņems sev līdzī uz Debesīm. Ak, cik dārgs mierinājums! Kāda krāšņa cerība! Ne tikai Tesalonikas draudzei, bet visiem kristiešiem, kur tie arī neatrastos.

Darbodamies Tesalonikā, Pāvils jau tik pilnīgi bija sniedzis paskaidrojumus par laika zīmēm, rādīdams, kam jānotiek pirms Cilvēka Dēla parādīšanās debesu padebešos, [260] ka neuzskatīja par nepieciešamu par to vēl sīkāk rakstīt. Tomēr viņš zīmīgi atsauca uz kādreiz iepriekš teikto: "Bet par laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta; jo jūs paši ļabi zināt, ka tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī. Kad sacīs: nu ir miers un drošība, – tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt." (1. Tes. 5:1-3)

Šodien daudzi aizver acis pret pierādījumiem, ko Kristus deva, brīdinot ļaudis par savu atnākšanu. Tie cenšas apklusināt visas drūmās nojautas, kamēr tajā pašā laikā dievišķie paredzējumi strauji piepildās un pasaule steidzas uz to brīdi, kad Cilvēka Dēls parādīsies debesu padebešos. Pāvils māca, ka būt vienaldzīgam pret zīmēm, kurām jāpiepildās pirms Kristus otrās atnākšanas, patiesībā ir grēks. Šajā ziņā nolaidīgos viņš nosauc par tumsas un nakts bērniem, bet vērīgos un modros iedrošina ar vārdiem: "Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis; jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsīm nomodā un skaidrā prātā." (1. Tes. 5:4-6)

Apustuļa pamācības šajā jautājumā sevišķi svarīgas ir draudzei mūsu dienās. Uz tiem, kas dzīvo tik tuvu šim krāšņajam notikumam, Pāvila vārdiem vajadzētu atstāt vislielāko iespaidu: "Bet mēs, kas piederam dienai, būsīm skaidrā prātā! Tērpsimies ticības un mīlestības bruņās un uzliksīm pestīšanas cerības bruņu cepuri! [261] Jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas par mums ir miris, lai mēs kopā ar Viņu dzīvotu, vienalga, vai esam nomodā vai aizmiguši." (1. Tes. 5:8-10)

Modrs kristietis ir darbīgs kristietis, kas dedzīgi cenšas darīt visu, kas viņa spēkos, lai izplatītu Evaņģēliju. Pieaugot mīlestībai pret Pestītāju, pieaugs arī mīlestība pret citiem cilvēkiem. Tāpat kā Meistaram, arī viņam būs grūti pārbaudījumi, bet tas neļaus bēdām sabojāt garastāvokli vai iznīcināt sirds mieru. Viņš zina, ka izturētie pārbaudījumi to pārveido un attīra, vadot ciešākā savienībā ar Pestītāju. Kristus ciešanu līdzdalībnieki būs arī Viņa miera dalībnieki un beidzot Viņa godības līdzdalībnieki.

"Mēs lūdzam jūs, brāļi," Pāvils turpina savu vēstuli tesalonīķiešiem, "atzīstiet tos, kas jūsu labā strādā, kas ir jūsu priekšnieki tā Kunga draudzē un kas jūs pamāca. Turiet viņus mīļus un augstā cieņā viņu darba dēļ! Savā starpā turiet mieru!" (1. Tes. 5:12,13)

Tesalonikas ticīgos ļoti apgrūtināja cilvēki, kas nāca ar fanātiskām idejām

un mācībām. Daži bija "izlaidīgi, nestrādādami nekādu darbu, bet tikai izlikdamies". (2. Tes. 3:11) Draudze bija pareizi organizēta, jo tika iecelti gan sludinātāji, gan diakoni, bet atradās daži ietiepīgi un impulsīvi vīri, kas vadītājiem atteicās pakļauties. Viņi pieprasīja ne tikai personīga sprieduma tiesības, bet savus uzskatus vēlējās publiski uzspiest visai draudzei. [262] Visu to vērā ņemot, Pāvils aicināja tesalonīkiešus respektēt un cienīt tos, kas bija ievēlēti, lai draudzē ieņemtu vadošas vietas.

Rūpēdamies, lai Tesalonikas ticīgie staigātu pareizi Kunga priekšā, apustulis lūdza viņus ikdienas dzīvē parādīt praktisku dievbijību. "Beidzot, brāļi, mēs lūdzam un pamācām Kungā Jēzū: topiet aizvien pilnīgāki, sekodami tām mācībām, ko no mums esat saņēmuši, proti, kā jādzīvo, lai Dievam patiktu, – un jūs jau arī tā dzīvojat. Jūs zināt, kādus aizrādījumus mēs jums esam devuši Kunga Jēzus uzdevumā. Jo tāda ir Dieva griba – lai jūsu dzīve būtu svēta. Atturieties no netiklības! (..) Jo Dievs mūs nav aicinājis nešķīstībai, bet svēttapsanai." (1. Tes. 4:1-3,7)

Apustulis sajuta, ka viņš ir lielā mērā atbildīgs par to cilvēku garīgo labklājību, kas atgriežas viņa pūļu rezultātā, tāpēc ļoti vēlējās, lai tie pieaugtu vienīgi patiesā Dieva un Viņa sūtītā Jēzus Kristus atziņā. Savā kalpošanas darbā tas bieži mēdza sastapties ar nelielām ļaužu grupām, kas mīlēja Jēzu, un zemojās ar tiem kopā lūgšanās, lai Dievs pamācītu, kā ar Viņu uzturēt dzīvu savienību. Tie kopīgi apspriedās par labākām metodēm, kā pasniegt citiem Evaņģēliju, un, kad bija no viņiem šķirts, tas bieži lūdza Dievu, lai Viņš tos pasargā no ļauna un palīdz būt nopietniem un darbīgiem misionāriem.

Viens no pārliecinošākajiem patiesas atgriešanās pierādījumiem ir mīlestība pret Dievu un citiem cilvēkiem. Tiem, kas pieņem Jēzu par savu Pestītāju, ir dziļa, patiesa mīlestība pret pārējiem dārgās ticības biedriem. Tā tas bija pie Tesalonikas kristiešiem. [263] "Par brāļu mīlestību man nav vajadzīgs jums rakstīt, jo pats Dievs jūs mācījis turēt savā starpā mīlestību. Un to jūs arī darāt ar visiem brāļiem pa visu Maķedoniju. Bet mēs jums, brāļi, liekam pie sirds: topiet šai ziņā vēl pilnīgāki. Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām, kā mēs jums to esam piekodinājuši, lai jūsu dzīve būtu nevainojama arī pret tiem, kas ir ārpusē, un jums ne pie viena nebūtu jāgriežas savās vajadzībās." (1. Tes. 4:9-12)

"Un jūs lai tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, tāpat kā mēs jūs mīlam, un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva, priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus atnāks ar visiem saviem svētajiem." (1. Tes. 3:12,13)

"Mēs jums liekam pie sirds, brāļi, pamāciet nekārtīgos, iedrošīniet bailīgos, palīdziet vājajiem, esiet pacietīgi pret visiem! Pielūkojiet, lai neviens nevienam neatmaksā ļaunu ar ļaunu, bet aizvien dzenieties pēc tā, kas labs, gan paši savā starpā, gan pret citiem. Esiet priecīgi vienmēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums." (1. Tes. 5:14-18)

Apustulis brīdina tesalonīkiešus nenicināt praviešu dāvanu. Ar vārdiem: "Neapslāpējiet Garu, neniciniet pravietošanu; pārbaudiet visu; kas labs, to paturiet", viņš aicina rūpīgi visu apsvērt, lai atšķirtu patieso no nepatiesā. Viņš pamudina: "Atraujieties no visa, kas ļauns," un vēstuli beidz ar lūgšanu, lai "pats miera Dievs jūs svētīcaurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai. Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs." (1. Tes. 5:19-24) [264]

Pamācības par Kristus otro atnākšanu, kuras Pāvils uzrakstīja savā pirmajā vēstulē tesalonīkiešiem, bija pilnīgā saskaņā ar viņa iepriekšējo mācību, tomēr daži vietējie brāļi viņa vārdus uztvēra nepareizi. Tie saprata, it kā viņš būtu izteicis cerību, ka pats piedzīvos Pestītāja atnākšanu. Tas radīja sajūsmas un uztraukuma pieaugumu. Tie, kas agrāk nebija ievērojuši savas atbildības un pienākumus, tagad kļuva daudz neatlaidīgāki, uzspiežot maldīgos uzskatus citiem.

Otrajā vēstulē Pāvils cenšas izlabot šīs mācības nepareizo uztveri un izskaidrot tiem savu patieso viedokli. Apustulis atkal izsaka pārliecību par viņu godīgumu un pateicību par pastāvīgo stipro ticību, un ka viņu mīlestība vienam pret otru un Meistaru kļūst aizvien pilnīgāka. Viņš tiem stāsta, ka citās draudzēs tos ieteicis kā pacietīgas, izturīgas ticības piemēru, kas varonīgi panes vajāšanas un smagus pārbaudījumus, un rakstot virza to domas uz Kristus otrās atnākšanas laiku, kad Dieva ļaudis būs brīvi no visām rūpēm un grūtībām.

"Tā kā mēs paši," viņš raksta, "lepojamies ar jums citās Dieva draudzēs, vērā ņemot jūsu izturību un ticību visās jūsu vajāšanās un spaidos, kas jums jāpanes. (..) jums, kam jācieš, ar atpestīšanu, kopā

ar mums, kad Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar savas varenības eņģeļiem uguns liesmās un turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst un kas neklausa mūsu Kunga Jēzus Eņģeļiem. Tie kā sodu saņems mūžīgu pazušanu no tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka (...). Tamdēļ arī mēs vienmēr [265] lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs darītu sava aicinājuma cienīgus un līdz galam piepildītu jūsu sirsnīgo ceļojumu pēc laba un ticības darbu spēkā, lai tā jūsos tiktu pagodināts mūsu Kunga Jēzus Vārds un jūs Viņā, pēc mūsu Dieva un Kunga Jēzus Kristus žēlastības." (2. Tes. 1:4,7-9,11-12)

Bet pirms Kristus otrās atnākšanas vēl reliģiskajā pasaulē jāpiepildās svarīgiem notikumiem, kas paredzēti pravietojumos. Apustulis paskaidroja: "Nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm, it kā tā Kunga diena būtu klāt. Vai tas būtu gara iedvesmojums, runāts vārds vai it kā manā vārdā rakstīta vēstule, lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu." (2. Tes. 2:2-4)

Pāvila vārdus nedrīkstēja iztulkot nepareizi. Nedrīkstēja mācīt, ka viņš, vadoties no īpašas atklāsmes, būtu tesalonīķiešus brīdinājis par tūlītēju Kristus atgriešanos. Tāds viedoklis ticībā radītu sajukumu, jo vilšanās bieži noved pie neticības. Tādēļ apustulis brīdināja brāļus, lai šādas vēstis nepieņemtu it kā no viņa nākušas, un turpināja uzsvērt patiesību, ka vēl ir jācēlas pāvesta varai un jāsāk cīņa pret Dieva ļaudīm, kā to tik skaidri aprakstījis pravietis Daniēls. [266] Pirms šī vara nebūs izvedusi savu nāvējošo un zaimojošo darbu, draudzei veltīgi gaidīt Kunga atnākšanu. "Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams?" jautāja Pāvils.

Briesmīgi bija patiesajai draudzei priekšā stāvošie pārbaudījumi. "Netaisnības noslēpums" jau sāka darboties tajā laikā, kad apustulis par to vēl tikai rakstīja. Ar notikumiem nākotnē pilnībā atklāsies "sātana darbs, kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi". (2. Tes. 2:9,10)

Sevišķi svinīgs ir apustuļa paziņojums par tiem, kas atsakās pieņemt "patiesības mīlestību". Tiem, kas tieši noraida sludināto vēsti, "Dievs tagad sūta maldus, ka tie sāk ticēt meliem, tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīļējuši netaisnību." (2. Tes. 2:11,12) Cilvēki nevar nesodīti atmet brīdinājumus, ko Dievs tiem sniedz savā žēlastībā. Visiem, kas turpina novērsties, Dievs atņem savu Garu, atstādams tos pašu iemīļotajos maldos.

Tā Pāvils galvenajos vilcienos aprakstīja šīs Jaunās varas postošo darbu, kam jāturpinās cauri tumsas un vajāšanu gadsimtiem pirms Kristus otrās atnākšanas. [267] Tesalonīķu ticīgie bija cerējuši uz drīzu atsvabināšanu, bet tagad tika pamācīti drošsirdīgi un Dievu bīstoties uzņemties priekšā stāvošo darbu. Apustulis tos skubināja neizturēties nevērīgi pret pienākumiem un nenodoties laiskai gaidīšanai. Ņemot vērā viņu karstās ilgas pēc tūlītējas atbrīvošanas, pašreizējās ikdienas dzīves gaitas un grūtības, ar kādām būs jāstāpjas, tiem varēja likties divkārt atbaidošas, tādēļ viņš tos paskubina būt neatlaidīgiem ticībā.

"Tad nu, brāļi, stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies gan no mūsu runām, gan no mūsu vēstules. Bet Viņš pats, mūsu Kungs Jēzus Kristus, un Dievs, mūsu Tēvs, kas mūs ir mīlējis un savā žēlastībā mums devis mūžīgo ieprieku un labu cerību, lai iepriecina jūsu sirdis un lai dara jūs stiprus ikvienā labā darbā un vārdā." (2. Tes. 2:15-17) "Tas Kungs ir uzticams. Viņš jūs darīs stiprus un pasargās no ļauna. Mēs pašaujamies uz jums, ticēdami tam Kungam, ka jūs darāt un darīsiet, ko mēs noteicām. Bet pats Kungs lai vērs jūsu sirdis uz Dieva mīlestību un Kristus pacietību." (2. Tes. 3:3-5)

Dievs ticīgiem bija devis noteiktu darbu. Uzticīgi pieķeroties patiesībai, tiem vispirms vajadzēja sniegt citiem to gaismu, ko paši bija saņēmuši. Apustulis lūdza viņus nepagurt, labu darot, un norādīja pats uz savu piemēru laicīgās lietās, tajā pašā laikā ar nenogurstošu dedzību strādājot Kristus darbā. Viņš norādīja tos, kas bija nodevušies kūtrībai un bezmērķīgiem uzbudinājumiem, aicinot, "(...) lai tie klusā garā strādā un ēd savu maizi". Viņš arī piekodināja draudzei izslēgt no kopējās sadraudzības ikvienu, kas turpinātu neievērot Dieva kalpa dotās pamācības, tomēr piebilstot: "Tikai neizturieties pret to kā pret ienaidnieku, bet pamāciet to kā brāļi". (2. Tes. 3:15)

[268] Arī šo vēstuli Pāvils beidza ar lūgšanu, lai dzīves rūpēs un pārbaudījumos Dieva miers un Kunga Jēzus Kristus žēlastība būtu viņu mierinājums un atbalsts.

26. APOLLS KORINTĀ

(Ap. d. 18:18-28)

[269] Pēc aiziešanas no Korintas Pāvila nākamais darba lauks bija Efeza. Apustulis jau atradās ceļā uz Jeruzālemi, lai tur sagaidītu svētkus, tāpēc uzturēšanās Efezā varēja ilgt tikai īsu laiku. Tur viņš sinagogā sarunājās ar jūdiem, un uz tiem atstātais iespaids bija tik labvēlīgs, ka tie lūdza viņu palikt. Bet nodoms apmeklēt Jeruzālemi neļāva kavēties, tomēr viņš apsolīja atgriezties, "ja Dievs gribēs". Uz Efezu viņu bija pavadījuši Akvila un Priskilla, un tie tagad tur palika, lai turpinātu Pāvila iesākto darbu.

Ap to laiku "Efezā nonāca kāds jūds, vārdā Apolls, dzimis aleksandrietis, izglītots vīrs, labs rakstu pazinējs". Tas bija dzirdējis Jāņa Kristītāja sludināšanu, pieņēmis grēku atgriešanās kristību un darbojās kā dzīvs liecinieks, ka pravieša pūles nav bijušas veltīgas. Svētie Raksti par Apollu liecina, ka "tas bija mācīts tā Kunga ceļā un, degdams garā, runāja un rūpīgi mācīja par Jēzu, kaut gan pazina tikai Jāņa kristību". [270]

Uzturēdamies Efezā, "viņš sāka sludināt sinagogā". Starp klausītājiem ieradās arī Akvila un Priskilla, kas, nojauzdami, ka viņš vēl nav saņēmis visu Evaņģēlija gaismu, to "aicināja pie sevis un viņam vēl skaidrāk izstāstīja Dieva ceļu". No šīm pārrunām tas ieguva daudz pilnīgāku Svēto Rakstu izpratni un kļuva par vienu no spējīgākajiem kristīgās ticības aizstāvjiem.

Apolls ļoti vēlējās doties uz Ahaju, un Efezas "brāļi mācekļiem rakstīja un lūdza, lai viņu uzņem" kā skolotāju, kas darbojas pilnīgā saskaņā ar Kristus draudzi. Viņš aizgāja uz Korintu, kur, gan publiski sludinādams, gan ejot no mājas uz māju, "dedzīgi pārliecināja jūdus, ļaužu priekšā no Rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Kristus". Pāvils patiesības sēklu bija iesējis; Apolls tagad tai piegādāja vajadzīgo veldzi, bet viņa sekmes Evaņģēlija sludināšanas darbā pamudināja dažus ticīgos tā darbu vērtēt augstāk par Pāvila pūlēm. Šī cilvēku savstarpējā salīdzināšana izraisīja draudzē partiju garu, kas lielā mērā draudēja aizkavēt Evaņģēlija izplatīšanos.

Pusotra gada laikā, kamēr Pāvils uzturējās Korintā, viņš Evaņģēliju ar nolūku bija pasniedzis lielā vienkāršībā, jo nebija pie korintiešiem nācis "ar augstu valodu vai gudrību", bet ar bailēm un drebešanu, un "Gara un spēka izpausmē" bija pasludinājis "Dieva liecību", lai viņu "ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā". (1. Kor. 2:1,4,5)

[271] Nepieciešamības spiests, Pāvils savu mācīšanas veidu bija piemērojis draudzes stāvoklim. "Ar jums, brāļi, es nevarēju runāt kā ar garīgiem," viņš vēlāk paskaidroja, "bet kā ar miesīgiem cilvēkiem, kā ar bērniem Kristū. Es jums devu pienu un ne smagu barību. To jūs nevarējāt panest, un arī vēl tagad nevarat." (1. Kor. 3:1,2) Daudzi Korintas ticīgie bija kūtri apgūt tās mācības, kuras viņš centās tiem pasniegt. Viņu garīgā pieaugšana nebija proporcionāla pastāvošajām priekšrocībām un izdevībām. Tad, kad tiem jau vajadzēja justies drošiem kristīgajos piedzīvojumos un spējīgiem aptvert un praktiski pielietot dziļākās Dieva Vārda patiesības, tie vēl atradās tur, kur kādreiz mācekļi, kad Kristus tiem teica: "Man vēl daudz jums jāsaka, bet tagad jūs to nevarat panest." (Jāņa 16:12, pēc Glikas tulk.) Skaudība, jaunas aizdomas un apsūdzības bija aizslēgušas daudzu Korintas ticīgo sirdis pilnīgai Dieva Gara darbībai, kas "izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus". (1. Kor. 2:10) Lai cik gudri tie jutās laicīgā ziņā, tomēr Kristus darba izpratnē vēl palika kā bērni.

Pāvilam bija pienākums pamācīt atgrieztos korintiešus kristīgās ticības pamatprincipos, sākot no pašiem pamatiem. Viņš bija spiests rēķināties ar to neizpratni par dievišķā spēka iedarbību uz sirdi. Tajā laikā viņi vēl nespēja aptvert pestīšanas noslēpumu, jo "miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams". (1. Kor. 2:14) [272] Tāpēc apustulis centās sēt sēklu, ko citiem vajadzēja laistīt. Viņa sekotājiem darbu pienācās turpināt no tās vietas, kur viņš to bija atstājis, sniedzot garīgu gaismu un atziņu tā, kā draudze to bija spējīga panest.

Sākot darbību Korintā, Pāvils saprata, ka lielās patiesības, ko viņš vēlējās mācīt, ir jāpasniedz ļoti rūpīgi. Viņš apzinājās, ka starp klausītājiem varētu būt tādi, kas lepni paļaujas uz cilvēciskām teorijām un pārstāv nepareizu Dieva pielūgšanas kārtību, kuri taustās kā akli, cerēdami atrast dabas grāmatā teorijas, kas runātu pretī Rakstos atklātajai realitātei par garīgo un neiznīcīgo dzīvi. Tāpat viņš zināja, ka kritiķi centīsies apstrīdēt atklāsmē sniegtā Vārda kristīgo izskaidrojumu un ka skeptiķi Kristus Evaņģēliju uzņems ar izsmieklu un nievām.

Pūloties vadīt dvēseles pie krusta pakājes, Pāvils neuzdrošinājās atklāti norāt izvirtušos vai arī pateikt, cik viņu grēks ir riebīgs svētā Dieva acīs. Viņš labāk tiem norādīja uz patieso dzīves mērķi un centās nostiprināt viņu prātā dievišķā Skolotāja mācības, kas, ja tās pieņemtu, paceltu tos no pasaulīguma un grēka pie skaidrības un taisnības. Apustulis sevišķi uzsvēra praktisko dievbijību un svētumu, kas jāsasniedz ikvienam, lai tas tiktu atzīts par cienīgu ieņemt vietu Dieva valstībā. Viņš

ilgojās redzēt, kā Kristus Evaņģēlija gaisma izlaužas cauri klausītāju prāta tumsai, tā ka tie paši ierauga, cik viņu amorālie ieradumi ir riebīgi Dieva skatījumā. [273] Tādēļ tas mācīdams galvenokārt uzsvēra Kristu un Viņa krusta nāvi. Pāvils centās tiem atklāt, ka viņu visnopietnākajām interesēm un vislielākajam priekam jāsaistās ar brīnišķīgo atpestīšanas patiesību, nožēlojot Dieva priekšā savus grēkus un ticot Kungam Jēzum Kristum.

Filozofs novēršas no pestīšanas gaismas, jo tā apkauno viņa pārdrošās teorijas; pasauli mīlošs cilvēks to atsakās pieņemt, jo tā viņu šķir no lietām, ko tas dievina. Pāvils zināja, ka iemīlēt Kristu un ar ticības acīm uzlūkot Viņa krustu cilvēki varēs tikai tad, ja tie vispirms būs iepazinušies ar Pestītāja raksturu. Studijām, kas kā zinātne un pateicības dziesma turpināsies visā mūžībā, jāiesākas jau šeit uz Zemes, jo dvēseles patieso vērtību pareizi novērtēt var vienīgi krusta gaismā.

Dieva žēlastības pārveidojošais iespaids izmaina cilvēka dabīgo raksturu. Miesīgi noskaņotajiem Debesis nešķiet pievilcīgas; viņu nespējot sirds nejūtas skārta no tur valdošās skaidrības un svētuma; un, ja tiem arī būtu iespējams Debesīs nokļūt, tad viņi tur neatrastu neko sev patīkamu un pierastu. Lai kritušais cilvēks kļūtu piemērots Debesīm un varētu atrasties svēto, skaidro eņģeļu sabiedrībā, vispirms tā dabīgās sirds pārvaldītājam dziņām ir jāpakļaujas Kristus žēlastībai. Kad cilvēks mirst grēkam un atdzimst jaunai dzīvei Kristū, viņa sirdi piepilda dievišķā mīlestība, tiek svētota izpratne, viņš dzer no neizsīkstošā prieka un atziņu avota un mūžīgās dienas spožums apgaismo viņa taku, jo ar to pastāvīgi ir Dzīvības Gaisma.

[274] Pāvils bija centies Korintas brāļiem paskaidrot, ka viņš un ar viņu kopā strādājošie ir tikai cilvēki, kam Dievs ir uzdevis mācīt patiesību, ka viņi ir iesaistījušies vienā darbā un savās sekmēs visi kā viens ir atkarīgi no Dieva. Draudzē pastāvošās pārrunas par dažādo darbinieku attiecīgajiem nopelniem nebija saskaņā ar Kunga prātu, bet radās, izdabājot dabīgās sirds tieksmēm. "Jo, kad viens saka: es tuos pie Pāvila, bet otrs: es pie Apolla, – vai tad neesat miesīgi? Kas tad ir Apolls, un kas ir Pāvils? Tikai kalpi, ar kuru palīdzību jūs kļūvat ticīgi, ikviens tā, kā tas Kungs viņam devis. Es dēstīju, Apolls aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai. Tamdēļ nav cildināms ne dēstītājs, ne laistītājs, bet Dievs, kas audzē." (1. Kor. 3:4-7)

Evaņģēliju Korintā pirmais pasludināja Pāvils, nodibinot tur draudzi. Tas bija viņam no Kunga uzdotais pienākums. Vēlāk, pēc Dieva norādījuma, pasākumā tika iesaistīti citi strādnieki, lai katrs veiktu savu darbu un ieņemtu savu vietu. Iesēto sēklu vajadzēja aplaistīt, un tas bija jādara Apollam, kurš darbā sekoja Pāvilam un sniedza tālākas pamācības, palīdzot sēklai augt un attīstīties. Viņš atrada pieeju cilvēku sirdīm, bet Dievs bija tas, kas deva pieaugumu, jo ne jau cilvēciskais, bet dievišķais spēks pārveido raksturu. Sēklas augšanu neierosina ne sējējs, ne slācinātājs; viņi tikai pildīja savu uzdevumu kā Kunga nozīmēti starpnieki, sadarbojoties ar Viņu Tā darbā. Par veiksmi gods un slava pienācās vienīgi Meistaram.

Ne visiem Dieva kalpiem ir vienādas dāvanas, bet tie visi ir iekļauti Viņa darbā. [275] Ikvienam jābūt no lielā Skolotāja un tad jāīsteno dzīvē tas, ko ir apguvis. Katram vēstnesim Dievs ir norādījis savu pienākumu. Dāvanas ir dažādas, bet darbam jābūt saskanīgam, pārvaldītam no Svētā Gara svētījošās ietekmes. Tā pasludinot pestīšanas Evaņģēliju, Dieva spēks pārliecinās un atgriezīs vēl daudzus. Cilvēciskais rīks tiek aplēpts ar Kristu Dievā, un Kristus parādās kā pirmais starp desmit tūkstošiem, kā Visskaistākais.

"Dēstītājs un laistītājs – abi sader kopā un katrs dabūs savu algu, pēc sava darba. Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne." (1. Kor. 3:8,9) Šajā Rakstu tekstā apustulis draudzi pielīdzina apstrādājamam laukam, kurā zemkopis pūlas, rūpēdamies par Kunga vīnogulāju dēstiem; kā arī ēkai, kurai jāizveidojas par svētu templi Kungam. Dievs kā darbu vadītājs katram ir paredzējis savu pienākumu. Visiem jāstrādā Viņa uzraudzībā, ļaujot Tam sadarboties ar strādniekiem. Viņš sniedz tiem takta izjūtu un veiksmi un, ja tie ievēro Viņa norādījumus, tad vainago to pūles ar panākumiem.

Dieva kalpiem jāstrādā kopā, vienam pret otru izturoties laipni un pieklājīgi, pēc Rakstu novēlējuma: "Godu dodot, nāciet viens otram pretī." (Rom. 12:10) Nedrīkst piekopt nekādu nelaipnu kritiku un otra darba ārdīšanu, nedrīkst veidot nekādas atsevišķas partijas. Katram cilvēkam, kam Kungs uzticējis vēsti, ir savs īpašs uzdevums. Ikvienam ir sava personīgā individualitāte, ko tam nevajag pakļaut otra cilvēka iegribām, [276] tomēr katram jādarbojas saskaņā ar saviem brāļiem. Kalpošanā Dieva vēstnešiem jābūt pilnīgi vienotiem. Neviens lai sevi nenostāda par mērauklu citiem, runājot necienīgi par saviem līdzstrādniekiem vai izturoties pret tiem kā pret zemākiem. Lai ikviens Dieva vadībā dara tam uzdoto darbu, citu biedru cienīts, mīlēts un iedrošināts. Lai tie kopīgi virza darbu uz priekšu, tuvāk beigām.

Šī pamatdoma tiek apskatīta visā Pāvila pirmajā vēstulē Korintas draudzei. Apustulis par Kristus kalpiem runā kā par "Dieva noslēpumu namturiem", un par viņu darbu paskaidro, ka "no namturiem galvenokārt prasa, ka tie būtu uzticami. Bet tā man ir maza lieta, ka jūs mani tiesājat vai kāda cilvēku tiesa; es neesmu arī pats sev tiesnesis. Es gan nekā neapzinu, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir tas Kungs. Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekams tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā, un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva." (1. Kor. 4:1-5)

Nevienai cilvēcīgai būtnei nav uzdots lemt tiesu starp dažādiem Dieva kalpiem. Vienīgi Kungs ir tiesnesis par cilvēku darbiem, un Viņš katram piešķirs taisnu atmaksu.

Turpinot apustulis atsaucas tieši uz izteiktajiem salīdzinājumiem starp viņa un Apolla darbu: "Bet to, brāji, es esmu attiecinājis uz sevi un uz Apollu, jūsu labad, lai jūs pie mums mācāties nepacelties pār to, kas ir rakstīts, lai jūs viena [277]cilvēka dēļ neuzpūšaties pret citu. Ar ko tu esi pārāks? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis? Bet, ja tu esi saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis?" (1. Kor. 4:6,7)

Pāvils draudzei skaidri uzrādīja briesmas un grūtības, kuras viņš un tā darbabiedri bija pacietīgi izturējuši savā kalpošanā Kristum. "Līdz šai stundai," viņš rakstīja, "mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumtes. Un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam; mūs zaīmo, un mēs iepriecinām. Mēs esam kļuvuši kā par atkritumiem pasaulē, kājām minami visiem līdz šai dienai. To rakstu jums, nevis jūs apkaunodams, bet pamācīdams kā savus mīļus bērnus. Jebšu jums būtu desmit tūkstoši pamācītāju Kristū, tad tomēr jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu, Evaņģēliju sludinādams, dzemdinājis Kristū Jēzū." (1. Kor. 4:11-15)

Viņš, kurš Evaņģēlija strādniekus izsūta kā savus vēstnešus, tiek apkaunots, ja klausītāji tik stipri pieķeras kādam iemīlētam sludinātājam, ka vairs nav labprātīgi pieņemt cita pamācītāja darbu. Kungs palīdzību saviem ļaudīm ne vienmēr sūta tā, kā tie vēlētos, bet kā tiem vajag, jo cilvēki ir tuvredzīgi un ne vienmēr var saskatīt, kas tiem būtu vislabākais. Reti kad vienam sludinātājam ir visas spējas, kas nepieciešamas draudzes pilnveidošanai dažādajās kristietības vajadzībās. Tādēļ Dievs bieži vien tai sūta citus sludinātājus, kuriem ir tās īpašības, kas iepriekšējiem pietrūka.

[278] Draudzei šos Kristus kalpus būtu jāpieņem ar pateicību, it kā tie uzņemtu pašu Meistaru. Tai vajadzētu censties iegūt visas iespējamās svētības no pamācībām, kādas katrs sludinātājs no Dieva Vārda spēj dot. Kunga kalpu sniegtās patiesības ir jāatzīst un jāvērtē, bet neviens sludinātājs nav jādievina.

Kristus žēlastībā Dieva kalpi tiek darīti par gaismas un svētību nesējiem. Ja tie nopietnās, neatlaidīgās lūgšanās saņem Svētā Gara svaidījumu un iziet, izjutot dvēseļu glābšanas nastu, un ar dedzību sirdi izplatīt krusta uzvaru, tad viņi noteikti redzēs sava darba augļus. Apņemoties neizrādīt cilvēcīgu gudrību vai izcelt sevi, tie savus pienākumus veiks tā, ka tie izturēs visus sātana uzbrukumus. Daudzas dvēseles atgriezīsies no tumsas gaismā, un tiks nodibinātas jaunas draudzes. Ļaudis atgriezīsies ne pie cilvēciskiem darba rīkiem, bet pie Kristus. Strādnieks pats paliks otrā plānā, atklāts tiks vienīgi Golgātas Vīrs, Jēzus.

Tie, kas šodien strādā Kristus labā, var uzrādīt tās pašas izcilās īpašības, kādas piemita Evaņģēlija sludinātājiem apustuļu laikā. Dievs ir tikpat labprātīgs piešķirt spēku saviem kalpiem tagad, kā Viņš to dāvāja Pāvilam, Apollam, Sīlam, Timotejam, Pēterim, Jēkabam un Jānim.

Apustuļu dienās bija dažas nomaldījušās dvēseles, kas gan apliecināja ticību Kristum, tomēr atteicās parādīt cieņu Viņa sūtņiem. [279] Šie ļaudis paziņoja, ka nav sekojuši cilvēcīgiem skolotājiem, bet ir pamācīti tieši no Kristus, bez Evaņģēlija sludinātāju palīdzības. Tie jutās garīgi neatkarīgi un ne labprāt pakļāvās draudzes balsij. Šādiem cilvēkiem draudēja briesmas pievilties.

Kā savus izraudzītus palīgus Kungs draudzē ir ievēdis vīrus ar dažādām spējām, lai ar vairāku kopējo gudrību tiktu izprasts Svētā Gara nodoms. Cilvēki, kas rīkojas saskaņā paši ar sava rakstura stiprajām iezīmēm, atsakoties saskaņoties ar citiem, kuriem Dieva darbā ir bijusi ilggadīga pieredze, kļūst akli savā pašpaļāvībā, nespēdami atšķirt patieso no nepatiesā. Tādus nav labi ievēlēt par draudzes vadītājiem, jo tie sekos tikai paši savam spriedumam un plāniem, neņemot vērā brāļu ieteikumus. Ienaidniekam ir viegli izmantot tos, kas, lai gan pašiem uz katra soļa vēl ir vajadzīgs padoms, uzņemas aizbildniecību par dvēselēm savā spēkā, bez kā būtu mācījušies pazemību no Kristus.

Iespaidis vien nav drošs vadonis jebkurā pienākumā. Ienaidnieks bieži liek ļaudīm domāt, ka tas ir Dievs, kas viņus vada, kamēr īstenībā tie seko tikai cilvēciskam impulsam. Bet, ja mēs būsim uzmanīgi un griezīsimies pēc padoma pie brāļiem, tad mums tiks dota izpratne par to, ko vēlas Kungs, jo pastāv apsolījums: "Pazemīgos Viņš vada savā taisnībā, un tiem, kas pazemoti, Viņš māca savu ceļu." (Ps. 25:9)

Pirmajā kristīgajā draudzē bija daži, kas atteicās atzīt gan Pāvilu, gan Apollu, bet par savu vadītāju uzskatīja Pēteri. [280] Tie apgalvoja, ka Pēteris ir bijis vistuvākā draudzībā ar Kristu, Meistaram atrodoties virs zemes, kamēr Pāvils ticīgos pat vajāja. Viņu uzskatus un jūtas saistīja aizspriedumi. Tie nespēja parādīt iecietību, augstsirdību un maigumu, kas atklājas, ja sirdī mājō Kristus.

Draudēja briesmas, ka šis šķiru gars izveidosies par lielu ļaunumu kristīgajā sabiedrībā, tāpēc Kungs Pāvilu pamācīja izteikt nopietnus un brīdinošus vārdus tiem, kas sacīja: "Es tuos pie Pāvila, otrs: es pie Apolla, trešais: es pie Kēfas, bet ceturtais: es pie Kristus." Apustulis jautā: "Vai tad Kristus ir dalīts? Vai tad Pāvils ir par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu?" Un tālāk viņš vēl norādīja: "Tamdēļ neviens lai nelieļās ar cilvēkiem. Jo viss ir jūsu. Vai tas būtu Pāvils vai Apolls, vai Kēfa, vai pasaule, vai dzīvība, vai nāve, vai tagadējās vai nākamās lietas, viss jums pieder. Bet jūs piederat Kristum un Kristus Dievam." (1. Kor., 1:12,13; 3:21-23)

Pāvils un Apolls darbojās pilnīgā saskaņā. Pēdējais jutās neapmierināts un noskumis Korintas draudzes nevienprātības dēļ un neizmantoja viņam parādīto ievēribu, ne arī atbalstīja šķelšanos, bet šo strīda lauku steigšus atstāja. Kad vēlāk Pāvils viņu skubināja Korintu atkal apmeklēt, viņš atteicās un tiešām nestrādāja tur līdz daudz vēlākam laikam, kad draudze jau bija sasniegusi labāku garīgu stāvokli.

27. EFEZA

(Ap. d. 19:1-20)

[281] Kamēr Apolls sludināja Korintā, Pāvils izpildīja savu solījumu atgriezties Efezā. Tikai īsu brīdi viņš bija uzturējies Jeruzālemē un kādu laiku pavadījis agrākajā darbavietā Antiohijā, no kurienes tālāk ceļoja caur Mazāziju un "pēc kārtas pārstaigāja Galatijas zemi un Frīģiju" (Ap. d. 18:23), apmeklējams iepriekš dibinātās draudzes un stiprinādams tās ticībā.

Apustuļu dienās Mazāzijas rietumu daļa bija pazīstama kā Romas valsts Āzijas province. Tās galvaspilsēta Efeza bija liels tirdzniecības centrs. Efezas ostā vienmēr iegriezās daudz tirdzniecības kuģu, un ielās drūzmējās ļaudis no dažādām zemēm. Līdzīgi Korintai, šķita, ka tā ir apsološs lauks misijas darbam.

Jūdi, kas bija plaši izkaisīti pa visām civilizētajām zemēm, toreiz gaidīja Mesijas nākšanu. [282] Sludinot Jānim Kristītājam, daudzi savos gadskārtējos svētkos, apmeklējot Jeruzālemi, izgāja Jordānas krastos viņu klausīties. Tur tie bija dzirdējuši paziņojumus par Jēzu kā Apsolīto un šīs jaunās ziņas aiznesa uz visām pasaules malām. Tādā veidā Dieva aizgādība sagatavoja ceļu apustuļu darbam.

Ierodoties Efezā, Pāvils atrada divpadsmit brāļus, kas, līdzīgi Apollam, kādreiz darbojoties par Jāņa Kristītāja mācekļiem, jau bija nedaudz iepazīlušies ar Kristus misiju. Tiem gan nebija Apolla spēju, bet ar tādu pašu sirsnību un uzticību tie saņemtās zināšanas centās paust tālāk.

Šie brāļi neko nezināja par Svētā Gara uzdevumu. Kad Pāvils tiem jautāja, vai tie ir saņēmuši Svēto Garu, viņi atbildēja: "Mēs neesam pat dzirdējuši, ka Svētais Gars ir." Uz Pāvila jautājumu: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?" tie atbildēja: "Ar Jāņa kristību."

Tad apustulis tiem atklāja kristīgās ticības lielās pamatpatiesības. Viņš stāstīja par Kristus dzīvi virs Zemes un par Viņa nežēlīgo, kauna pilno nonāvēšanu. Viņš apliecināja, ka dzīvības Lielkungs ir salauzis kapa varu un uzvaroši piecēlies no nāves. Pāvils atkārtoja mācekļiem doto Pestītāja uzdevumu: "Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, kristījot tos Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā." (Mat. 28:18,19) Viņš tiem stāstīja arī par Kristus apsolījumu sūtīt Aizstāvi, kura spēkā tiks darītas varenas zīmes un brīnumi, un liecināja, cik krāšņi šis apsolījums bija piepildījies Vasarsvētku dienā. [283]

Ar dziļu interesi, pateicību un izbrīna pilnu prieku brāļi klausījās Pāvila vārdos. Tie ticībā satvēra brīnišķo patiesību par Kristus izpērkošo upuri un pieņēma Viņu kā savu Pestītāju. Tad viņus kristīja Jēzus vārdā, un, kad Pāvils "uzlika tiem savas rokas", tie saņēma arī Svētā Gara kristību, kas tos darīja spējīgus runāt citu tautu valodās un pravietot. Tā viņi tika sagatavoti strādāt par misionāriem

Efezā un tās apkārtnē, kā arī doties tālāk, lai sludinātu Evaņģēliju Mazāzijā.

Kopjot un sargājot pazemīgu garu, būdami vienmēr gatavi mācīties, šie ļaudis ieguva pieredzi, kas tos darīja spējīgus iziet par strādniekiem pļaujas laukā. Viņu piemērs sniedz kristiešiem ļoti vērtīgu mācību. Ir daudz tādu, kas savā garīgajā dzīvē maz attīstās, jo ir pārāk iedomīgi, lai nostātos skolnieka lomā. Viņi apmierinās ar Dieva Vārda paviršu izpratni un, nevēloties mainīt savu pārliecību vai ikdienas dzīvi, nemaz necenšas iegūt lielāku gaismu.

Ja Kristus sekotāji nopietni meklētu gudrību, tie tiktu ievesti bagātos atziņu laukos, kas līdz šim tiem bija pilnīgi nepazīstami. Kas pilnībā nodosies Dievam, to vadīs dievišķa roka. Cilvēks pats par sevi var būt vienkāršs un šķietami neapdāvināts, tomēr, ja tas ar mīlošu un uzticīgu sirdi paklausīs katram Dieva norādījumam, tad viņa spēki kļūs skaidrāki, cēlāki un daudz spraigāki, un pieaugs arī viņa lietderība. Tam, kas sakrāj dievišķās gudrības atziņas, tiks uzticēts svēts uzdevums. [284] Viņš kļūs spējīgs dzīvot par godu Dievam un par svētību pasaulei. "Kad kļūst izprotami Tavi Vārdi, tie apgaismo un dara vientiesīgos gudrus." (Ps. 119:130)

Arī mūsu dienās daudzi par Svētā Gara darbu sirdī zina tikpat maz kā šie ticīgie Efezā; tomēr nav citas patiesības, kas Dieva Vārdā būtu atklāta vēl skaidrāk. Šo tematu ir iztīrājuši gan pravieši, gan apustuļi. Pats Kristus mūsu uzmanību pievērš augu attīstībai, kas tēlaini liecina par Svētā Gara darbību garīgās dzīvības uzturēšanā. Paceļoties augšup no saknēm, viņakoka sula izplatās zaros, stimulējot augšanu un veidojot ziedus un augļus. Tāpat arī dzīvinošais Svētā Gara spēks, nākot no Pestītāja, piepilda dvēseli, atjaunojot motīvus un jūtas un pat domām liekot paklausīt Dieva prātam, tādā veidā saņēmēju darot spējīgu nest dārgos svēto darbu augļus.

Šis garīgās dzīvības Uzturētājs nav redzams, un cilvēciskā filozofija nespēj pareizi izskaidrot, kā tā tiek sniegta un saglabāta, tomēr Gara darbība vienmēr ir saskaņā ar rakstīto Vārdu. Garīgo pasauli var salīdzināt ar dabisko. Mūsu laicīgo dzīvību ik acumirkli pasargā un uztur dievišķs spēks, tomēr nevis ar kādu ārkārtēju brīnumu, bet mums pašiem izlietojot mūsu iespēju robežās esošās svētības. Tāpat tiek stiprināta un uzturēta arī garīgā dzīvība, ņemot vērā Dieva aizgādības sniegtos līdzekļus. [285] Ja Kristus sekotājs grib pieaugt "par pilnīgu (..), pilnīgi Kristum līdzīgu" vīru (Ef. 4:13), tad viņam jāēd dzīvības maize un jādzer no pestīšanas ūdeņiem; tam jābūt modram lūgšanās un jāstrādā, visās lietās uzmanīgi sekojot Dieva norādījumiem, kas sniegti Viņa Vārdā.

Šo jaunatgriezto jūdu piedzīvojumā slēpjas vēl kāda cita mums dārga mācība. Pieņemot kristību no Jāņa rokas, tie pilnībā nesaprata Jēzus kā grēku nesēja misiju. Viņi vēl turējās pie nopietniem maldiem, bet, nākot lielākai gaismai, ar prieku atzina Kristu par savu Pestītāju, un šis uz priekšu spertais solis ieviesa izmaiņas viņu pienākumos. Iegūstot skaidrāku pārliecību, atbilstoši mainījās arī viņu dzīve. Lai ārēji apliecinātu šo pārmaiņu un apstiprinātu viņu ticību Kristum, tos no jauna kristīja Jēzus vārdā.

Pāvils savu darbu Efezā iesāka kā parasti – mācot jūdu sinagogā. Viņš tur darbojās trīs mēnešus, "sarunādamies un tos pārliecinādam par Dieva valstības lietām". Sākumā viņu uzņēma labvēlīgi, bet, tāpat kā citos darba laukos, arī šeit drīz vien sākās nikna pretestība. "Daži nocietināja savas sirdis un neticēja, ļaužu priekšā nonicinādami šo mācību." Turpinoties tādai Evaņģēlija noraidīšanai, apustulis sludināšanu sinagogā pārtrauca.

Dieva Gars Pāvilu bija izlietojis jūdu labā. Tika sniegts pietiekoši daudz pierādījumu, lai pārliecinātu visus, kas godīgi vēlējās zināt patiesību. Bet daudzi atļāvās vadīties no aizspriedumiem un neticības un atteicās pakļauties vispārliciecināmajiem argumentiem. [286] Baidīdamies, ka pastāvīga saskare ar šiem patiesības pretiniekiem var apdraudēt kristiešu ticību, Pāvils no tiem šķīrās un ar mācekļiem sapulcējās atsevišķi, turpinot publiskas mācības kāda ievērojama skolotāja Tiranna piedāvātajās telpās.

Pāvils redzēja, ka ir "atvērušās plašas durvis sekmīgai darbībai, bet arī pretinieku daudz". (1. Kor. 16:9) Efezu pazina ne tikai kā krāšņāko, bet arī kā vienu no vissamaitātākajām Āzijas pilsētām. Tur drūzmējošos iedzīvotājus pārvaldīja māņticība un jutekliskas izpriecās. Tempļu ēnā sev patvērumu atrada visāda veida noziegumi un vispazemojošākā netiklība.

Efeza bija plaši pazīstamās dievietes Diānas pielūgšanas centrs. "Efezas Diānas" lieliskā tempļa slava izpaudās pa visu Āziju un pasauli, un tā pārsteidzošais greznums bija ne tikai pilsētas, bet visas tautas lepnums. Par tradīciju bija kļuvis uzskats, ka templī esošais elka tēls ir nokritis no debesīm. Uz tā bija iegravēti simboliski burti, un cilvēki ticēja, ka tiem piemīt liels spēks. Lai izskaidrotu šo simbolu nozīmi un pielietojumu, efezieši bija sarakstījuši vairākas grāmatas.

Starp tiem, kas sīki pētīja šīs ļoti dārgās grāmatas, bija daudz burvju, kuri spēcīgi ietekmēja templī esošā tēla pielūdžējus.

Strādājot Efezā, apustulis Pāvils saņēma īpašas dievišķās labvēlības zīmes. Viņa pūles pavadīja Dieva spēks, jo daudzi tika dziedināti no miesīgām slimībām. "Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja." [287] Šīs pārcilvēciskās varas atklāsmes bija daudz iespaidīgākas par visu, kas jebkad Efezā bija piedzīvots, un vēl tāda rakstura, ka ne krāpnieku izveicība, ne burvju māksla tās nespēja atdarināt. Tā kā šie brīnumi tika darīti nacarieša Jēzus vārdā, tad ļaudīm bija izdevība pārliecināties, ka Debesu Dievs ir daudz spēcīgāks par burvjiem, kas kalpoja dievietei Diānai. Tā Kungs savu kalpu paaugstināja tieši elku pielūdžēju priekšā, pāri par visspēcīgākajiem un visatzītākajiem burvjiem.

Bet Tas, kuram pakļauti visi ļaunie gari un kas arī saviem kalpiem devis varu pār tiem, bija gatavs vēl vairāk apkaunot un satriekt ļaudis, kas nicināja un apgānīja Viņa svēto Vārdu. Par buršanu Mozus likumos bija noteikts nāves sods, tomēr atkritušie jūdi laiku pa laikam ar to slepeni nodarbojās. Kad Pāvils uzturējās Efezā, "daži jūdu apkārt klejojošie garu izdzinēji uzdrošinājās Kunga Jēzus Vārdu piesaukt pār tiem, kam bija ļauni gari". Vienu tādu mēģinājumu izdarīja "jūdu augstā priestera Skevas septiņi dēli". Atraduši kādu dēmonu apsēstu vīru, tie paziņoja: "Mēs jūs apsaucam tā Jēzus Vārdā, ko Pāvils sludina." Bet ļaunais gars, viņiem atbildēdams, sacīja: "Jēzu es pazīstu un par Pāvilu es zinu, bet kas jūs tādi esat?" Un cilvēks, kurā ļaunais gars mājāja, tiem uzbruka un tos visus pievarēja, tā ka tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama." [288]

Līdz ar to tika dots nepārprotams pierādījums par Kristus vārda svētumu un par briesmām, kādām sevi pakļauj tie, kas piesauc Viņa vārdu, neticot Pestītāja dievišķai misijai. "Viņus visus pārņēma bailes, un viņi slavēja Kunga Jēzus Vārdu."

Tā atklājās fakts, kas iepriekš vēl nebija zināms, ka, pieņemot kristietību, atsevišķi ticīgie nebija pilnībā atteikušies no māņticības. Zināmās robežās tie turpināja nodoties buršanai, bet tagad, pārliecināti par savu vainu, "daudzi, kas bija kļuvuši ticīgi, nāca, atzīdamies un izstāstīdami savus darbus". Labie darbi ietekmēja arī dažus burvjus, un daudzi no tiem, kas pielietoja divaino māņticības mākslu, "sanesa grāmatas un tās sadedzināja visu acu priekšā; to vērtību noteica un saskaitīja piecdesmit tūkstoš sudraba gabalu. Tā mācība auga un kļuva stipra tā Kunga spēkā."

Sadedzinot savas burvju grāmatas, Efezas ticīgie apliecināja, ka lietas, ko tie agrāk mīlēja, tagad tiem bija kļuvušas riebīgas. Ar buršanu tie lielā mērā bija apvainojuši Dievu un apdraudējuši paši savas dvēseles; un buršana bija tā, kas tagad viņos izraisīja tādu sašutumu. Tādā veidā tie pierādīja, ka ir patiesi atgriezušies.

Šie raksti par pareģošanu un zīlēšanu saturēja likumus un noteikumus satiksmei ar ļaunajiem gariem. [289] Tie bija sātana pielūgšanas priekšraksti – norādījumi, kā pieprasīt palīdzību un kā iegūt no viņa ziņas. Paturot tādas grāmatas, mācekļi būtu sevi pakļāvuši kārdinājumam, bet tās pārdodot, ievestu kārdināšanā citus. Viņi bija atteikušies no tumsas valstības un, lai iznīcinātu tās spēku, nevilcinājās nest upuri. Tā patiesība svinēja uzvaru pār cilvēku aizspriedumiem un viņu mīlestību uz naudu.

Šajā Kristus spēka atklāšanās gadījumā kristietība guva ievērojamu uzvaru pašā māņticības cietoksnī. Tās iespaids izraisīja tik plašu rezonansi, ko arī Pāvils nebija spējīgs aptvert. Vēstis par notikumiem Efezā izplatījās tālā apkārtnē, un Kristus lieta guva lielus panākumus. Vēl ilgi pēc tam, kad apustulis pats jau bija beidzis savu gājumu, šīs ainas, palikdamas dzīvas ļaužu atmiņā, vairoja Evaņģēlija piekritējus.

Ļaudis pārsvarā ir noskaņoti domāt, ka divdesmitā gadsimta civilizācijas priekšā māņticība ir izzudusi, bet Dieva Vārds un nepielūdzamās notikumu liecības atklāj, ka buršanu mūsu dienās praktizē tikpat patiesi kā seno burvju laikos. Agrākā buršanas sistēma būtībā ir tas pats, ko tagad pazīstam kā moderno spiritismu. Sātans ir atradis pieeju pie tūkstošiem cilvēku, piedāvājot sevi zem mirušo draugu maskas. Raksti liecina, ka "nomirušie vispār nezina vairāk nekā"; (Sal. māc. 9:5) viņu domas, viņu mīlestība, viņu naidis ir zudis. Mirušie neuztur satiksmi ar dzīvajiem, bet, palikdams uzticīgs savai pirmajai viltībai, sātans šos maldus izlieto, lai pārvaldītu cilvēku prātus.

[290] Izmantojot spiritismu, daudzi slimnieki, savus tuviniekus zaudējušie un ziņkārīgie nonāk savienībā ar ļaunajiem gariem. Visi, kas iedrošinās to darīt, atrodas uz bīstama ceļa, un Patiesības Vārds ziņo, kā uz tādiem skatās Dievs. Senos laikos Viņš pasludināja bargu spriedumu kādam ķēniņam, kas padomu meklēja pie pagānu orākula: "Vai tad Israēlā nav Dieva, ka jūs ejat, lai izjautātu Ekronas dievu Baal-Zebubu? Tāpēc tas Kungs saka tā: no tās gultas, kur tu gulī, tu vairs

nepiecelsies, jo tu mirdams mirsi!" (2. Kēn. 1:3,4)

Pagānu laiku burvjiem mūsu dienās ir savi līdzinieki – spiritistu mediji, gaišreģi un nākotnes pareģi. Noslēpumainās balsis, kas runāja Endorā un Efezā, vēl joprojām ar saviem meliem maldina cilvēku bērnus. Ja varētu pacelt priekškaru, kas aizsedz mūsu skatu, tad mēs redzētu jaunos eņģeļus izlietojam visu savu mākslu, lai pieviltu un iznīcinātu. Kur vien izpaužas iespaids, kas cilvēkiem liek aizmirst Dievu, tur, pielietodams visu savu valdzošo spēku, darbojas sātans. Kad ļaudis padodas viņa iespaidam, tad, pirms tie vēl to apzinās, prāts jau tiek saistīts maldos un dvēsele aptraipīta.

Dieva ļaudīm arī šodien vajadzētu ievērot apustuļa brīdinājumu Efezas draudzei: "Nepiedalieties neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā." (Ef. 5:11)

28. RŪPJU UN PĀRBAUDĪJUMU DIENĀS

(Ap. d. 19:21-41; 20:1)

[291] Vairāk nekā uz trim gadiem Efeza bija kļuvusi par Pāvila darbības centru. Šeit izveidojās ziedoša draudze, un no šīs pilsētas Evaņģēlijs izplatījās pa visu Āzijas apgabalu kā starp jūdiem, tā starp pagāniem.

Apustulis jau vairākas reizes bija pārdomājis citu misijas ceļojumu. Viņš "garā apņēmas pārstaigāt Maķedoniju un Ahaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: "Pēc tam, kad tur būšu bijis, man jāredz arī Roma."" Saskaņā ar šo plānu, viņš sūtīja uz Maķedoniju "divus savus palīgus, Timoteju un Erastu", bet pats, juzdams, ka darbs Efezā vēl prasīja viņa klātbūtni, nolēma palikt, līdz būs pagājuši Vasarsvētki. Tomēr drīz sekoja notikumi, kas pasteidzināja viņa aizceļošanu.

Vienreiz gadā dievietei Diānai par godu Efezā notika īpašas ceremonijas. Tās pievilka daudz ļaužu no visām reģiona daļām. Noteiktajā laikā svētkus vadīja ar vislielāko greznību un spožumu.

[292] Šis svinību laiks izvērtās kā pārbaudījums tiem, kuri tikai nesen bija kļuvuši ticīgi. Nelielā kristiešu grupa, kas sapulcējās Tiranna skolā, bija kā traucējoša skaņa lielajā svētku korī, un tāpēc bagātīgi saņēma izsmieklu, pārmetumus un apvainojumus. Pāvila darbs pagānu dievkalpošanai bija sagādājis vērā ņemamu triecienu, jo tā tagad izjuta atslābumu nacionālo svētku apmeklēšanā un pielūdžēju sajūsmā. Apustuļa mācību iespaids sniedzās tālāk par tiem, kas jau bija patiesi atgriezušies. Daudzi, kuri jaunās mācības vēl atklāti nepieņēma, tomēr bija tik tālu apgaismoti, ka zaudēja visu uzticību saviem pagānu dieviem.

Pastāvēja arī cits neapmierinātības iemesls. Efezā par izplatītu un ienēsīgu nodarbošanos bija kļuvusi nelielu Diānas tēla un tempļa atveidojumu darināšana un pārdošana. Šajā biznesā ieinteresētie tagad atrada, ka viņu peļņa ir samazinājusies, saprotot, ka šī nevēlamā pārmaiņa izskaidrojama ar Pāvila darbu.

Dēmetrijs, tempļa sudraba kopiju darinātājs, sasauca savus amata brāļus un sacīja: "Vīri, jūs zināt, ka no šī darba atkarīga mūsu labklājība. Un jūs redzat un dzirdat, ka šis Pāvils ne vien Efezā, bet gandrīz visā Āzijā ar savām runām novērsis daudz ļaužu, sacīdams, ka tie nav dievi, kas rokām darināti. Mums draud ne tikai tas, ka šī nozare zaudē nozīmi, bet arī ka augstās dieves Artemīdas templi nonicinās, un iznīks viņas varenība, ko pielūdz visa Āzija un visa pasaule." Šie vārdi pamodināja viegli uzbudināmās ļaužu kaislības. "To dzirdēdami un dusmu pārņemti, viņi sauca: "Varena ir efeziešu Artemīda!" [293]

Ziņas par šo sarunu ātri izplatījās, "un visu pilsētu pārņēma nemiers." Ļaudis meklēja Pāvilu, bet apustulis nekur nebija atrodams. Viņa brāļi, saņēmuši mājienu par draudošajām briesmām, bija pasteidzinājuši to aiziet. Apustuli apsargāt tika sūtīti Dieva eņģeļi, jo viņa laiks mirt mocekļa nāvē vēl nebija pienācis.

Neatraduši savu dusmu izraisītāju, ļaudis satvēra "maķedoniešus Gaju un Aristarhu", Pāvila ceļabiedrus, un ar tiem neprātīgā steigā skrēja uz pilsētas teātri.

Vieta, kur Pāvils slēpās, nebija tālu, un viņš drīz uzzināja, ka mīļotie brāļi atrodas briesmās. Aizmirsis par savu drošību, tas gribēja tūlīt doties uz teātri, lai uzrunātu trakajošo pūli, bet "mācekļi viņam to neļāva". Gajs un Aristarhs nebija tie, kuru pūlis meklēja, tāpēc nekāds nopietns jaunums tiem nedraudēja. Bet apustuļa bālās, norūpējušās sejas parādīšanās tūlīt izraisītu pūļa visjaunākās kaislības, un tad nebūtu ne mazākās cilvēcīgās iespējas glābt viņa dzīvību.

Pāvils karsti vēlējās aizstāvēt patiesību sanākušo ļaužu priekšā; tomēr brīdinoša vēsts no teātra viņu

beidzot atturēja. "Daži Āzijas pārvaldnieki, būdami viņa draugi, sūtīja pie viņa, brīdinādami, lai viņš neietu uz teātri."

Troksnis teātri nepārtraukti pieņēma spēkā. [294] "Citi sauca šā, citi tā, jo sapulce bija izjukusi, un vairums nezināja, kādēļ bija sanākuši kopā." Fakts, ka Pāvils un daži viņa biedri pēc izcelsmes bija ebreji, ierosināja jūdus skaidri parādīt, ka tie nejūt līdzīgu Pāvilam un viņa darbam. Izvēlētais runātājs bija Aleksandrs, viens no amatniekiem, varkalis, par kuru Pāvils vēlāk atsaucās kā par tādu, kas viņam darījis daudz ļauna. (2. Tim. 4:14) Aleksandrs bija vīrs ar ievērojamām spējām, un viņš koncentrēja visu savu enerģiju, lai ļaužu dusmas novirzītu vienīgi uz Pāvilu un tā biedriem. Bet pūlis, redzēdams, ka Aleksandrs ir jūds, nostūma viņu malā, un "visi vienā balsī sāka kliegt", gandrīz divas stundas saukdami: "Varena ir efeziešu Artemīda!"

Beidzot, pilnīgi noguruši pēc divu stundu kliegšanas, tie mitējās, un uz brīdi iestājās klusums. Tad pūļa uzmanību sev pievērsa pilsētas rakstvedis, kurš, pateicoties savam amatam, panāca, ka viņu uzklausa. Viņš sanākušos uzrunāja atbilstoši to noskaņojumam un rādīja, ka pašreizējam troksnim nav nekāda iemesla. Rakstvedis apelēja pie ļaužu saprāta, sakot: "Efezieši, vai ir kāds cilvēks, kas nezina, ka Efezas pilsēta ir varenās Artemīdas un no debesīm nokritušā tēla sargātāja? Tā kā tas nav apšaubāms, jums pienākas būt mierīgiem un nepārsteigties. Jūs esat atveduši šos vīrus, kas nav ne tempļa aplaupītāji, ne mūsu dieves zaimotāji. [295] Ja Dēmetrijam un viņa darba biedriem ir kaut kas pret kādu, ir tiesas dienas un ir prokonsuli, lai viņi sūdz cits citu. Bet, ja jums būtu vēl kāda cita prasība, lai to izlemj kārtējā tautas sapulcē. Mums arī jābīstas, ka mūs neapsūdz par šīs dienas sacelšanos, jo nav nekāda iemesla, ar ko šo dumpi varētu attaisnot." – To sacījis, viņš sapulci atlaida."

Savā runā Dēmetrijs bija teicis: "Vīri, jūs zināt, ka no šī darba atkarīga mūsu labklājība." Šie vārdi atklāja īsto nemiera cēloni Efezā, un arī iemeslu daudzām vajāšanām, ko apustuļi piedzīvoja savā darbā. Dēmetrijs un viņa amata biedri redzēja, ka Evaņģēlija mācīšana un izplatīšana apdraud viņu biznesu attiecībā uz darinājumiem dievietes tēliem. Pagāņu priesteru un amatnieku ienākumi atradās briesmās, un šī iemesla dēļ tie pret Pāvilu pamodināja visniknāko pretestību.

Rakstveža un citu godājamu pilsētas ierēdņu lēmums visu ļaužu priekšā atzina Pāvilu par nevainīgu jebkurā nelikumīgā rīcībā. Tā bija jauna kristietības uzvara pār maldiem un mānticību. Dievs lika augstajam ierēdnim aizstāvēt apustuļi un savaldīt trakojošo pūli. Pāvila sirdi pildīja pateicība Dievam, kas bija pasargājis viņa dzīvību un gādājis, lai nemieri Efezā neapkauno kristietību.

"Vēlāk, kad nemiers bija norimis, Pāvils, saaicinājis mācekļus un tos iedrošinājis, atvadījās un devās ceļā uz Maķedoniju." Sajā ceļojumā viņu pavadīja divi uzticīgi Efezas brāļi – Tihiks un Trofims.

[296] Pāvila darbs Efezā bija beidzies. Viņa kalpošana tur izvērtās par nepārtrauktu pūļu, daudzu pārbaudījumu un dziļu pārdzīvojumu laiku. Apustulis ļaudis bija mācījis gan atklāti, gan ejot no mājas uz māju, ar asarām tos brīdinādam un dodams dažādus norādījumus. Viņam pastāvīgi nācās izjust jūdu nepatiku, jo tie nepalaida garām nevienu izdevību izraisīt tautā naidu pret Pāvilu.

Un tā, cīnoties ar pretestību, neatlaidīgi cenšoties virzīt uz priekšu Evaņģēlija darbu un sargājot ticībā vēl jaunās draudzes intereses, Pāvils savā dvēselē nesa arī smago atbildības nastu par citām draudzēm.

Ziņas par atkrišanu dažās agrāk dibinātajās draudzēs izraisīja dziļas skumjas, jo apustulis baidījās, ka visas pūles šo cilvēku labā var izrādīties veltīgas. Uzzinot par metodēm, ar kādām cīnījās pret viņa darbu, tas lūgšanās un pārdomās pavadīja daudzas bezmiega nakts. Kad bija izdevība un draudžu stāvoklis to prasīja, viņš tām rakstīja, sniedzot padomus, norādot, pārliecinot un iedrošinot. Sajās vēstulēs apustulis nekavējās pie savām grūtībām, tomēr tur atrodam gadījuma rakstura pieskaršanos darbam un ciešanām Kristus dēļ. Nesot Evaņģēlija vēsti, viņš izturēja sitienus un cietumu, aukstumu, izsalkumu un slāpes, briesmas uz sauszemes un jūrā, pilsētā un neapdzīvotās vietās, no saviem tautiešiem, no pagāniem un no viltīgiem brāļiem. [297] Viņš bija "nozākāts", "lamāts", padarīts par "pameslu priekš visiem", "nesaprasts", "vajāts", "apbēdināts visādos veidos", "katru stundu būdams dzīvības briesmās", "vienmēr nodots nāvei Jēzus dēļ".

Pastāvīgi sastopot pretestības vētras, dzirdot ienaidnieku klaigāšanu un redzot, ka draugi aiziet, bezbailīgajam apustulim gandrīz vai zuda drosme. Tomēr viņš atskatījās uz Golgātu un ar jaunu dedzību atkal nodevās vēsts izplatīšanai par krustā piesisto Mesiju. Pāvils tikai mīna to pašu asinīm slacīto taku, ko Kristus bija gājis pirms viņa. Viņš nemeklēja atbrīvošanu no cīņas, līdz tam pienāks laiks nolikt ieročus pie Pestītāja kājām.

29. BRĪDINĀJUMU UN LIELU LŪGUMU VĒSTS

1. Vēstule korintiešiem

[296] Pirmo Vēstuli Korintas draudzei apustulis Pāvils uzrakstīja Efezā, īsi pirms pilsētas atstāšanas. Nebija nevienas citas draudzes, par ko viņš rūpētos vēl vairāk un kam būtu veltījis tik nenogurstošas pūles. Ticīgo vidū Korintā Pāvils bija strādājis pusotra gada, sludinādams krustā sisto un augšāmcēlušos Pestītāju kā vienīgo glābšanās iespēju un skubinādams tos pilnībā paļauties uz Viņa žēlastības pārveidojošo spēku. Pirms tie, kas atklāti nostājās par kristietību, tika uzņemti draudzes sadraudzībā, viņš tiem ar lielu rūpību bija centies sniegt sevišķas pamācības par ticīga cilvēka priekšrocībām un pienākumiem, kā arī nopietni pūlējies palīdzēt palikt uzticīgiem saviem ar kristību dotajiem solījumiem.

Pāvils ļoti skaidri izprata cīņu, kura katrai dvēselei jāizcīna pret ļaunā spēkiem, kas pastāvīgi cenšas piekrāpt un ievilināt savos tīklos; un viņš nenogurstoši strādāja, lai stiprinātu un nopamatotu [299] tos, kas bija jauni ticībā. Apustulis tos aicināja un lūdza pilnībā nodoties Dievam, jo zināja, ka, dvēselei nepakļaujoties, grēks netiek atstāts, iegribas un kaislības vēl cīnās par virskundzību un kārdināšanas aptumšo sirdsapziņu.

Dievam jānododas pilnīgi. Katra vāja, šaubu mākta un cīņā ierauta dvēsele, kas pilnīgi pakļaujas Kungam, nonāk tiešā saskarē ar spēkiem, kas to dara spējīgu uzvarēt. Debesis tādai dvēselei ir tuvu, un katrā pārbaudījumā un vajadzības brīdī tā no žēlastības eņģeļiem saņem atbalstu un palīdzību.

Draudzes locekļus Korintā no visām pusēm ielenca visvilinošākā veida elku pielūgšana un juteklība. Kamēr apustulis vēl atradās pie viņiem, šiem iespaidiem pār tiem bija visai maza vara. Pāvila nesatricināmā ticība, viņa sirsnīgās lūgšanas un nopietnie pamācību vārdi, un, pāri par visu, viņa dievbijīgā dzīve tiem bija palīdzējusi labāk aizliegt sevi Kristus dēļ nekā baudīt grēka priekus.

Taču pēc Pāvila aiziešanas radās nelabvēlīgi apstākļi; starp kviešiem parādījās ienaidnieka sētās nezāles, kas drīz sāka nest savus ļaunos augļus. Tas Korintaš draudzei bija smags pārbaudījumu laiks. Apustulis vairs nebija pie viņiem, lai stiprinātu ticīgo nodošanos un palīdzētu dzīvot saskaņā ar Dievu; un pamazām daudzi kļuva bezrūpīgi un vienaldzīgi, ļaujoties dabīgo tieksmju un iegribu varai. Ar viņiem vairs nebija tas, kas tik bieži tos bija paskubinājis censties pēc augstākajiem skaidrības un godīguma ideāliem; un ne mazums no tiem, kas atgriežoties bija atmetuši savus ļaunos ieradumus, [300] atkal iekrita pazemojošos pagānisma grēkos.

Pāvils jau iepriekš draudzei bija īsi rakstījis, pamācīdams to nebiedroties ar locekļiem, kas neatstājas no netiklības, bet daudzi no ticīgiem sagrozīja apustuļa vārdu nozīmi, atrunājās un atrada attaisnojumu viņa pamācību neievērošanai.

Tad draudze nosūtīja Pāvilam vēstuli, lūdzot padomu dažādos jautājumos, bet neko neminot par atsevišķu locekļu smagajiem pārkāpumiem. Tomēr Svētais Gars apustuli spēcīgi pārliecināja, ka patiesais stāvoklis tiek slēpts un ka šī vēstule ir mēģinājums izvilkēt no viņa paziņojumus, kurus rakstītāji varētu iztulkot par labu saviem personiskajiem nolūkiem.

Ap šo laiku uz Efezu atnāca daži mācekļi no Hloes nama, kas bija augsti cienīta kristīga ģimene Korintā. Pāvila jautāti, tie viņam pastāstīja, ka draudzi sašķēlušas nesaskaņas. Domstarpības, kas valdīja Apolla apmeklējuma laikā, bija ievērojami padziļinājušās. Viltus skolotāji centās pārliecināt draudzes locekļus nicināt Pāvila pamācības, un Eņģeļlija pamatpatiesības un pavēles tika sagrozītas. Starp tiem, kas kādreiz bija dedzīgi kristieši, pastāvīgi pieauga lepnums, kalpošana elkiem un izdabāšana jutekliskām baudām.

Kad atklājās tāds lietu stāvoklis, Pāvils saprata, ka ir noticis vēl ļaunāk, nekā viņš baidījās. Tomēr apustulis nepieļāva domu, ka darbā būtu bijušas kļūdas. "Lielās sirds sāpēs" un ar "daudz asarām" viņš meklēja padomu no Dieva. [301] Viņš ar prieku tūlīt būtu gājis uz Korintu, ja vien atzītu, ka tā būtu bijusi vissaprātīgākā rīcība, bet domāja, ka pašreizējā stāvoklī viņa pūles ticīgajiem nepalīdzētu, tāpēc uz turieni sūtīja Titu, lai sagatavotu ceļu vēlākam apmeklējumam. Tomēr, pārvarot visas personiskās izjūtas par šo ļaunā rīcību, kuru uzvedība atklāja tik pret dabisku izturēšanos, un smeļoties spēku no Dieva, apustulis uzrakstīja Korintas draudzei vienu no savām bagātākajām, vispamācošākajām un visspēcīgākajām vēstulēm.

Apbrīnojami skaidri viņš atbildēja uz draudzes iepriekš uzdotajiem jautājumiem un iztirzāja galvenos pamatprincipus, kuru ievērošana tai nodrošinātu augstāku garīgo līmeni. Ļaudis atradās briesmās, un viņš nevarēja samierināties ar domu, ka šajā izšķirošajā brīdī neizdots aizsniegt viņu sirdis. Pāvils

tos uzticīgi brīdināja par draudošajām briesmām un norāja par pieļautajiem grēkiem. Viņš tiem no jauna norādīja uz Kristu un centās atgriezt agrāko dievbijību.

Apustuļa lielā mīlestība pret Korintas ticīgajiem atklājās maigajā, draudzei veltītajā sveicienā. Viņš atsaucās uz to agrākajiem piedzīvojumiem, atstājot elkus, lai pielūgtu un kalpotu patiesajam Dievam. Viņš atgādināja Svētā Gara dāvanas, ko tie bija saņēmuši, un rādīja, ka tiem ir dota iespēja nepārtraukti pieaugt kristīgā dzīvē, līdz būs sasnieguši Kristus skaidrību un svētumu. "Ar Viņu jūs esat kļuvuši bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā, tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū, tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā." [302]

Pāvils vaļsirdīgi izteicās arī par domstarpībām, kas bija izcēlušās Korintas draudzē, un skubināja tās locekļus beigt strīdēties. "Bet es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā."

Apustulis neatrada par vajadzīgu slēpt, kā viņš bija uzzinājis par draudzē pastāvošo nevienprātību. "Jo man par jums, mani brāļi, ir pienākušas ziņas no Hloes nama ļaudīm, ka jūsu starpā ir ķildas."

Pāvils bija inspirēts apustulis. Patiesības, kuras viņš mācīja citiem, tika saņemtas "atklāsmēs", tomēr Kungs viņam savu ļaužu stāvokli ne vienmēr atklāja tiešā veidā. Sajā gadījumā nepieciešamo informāciju piegādāja ļaudis, kas bija ieinteresēti Korintas draudzes labklājībā un saskatīja tur iezogamies ļaunumu, bet iepriekš saņemtās dievišķās atklāsmes apustuli jau bija sagatavojušas spriest par šo notikumu raksturu. Neskatoties uz faktu, ka Kungs viņam par šo atsevišķo gadījumu nedeva nekādu jaunu atklāsmi, tie, kas patiesi meklēja gaismu, apustuļa teikto uzņēma kā Kristus gribas apliecinājumu. Kungs viņam bija rādījis grūtības un briesmas, kas izcelsies draudzēs, un, šiem [303] ļaunumiem attīstoties, apustulis tagad izprata to ārkārtējo nozīmi. Viņam bija uzdevums draudzi aizsargāt, pastāvīgi atrodoties nomodā par dvēselēm kā tādām, kam būs jādod norēķins Dievam; un vai tāpēc tam nebija pienākums un tiesības ņemt vērā ziņas par tur pastāvošajām nekārtībām un šķelšanos? Noteikti, neapšaubāmi; tādēļ tiem sūtītā norājošā vēsts tiešām rakstīta Svētā Gara iedvesmā, tāpat kā jebkura cita viņa vēstule.

Apustulis nepieminēja viltus skolotājus, kas centās iznīcināt viņa darba augļus. Draudzē pastāvošās tumsas un šķelšanās dēļ viņš gudri atturējās tos tādā veidā uztraukt, baidīdamies ka daži tāpēc var pilnīgi atteikties no patiesības. Pāvils pievērsa uzmanību savam, kā "gudra namdara" darbam starp tiem, atgādinot, ka viņš ir licis pamatu, uz kā citi cēlušies. Bet apustulis ar to sevi nepaaugstināja, jo paskaidroja: "Mēs esam Dieva līdzstrādnieki." Viņš nepretendēja uz savu gudrību, bet atzina, ka vienīgi dievišķais spēks to ir darījis spējīgu pasludināt patiesību Dievam patīkamā veidā. Vienots ar Kristu, ar lielāko no visiem skolotājiem, Pāvils spēja citiem sniegt atziņas no dievišķās gudrības, kas atbilst visu šķiru vajadzībām un ir piemērota visiem laikiem, vietām un apstākļiem.

Viens no visnopietnākajiem ļaunumiem, kas attīstījās Korintas ticīgajos, bija daudzu atkrišana pazemojošajos pagānisma ieradumos. Kāds iepriekš atgrieztais bija tik tālu atkritis, ka tā izvirtību uzskatīja par nepieļaujamu pat pagānu pasaulē, kuras morālais līmenis bija visai zems. [304] Pāvils lūdza draudzi šo samaitātību no sava vidus izraidīt. "Vai nezināt," viņš brīdināja, "ka maz rauga saraudzē visu mīklu? Tāpēc izmetiet ārā veco raugu, lai esat jauna mīkla, tā kā jūs esat neraudzēti."

Otrs nopietns ļaunums, kas izplatījās draudzē, bija brāļu savstarpējā tiesāšanās valsts iestādēs. Par nesaskaņu nokārtošanu starp ticīgajiem jau bija pietiekoši gādāts. Kristus pats bija devis skaidrus norādījumus, kā šādos gadījumos rīkoties. "Ja tavs brālis grēko", Jēzus kādreiz teica, "tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm, un, kad viņš tev klausā, tad tu savu brāli esi mantojis. Un, ja viņš neklausā, tad pieaicini vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts. Bet, ja viņš tiem neklausā, tad saki to draudzei; bet, ja viņš neklausā arī draudzei, tad turī viņu par pagānu un muitnieku. Patiesi Es jums saku: ko vien jūs virs zemes siesit, tas būs siets arī debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī debesīs." (Mat. 18:15-18)

Korintas ticīgos, kas bija aizmirsuši šo skaidro padomu, Pāvils tagad nepārprotami pamācīja un norāja. Viņš jautāja: "Ja jums citam pret citu ir kāda sūdzība, vai tad jāgriežas pie netaisno tiesas un ne pie svēto tiesas? Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Ja tad nu jūs esat pasaules tiesneši, vai tad jūs nebūtu cienīgi iztiesāt vismazākās lietas? Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Kamdēļ tad gan nevarētu iztiesāt laicīgās lietas? Ja jums ir sūdzības par laicīgām lietām, vai tad jūs ieceļat tādus par tiesnešiem, kas nav cienīti draudzē? To es saku jums par apkaunošanu. Vai tad jūsu vidū nebūtu neviena prātīga vīra, kas brāļu starpā varētu tiesu spriest? [305] Bet brāļi iet tiesāties ar

brāli, un tad vēl pie neticīgajiem. Jau tā nav laba lieta, ka jūsu starpā vispār tiesājas. Kādēļ jūs labāk nepaciešat netaisnību? Kādēļ jūs labāk nepanesat pārestību? (..) Jeb vai jūs nezināt, ka netaisni neņemantos Dieva valstību?"

Sātans pastāvīgi cenšas starp Dieva ļaudīm ieviest neuzticību, atsvešināšanos un ļaunprātību. Mēs bieži tiksim kārdināti domāt, ka mūsu tiesības netiek ievērotas, pat tad, kad tādām jūtām nav nekāda pamata. Kas sevi mīl vairāk nekā Kristu un Viņa lietu, tie savas intereses vienmēr liks pirmā vietā un ķersies pie gandrīz visiem iespējamiem līdzekļiem, lai tās uzturētu un aizstāvētu. Pat daudzus, kas liekas esam apzinīgi kristieši, lepnums un pašcieņa kavē iet pie tiem, kurus viņi iedomājas maldāties, lai Kristus garā ar tiem runātu un kopīgi viens par otru lūgtu. Kad tiem šķiet, ka brāļi viņus ir apvainojuši, daži pat griežas pie tiesas, bet neseko Pestītāja norādījumam.

Kristiešiem nevajag sūdzēties civilās tiesu iestādēs, lai izšķirtu strīdus, kas var rasties starp draudzes locekļiem. Šādas nesaskaņas jānokārto savā starpā vai draudzē, atbilstoši Kristus ieteikumam. [306] Pat tad, ja tiktu nodarīta netaisnība, lēnprātīgā un pazemīgā Jēzus sekotājs labāk pacietīs "krāpšanu", bet neatklās pasaulei sava brāļa grēkus.

Tiesas prāvas brāļu starpā apkauno patiesību. Kristiešu savstarpējā tiesāšanās pakļauj draudzi ienaidnieku apsmieklam un dod iemeslu tumsas spēkiem gavilēt. Tādi ticīgie Kristu no jauna ievaino un atklāti pazemo. Neievērojot draudzes autoritāti, tie nicina Dievu, kas draudzei šo varu piešķīris.

Šajā vēstulē Pāvils centās korintiešiem atklāt Kristus spēku, kas tos varētu pasargāt no ļauna. Viņš zināja, ja tie pakļausies dotajiem nosacījumiem, tad kļūs stipri Visvarenā spēkā. Kā līdzekļi, kas palīdzētu atbrīvoties no vergošanas grēkam un kļūt pilnīgiem svētumā un dievbijībā, apustulis tiem centās atklāt Tā prasības, kam viņi bija nodevuši savu dzīvi atgriešanās laikā. "Jūs nepiederat sev pašiem (..). Jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!"

Pāvils skaidri norādīja uz sekām, kas rodas, novēršoties no šķīstās un svētās dzīves un par jaunu ieslīgstot pagānu samaitātajos ieradumos. "Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, (..) ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neņemantos Dieva valstību." [307] Viņš tos lūdza savaldīt zemiskās kaislības un iegribas. "Vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva (..)?"

Tā kā apustulis Pāvils bija apveltīts ar augstām prāta spējām, viņa dzīve atklāja retas gudrības spēku, kas tam pavēra līdzjūtīgas iedziļināšanās iespējas un noveda ciešā saskarē ar citiem, darot viņu spējīgu pamodināt cilvēkos labākās ilgas un iedvesmot tos cīņai par cēlāku dzīvi. Viņa sirdi pildīja nopietna mīlestība pret Korintas ticīgajiem, kuros tas vēlējās redzēt pieaugam iekšējo dievbijību, kas tos stiprinātu pastāvēt kārdināšanās. Viņš zināja, ka katrā solī uz kristieša takas tiem pretosies sātana draudze un ka cīnīties vajadzēs ik dienas. Tiem pastāvīgi būs jāaizsargājas pret ienaidnieka uzbrukumiem, salaužot vecos ieradumus un dabīgās tieksmes, un vienmēr paliekot modriem lūgšanās. Pāvils apzinājās, ka augstākos kristīgos ieradumus var attīstīt, vienīgi daudz lūdzot un atrodoties pastāvīgā modrībā, un tādu pārlicību viņš centās iedvest šo kristiešu prātā, liekot tiem saprast, ka krustā sistajā Kristū tiem piedāvāts brīnišķīgs spēks, kas ir pietiekoši liels, lai dvēseli atgrieztu no grēkiem un darītu spējīgu pretoties visām kārdināšanām uz ļaunu. Apbruņojoties ar ticību Dievam un par cīņas ieroci izvēloties Viņa Vārdu, tie iegūtu iekšēju spēku atvairīt ienaidnieka uzbrukumus.

[308] Korintas ticīgajiem bija vajadzīgi dziļāki piedzīvojumi ar Dievu. Tie vēl pilnībā neizprata, ko nozīmē skatīt Viņa godību un tikt pārvērstiem raksturā. Tie bija redzējuši tikai godības rītausmas pašus pirmos stārus, bet Pāvils vēlējās, lai tie tiktu piepildīti ar visu Dieva pilnību, arvien vairāk iepazīstoties ar Viņu un turpinot mācīties, līdz nonāktu pilnīgā Evaņģēlija ticības dienas gaismā.

30. AICINĀTI UZ AUGSTU DZĪVESVEIDU

1. Vēstule korintiešiem

[309] Cerēdams sniegt Korintas ticīgiem spilgtāku priekšstatu par pastāvīgas pašsavaldīšanās, stingras atturības un neatslābstošas dedzības svarīgo lomu kalpošanā Kristum, Pāvils savā vēstulē izdara zīmīgus salīdzinājumus starp kristieša cīņu un plaši pazīstamajām skriešanās sacīkstēm, kas noteiktos laikos notika Korintas tuvumā. No visām grieķu un romiešu rīkotajām spēlēm skriešanās sacīkstes bija visnenākās un visvairāk iecienītās. Tās skatīties sapulcējās ķēniņi, dižciltīgie un valstsvīri. Tajās piedalījās bagāti un augstas kārtas jaunieši, netaupot nekādas pūles un ievērojot stingru disciplīnu, kas bija nepieciešama godalgas iegūšanai.

Sacensībās valdīja strikti noteikumi, pret kuriem neviens nevarēja iebilst. Kas vēlējās kandidēt uz

augstāko balvu, tiem jau iepriekš vajadzēja pakļauties nopietniem sagatavošanās treniņiem. Kaitīga ēstgribas apmierināšana vai cita kāda izprieca, kas [310] vājināja garīgos un fiziskos spēkus, bija stingri aizliegta. Lai varētu cerēt uz panākumiem šajās spēka un ātruma pārbaudēs, muskuļiem vajadzēja būt spēcīgiem un vingriem un nerviem labi pārvaldītiem; katrai kustībai labi koordinētai, katram solim ātram un mērķtiecīgam; fiziskos spēkus pienācās attīstīt līdz augstākajai pakāpei.

Skrējiena dalībniekiem parādotes sanākušo skatītāju priekšā, paziņoja viņu vārdus un skaidri, saprotami izklāstīja sacīkšu noteikumus. Tač visi dalībnieki kopā uzsāka skrējienu, pie kam skatītāju pievērsta uzmanība iedvesa viņos apņemšanos uzvarēt. Tiesneši bija izvietoti trases tuvumā, lai varētu novērot visu distanci no sākuma līdz beigām un pasniegt godalgu īstajam uzvarētājam. Ja kāds sasniedza mērķi pirmais, pielietojot neatļautus paņēmienus, tad viņam godalga netika piešķirta.

Šajās sacensībās skriešana bija saistīta ar lielu risku, jo daži pēc pārāk lielas fiziskās piepūles vairs nekad neatspīrga. Kāda dalībnieka pakrišana ceļā, asinīm plūstot no mutes un deguna, nebija nekas neparasts. Dažreiz skrējējs saņima un mira tieši pirms paša mērķa, kad godalga jau bija pavisam tuvu. Tomēr visa mūža invaliditātes iespēju vai pat nāvi neuzskatīja par pārāk lielu risku tā goda dēļ, ko piešķīra veiksmīgākajam sacensību dalībniekam.

Uzvarētājam sasniedzot mērķi, gaisu satricināja milzīgā ļaužu pulka aplausi, izraisot atbalsis apkārtējos kalnos un ielejās. Visu skatītāju klātbūtnē tiesnesis tam reizē ar pasniegto uzvaras emblēmu uzlika lauru vainagu un iedeva palmas zaru labajā rokā. Viņa slavu apdziedāja visā zemē; līdz ar viņu pagodināja arī tā vecākus, un augstu cienīja pat dzimto pilsētu, tāpēc ka tā devusi tik ievērojamu atlētu. [311]

Salīdzinot skriešanās sacensības ar kristieša cīņu, Pāvils sevišķi uzsvēra nepieciešamo sagatavošanos – pakļaušanos stingrai disciplīnai un mērenību ēšanā un visos ieradumos. "Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā," viņš paskaidroja. Skrējēji noraidīja katru iegribu, kas varētu vājināt fiziskos spēkus, un, pakļaujoties stingrai un nepārtrauktai disciplīnai, savus muskuļus attīstīja tik stiprus un izturīgus, lai, pienākot sacīkšu dienai, varētu izturēt vissmagāko slodzi. Cik daudz vairāk to vajadzētu ņemt vērā kristietim, kura risks saistās ar mūžīgām interesēm, lai tas savas tieksmes un kaislības pakļautu prāta un Dieva gribas kontrolei. Viņš nekad nedrīkst pieļaut, ka izprieceas, greznība vai ērtības tā uzmanību novērstu no mērķa. Visi ieradumi un iegribas jāpakļauj visstingrākajai disciplīnai. Vadošie groži jānodod Dieva Vārda mācību apgaismotam un Svētā Gara vadītam prātam.

Un, kad tas ir izdarīts, tad kristietim jāpieliek vislielākās pūles, lai iegūtu uzvaru. Senajās spēlēs sacīkšu dalībnieki, cenšoties nesamazināt ātrumu, pēdējos soļus veica ar mokpilnu piepūli. Tāpat arī kristietim, tuvojoties mērķim, jālaužas uz priekšu ar vēl lielāku centību un apņemšanos nekā ceļa sākumā.

Vistošo lauru vainagu, ko saņēma skriešanās sacīkšu uzvarētājs, Pāvils salīdzina ar neiznīkstošo godības vainagu, ko piešķirs tam, kas ar uzvaru beigs kristieša skrējienu. [312] Viņi, kā paskaidro Pāvils, to darīja "tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu." Lai iegūtu tādu zūdošu godalgu, grieķu skrējēji nevairījās ne no pūlēm, ne smagas disciplīnas. Mēs cīnāmies par bezgalīgi vērtīgāku, tas ir, par mūžīgas dzīvības vainagu. Cik gan daudz rūpīgākai tad vajadzētu būt mūsu cīņai, cik daudz labprātīgākiem mūsu upuriem un sevis aizliegšanai!

Vēstulē ebrejiem visai vienkāršos vārdos ir izteikts nolūks, kam vajadzētu raksturot kristieša skrējienu, lai iegūtu mūžīgo dzīvību: "(..) dosimies ar pacietību mums noliktajā sacīkstē, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas, un raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju." (Ebr. 12:1,2) Skaudība, ļaunprātība, jaunas domas, ļauna runāšana un alkatība – tās ir nastas, kas kristietim noteikti jānoliek, ja viņš grib sekmīgi veikt cīņu pēc nemirstības. Ir jāatstāj katrs ieradums, kas vada grēkā un apkauno Kristu, kaut arī tas prasītu upuri, jo Debesu svētību nevar saņemt neviens cilvēks, kas pārkāpj taisnības mūžīgos pamatlikumus. Rakstura degradācijai un citu maldināšanai pietiek ar vienu piekoptu grēku.

"Ja tevi tava roka apgrēcina, nocērt to; tev labāk kā kroplim ieiet dzīvībā, nekā ar divām rokām noiet ellē, neizdzēšamā ugunī. (..) Un, ja tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to; tev ir labāk, ka tu tizls noej dzīvībā, nekā kad tev ir divas kājas, un tu topi mests ellē." (Marka 9:43-45) [313] Ja miesas glābšanai no nāves nepieciešams amputēt kāju vai roku, vai pat šķīrties no acs, cik daudz svarīgāk tad kristietim nolikt katru grēku, kas nes nāvi dvēselei!

Seno spēļu dalībnieki pat pēc tam, kad bija sevi pakļāvuši pašreizējai un stingrai disciplīnai, vēl nebija droši par uzvaru. "Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien," jautā Pāvils, "bet tikai viens dabū goda algu." Lai cik dedzīgi un nopietni cīnītos šie skrējēji, godalga varēja tikt piešķirta

tikai vienam. Tikai viena roka varēja satvert kāroto balvu. Daži varēja censties, izsmejot spēkus līdz pēdējai iespējai, bet tad, kad jau izstiepa roku, lai satvertu godalgu, kāds cits varēja izrādīties acumirkli ātrāks un paņemt tikoto dārgumu.

Kristīgajā cīņā tāda varbūtība nepastāv. Nevienš, kas pakļaujas tās noteikumiem, cīņas beigās nejutīsies vīlies. Nevienš, kas būs centīgs un neatlaidīgs, nepalikš bez panākumiem, jo šis skrējieni nav domāts tikai ātrajiem, un šī cīņa nav tikai stiprajiem. Mūžīgās godības vainagu var iegūt gan visnespēcīgākais svētais, gan arī visspēcīgākais. Uzvarēt var visi, kas dievišķās žēlastības spēkā savu dzīvi saskaņo ar Kristus prātu. Dieva Vārdā atklāto pamatlikumu īstenošanu praktiskajā dzīvē, ikdienas sīkajās lietās, bieži vien uzskata kā kaut ko nesvarīgu – par jautājumu, kam nav vērts pievērst uzmanību, bet, ņemot vērā gala rezultātu, nekas nav niecīgs, ja tas var mums palīdzēt vai mūs aizkavēt. Katrs darbs nonāks svaru kausos, lai izšķirtu, vai dzīvē būs uzvarēts vai zaudēts, un atalgojums tiem, kas uzvarēs, būs tieši proporcionāls enerģijai un dedzībai, ar kādu tie cīnījušies.

[314] Apustulis pats sevi salīdzināja ar cilvēku, kas piedalās skriešanās sacīkstēs, sasprindzinādams katru nervu, lai tikai iegūtu godalgu. "Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos ne kā gaisu sirdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams." Lai kristīgo skrējieni varētu veikt droši un ne uz labu laimi, Pāvils sevi pakļāva stingram treniņu režīmam. Vārdi "es kalpinu savu miesu" burtiski nozīmē bargu disciplīnu, apspiežot iegribas, tieksmes un kaislības.

Pāvils baidījās, ka, sludinot citiem, pats varētu tikt atmests. Viņš saprata, ja pamatlikumus, kam ticēja un ko mācīja, neīstenos savā dzīvē, tad viņa darbs citu labā pašam neko nepalīdzēs. Apustuļa sarunām, viņa iespaidam un atturībai vajadzēja rādīt, ka viņa reliģija nav saistīta tikai ar amatu, bet ka tā ir dzīva, ik dienas pastāvoša savienība ar Dievu. Viņš nemitīgi savu acu priekšā turēja un nopietni pūlējās sasniegt vienu mērķi – "taisnību no Dieva uz ticības pamata". (Filip. 3:9)

Apustulis zināja, ka cīņa pret ļaunumu nebeigsies, kamēr vien viņš dzīvos. Tas vienmēr atcerējās, cik nepieciešami ir sevi stingri kontrolēt, lai pasaulīgās vēlmes ņemot ņemot garīgo degsmi, tāpēc ar visiem spēkiem turpināja cīnīties pret miesīgajām nosliecēm. Viņš nepārtraukti raudzījās uz ideālu, ko vajadzēja aizsniegt, un ticās pēc tā, labprātīgi paklausot Dieva likumiem. [315] Viņa vārdi, ikdienas dzīve un tieksmes – viss tika pakļauts Dieva Gara pārbaudei.

Korintas ticīgo dzīvē Pāvils ilgojās ieraudzīt nedalītas sirds apņēmību uzvarēt cīņā par mūžīgo dzīvību. Viņš labi saprata, ka, vēloties sasniegt Kristus izvirzīto ideālu, tiem priekšā stāvēja skrējieni visas dzīves garumā, bez kādas atelpas. Viņš tos ļoti lūdza cīnīties pareizi, ik dienas dzenoties pēc dievbijības un morāla krietnuma. Viņš aicināja nolikt katru nastu un steigties uz mērķi, – lai kļūtu pilnīgi Kristū.

Pāvils korintiešiem norādīja uz senā Israēla piedzīvojumiem, uz svētībām, kas atalgoja tautas paklausību, un sodībām, kas sekoja pārkāpumiem. Viņš tiem atgādināja brīnišķīgo veidu, kā ebreji tika izvesti no Ēģiptes, dienā padebeša un naktī uguns staba apsardzībā. Tā viņi droši tika vadīti cauri Sarkanajai jūrai, kamēr ēģiptieši, mēģinādami iet to pašu ceļu, visi noslika. Ar šādu rīcību Dievs atzina Israēlu par savu draudzi. Viņi visi bija "baudījuši to pašu garīgo barību, un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus". Ebrejus visos viņu ceļojumos vadīja Kristus. Sistā klints ainoja Kristu, kam vajadzēja tikt ievainotam ļaunu noziegumu dēļ, lai no Tās visiem varētu plūst pestīšanas straume.

[316] Kad ebreji iekāroja Ēģiptes atstātos labumus, kad grēkoja un sacēlās, pār tiem, neskatoties uz labvēlību, kādu Dievs agrāk bija parādījis, tomēr nāca sodības. Apustulis skubināja Korintas ticīgos atcerēties mācības, ko saturēja Israēla piedzīvojumi. "Tas ir noticis mums par brīdināšanas zīmi, lai mēs neiekārojam ļaunu, kā tie darījuši." Viņš rādīja, ka mīlestība uz ērtībām un izpriecām bija sagatavojusi ceļu grēkiem, kas izsauca ārkārtējās Dieva dusmas. Kad Israēla bērni apsēdās ēst un dzert un cēlās diet, tad tika atmesta godbijība pret Kungu, ko tie bija izjutuši, klausoties bauslības pasludināšanā, un tie pielūdza tikko par Dieva simbolu izveidoto zelta teļu. Daudzi pēc tam vēl krita netiklības dēļ, piedaloties Baal-Peora pagodināšanai veltītajos svētkos. Dieva dusmas bija pamodinātas, un uz Viņa pavēli vienā dienā tika sodīti divdesmit trīs tūkstoši.

Apustulis korintiešus nopietni brīdināja: "Kas šķiet stāvam, lai pielūko, ka nekrīt." Ja tie kļūs lielīgi un pašpaļāvīgi, aizmirstot palikt nomodā un lūgt, tad varētu iekrist smagos grēkos un izsaukt pār sevi Dieva dusmas. Tomēr Pāvils nevēlējās viņus padarīt mazdūšīgus, negribēja, lai tie zaudētu cerību. Viņš droši apliecināja: "Dievs ir uzticīgs, viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest."

Pāvils savus brāļus aicināja pārbaudīt, kādu iespaidu viņu vārdi un rīcība var atstāt uz citiem, un izvairīties no visa, kas, kaut arī pats par sevi [317] būtu nevainojams, tomēr varētu atgādināt elku pielūgšanu vai izraisīt šaubas ticībā vātajos draudzes locekļos. "Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu. Esiet nevainojami kā jūdu, tā grieķu starpā un Dieva draudzē."

Apustuļa brīdinošās vēstis Korintas draudzei ir derīgas visos laikos un it sevišķi būtu jāņem vērā mūsu dienās. Ar elku kalpošanu jāsaprot ne tikai cilvēku roku darinātu tēlu pielūgšana, bet arī sevis lutināšana, mīlestība uz ērtībām, ēstkāres un kaislību apmierināšana. Tikai vārdos vien izteikta ticība Kristum vai lielīga patiesības zināšanu apliecināšana vēl cilvēku nepadara par kristieti. Reliģija, kas cenšas iepriecināt vienīgi acis, ausis un garšu vai atbalsta sevis saudzēšanu, nav Kristus reliģija.

Salīdzinot draudzi ar cilvēka ķermeni, apustulis atradis ļoti piemērotu ainojumu ciešajai radnieciskajai saskaņai, kādai būtu jāvalda visu Kristus draudzes locekļu starpā. Viņš raksta: "Jo arī mēs visi esam vienā garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem. Ja kāja sacītu: tā kā es neesmu roka, es nepiederu pie miesas, – tomēr tā pieder pie miesas. Ja visa miesa būtu acs, kur paliktu dzirde? Ja visa miesa būtu dzirde, kur paliktu oža? Bet Dievs locekļus ir nolīcis miesā ikvienu savā vietā, kā Viņš gribēja. Bet, ja visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa? Bet tagad ir gan daudz locekļu, bet viena miesa. Acs nevar sacīt rokai: man tevis nevajag, – vai atkal [318] galva nevar sacīt kājām: man jūsu nevajag. (..) Bet Dievs miesu ir sastādījis, ka mazāk cienītam loceklim piešķīris lielāku cieņu, lai neceltos miesā šķelšanās, bet locekļi satīcīgi gādātu cits par citu. Un, kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdzī; vai, kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājas līdzī. Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi loceklis."

Un tad vārdos, kas, sākot no tās dienas līdz šim laikam vīriešiem un sievietēm ir bijis iedvesmas avots un iedrošinājums, Pāvils rāda, cik ļoti liela nozīme ir mīlestībai, kas būtu rūpīgi jākopj Kristus sekotājiem: "Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka."

Nav svarīgi, cik augstu amatu kāds ieņem, ja viņa sirds nav pildīts ar mīlestību pret Dievu un citiem cilvēkiem, tad tas nav īsts Kristus māceklis. Kaut arī tam būtu liela ticība un pat spēks darīt brīnumus, tomēr bez mīlestības viņa ticībai nav vērtības. Kāds var izrādīt lielu devību, bet ja viņš savu mantu nabagu uzturam izdala, vadoties no citiem motīviem [319] un ne no patiesas mīlestības, tad ar šādu rīcību Dieva labvēlību neiemantos. Savā centībā tas var mirt pat mocekļa nāvē, bet, ja šo soli neizraisa mīlestība, tad Dievs viņu uzskatīs par piekrāptu fanātiķi vai godkāriģu liekuli.

"Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir ļaipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga." Vistīrākais prieks rodas no visdziļākās pazemošanās. Vissīprāko un cēlāko raksturu pamatakmeņi ir pacietība, mīlestība un pakļaušanās Dieva prātam.

Mīlestība "neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin ļaunu". Kristum līdzīga mīlestība citu motīviem un rīcībai atrod vislabvēlīgāko izskaidrojumu. Tā nevajadzīgi neatklāj citu kļūdas, tā kāri neklausās nelabvēlīgas baumas, bet drīzāk gan cenšas atcerēties citu labās īpašības.

Mīlestība "nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu". Tāda mīlestība "nekad nebeidzas". Tā nekad nevar zaudēt savu vērtību, jo tā ir Debesu īpašība. Tādas mīlestības īpašnieks to kā dārgu mantu ienesīs pa Dieva pilsētas vārtiem.

"Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība."

Pazeminoties morālajam līmenim Korintas draudzē, ticīgo vidū bija cilvēki, kas atmeta atsevišķas savas ticības pamatiezīmes. Daži bija aizgājuši tik tālu, ka noliedza augšāmcelšanās mācību. Šos maldus Pāvils atspēkoja ar ļoti skaidru liecību, atsaucoties uz nepārprotamo pierādījumu, ko sniedz Kristus augšāmcelšanās. Viņš paskaidroja, ka Kristus pēc savas nāves [320] "trešajā dienā augšāmcelties pēc Rakstiem", tika "parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit. Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi vēl ir dzīvi, bet citi jau miruši. Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem. Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaikā dzimušam".

Ar pārliecinošu spēku apustulis atklāja lielo augšāmcelšanās patiesību. "Ja nav miroņu

augšāmcelšanās, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. Un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tadveltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība. Tad jau mēs būtu Dieva viltus liecinieki, jo mēs esam liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, bet Viņš to nebūtu uzmodinājis, ja jau nav miroņu augšāmcelšanās. Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kristus nav uzmodināts. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem.”

Tālāk apustulis Korintas brāļiem rakstīja par augšāmcelšanās rīta uzvaru, kad tiks uzmodināti visi aizmigušie svētie, lai mūžīgi dzīvotu kopā ar savu Kungu. “Redzi,” apustulis paskaidroja, “es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiks pārvesti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvesti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. [321] Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, ir tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? – (..) Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

Tiesām krāšņa būs nākotnē gaidāmā uzvara! Domādams par Korintas ticīgo iespējām, apustulis tiem centās rādīt to, kas var pacelt pāri savtīgajām un jutekliskajām interesēm un sniegt dzīvē brīnišķīgo nemirstības cerību. Viņš tos sirsnīgi pamudināja būt uzticīgiem augstajam aicinājumam Kristū. “Tad nu, mani brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki tā Kunga darbā vienmēr, zinādami, ka jūsu darbs tā Kunga lietās nav veltīgs.”

Tā apustulis izšķirošā un iespaidīgā veidā pūlējās izlabot nepareizās un bīstamās mācības un paradumus, kas valdīja Korintas draudzē. Viņš izteicās skaidri un atklāti, bet vienmēr ar mīlestību. Viņa brīdinājumos un pārmetumos tiem atspīdēja gaisma no Dieva troņa, uzrādot apslēptos grēkus, kas bija aptraipījuši draudzes dzīvi. Bet kā korintieši to uzņems?

Pēc vēstules nosūtīšanas Pāvils baidījās, ka uzrakstītais var pārāk dziļi ievainot tos, kuriem viņš vēlējās palīdzēt. Viņš nepavisam nevēlējās tālāku atsvešināšanos un reizēm pat ilgojās savus vārdus atsaukt. Tie, kas, līdzīgi apustulim, ir izjutuši [322] atbildību par kādu mīlotu draudzi vai iestādi, var labāk saprast viņa nomākto garastāvokli un pašpārmetumus. Kunga kalpi, kas šajā laikā nes Dieva darba nastas, kaut cik pazīst pūles, cīņas un baiļu pilnās rūpes, ar ko nācās saskarties lielajam apustulim. Draudzē pastāvošās šķelšanās nomākts, ar nepateicību un nodevību uzņemts no dažiem, pie kuriem meklēja līdzjūtību un atbalstu, saprazdams briesmas, kas draudēja ticīgo saimei, kura savā vidū bija pieļāvusi netaisnību, spiests sniegt noteiktu, asu liecību, norādot grēku, viņš tajā pašā laikā ļoti baidījās, ka varbūt ir rīkojies pārāk bargi. Uztraukumā drebot, viņš gaidīja kādas ziņas, kā viņa vēsts būs uzņemta.

31. VĒSTS IEVĒROTA

2. Vēstule korintiešiem

[323] No Efezas Pāvils devās citā misijas ceļojumā, kura laikā cerēja vēlreiz apmeklēt savas iepriekšējās darbības laukus Eiropā. Kādu laiku uzskavējies Troādā, lai “sludinātu Kristus Evaņģēliju”, tas atrada dažus, kas bija gatavi uz klausīt viņa vēsti. “Kungs man bija atvēris durvis”, vēlāk viņš izteicās par darbu šajā vietā. Bet, kaut arī pūles Troādā bija sekmīgas, ilgi viņš tur nepalika. Apustuļa sirdi smagi nospieda “rūpes par visām draudzēm” un it sevišķi par Korintas draudzi. Troādā viņš bija cerējis sastapt Titu un no tā uzzināt, kā Korintas brāļi uzņēmuši tiem sūtītās pamācības un rājienus, bet iznāca pievilties. “Man sirdī nebija miera,” viņš rakstīja par šo piedzīvojumu, “tamdēļ, ka brāļi Titu neatradu; bet, no tiem atvadījies, aizgāju uz Maķedoniju”. Filipos viņš satika Timoteju.

[324] Šajā laikā, pārdzīvojot par Korintas draudzi, Pāvils cerēja uz vislabāko; tomēr reizēm dvēseli pildīja dziļas skumjas, pieļaujot iespēju, ka viņa padomi un brīdinājumi varētu tikt pārprasti. “Kad nonācām Maķedonijā, mūsu miesai nebija ne mazākās atpūtas, bēdas no visām pusēm: ārā cīņas, iekšā bailes. Bet Dievs, kas iepriecina pazemīgos, iepriecināja mūs ar Tita atnākšanu.”

Šis uzticīgais vēstnesis atnesa iepriecinošas ziņas, ka Korintas ticīgajos ir notikusi brīnišķīga pārmaiņa. Daudzi bija pieņēmuši Pāvila pamācības, nožēlojuši grēkus un atgriezušies. Viņu dzīve kristietību vairs neapkaunoja, bet gan izplatīja spēcīgu iespaidu par labu patiesai dievbijībai.

Prieka pilns, apustulis Korintas ticīgajiem nosūtīja otru vēstuli, izteikdams savu atzinību par viņos notikušo labo pārmaiņu: “Jebšu es jūs ar savu vēstuli esmu skumdinājis, tomēr to nenožēloju.” Baiļu mocīts, ka viņa vārdi var tikt nīcināti, viņš reizēm tiesām bija nožēlojis, ka rakstījis tik noteikti un stingri. “Tagad es priecājos,” viņš turpināja, “ne par to, ka jūs tapāt skumdināti, bet par to, ka jūs

tapāt skumdināti uz atgriešanos; jo jūs esat skumdināti pēc Dieva prāta, lai jums nekas no mums nenāktu par jaunu. Jo dievišķas skumjas dod atgriešanās svētību, ko neviens nenožēlos (...).” Nožēla, ko izraisa dievišķās žēlastības iespaids uz sirdi, vada uz grēku izsūdzēšanu un atstāšanu. Tādus augļus apustulis tagad redzēja Korintas ticīgo dzīvē. [325] “Kādu rosību tās ir jūsos modinājušas, kādu sevis pārbaudi, uztraukumu, bailes, ilgas, centību un dedzību!”

Jau ilgu laiku Pāvils savā dvēselē nesa atbildības nastu par draudzēm, un šī nasta bija tik tikko izturama. Viltus mācītāji bija centušies iznīcināt viņa iespaidu starp ticīgajiem, Evaņģēlija patiesības vietā mēģinot uzspiest paši savas mācības. Neskaidriība un mazdūšība, kas apņēma Pāvilu, atklājas vārdos: “Mēs pārlietu bijām apgrūtināti, pāri mūsu spēkiem, tā kā jau vairs necerējām dzīvot.”

Bet tagad viens baiļu iemesls bija zudis. Uzzinājis, ka korintieši viņa vēstuli uzņēmuši labvēlīgi, Pāvils savu dziļo prieku izteica vārdos: “Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši. Jo, kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu. Kad mums ir bēdas, tad tās jums par iepriecināšanu un pestīšanu; kad mums ir ieprieca, tad tā jums par iepriecināšanu, kas parādās spēcīga to pašu ciešanu pāņšanās, ko arī mēs nesam. Un mūsu cerība par jums ir stipra, jo mēs zinām, ka jums ir dalība kā ciešanās, tā arī iepriecā.”

Izteikdams prieku par korintiešu atgriešanos un pieaugšanu žēlastībā, Pāvils par visu pateicas Dievam, kas tā pārveidojis šo cilvēku sirdi un dzīvi. [326] “Paldies Dievam, kas mūs visur vada Kristus uzvaras gājienā un caur mums izplata Viņa atziņas labo smaržu visās malās. Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd.” Tajās dienās pastāvēja paradums, ka armijas virspavēlnieks, kas karā bija uzvarējis, atgriežoties veda sev līdzīgu gūstekņu pulku. Šādos gadījumos tika nozīmēti īpaši smaržu kvēpinātāji, un, kad karapulki triumfējoši atgriezās mājās, tad patīkamā smarža nāvei nolemtajiem gūstekņiem bija kā nāves smarža, kas liecināja, ka tuvojas soda izpildīšanas laiks; bet pārējiem gūstekņiem, kas bija iemantojuši uzvarētāju labvēlību un kam bija apsoluta dzīvības saudzēšana, tā bija kā dzīvības smarža, rādot, ka viņu atbrīvošana ir tuvu.

Pāvils tagad bija ticības un cerības pilns. Viņš jūta, ka sātans nespēs iznīcināt Dieva darbu Korintā, un savas sirds pateicību izteica, slavējot Kungu. Apustulis un viņa līdzstrādnieki svinēja uzvaru pār Kristus un patiesības ienaidniekiem, ar jaunu dedzību turpinot izplatīt Pestītāja atzišanu. Evaņģēlija smaržai, līdzīgi vīrakam, vajadzēja izplatīties visā pasaulē. Tiem, kas pieņems Kristu, šī vēsts būs dzīvības smarža uz dzīvību, bet tiem, kas neatlaidīgi paliks neticībā, – nāves smarža uz nāvi.

Saprazdams uzdevuma ārkārtējo lielumu un nozīmi, Pāvils izsaucās: “Kas šim darbam ir derīgs?” Kas ir spējīgs pasludināt Kristu tā, ka Viņa ienaidniekiem nebūtu pamatota iemesla nicināt vēstnesi vai sniegto vēsti? [327] Pāvils vēlējas, lai ticīgie tiešām izjustu, cik svinīga atbildība gulstas uz Evaņģēlija kalpu. Sludinātāja pūles būs Dievam pieņemamas un ļaudīm derīgas tikai tad, ja uzticība Vārda sludināšanā tiks savienota ar skaidru dzīvi. Būtu labi, ja arī mūsdienu sludinātāji, darba lieluma nomākti, izsauktos līdz ar apustuļiem: “Kas šim darbam ir derīgs?”

Bija tādi, kas par pirmo korintiešiem rakstīto vēstuli Pāvilu apsūdzēja sevis slavināšanā. Tagad apustulis to atgādināja, jautādams draudzes locekļiem, vai tie tā izpratuši viņa vārdus: “Vai tad mēs atkal sākam sevi slavināt? Jeb vai mums kā dažiem citiem vajadzīgas ieteikšanas vēstules pie jums vai no jums?” Pārejot uz jaunu vietu, ticīgie bieži ņēma līdzīgu ieteikšanas vēstules no tās draudzes, ar kuru iepriekš bijuši vienoti, bet vadošajiem darbiniekiem, šo draudžu dibinātājiem šāda rekomendācija nebija vajadzīga. Korintas ticīgie, kas no elku pielūgšanas bija ievesti evaņģēliskajā ticībā, paši bija visa Pāvīlam nepieciešamā ieteikšana. Tas, ka viņi bija pieņēmuši patiesību un viņu dzīvē bija notikusi pārmaiņa, sniedza daļrunīgu liecību par Pāvila uzticīgo darbu un viņa kā Kristus kalpa tiesībām pamācīt, norāt un brīdināt.

Pāvils Korintas brāļus uzskatīja kā savu apustuļa apliecību. “Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem. Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule, ko esam sastādījuši, rakstīta ne ar tinti, bet ar dzīvā Dieva Garu, ne uz akmens, bet uz sirds plāksnēm.”

Grēcinieku atgriešanās un viņu svētīšanās patiesībā ir visspēcīgākais pierādījums, ka attiecīgo sludinātāju ir aicinājis Dievs. [328] Viņa amata apliecība ir rakstīta šo atgrieztos sirdīs un skaidri saskaņā to dzīvē. Ja tajos mājā Kristus, godības cerība, tad katru sludinātāju ļoti stiprina šāds viņa kalpošanai uzlikts zīmogs.

Šodien Kristus kalpiem vajadzīga tā pati liecība, kādu Korintas draudze sniedza par Pāvila darbu. Bet,

lai gan šajā laikmetā ir daudz sludinātāju, tomēr liels retums ir spējīgi, svētījušies vīri – cilvēki, kas pildīti ar tādu mīlestību, kāda mājā Kristus sirdī. Daudziem draudzes locekļiem, kas vārdos apliecina Kristus reliģiju, piemīt lepnums, pašpaļāvība, mīlestība uz pasauli, kļūdu meklēšana, rūgtums un skaudība, un viņu dzīve, būdama asā pretstatā Pestītāja dzīvei, bieži sniedz bēdīgu liecību par tā sludinātāja darbā raksturu, kura vadībā tie atgriezušies.

Ja Dievs kādu atzīst par spējīgu Evaņģēlija sludinātāju, tad tas ir vislielākais gods, kāds cilvēkam vien var būt. Bet tie, kurus Kungs svētī ar spēku un panākumiem savā darbā, parasti nelieļās. Tie atzīst savu pilnīgo atkarību no Viņa, saprazdami, ka pašiem nav nekāda spēka. Līdz ar Pāvilu viņi saka: "Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva, kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai."

[329] Patiess sludinātājs veic sava Meistara uzdevumu. Viņš izjūt darba lielo nozīmi un raugās, lai tā attiecības ar draudzi un pasauli būtu tādas kā Kristum. Viņš nenogurstoši strādā, vadot grēciniekus uz cēlāku, labāku dzīvi, lai tie varētu iegūt uzvarētāja atalgojumu. Degoša ogle no altāra ir skārusi viņa lūpas, un viņš pagodina Jēzu kā vienīgo grēcinieku cerību. Tie, kas viņu klausās, apzinās, ka tas ir Dievam tuvojies ar karstām un spēcīgām lūgšanām. Viņam ir Svētais Gars, viņa dvēsele ir piedzīvojusi dzīvās Debesu uguns pieskārienu, un viņš ir spējīgs garīgas lietas salīdzināt ar garīgām. Tam ir dota vara noārdīt sātana cietokšņus, tāpēc, atklājot Dieva mīlestību, lūst sirdis, un daudzi tiek ierosināti jautāt: "Kas man jādara, lai tiktu glābts?"

"Tādēļ, šinī kalpošanā būdami, kas mums uzticēta no žēlastības, mēs nepiekūstam, bet mēs, atraisījušies no slepenām kauna lietām, nedzīvojam viltībā, nedz viltojam Dieva Vārdu, bet, pauzdami patiesību, nostājamies nevainojami katra cilvēka sirdsapziņai Dieva priekšā. Ja mūsu Evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas pazūd, kuriem šis pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības Evaņģēlija gaišums, kas ir Dieva attēls. Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, to Kungu, mēs paši esam jūsu kalpi, Jēzus sūtīti. Jo Dievs, kas ir sacījis, lai gaisma aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā."

[330] Tā apustulis pagodināja Kristus žēlastību un laipnību, kas viņam tika parādīta, uzticot Kristus kalpa svēto uzdevumu. Dieva bagātā žēlastība viņu un brāļus bija uzturējusi grūtībās, bēdās un briesmās. Tie nebija pārveidojuši savu ticību un mācības, piemērojot tās klausītāju iegribām, ne arī noklusējuši svarīgas pestīšanas atziņas, lai tā savu sludināšanu padarītu pievilcīgāku. Viņi patiesību pasniedza vienkārši un skaidri, lūdzot par dvēselēm, lai tās tiktu pārliecinātas un atgrieztas, tajā pašā laikā cenšoties mācību saskaņot ar savu dzīvi, lai atklātā patiesība varētu pati sevi ieteikt ikviena cilvēka sirdsapziņai.

"Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos," apustulis turpināja, "lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums." Kungs patiesības pasludināšanai varēja sūtīt bezgrēcīgus eņģeļus, bet tas nav Viņa plāns. Dievs savu nodomu piepildīšanai par darba rīkiem izvēlas vājību apņemtās cilvēcīgas būtnes. Nenovērtējama bagātība tiek ielikta māla traukos. Pasaulei dievišķās svētības piegādā cilvēki, un no tiem grēku tumsā jāatspīd Viņa godībai. Mīlestības pilnā kalpošanā tiem jāiepazīstas ar citām grēcīgām, pēc palīdzības alkstošām būtnēm un tās jāvada pie krusta. Un visā savā darbībā tiem slava un gods jāatstāj vienīgi Viņam, Visaugstākajam.

Runādams par saviem piedzīvojumiem, Pāvils norādīja, ka, izvēloties kalpošanu Kristum, viņš nav vadījies no savtīgiem motīviem, jo viņa ceļš ir bijis kārdinājumu un pārbaudījumu pilns. "Mēs topam vajāti," viņš rakstīja, "tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā." [331]

Pāvils brāļiem atgādināja, ka viņš ar saviem līdzstrādniekiem, būdami Kristus sūtņi, pastāvīgi ir atradušies briesmās. Pārciestās grūtības bija izsmēlušas viņu spēkus. "Kamēr dzīvojam, vienmēr topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu mirstīgajā miesā. Tātad nāve darbojas mūsos, bet dzīvība jūsos." Ciešot fizisku trūkumu un grūtības, šie Kristus strādnieki tika pakļauti Viņa nāvei. Bet tas, kas viņos izraisīja nāvi, nesa garīgu dzīvību un veselību korintiešiem, kuri, ticot patiesībai, bija kļuvuši par mūžīgās dzīvības līdzdalībniekiem. To atceroties, Kristus sekotājiem jābūt uzmanīgiem, lai ar nolaidību un neapmierinātību nepalielinātu darbinieku nastas un pārbaudījumus.

"Mums ir tas pats ticības gars, kā ir rakstīts: es ticēju, tāpēc es runāju," turpina Pāvils. – "Arī mēs ticam, tāpēc mēs runājam." Apustulis bija pilnīgi pārliecināts par viņam uzticētās patiesības īstenību, tāpēc nekas to nevarēja ierosināt viltīgi izmantot Dieva Vārdu vai slēpt savas dvēseles stingro pārliecību. Viņš nevēlējās nodrošināt bagātību, godu vai vieglu dzīvi, pieskaņojoties pasaules uzskatiem. Lai gan viņam pastāvīgi draudēja briesmas korintiešiem pasludinātās ticības dēļ mirt

mocekļa nāvē, viņš nebija iebiedējams, jo zināja, ka Tas, kas bija miris un augšāmcēlies, arī viņu uzcelš no kapa un aizvedīs pie Tēva.

[332] "Jo tas viss notiek jūsu dēļ," viņš sacīja, "lai žēlastība vairodamās, pieaugot ticīgo skaitam, vairotu arī pateicību Dievam par godu." Ne jau sevis paaugstināšanas dēļ apustuļi sludināja Evaņģēliju. Cerība glābt dvēseles tos iedrošināja Dieva darbam veltīt visu savu dzīvi. Un tieši šī cerība bija tā, kas tiem neļāva pārtraukt savas pūles, draudot briesmām vai atrodoties ciešanās.

"Tāpēc mēs nepiekūstam," Pāvils paskaidroja, "bet, lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais dienu no dienas atjaunojas." Apustuļi vienmēr saskārās ar ļaunā ienaidnieka varu un, lai gan viņa fiziskie spēki samazinājās, tomēr tas uzticīgi un neatlaidīgi sludināja Kristus Evaņģēliju. Tērpts pilnā Dieva paredzētajā apbruņojumā, šis krusta karavīrs cīņā devās uz priekšu. Viņa iedrošinošā balss vēstīja par panākumiem, un, pievērsis skatu uzticīgo atalgojumam, tas uzvaroši izsaucās: "Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs."

Ļoti sirsnīgs un aizkustinošs ir apustuļa aicinājums, lai viņa Korintas brāļi no jauna pārdomātu Pestītāja nesalīdzināmo mīlestību. "Jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību," viņš rakstīja, "ka tas, bagāts būdams, jūsu dēļ ir tapis nabags, lai jūs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti." Jūs zināt gan augstumus, no kādiem Viņš ir nonācis, gan pazemošanās dziļumus, kādos ir nolaidies. Reiz uzsācis iet pa pazemošanās un uzpurēšanās taku, Kristus vairs no tās nenovērsās, līdz bija atdevis savu dzīvību. [333] No troņa līdz krustam Viņam ne uz brīdi nav bijusi atpūta.

Pakāpeniski Pāvils izskaidroja visus notikumus, lai tie, kas lasa viņa vēstuli, varētu pilnībā izprast Pestītāja brīnišķīgo pretimnākšanu cilvēkiem. Sākumā, runājot par Kristu kā Dievam līdzīgu Būtni, kas kopā ar Visvareno pieņem pielūgsmes pilnu pagodināšanu no eņģeļiem, apustuļi tālāk izseko visu Viņa ceļu, līdz Tas bija sasniedzis vislielākās pazemošanās dziļumus. Pāvils bija pārliecināts, ja tikai ļaudis saprastu Debesu Majestātes pienesto apbrīnojamo upuri, tad no viņu dzīves izzustu viss savtīgums. Viņš rādīja, kā Dieva Dēls labprātīgi atstāja savu godību un pakļāvās cilvēcīgās dabas nosacījumiem, pazemojoties līdz kalpa stāvoklim, paliekot paklausīgs līdz nāvei, "līdz pat krusta nāvei" (Filip. 2:8), lai kritušo cilvēku varētu pacelt no pagrimuma, sagādājot tam cerību un prieku un iespēju nonākt Debesīs.

Iepazīstoties ar dievišķo raksturu krusta gaismā, mēs redzam žēlastību, maigumu un piedošanu savienojamies ar taisnību un tiesu. Debesu tronī mēs ieraugām To, kura rokās, kājās un sānos ir ciešanu zīmes, kas iegūtas, salīdzinot cilvēku ar Dievu. Mēs varam domāt par mūžīgo Tēvu, kas dzīvo nepieejamā gaismā un tomēr pieņem mūs savā Dēla nopelna dēļ. Atriebības mākonis, kas draudēja tikai ar postu un izmisumu, no krusta izstarojošā gaismā atklāj Dieva rakstu, kas it kā saka: "Dzīvo, grēciniek, dzīvo! Jūs, grēkus nožēlojošās, ticīgās dvēseles, dzīvojiet! Es esmu samaksājis izpirkšanas maksu."

[334] Pārdomas par Kristu mūs noved pie neizmērojamās mīlestības krasta. Mēs cenšamies par šo mīlestību stāstīt citiem un atrodam, ka mums vienkārši pietrūkst vārdu. Mēs iepazīstamies ar Viņa dzīvi virs zemes, ar Viņa uzpurēšanos mūsu dēļ, un tālāk ar Kunga kā mūsu Aizstāvja darbu Debesīs, ar mājokļiem, ko Kristus sagatavo tiem, kas Viņu mīl, un varam vienīgi izsaukties: "Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīļjuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlēja un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai." "Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam." (1. Jāņa 4:10; 3:1)

Šī mīlestība kā svēta uguns deg uz katra patiesa mācekļa sirds altāra. Virs zemes tā tika atklāta Kristū, un virs zemes Viņa bērniem šī mīlestība jāatstaro ar nevainojamu dzīvi. Tādā veidā grēcinieki tiks vadīti pie krusta un ieraudzīs Dieva Jēru.

32. AUGSTSIRDĪGĀ DRAUDZE

[335] Pirmajā vēstulē Korintas draudzei Pāvils ticīgiem sniedza pamācības par galvenajiem pamatnoteikumiem, uz kuriem balstās Dieva darbs virs zemes. Rakstīdams par savām apustuļa pūlēm to labā, viņš jautāja:

"Kas tad iet karā ar savu maizi? Kas dēsta vīna dārzu un neēd tā augļus? Jeb kas gana lopus un nebauda viņu pienu? Vai es to runāju tikai pēc cilvēku domām? Jeb vai to nesaka arī pati bauslība? Jo Mozus bauslībā rakstīts: tev nebūs vērsim, kas min labību, purnu aizsiet. – Vai tad Dievs te runā par vērsiem? Vai viņš to nesaka mūsu dēļ? Jo mūsu dēļ taču ir rakstīts: arājam jāar cerībā, kūlējam

jākuļ cerībā, ka tam tiks sava daļa.

Ja mēs esam jums sējuši garīgo sēklu, vai tad tā liela lieta, ka saņemam jūsu laicīgos augļus?

Ja citiem ir tiesības uz jūsu namu, vai tad ne vairāk mums? Bet mēs šās tiesības neesam lietojuši, mēs visu [336] panesam, lai Kristus Evaņģēlijam nerastos kavēkļi ceļā. Vai nezināt, ka tie, kas kalpo svētnīcā, pārtiek no svētnīcas, un kas apkalpo altāri, saņem savu daļu no altāra? Tāpat arī tas Kungs ir noteicis Evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no Evaņģēlija." (1. Kor. 9:7-14)

Apustulis šeit atsaucas uz Kunga plānu templī kalpojošo priesteru uzturēšanai. Tos, kas bija nošķirti šim svētajam pienākumam, apgādāja viņu brāļi, kuriem tie sniedza garīgas svētības. "Arī tiem Levija bērniem, kas uzņēmās priestera amatu, ir nolikts ņemt no tautas, saskaņā ar bauslību, desmito tiesu (..) ." (Ebr. 7:5) Levija cilti Dievs bija izvēlējies svētajai kalpošanai Dieva namā un priesteru amatā. Par priesteri bija teikts: "Kungs, tavš Dievs, viņu izredzējis." (5. Moz. 18:5) Vienu desmito daļu no visiem ienākumiem Kungs bija pieprasījis par savu īpašumu, un desmitā aizturēšanu Viņš vērtēja kā laupīšanu.

Uz šo plānu kalpošanas darba atbalstīšanai Pāvils atsaucās, kad viņš sacīja: "Tāpat arī Kungs ir noteicis Evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no Evaņģēlija." Un vēlāk, rakstot Timotejam, apustulis sacīja: "Strādnieks ir savas algas cienīgs." (1. Tim. 5:18)

Tomēr desmitā maksājumi bija tikai daļa no Dieva plāna kalpošanas darba atbalstīšanai. Kungs vēl bija devis norādījumus par daudzām dāvanām un ziedojumiem. [337] Jūdu iekārtā ļaudis tika mācīti izkopt augstsirdīgu un devīgu garu kā Dieva darba uzturēšanai, tā arī trūcīgo vajadzību apmierināšanai. Sevišķiem gadījumiem tika paredzēti labprātīgie upuri. Pļaujas un vīnogu ievākšanas laikā pirmos lauka augļus – graudus, vīnu, eļļu – svētīja par upuri Kungam. Vārpu salasišanu un nenoplautoš lauku stūrus atstāja nabagiem. Pirmo vilnu, ko ieguva, cērpot aitas, un pirmos graudus, kuļot kviešus, veltīja Dievam. Tāpat rīkojās ar visiem pirmdzimušajiem dzīvniekiem; un par pirmdzimušo dēlu maksāja izpirkšanas naudu. Pirmos augļus vajadzēja nest Kunga priekšā svētnīcā un pēc tam nodot priesteru lietošanai.

Ar tādu labdarības iekārtu Kungs centās Israēlam iemācīt, ka Dievam visās lietās jābūt pirmajam. Tā tiem tika atgādināts, ka Dievs ir viņu lauku un ganāmpulku īpašnieks, ka Viņš tiem sūta saules starus un lietu, lai varētu attīstīties un nobriest raža. Viss, kas tiem piederēja, bija Viņa, un tie bija tikai Viņa īpašumu pārvaldnieki.

Kungs nevēlas, lai kristieši, kuru priekšrocības tālu pārsniedza kādreiz jūdiem pieejamās, devībā būtu kūtrāki. "Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs (..) ." (Lūk. 12:48) Augstsirdīgā devība, ko sagaidīja no ebrejiem, tad ļoti lielā mērā nāca par labu viņu tautai, [338] bet šodien Dieva darbs apņem visu pasauli. Savu sekotāju rokās Kristus ir ielicis Evaņģēlija bagātības un līdz ar to darījis tos atbildīgus par pestīšanas prieka vēsts pasniegšanu pasaulei. Mūsu pienākumi noteikti ir daudz lielāki nekā senajam Israēlam.

Dieva darbam vērsties plašumā, arvien biežāk atskanēs saucieni pēc palīdzības. Lai šīs vajadzības varētu apmierināt, kristiešiem jāievēro pavēle: "Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība (..) ." (Mal. 3:10) Ja tie, kas sevi atzīst par kristiešiem, vienmēr uzticīgi pienestu Dievam savus desmitos un ziedojumus, tad Viņa mantu nams būtu pilns. Tad nevajadzētu meklēt palīdzību tirgos, loterijās un sarīkojumos, lai nodrošinātu līdzekļus Evaņģēlija atbalstīšanai.

Cilvēki tiek kārdināti izlietojot līdzekļus sevis lutināšanai, ēstkāres apmierināšanai, dažādām rotaslietām vai mājas izgreznošanai. Siem nolūkiem daudzi draudzes locekļi nevilcinās brīvi izdot naudu un pat pārmērīgi to izšķiest, bet, aicināti ziedot Kunga mantu namam, lai virzītu uz priekšu Viņa darbu virs zemes, tie kavējas. Iespējams, saprazdami, ka pilnīgi atteikties nav labi, viņi Dievam atvēl daudz mazāku summu par to, kādu bieži veltī savu iegribu apmierināšanai. Tiem nav patiesas mīlestības uz Kristus darbu, ne arī nopietnas intereses par dvēseļu glābšanu. Kāds brīnums, ja tādu kristiešu dzīve ir tikai vārga, slimīga eksistence!

Ja kāda sirds deg Kristus mīlestībā, tad tā cilvēkiem uzticētā visaugstākā un vissvētākā darba attīstības atbalstīšanu neuzskatīs tikai par pienākumu, bet veiks to ar prieku, lai tikai būtu iespējams sniegt pasaulei dievišķās [339] laipnības, žēlastības un patiesības bagātības.

Tas ir alkatības gars, kas ļaudis ierosina paņurēt savu iegribu apmierināšanai toš līdzekļus, kas patiesībā pieder Dievam, un šis gars Kungam šodien ir tikpat pretīgs kā tad, kad Viņš pravietim lika

stingri norāt izredzēto tautu, teikdams: "Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs tevi krāpjam? – ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat!" (Mal. 3:8,9)

Devības gars ir Debesu gars. Šī gara visspilgtāko izpausmi atrodam Kristus upurī pie krusta! Mūsu dēļ Tēvs atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu; un Kristus, atsacījies no visa, kas Viņam piederēja, beidzot nodeva pats sevi, lai glābtu cilvēku. Golgātas krustam vajadzētu ierosināt uz labdarību ikvienu Pestītāja sekotāju. Tur skaidri izpaužas pamatlikums dot un dot, un, "kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis." (1. Jāņa 2:6)

No otras puses – patmīlības gars ir sātana gars. Pamatlikums, ko atklāj pasaules cilvēku dzīve, ir ņemt un ņemt. Tā viņi cer nodrošināt sev laimi un ērtības, bet tāda sēja nes vienīgi postu un nāvi.

Kamēr Dievs nav pārtraucis svētīt savus bērnus, tie nedrīkst atstāt novārtā pienākumu atdot Tam Viņa pieprasīto daļu. Tiem ne tikai jāatgriež Kungam tas, kas Viņam pienākas, bet kā pateicības upuris Viņa mantu namā vēl jāienes labprātīgas dāvanas. [340] Ar liksmām sirdīm tiem jānovēl Radītājam pirmie augļi no visiem ienākumiem – vislabākais no īpašumiem un vislietderīgākā un svētākā kalpošana. Tā viņi iegūs bagātas svētības. Pats Dievs darīs viņu dvēseles līdzīgas auglīgam dārzam, kurā veldzes nekad nepietrūks. Un tad, kad ievāks pēdējo lielo plauju, Meistaram pienestie kūlīši būs kā atlīdzība par viņiem aizdoto dāvanu nesavtīgu lietošanu.

Dieva izvēlētajiem vēstnešiem, kas iesaistījušies darbā, nekad nevajadzētu izjust grūtības, kas rodas, izejot cīņā uz sava rēķina, bez brāļu piedalīšanās un sirsnīga atbalsta. Draudzes locekļiem ir pienākums labprātīgi dalīties ar tiem, kas atstāj savu laicīgo nodarbošanos, lai nodotos vienīgi sludināšanai. Kad Kunga kalpi tiek iedrošināti un atbalstīti, Viņa darbs var sekmīgi iet uz priekšu. Bet, ja ļaužu savtīguma dēļ tie nesaņem taisnīgi pienākušos atbalstu, tad viņu rokas nogurst un bieži vien to derīgums tiek nopietni sakropļots.

Pret tiem, kas prasa, lai tos atzīst par Kristus sekotājiem, un tomēr atļauj izsūtītiem darbiniekiem to aktīvās kalpošanas laikā ciest trūkumu, ir iedegusies Dieva nepatika. Siem patmiļiem būs jādod norēķins ne tikai par nepareizi izlietoto Kunga mantu, bet arī par Viņa uzticīgo kalpu nomākto garastāvokli un sirdssāpēm, ko izraisījusi tāda rīcība. [341] Tiem, kas tiek aicināti sludinātāja darbam un, pienākuma saukti, atsakās no visa, lai nodotos kalpošanai Dievam, par pašaieliedzīgajām pūlēm jāsaņem atalgojums, kas būtu pietiekošs viņu pašu un viņu ģimeņu uzturēšanai.

Dažādās laicīga, gan intelektuāla, gan tīri fiziska darba nozarēs centīgi strādnieki var nopelnīt labu algu. Vai patiesības izplatīšana un dvēseļu vadīšana pie Kristus nav daudz svarīgāka par jebkuru ikdienišķu nodarbošanos? Un vai tiem, kas uzticīgi strādā šajā darbā, nav pamatotu tiesību uz pietiekamu atalgojumu? Pretstatot morāla un materiāla labuma iegūšanai nepieciešamās pūles, mēs varam parādīt savu attieksmi pret mūžīgo salīdzinājumā ar laicīgo.

Lai mantu namā būtu līdzekļi sludinātāju uzturēšanai, un, atbildot uz lūgumiem pēc palīdzības, varētu atbalstīt misijas pasākumus, ir nepieciešams, ka Dieva ļaudis dotu priecīgi un augstsirdīgi. Uz sludinātājiem gulstas svinīga atbildība atklāt draudzēm Dieva darba vajadzības un mācīt to locekļiem devību. Ja to neievēro un draudzes neizdala līdzekļus citu vajadzībām, tad cieš ne tikai Kunga darbs, bet tiek aizturētas arī svētības, ko pretējā gadījumā saņemtu paši ticīgie.

Pat vistrūcīgākajiem cilvēkiem vajadzētu pienest ziedojumus Dievam. Lai palīdzētu citiem, kuru vajadzības ir vēl spiedošākas, tiem, sevi aizliedzot, jādalās saņemtājā Kristus žēlastībā. Trūcīga cilvēka dāvana, tāda pašaieliedzības izpausme, Dieva priekšā uzkāpj kā smaržīgs vīraks. Katra uzpurēšanās devēja sirdī stiprina labdarības garu, vēl ciešāk viņu savienojot ar To, kas, būdams bagāts, mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti.

[342] Lai iedrošinātu tos, kas, cīnoties ar trūkumu, tomēr vēlas ar savām dāvanām sekmēt Dieva darbu, Raksti vēsta par atraitni, kas Dieva šķirstā iemeta divas artavas – visu, kas viņai bija. Kristus pievērsa mācekļu uzmanību šai sievietei, kas bija atdevusi "visu savu padomu". (Marka 12:44) Viņš tās dāvanu novērtēja daudz augstāk par lielajiem ziedojumiem, kuri neprāšīja pašaieliedzību. Daži citi no savas pārpilnības bija devuši tikai mazu daļu, bet, izšķiroties par šo ziedojumu, atraitne bija atteikusies pat no dzīvei nepieciešamā, uzticoties Dievam, ka Viņš apmierinās tās rītdienas vajadzības. Par viņu Pestītājs sacīja: "Šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi, kas Dieva šķirstā ir metuši." (Marka 12:43) Tā Viņš mācīja, ka dāvanas vērtību nenosaka tās lielums, bet gan dotās daļas attiecība pret visu mantu un motīvi, kas devību ierosināja.

Kalpojot draudzēs, apustulis Pāvils nenogurstoši pūlējās jaunatgriezto sirdī iedvest vēlēšanos darīt lielas lietas Dieva darbā. Viņš tos bieži pamudināja uz devību. Runājot ar Efezas vecākajiem par savu iepriekšējo darbu pie tiem, viņš sacīja: "Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: "Svētīgāk ir dot nekā ņemt."" (Ap. d. 20:35) "Bet to es saku: kas sīkstī sēj, tas arī sīkstī pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību. Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmieš, ne smagu sirdi vai piespiesti; jo priecīgu devēju Dievs mīl." (2. Kor. 9:6,7) [343]

Gandrīz visi Maķedonijas ticīgie bija trūcīgi attiecībā uz mantu šajā pasaulē, bet viņu sirds plūda pāri mīlestībā uz Dievu un Viņa patiesību, un tie priecīgi deva Evaņģēlija atbalstīšanai. Kad visās pagānu draudzēs vāca ziedojumus, lai palīdzētu jūdu ticīgajiem, tad atgriezto devību Maķedonijā uzsvēra kā piemēru citām draudzēm. Rakstot Korintas ticīgajiem, apustulis vērsa viņu uzmanību uz "Dieva žēlastību, kas izpaudusies Maķedonijas draudzēs, jo tur, lai gan būdu smagi pārbaudīti un paši dzīvodami lielā nabadzībā, viņu prieks izpaudies lielā sirsnībā; tie ir labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām, to es apliecinu; ar lielu sirsnību tie piedāvāja savu kalpošanu svētajiem mīlestībā." (2. Kor. 8:1-4)

Maķedonijas ticīgo gatavība uzpurēties bija viņu pilnīgās svētīšanās rezultāts. Dieva Gara skubināti, tie "sevi papriekš ziedoja Kungam" (2. Kor. 8:5) un tad bija labprātīgi bagātīgi dot no saviem līdzekļiem arī Evaņģēlija atbalstīšanai. Uz devību tos nevajadzēja mudināt; pilnīgi pretēji – viņi priecājās par priekšrocību sev aizliegt pat nepieciešamākās lietas, lai tikai aizpildītu citu trūkumu. Kad apustulis mēģināja tos atturēt, tie viņu spieda ziedojumus tomēr pieņemt. Būdami vienkārši un godīgi, mīlot brāļus, tie priecīgi aizliedza sevi, un tā [344] ievāca bagātīgus labprātīgas devības augļus.

Kad Pāvils sūtīja Titu uz Korintu, lai stiprinātu turienes ticīgos, viņš to paskubināja veicināt draudzē devības garu, un arī savā vēstulē ticīgajiem izteica to pašu lūgumu: "Bet, tā kā jūs esat sekmēm bagāti visās lietās: ticībā, vārdā, atziņā, visādos centienos un savā mīlestībā uz mums, tad esiet bagāti arī šinī labdarības lietā. (..) Tagad pabeidziet iesākto darbu, lai labajai gribai seko arī izpildīšana pēc iespējas. Jo, kur ir laba griba, tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt." "Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvien ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem. (..) Tad jūs būsit bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība." (2. Kor. 8:7,11,12; 9:8-11)

Nesavtīgā devība sagādāja prieku pirmajā draudzē, jo ticīgie apzinājās, ka viņu pūles palīdzēja nest Evaņģēlija vēsti tumsībā esošajiem. Viņu labdarība liecināja, ka tie Dieva žēlastību nav velti saņēmuši. Kas gan varēja radīt tādu devību, izņemot vienīgi Gara svētījošo iespaidu? Ticīgo un neticīgo acīs tas bija žēlastības brīnums.

Garīgā labklājība ir cieši saistīta ar kristiešu devību. Kristus sekotājiem jāpriecājas par priekšrocību savā dzīvē atklāt Pestītāja labdarību. [345] Dodot Kungam, tie var justies droši, ka viņu manta vēl pirms tiem nonāk Debesu pagalmos. Vai ļaudis vēlas nodrošināt savus īpašumus? Tad lai tie tos nodod Tā rokās, kas nes krustā sišanas zīmes. Vai tie vēlas priecāties par savu mantu? Tad lai izlieto to par svētību trūkcietējiem. Vai tie vēlas savus īpašumus palielināt? Lai ievēro dievišķo priekšrakstu: "Dod godu tam Kungam arī no savas mantas un piešķir Viņam visu savu ienākumu pirmajus, tad pildīsies tavi šķūņi ar pilnību, un tavas vīna spiedes plūdis pār malām pāri." (Sal. pam. 3:9,10) Ja tie centīsies savus īpašumus paturēt savtīgiem mērķiem, tad tie viņiem kļūs par mūžīgu zaudējumu, bet, ja bagātību nodos Dievam, tad līdz ar atdošanas brīdi tā atradīsies zem Viņa paraksta. Tā būs apzīmogota uz mūžīgiem laikiem.

Kungs ir apsolijs: "Svētīgi jūs, kas sējat pie visiem ūdeņiem (..)." (Jes. 32:20, pēc Glikas tulk.) Pastāvīga Dieva dāvanu izdalīšana visur, kur vien prasa, lai mēs palīdzētu, kā Dieva darbā, tā cilvēku vajadzību apmierināšanai, nevienu nenovedīs trūcumā. "Viens labprāt piešķir no savas mantas citam, un tomēr viņam arvien vairāk krājas; kāds cits sīkstis pārlietu un tomēr kļūst arvien nabagāks." (Sal. pam. 11:24) Sējējs savu sēklu pavairo, to izsējot. Tā notiek arī tiem, kas Dieva dāvanas uzticīgi izdala. Dodot viņi savas svētības tikai palielina. "Dodiet, tad jums taps dots," Dievs ir apsolijs, "pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros." (Lūk. 6:38)

33. DARBS GRŪTĪBĀS

[346] Cenšoties jaunatgrieztajiem atklāt skaidro Rakstu mācību par pareizu Dieva darba atbalstīšanu un prasot sev kā Evaņģēlija kalpam "tiesības nestrādāt" (1. Kor. 9:6) laicīgu darbu sevis uzturēšanai, Pāvils tomēr, sludinot lielos civilizācijas centros, vairākkārt bija spiests izmantot savu amatu, lai

nopelnītu dzīvei nepieciešamo.

Jūdiem fizisks darbs nebija svešs un to neuzskatīja par pazemojošu. Jau Mozus laikā ebrejiem tika noteikts mācīt bērniem uzcītīgi strādāt; un jaunatnes audzināšanu bez fiziska darba pielīdzināja grēkam. Pat tad, ja bērnu sagatavoja svētai kalpošanai, praktiskām zināšanām bija būtiska nozīme. Katram jaunietim, vienalga, vai viņa vecāki bija bagāti vai trūcīgi, vajadzēja apgūt kādu amatu. Ja vecāki šos bērnu audzināšanas noteikumus neievēroja, [347] tad uzskatīja, ka tie ir atmetuši Kunga norādījumus. Saskaņā ar šo ieradumu, Pāvils jau agri bija iemācījies telšu darinātāja amatu. Kad viņš vēl nebija kļuvis par Kristus mācekli, tas tautā ieņēma augstu stāvokli un nebija atkarīgs no sava roku darba, bet vēlāk, kad visus līdzekļus bija izlietojis Kristus valstības veicināšanai, tad, lai nopelnītu iztiku, viņš reizēm pievērsās praktiskajam amatam. Apustulis tā rīkojās īpaši tajās vietās, kur viņa darba motīvus kāds varēja pārprast.

Pirmā vieta, par kuru lasām, ka Pāvils, sludinādams Vārdu, sevi uzturēja, veicot noteiktu roku darbu, bija Tesalonika. Rakstot tur dzīvojošajiem ticīgiem, viņš atgādināja, ka būtu varējis tos apgrūtināt, bet piebilda: "Jūs atcerieties, brāļi, mūsu darba pūles; strādādami dienām naktīm, lai tikai jūs neapgrūtinātu, mēs jums nesām Dieva labo vēsti." (1. Tes. 2:9) Un arī otrajā vēstulē tesalonīķiem apustulis, rakstot par sevi un saviem līdzstrādniekiem, no jauna uzsver: "Neesam ne pie viena maizi ēduši par brīvu, bet esam dienām naktīm grūti strādājuši un pūlējušies, lai nevienam no jums nebūtu par apgrūtinājumu; nevis it kā mums nebūtu uz to tiesības, bet lai jums būtu par paraugu, ka jūs mums varētu sekot." (2. Tes. 3:8,9)

Tesalonikā Pāvils bija sastapis dažus, kas atteicās strādāt ar savām rokām. Par šo šķiru viņš vēlāk rakstīja: "Tagad dzirdam, ka daži jūsu starpā dzīvo nekārtīgi, nestrādādami nekādu darbu, bet tikai izlikdamies. Tādiem mēs aizrādām un liekam pie sirds, atsaukdami uz mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai viņi klusā garā strādā un ēd savu maizi. Jo, kad bijām pie jums, mēs noteicām jums: ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst." (2. Tes. 3:11,12,10) [348]

Visos laikos sātans ir centies darboties pretī Dieva kalpu pūlēm, ievēdot draudzē fanātisma garu. Tā bija Pāvila dienās un arī vēlākos gadsimtos reformācijas laikā. Viklīfam, Luteram un daudziem citiem, kuru iespaids un ticība nesa svētību pasaulei, nācās cīnīties pret viltībām, ar ko ienaidnieks mēģināja ievest fanātismā pārmērīgi dedzīgus, nenosvērtus un nesvētījušos cilvēkus. Nomaldījušās dvēseles tika mācītas, ka, iegūstot īstu svētumu, prāts tiek pacelts pāri visām laicīgām domām, un tas cilvēkam liek pilnīgi atturēties no darba. Citi, savukārt, galēji izprazdami dažus Bībeles tekstus, ir mācījuši, ka strādāt ir grēks, ka kristiešiem nevajag domāt par savu vai ģimenes locekļu laicīgo labklājību, bet tiem sava dzīve pilnībā jāveltī garīgām lietām. Apustuļa Pāvila mācība un piemērs šādus galējus uzskatus noteikti nosoda.

Tomēr, atrodoties Tesalonikā, Pāvils pilnībā neiztika tikai no sava roku darba. Vēlāk, stāstot par piedzīvojumiem šajā pilsētā, viņš vēstulē ticīgajiem Filipos piemin no tiem saņemtās dāvanas, sakot: "To jūs uz Tesaloniku vienreiz un otrreiz sūtījāt manām vajadzībām." (Filip. 4:16) Neskatoties uz to, ka viņš saņēma tādu palīdzību, Pāvils centās sniegt tesalonīķiešiem čakluma paraugu, lai neviens to nevarētu [349] taisnīgi apvainot alkatībā, un arī tāpēc, lai tie, kas turējās pie fanātiskiem uzskatiem par fizisku darbu, saņemtu tiešu praktisku nosodījumu.

Kad Pāvils pirmoreiz ieradās Korintā, viņš sastapās ar ļaudīm, kas uz svešinieku motīviem raudzījās visai aizdomīgi. Jūras krastā dzīvojošie grieķi bija aizrautīgi tirgotāji. Viņi tik ilgi bija uzturējušies konkurējošā, biznesam raksturīgā vidē, līdz ticēja, ka ienākumi apliecina dievbijību un ka naudas iegūšana, vienalga, tīrā vai netīrā ceļā, ir apsveicama. Pāvils zināja par viņu uzskatiem un nevēlējās dot iemeslu runām, ka viņš sludina Evaņģēliju, lai iedzīvotos bagātībā. No saviem klausītājiem Korintā viņš pavisam taisnīgi drīkstēja prasīt atbalstu, bet no tādām tiesībām labprātīgi atteicās, lai nekaitētu viņa kā sludinātāja derīgumam un sekmēm un nebūtu pamata aizdomām, ka viņš Evaņģēliju sludina peļņas dēļ. Apustulis centās novērst visus iemeslus, kas varētu izsaukt pārpratumus vai patiesības sagrozīšanu, lai tikai nezustu viņa nestās vēsts spēks.

Drīz pēc ierašanās Korintā Pāvils sastapa "kādu jūdu, vārdā Akvila, kas cēlies no Ponta. Tas nesen ar savu sievu Priskillu bija šeit ieradies no Itālijas." Tie ar apustuli bija viena amata pratēji. Izraidīti ar ķeizara Klaudija dekrētu, kurš pavēlēja visiem jūdiem atstāt Romu, Akvila un Priskilla bija nonākuši Korintā, kur sāka strādāt par telšu darinātājiem. [350] Apjautājies un uzzinājis, ka tie bīstas Dievu un cenšas izvairīties no apkārtnes demoralizējošās ietekmes, "viņš pie tiem palika un strādāja (...). Viņš katru Sabatu mācīja sinagogā un centās pārliecināt jūdus un grieķus." (Ap. d. 18:2-4)

Vēlāk Korintā Pāvilam pievienojās Sīla un Timotejs. Šie brāļi darba atbalstīšanai atnesa līdzekļus no Maķedonijas draudzēm.

Otrajā Vēstulē korintiešiem, kas rakstīta pēc tam, kad viņš tur bija nodibinājis spēcīgu draudzi, Pāvils vēlreiz atskatījās uz savu dzīvesveidu pie tiem. "Vai tad esmu grēkojis?" viņš jautāja, "pats sevi pazemodams, lai jūs augsti celtu, ka sludināju jums Evaņģēliju bez atlīdzības? Citas draudzes es aplaupīju, no tām algu ņemdams par kalpošanu jums; un kad, pie jums būdams, atrados trūkumā, tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis. Manu trūkumu novērsa tie brāļi, kas atnāca no Maķedonijas; visās lietās es tā turējos, ka jūs neapgrūtinātu, un arī turpmāk neapgrūtināšu. Tik tiešām, ka Kristus patiesība ir mani, šī slava man nevar tikt liegta Ahajas robežās." (2. Kor. 11:7-10)

Pāvils arī paskaidro, kāpēc viņš Korintā tā rīkojies, jo vēlējies novērst iemeslu pārmetumiem "tiem, kas iemeslu meklē". (2. Kor. 11:12, pēc Glikas tulk.) Darinādams teltis, viņš tajā pašā laikā uzcītīgi strādāja Evaņģēlija pasludināšanā. Runādams pats par savu darbu, tas saka: "Apustuļa zīmes jūsu vidū ir izpaudušās visā izturībā ar zīmēm, brīnumiem un vareniem darbiem. Ja kādā lietā jūs būtu bijuši mazāki par citām draudzēm, ja ne tādā, ka es jūs neesmu apgrūtinājis? Piedodiet man šo pārestību. [351] Redzi, es taisos trešo reizi jūs apmeklēt un jūs neapgrūtināšu, jo es nemeklēju jūsu mantu, bet jūs pašus. Jo nav vajadzīgs, ka bērni krāj mantu vecākiem, bet vecāki bērniem. Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi. Ja es jūs tik ļoti mīlu, vai tad lai sagaidu mazāk mīlestības?" (2. Kor. 12:12-15)

Ilgajā kalpošanas laikā Efezā, trīs gadus turpinādams intensīvu evaņģēlista darbu visā apgabalā, Pāvils atkal pievērsās savam amatam. Arī Efezā, tāpat kā Korintā, apustuļi iepriecināja Akvilas un Priskillas klātbūtne, kas to pavadīja, atgriežoties uz Āziju, otrā misijas ceļojuma beigās.

Bija daži, kas iebilda pret Pāvila fizisko roku darbu, paskaidrodami, ka tas nav saskaņojams ar Evaņģēlija sludināšanu. Kāpēc Pāvilam, visaugstākās pakāpes sludinātājam, vajadzēja Vārda sludināšanu savienot ar tehnisku fizisku darbu? Vai strādnieks nebija savas algas cienīgs? Kāpēc viņam vajadzēja izšķiest laiku, darinot teltis, kad, pēc visa spriežot, to varēja izlietot daudz vērtīgāk?

Bet Pāvils tā pavadīto laiku neuzskata par zaudējumu. Strādājot kopā ar Akvilu, viņš vienmēr uzturēja sakarus ar lielo Skolotāju un nepalaida garām nevienu izdevību liecināt par Pestītāju vai palīdzēt tiem, kam palīdzība vajadzīga. Viņa prāts pastāvīgi tiecās pēc garīgām atziņām. Saviem darbabiedriem Pāvils sniedza pamācības garīgās lietās un bija par priekšzīmi čaklumā un katra uzdevuma apzinīgā izpildē. Viņš bija veikls un prasmīgs strādnieks, uzcītīgs pienākumā, "dedzīgs garā, kalpojot Kungam". (Rom. 12:11) Fiziski nodarbināts savā amatā, apustulis varēja satikties ar ļaudīm, kas citādi tam nebūtu aizsniedzami. [352] Darbabiedriem viņš rādīja, ka prasme un veiklība vienkāršos amatos ir Dieva dāvana, kurš ir paredzējis gan šo dāvanu, gan arī gudrību to pareizi izlietot. Viņš mācīja, ka Dievs jāgodā arī, pildot savus ikdienas pienākumus. Sastrādātās rokas nekādā ziņā nemazināja viņa kā kristīga sludinātāja aizkustinošo aicinājumu spēku.

Reizēm Pāvils strādāja dienu un nakti, ne tikai savas iztikas dēļ, bet arī tāpēc, lai varētu palīdzēt citiem Evaņģēlija vēsts nesējiem. Savā peļņā viņš dalījās ar Lūku un palīdzēja arī Timotejam. Apustulis dažreiz pat cieta izsalkumu, lai tikai varētu novērst citu trūkumu. Pāvila dzīve bija nesavtības pilna. Īsi pirms kalpošanas noslēguma, Miletā, atvadoties no Efezas draudzes vecākiem, viņš varēja pacelt darbā sastrādātās rokas un sacīt: "Sudrabu, zeltu vai drēbes ne no viena neesmu kārojis. Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija. Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: "Svētīgāk ir dot nekā ņemt." (Ap. d. 20:33-35)

Ja sludinātājiem šķiet, ka tiem Kristus darbā jācieš grūtības un trūkums, tad lai tie domās apmeklē darbnīcu, kur strādāja Pāvils. Lai viņi vienmēr atceras, kā šis izredzētais Dieva vīrs, darinot teltis, pelnīja sev maizi, kas tam taisnīgi būtu pienākusies par apustuļa darbu.

Darbs ir svētība, un ne lāsts. Slinkums iznīcina dievbijību un apbēdina Dieva Garu. Stāvošs ūdens kļūst pretīgs, bet skaidra, tekoša straume sniedz zemei veselību un prieku. [353] Pāvils zināja, ka tie, kas izvairās no fiziska darba, ātri vien paliek bez spēka. Viņš jaunajiem sludinātājiem vēlējās iemācīt, ka, strādājot ar savām rokām un pastāvīgi nodarbinot ķermeni un muskuļus, tie kļūs spējīgi izturēt grūtībās un trūkumā, kas tos sagaidīs Evaņģēlija darbā. Viņš saprata, ka, nerūpējoties par organisma fizisko uzbūvi, arī viņu mācības būs nedzīvas un nespēcīgas.

Kūtruma dēļ zūd nenovērtējama pieredze, kas iegūstama, uzcītīgi pildot vienkāršos dzīves pienākumus. Ne tikai daži, bet tūkstošiem cilvēku eksistē tikai tāpēc, lai patērētu visu to labo, ko Dievs tiem savā žēlastībā piešķīris. Viņi aizmirst pienest Kungam pateicības upurus par tiem uzticētajām bagātībām. Tie aizmirst, ka, gudri attīstot savas spējas, tie varētu dzīvot gan kā ražotāji,

gan kā patērētāji. Ja viņi saprastu, kādu darbu Kungs sagaida no saviem sabiedrotajiem, tad tie neizvairītos no atbildības.

Jaunu cilvēku derīgums, kas domā, ka Dievs tos ir aicinājis sludināt, lielā mērā ir atkarīgs no veida, kā viņi savu darbu iesāk. Tie, kurus Dievs tiešām būs izraudzījis kalpošanai, dos savam augstajam aicinājumam atbilstošus pierādījumus un ar visiem iespējamiem līdzekļiem centīsies sevi izveidot par prasmīgiem strādniekiem. Viņi pūlēsies iegūt pieredzi, lai spētu plānot, organizēt un savus nodomus īstenot dzīvē. Augstu vērtējot dievišķā aicinājuma svētumu, tie, sevi audzinot un savaldot, kļūs arvien vairāk līdzīgi Meistaram, atklājot Viņa laipnību, mīlestību un patiesumu. Un, ja viņu dzīvē ir redzama nopietna vēlēšanās papildināt tiem uzticētās spējas, tad draudzei tiem saprātīgi jāpalīdz.

[354] Ne visus, kas jūtas aicināti sludināt, tūlīt vajadzētu pamudināt uzticēt sevi un savas ģimenes pastāvīgam draudzes finansiālam atbalstam. Draud briesmas, ka dažus, kuru piedzīvojumi ir ierobežoti, var samaitāt glaimi un tādi neprātīgi iedrošinājumi, sagaidot pilnīgu uzturēšanu, no savas puses nemaz nopietni nepūloties. Līdzekļus, kas veltīti Dieva darba attīstībai, nedrīkst ļaut tērēt cilvēkiem, kas tiecas sludināt vienīgi tāpēc, lai tiktu apgādāti, tā apmierinot kāri pēc vieglas dzīves.

Jaunieši, kas savas dāvanas vēlas izlietot sludināšanas darbā, gūs vērtīgas pamācības no Pāvila atstātā piemēra Tesalonikā, Korintā, Efezā un citās vietās. Būdam ļoti spējīgs ruņātājs un no Dieva izraudzīts īpašam uzdevumam, viņš uz fizisko darbu nekad neskatījās it kā no augšas, ne arī pagura, uzpurējoties tās lietas labā, kuru viņš mīlēja. "Līdz šai pašai stundai mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumtes. Un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam." (1. Kor. 4:11,12)

Pāvils, viens no vislielākajiem cilvēces skolotājiem, priecīgi izpildīja kā vizzemākos, tā arī visaugstākos pienākumus. Viņš labprāt strādāja savu amatu, kad šķita, ka, kalpojot Meistaram, to prasa apstākļi. Tomēr tas vienmēr arī bija gatavs atstāt laicīgo darbu, lai cīnītos pret Evaņģēlija ienaidniekiem vai izmantotu kādu sevišķu izdevību mantot dvēseles Jēzum. Viņa dedzība un darbīgums ir kā pastāvīgs nosodījums kūtrumam un kārei pēc ērtībām.

Pāvila piemērs noraida draudzē pastāvošo viedokli, it kā Evaņģēliju sekmīgi sludināt var vienīgi tie, kas pilnīgi brīvi no [355] nepieciešamības strādāt fizisku darbu. Viņš dzīvē praktiski pierādīja, ko Kungam svētījušies ierindas locekļi var veikt vietās, kur ļaudis vēl nepazīst dievišķo patiesību. Viņa rīcība daudzos vienkāršos strādniekos pamodināja vēlēšanos darīt visu iespējamo Dieva darba sekmēšanā, tajā pašā laikā sagādājot sev uzturu ar parastu ikdienas darbu. Akvila un Priskilla nebija aicināti ziedot visu savu laiku Evaņģēlija sludināšanai; tomēr Kungs izlietoja šos pazemīgos strādniekus, lai pilnīgāk parādītu patiesības ceļu Apollam. Savu nodomu piepildīšanai Dievs izmanto dažādus darbarīkus; un, kamēr daži ar sevišķām spējām tiek izraudzīti ziedot visu savu enerģiju Evaņģēlija mācīšanai un sludināšanai, arī daudzi citi, uz kuriem nekad svētījot nav uzliktas cilvēku rokas, ir aicināti veikt svarīgu daļu dvēseļu glābšanas darbā.

Tādiem Evaņģēlija strādniekiem, kas paši sevi uztur, paveras plašs darba lauks. Daudzi var iegūt vērtīgu pieredzi kalpošanā, daļu laika veltot kādam fiziskam darbam, tieši ar šādu metodi attīstoties par spēcīgiem strādniekiem svarīgu uzdevumu veikšanai vietās, kur vajadzīga palīdzība.

Ikviens svētījies Kunga kalps, kas nenogurstoši strādā mācot un sludinot Vārdu, savā sirdī nes dārgu nastu. Viņš savu darbu nemēro stundās. To neiespaido alga, un [356] nelabvēlīgu apstākļu dēļ viņš no pienākuma nenovēršas. Savu uzdevumu viņš ir saņēmis no Debesīm, un, kad uzticētais darbs ir paveikts, arī atlīdzību viņš gaida no Debesīm.

Dievs vēlas, lai tādi strādnieki būtu brīvi no nevajadzīgām rūpēm, lai tiem būtu iespējams pilnībā paklausīt nopietnajam norādījumam, ar kādu Pāvils vērsas pie Timoteja: "Par to gādā, pie tā paliec, lai tavs briedums būtu redzams visiem." (1. Tim. 4:15) Lai gan tiem jāgādā par spēcīga prāta un miesas uzturēšanai nepieciešamiem fiziskiem vingrinājumiem, tomēr tas nav Kunga prāts, lai tie būtu spiesti daudz laika pavadīt laicīgā darbā.

Šie uzticīgie strādnieki, kas labprāt atdod visu un arī paši nododas Evaņģēlijam, nav brīvi no kārdināšanām. Kad draudze nesniedz pietiekošu finansiālu atbalstu, kā rezultātā tos kavē un apgrūtina rūpju nasta, dažiem kārdinātājs uzbrūk ļoti nežēlīgi. Redzot, ka viņu pūles tik maz tiek vērtētas, tie pagurst. Viņi gan raugās uz tiesas laiku, kad saņems taisnīgu atalgojumu, un tas tos uztur un stiprina, bet tanī pašā laikā viņu ģimenēm vajadzīga barība un apģērbs. Ja tiem būtu pamats domāt, ka ir atbrīvoti no dievišķā uzdevuma, tie labprāt strādātu ar savām rokām. Tomēr tie saprot, ka viņu laiks pieder Dievam, neskatoties uz to cilvēku tuvredzību, kam viņus pienācās apgādāt ar nepieciešamajiem līdzekļiem. Viņi uzvar kārdinājumu iesaistīties citā darbā, ar kura

palīdzību tiem drīz vien trūkums vairs nebūtu jācieš, un turpina strādāt, lai virzītu uz priekšu pasākumu, kas tiem dārgāks par dzīvību. Šī iemesla dēļ tie kādreiz ir spiesti sekot Pāvila piemēram un uz laiku strādāt fizisku darbu, [357] turpinot arī sludināt. To viņi dara, nevis rūpējoties par sevi, bet gan par Dieva darba interesēm.

Ir brīži, kad Dieva kalpi sāk domāt, ka būs neiespējami veikt kādu nepieciešamu darbu, jo trūkst līdzekļu, lai to pienācīgi un droši izpildītu. Daži baidās, ka ar viņu rīcībā esošajām iespējām tie nevar padarīt visu, ko uzskata par savu pienākumu. Bet, ja viņi ies uz priekšu ticībā, tad atklāsies Dieva pestīšana, un viņu pūles vainagosies panākumiem. Tas, kas saviem sekotājiem pavēlējis iet pa visu pasauli, uzturēs katru strādnieku, kurš, paklausot Viņa pavēlei, cenšas sludināt patiesības vēsti.

Gādājot par darbu, Kungs ne vienmēr saviem kalpiem visu skaidri jau iepriekš atklāj. Viņš dažreiz pārbauda ļaužu uzticību, pieļaujot apstākļus, kas tos spiež iet uz priekšu ticībā. Bieži Viņš tos noved šaurās un grūti pārejamās vietās un tomēr pavēl doties uz priekšu, kad šķiet, ka kājas jau skar Jordānas ūdeņus. Tādos brīžos Viņa kalpu lūgšanām nopietnā ticībā būtu jāpaceļas pie Dieva, lai Viņš atver ceļu un izved tos plašākā vietā.

Kad Dieva vēstneši sapratīs savu atbildību par Kunga vīnakaļna novārtā atstāto daļu un līdzīgi Meistaram nenogurstoši strādās, atgriežot dvēseles, tad Dieva eņģeļi sagatavos tiem ceļu un tiks [358] atrasti darba turpināšanai nepieciešamie līdzekļi. Kas būs saņēmuši gaismu, tie labprāt ziedos, lai atbalstītu viņu labā pieliktās pūles. Tie augstsirdīgi atsauksies uz katru aicinājumu palīdzēt, un Svētais Gars iedrošinās viņu sirdis atbalstīt Dieva darbu ne tikai mājās, bet arī tālajos laukos. Līdz ar to tiks stiprināti strādnieki arī citās vietās, un Kunga darbs attīstīsies Viņa paša norādītajā veidā.

34. SVĒTĪJUŠIES SLUDINĀTĀJI

[359] Ar savu dzīvi un mācībām Kristus ir atstājis pilnīgu piemēru, kādai jābūt nesavtīgai kalpošanai, kuras pirmavots ir Dievs. Dievs nedzīvo sev. Radot pasauli un uzturot visas lietas, Viņš pastāvīgi kalpo citiem. "Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem." (Mat. 5:45) Kalpošanas ideāla atklāšanu Tēvs uzticēja savam Dēlam. Jēzus tika sūtīts, lai pārstāvētu cilvēci un ar savu piemēru mācītu izprast kalpošanu. Visa Viņa dzīve bija pakļauta šim likumam, jo Viņš kalpoja visiem un palīdzēja visiem.

Atkal un atkal Jēzus šo pamatlikumu centās nostiprināt savos mācekļos. Kad Jēkabs un Jānis lūdza sev priekšrocības, Viņš sacīja: "Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps; tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem." (Mat. 20:26-28)

[360] Kopš pacelšanās debesīs, Kristus savu darbu virs zemes turpina, izsūtot izredzētus vēstnešus, kas Viņa vārdā runā uz cilvēku bērniem un kalpo tiem viņu vajadzībās. Draudzes lielais Vadonis pārbauda atpestīšanas plānu, izmantojot Dieva ieceltus vīrus, kas rīkojas kā Viņa pārstāvji.

To stāvoklis, kurus Kungs aicinājis kalpot un sludināt, lai uzceltu Viņa draudzi ir saistīts ar nopietnu atbildību. Kristus vietā viņiem vīri un sievas jālūdz salīdzināties ar Dievu; un savu uzdevumu tie var izpildīt tikai tad, ja saņem gudrību un spēku no augšienes.

Kristus kalpi ir viņu aizgādībai uzticēto ļaužu garīgie sargi. Viņu darbu var pielīdzināt sargkareivju pienākumiem. Senos laikos uz pilsētas mūriem bieži izvietoja sargus, kuri, atrodoties izdevīgos posteņos, varēja pārraudzīt svarīgākos nocietinājumu rajonus un brīdināt par ienaidnieka tuvošanos. No viņu uzticības bija atkarīga pilsētas iedzīvotāju drošība. Pēc noteiktiem starplaikiem tiem vajadzēja vienam ar otru sasaukties, lai pārliecinātos, ka visi ir nomodā un ka nevienam nekas ļauns nav noticis. Uzmundrinošs vai brīdinošs sauciens tika raidīts no viena pie otra, katram to atkārtojot, līdz tas bija atskanējis visapkārt pilsētai.

Katram strādniekam Kungs paziņo: "Tevi, cilvēka bērns, es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā Vārdā. Ja Es bezdievim saku: bezdievi, tev jāmirst, – un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas. [361] Bet, ja tu būsi brīdinājis bezdievi, lai tas atgriežas no sava ceļa, tad viņš gan mirs sava nozieguma dēļ, bet tu būsi izglābis savu dzīvību." (Ec. 33:7-9)

Pravieša vārdi atklāj to cilvēku svinīgo atbildību, kas iecelti par Dieva draudzes sargiem, Dieva noslēpumu namturiem. Tiem jāstāv uz Ciānas mūriem, lai, ienaidniekam tuvojoties, brīdinātu ļaudis. Dvēselēm draud briesmas krist par upuri kārdināšanām, un tās var aiziet bojā, ja Dieva kalpi nebūs

uzticīgi savam uzdevumam. Ja kāda iemesla dēļ viņu garīgā izpratne kļūst tik nedzīva un sastingusi, ka tie nespēj ieraudzīt briesmas un ļaudis aiziet bojā bez brīdinājuma, tad šo pazudošo asinis Dievs atprasīs no viņu rokas.

Sargiem uz Ciānas mūriem ir priekšrocība dzīvot tik tuvu Dievam un būt tik jūtīgiem pret Viņa Gara iespaidu, lai Viņš varētu tos izlietot, atklājot vīriem un sievietēm draudošās briesmas, kā arī norādot patvēruma vietu. Tiem skaidri jābrīdina ļaudis no pārkāpumu noteiktajām sekām un uzticīgi jāstāvē par draudzes intereses. Tie nekad nedrīkst pieļaut, ka atslābst modrība. Viņu darbs prasa katras dotās spējas izkopšanu. Sargu balsīm jāatskan līdzīgi tauris skaņām, un tie nekad nedrīkst dot kādu nenoteiktu, neskaidru toni. Tiem jāstrādā nevis algas dēļ, bet tāpēc, ka citādi rīkoties vienkārši nevar, jo viņi saprot, ka nesludinot Evaņģēliju, tos sagaidīs posts un bēdas. [362] Dieva izraudzītiem un ar svētām asinīm apzīmogotiem, tiem jāglābj vīri un sievietes no tuvojošās bojāejas.

Cilvēkam, kas kļuvis par Kristus līdzstrādnieku, būs dziļa izpratne par dotā darba svētumu un pūlēm un uzpurēšanos, ko prasa tā sekmīga izpilde. Tas netieksies pēc vieglas dzīves vai ērtībām; viņš parasti pats sevi aizmirsīs. Meklējot pazudošo avi, tas pat neapstāties, ka ir jau noguris vai izsalcis, jo viņam būs tikai viens mērķis – glābt pazudošo.

Tam, kas kalpo zem asinīm slācītā Imanuēla karoga, ir jāveic darbs, kas prasa varonīgu piepūli un pacietīgu izturību. Krusta kareivim nesatricināmi jāstāvē frontes priekšējās līnijās. Kad ienaidnieks uzbrūk, viņam pēc palīdzības jāgriežas pie stiprās Klints, un, norādot Kungam uz Viņa Vārdā esošajiem apsolutajiem, jātiec iedrošinātām dotās stundas pienākumiem. Viņam ir jāsaprot, ka tam nepieciešams spēks no augšienes. Gūtās uzvaras to nedrīkst novest pie paaugstināšanās, bet tām jāliek arvien vairāk un vairāk paļauties uz Visvareno. Uzticoties Viņam, tas pestīšanas vēsti spēs pasniegt tik pārliecinoši, ka tā savilņos cilvēku prātu.

Kas māca citus, tam pašam jādzīvo apzinīgā un pastāvīgā savienībā ar Dievu, lūdzot un pētot Viņa Vārdu, kā sava stipruma avotu. Savienība ar Kungu sludinātāja pūlēm piešķirs spēku, kas pārsniegs tā sastādītās uzrunas iespaidu. Viņš nedrīkst pieļaut šī spēka iztrūkumu. Ar tādu nopietnību, ko nevar noraidīt, viņam jālūdz, lai Dievs to nodrošina pienākumiem un pārbaudījumiem, [363] aizskarot lūpas ar dzīvu uguni no altāra. Bieži Kristus vēstneši pārāk vāji pieķeras mūžīgajām patiesībām. Ja cilvēki staigās ar Dievu, tad Viņš tos paslēps Klints alā un, tā pasargāti, tie, līdzīgi Mozum, varēs skatīt Dievu. Ar Viņa piešķirto spēku un gaismu tie spēs saprast un paveikt daudz vairāk, nekā to ierobežotajam prātam šķita iespējams.

Sātans vislielākos panākumus gūst pie tiem, kas jūtas nomākti. Kad mazdūšība draud pārvarēt sludinātāju, lai viņš savas vajadzības atklāj Dievam. Tad, kad debesis pār Pāvila galvu likās līdzināmies varam, viņš Dievam pieķērās visciešāk. Viņš pazina vairāk bēdu, nekā lielākā daļa cilvēku; bet ieklausieties apustuļa uzvarošajā izsaucienā, kad, kārdināšanu un cīņu apņēmts, tas vērsās pretī Debesīm: "Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs." (2. Kor. 4:17,18) Pāvila acis vienmēr bija pievērstas neredzamajam un mūžīgajam. Saprazdams, ka cīnās pret pārdabiskiem spēkiem, viņš sevi atdeva Dieva rokās un tā kļuva stiprs. Tikai paļaujoties uz Viņu, Neredzamo, dvēsele iegūst spēku un enerģiju, un tiek salauzta zemes vara pār prātu un raksturu.

Dvēseļu ganam vienmēr vajadzētu brīvi satīties ar ļaudīm, kuru labā viņš strādā, lai ar tiem iepazītos un tā uzzinātu, kā savas mācības piemērot viņu vajadzībām. Ar svētrunu sludinātājs savu darbu var tikai iesākt. [364] Pēc tam viņam vēl jāturpina personīgi pūlēties, lai ļaudis apmeklētu mājās un nopietni un pazemīgi ar tiem runātu un lūgtu. Ir ģimenes, kuras Dieva Vārda patiesības aizsniegs tikai tad, ja Viņa žēlastības namturi ieies šo cilvēku mājās un tur piedāvās tiem labāku izvēli. Bet to sirdīm, kas šo darbu dara, jāpūkst saskaņā ar Kristus sirdi.

Visai daudz ir izteikts ar vienkāršo pavēli: "Ej uz lielceliem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai Mans nams būtu pilns." (Lūkas 14:23) Lai sludinātāji māca patiesību ģimenēs, pieiedami pēc iespējas tuvāk tiem, kuru labā viņi strādā, jo tad, sadarbojoties ar Dievu, tiem tiks piešķirts garīgs spēks. Tad Kristus tos vadīs, atgādinot vārdus, kas dziļi iespiedīsies klausītāju sirdīs. Katram sludinātājam ir priekšrocība rīkoties tā, lai tas līdz ar Pāvilu varētu teikt: "Jo es neesmu kavējies jums sludināt Dieva prātu pilnībā. (..) Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām, apliecinādams jūdiem un grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristus." (Ap. d. 20:27,20,21)

Pestītājs gāja no mājas uz māju, dziedinādams slimos, iepriecinādams noskumušos, remdējot sāpes cietējiem un mierinot bēdu sagrauztos. Viņš ņēma rokās mazus bērnus un tos svētīja, un

nogurušajām mātēm teica cerības pilnus, iedrošinošus vārdus. Neizsīkstošā laipnībā un maigumā Viņš pieskārās katra veida cilvēciskajām sāpēm un pārdzīvojumiem. Kristus nepūlējās sevis, bet gan citu labā, jo Viņš bija visu kalps. Sniegt cerību un drošību ļaudīm, ar kuriem Viņš nāca saskarē, Jēzum nozīmēja to pašu, ko ēst un dzert. [365] Klausoties patiesības, kas izskanēja no Viņa lūpām, ikviens jutās iepriecināts, jo tās ļoti atšķīrās no rabīnu sludinātajām tradīcijām un dogmām. Viņa mācībā izpaudās nopietnība un sirsnība, kas Pestītāja vārdiem piešķīra pārliecinošu spēku.

Dieva kalpiem jāmācās Kristus darbības metodes, lai tie no Viņa Vārda bagātajām krātuvēm varētu sniegt to, kas apmierinātu garīgās vajadzības cilvēkiem, kuru labā tie strādā. Vienīgi tā viņi var attaisnot uz tiem liktās cerības. Tam pašam Garam, kas mājāja Kristū, kad Viņš citiem līdzdalīja to, ko pats nepārtraukti saņēma, jābūt arī Viņa kalpu zināšanu avotam un spēka noslēpumam, turpinot Pestītāja darbu pasaulē.

Daži sludinātāji negūst sekmes tāpēc, ka nav atdevušies Kunga darbam ar nedalītu interesi. Nevajadzētu pieļaut, ka blakus lielajam uzdevumam – vest dvēseles pie Pestītāja – tie būtu ieinteresēti vēl kādā citā pasākumā. Zvejnieki, kurus Kristus aicināja, tūlīt atstāja savus tīklus un sekoja Viņam. Sludinātāji nevar veikt Dievam pieņemamu darbu un vienlaicīgi arī lielus personiskus biznesa darījumus. Šāda interešu sadale aptumšo viņu garīgo uztveri. Tad prātu un sirdi nodarbina laicīgas lietas, un kalpošana Kristum ieņem otro vietu. Tie cenšas Dieva darbu piemērot apstākļiem, kur tiem vajadzēja veidot apstākļus atbilstoši Dieva prasībām.

Augstajam aicinājumam ir nepieciešama visa sludinātāja enerģija. Viņa labākie spēki pieder Dievam. Viņš nedrīkst iesaistīties tirdzniecībā vai citos biznesa darījumos, kas to novērstu no viņa lielā uzdevuma. [366] "Neviens, atrazdamies karapulkā, nepinas ar dzīves darīšanām, lai viņš varētu patikt karakungam." (2. Tim. 2:4) Tā apustulis uzsver nepieciešamību nedalīti svētīties Kunga darbam. Pilnībā Dievam nodevies sludinātājs atteiksies iesaistīties jebkurā pasākumā, kas to traucētu bez atlikuma pildīt savu svēto aicinājumu. Viņš nedzīsies pēc pasaules goda vai bagātības; viņa vienīgais mērķis būs stāstīt citiem par Pestītāju, kas pats nodevās, lai cilvēcīgajām būtnēm sniegtu mūžīgās dzīvības bagātības. Viņa augstākās ilgas nebūs koncentrētas uz mantas krāšanu šajā pasaulē, bet tieksies pievērst vienaldzīgo un neuzticīgo ļaužu uzmanību mūžības realitātei. Viņš varbūt tiks aicināts iesaistīties pasākumos, kas sola lielu laicīgu ieguvumu, bet uz tādām kārdināšanām atbildēs: "Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?" (Marka 8:36)

Ar tādu kārdinājumu sātans nāca pie Kristus, zinādams, ka, Viņam to pieņemot, pasaule nekad netiktu glābta. Un šodien Jaunais ar to pašu kārdinājumu, tikai zem citas maskas, griežas pie Dieva kalpiem, labi zinot, ka tie, kurus izdosies tādā veidā pievilt, kļūs neuzticīgi tiem uzticētajam uzdevumam.

Dievs nevēlas, lai Viņa kalpi tiektos pēc bagātības. Par to Pāvils rakstīja Timotejam: "Jo visa Jaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju. [367] Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām: dzenies pēc taisnības, dievbijības, ticības, mīlestības, pacietības, lēnprātības." (1. Tim. 6:10,11) Kā ar piemēru, tā ar pamācībām Kristus sūtņiem vajag pavēlēt tiem, kas ir "bagāti tagadējā pasaulēs laikmetā", (..) "lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību." (1. Tim. 6:17-19)

Apustuļa Pāvila pieredze un norādījumi par sludinātāja darba svētumu ir palīdzības un iedvesmas avots tiem, kas iesaistījušies Evaņģēlija vēsts izplatīšanā. Pāvila sirds dega mīlestībā uz grēciniekiem, un dvēseļu glābšanai viņš veltīja visu savu enerģiju. Nekad nav dzīvojis kāds par viņu pašai ziedīgāks un neatlaidīgāks darbinieks. Saņemtās svētības apustulis vērtēja kā tam piešķirtas daudzas priekšrocības darīt labu. Viņš nepalaida garām nevienu izdevību runāt par Pestītāju vai palīdzēt tiem, kas bija nonākuši grūtībās. Viņš gāja no vienas vietas uz otru, sludinot Kristus Evaņģēliju un dibinot draudzes. Kur vien to uzklaušīja, tur viņš centās darboties pretī Jaunumam un vadīt cilvēku kājas uz taisnības takas.

Pāvils nekad neaizmirsa agrāk dibinātās draudzes. Pabeiguši kādu misijas ceļojumu, viņi ar Barnabu atgriezās jau ietajās takās un apmeklēja draudzes, kuras reiz bija organizējuši, izraugoties tur vīrus, ko varētu apmācīt par līdzstrādniekiem Evaņģēlija sludināšanā.

[368] Šī Pāvila darbu raksturojošā iezīme satur svarīgu mācību mūsdienu sludinātājiem. Jaunu cilvēku izglītošanu kalpošanai apustulis uzskatīja par daļu no sava uzdevuma. Viņš ņēma tos līdzi misijas ceļojumos, kur tie ieguva pieredzi, kas tos darīja spējīgus vēlāk ieņemt atbildīgas vietas. Arī

šķirts no tiem, viņš joprojām sekoja viņu pūlēm, un Timotejam un Titam rakstītās vēstules pierāda, cik dziļas bija apustuļa ilgas redzēt viņu darbā panākumus.

Pieredzējuši sludinātāji šodien veic cēlu darbu, ja necenšas visus smagos pienākumus uzņemt paši, bet apmāca jaunus darbiniekus, uzliekot nastas uz viņu pleciem.

Pāvils nekad neaizmirsa, kādu atbildību bija uzņēmis, kļūdams par Kristus kalpu, ne arī to, ka tam būs jādod norēķins Dievam, ja viņa neuzticības dēļ pazudīs dvēseles. "Viņa kalps es esmu kļuvis pēc tām amata pilnvarām, ko Dievs man devis," viņš paskaidroja par Evaņģēliju, "lai pie jums tiktu piepildīts Dieva Vārds, noslēpums, kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem, bet tagad atklāts Viņa svētajiem. Viņiem Dievs gribējis darīt zināmu, cik varen liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū. Par to arī es cīnos, strādādams Viņa varā, kas manī darbojas ar spēku." (Kol. 1:25-29)

Šie vārdi Kristus strādniekiem liek tiekties pēc augstiem sasniegumiem, [369] un tomēr tas ir iespējams ikvienam, kas, pakļaujot sevi lielā Skolotāja vadībai, ik dienas mācās Kristus skolā. Dieva spēks nav ierobežots, un sludinātājs, kurš savā lielajā vajadzībā griežas pie Kunga, var būt drošs, ka saņems to, kas viņa klausītājiem kļūs par dzīvības smaržu uz dzīvību.

Pāvila raksti rāda, ka Evaņģēlija kalpam tās patiesības, kuras viņš māca, jāatklāj savā dzīvē, lai "nevienā lietā" nebūtu "par apgrēcību" un "lai amats netop lamāts". (2. Kor. 6:3) Par savu darbu viņš mums vēstulē Korintas ticīgajiem atstājis iespaidīgu atskaiti: "Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi, lielā pacietībā, bēdās, darba grūtībās, bailēs, sitienos, cietumā, uztraukumā, grūtā darbā, bezmiega naktīs, badā, šķīstībā, atziņā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā, patiesības vārdā, Dieva spēkā; ar taisnības ieročiem pa labi un kreisi, ar godu un negodu, ar slavu un neslavu; kā viltnieki un tomēr patiesīgi; kā nepazīstami un tomēr pazīstami; kā mirēji, un redzi, mēs dzīvojam; kā pārmācīti un tomēr nenonāvēti; kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi; kā nabagi, bet kas dara daudzus bagātus; kā tādi, kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas." (2. Kor. 6:4-10)

Titam viņš rakstīja: "Jaunākos vīrus tāpat paskubini būt prātīgiem. Pats visur esi paraugs labos darbos, mācībā bezviltīgs un cienījams, veselīgos vārdos nevainojams, lai tas, kas stājas pretim, paliek kaunā, nevarēdams nekā ļauna par mums sacīt." (Titam 2:6-8)

Dievam nekas nav dārgāks par Viņa kalpiem, kas iziet Zemes tumšajās vietās sēt patiesības sēklu, raugoties uz pļauju nākotnē. Izņemot Kristu, neviens cits nespēj izmērot šo vīru pūles, meklējot pazudušos. [370] Kungs tiem piešķir savu Garu, un pateicoties viņu rūpēm dvēseles tiek ierosinātas atgriezties no grēka taisnībā.

Dievs ir aicinājis cilvēkus, kas labprātīgi atstāt savas saimniecības, savu nodarbošanos un, ja vajadzīgs, arī savas ģimenes, lai iesaistītos Viņa paredzētajā misijas darbā. Un pagātnē ir bijuši vīri, kas uz šo aicinājumu atsaucās, kas Kristus mīlestības saviļņoti un izjuzdami pazudušo lielo vajadzību, atstāja mājas ērtības un draugu, pat sievas un bērnu sabiedrību, lai dotos uz svešām zemēm, starp elku pielūdzējiem un mežoniem sludināt žēlastības vēsti. Daudzi to darot zaudēja dzīvību, bet viņu vietā cēlās citi. Tā soli pa solim Kristus darbs arvien vairāk attīstījās, un ar asarām sētā sēkla nesa bagātu ražu. Atziņa par Dievu tagad ir plaši izplatījusies, un pagānu zemēs ir pacelts krusta karogs.

Sludinātājam viena grēcinieka atgriešanai pilnībā jāizlieto visi viņa rīcībā esošie līdzekļi. Dieva radītajai un Kristus atpirktajai dvēselei, tās priekšā stāvošo iespēju, tai piešķirto garīgo priekšrocību un tās pilnības dēļ, kuru var nodrošināt Dieva Vārda dzīvību dodošais spēks, kā arī nemirstības dēļ, kuru tā var iegūt ar Evaņģēlijā sniegto cerību, ir milzīga vērtība. Un, ja Kristus atstāja deviņdesmit deviņas avis, lai glābtu vienu pazudušo, vai tad mums ir tiesības darīt mazāk? [371] Vai nolaidība strādāt tā, kā Kristus strādāja un uzpurēties līdzīgi Viņam, nav nodevība pret svēto patiesību un apvainojums Dievam?

Patiesa Dieva kalpa sirdi pilda kvēlas ilgas glābt dvēseles. Tiek izlietots laiks un spēks, netiek taupītas nekādas pūles, lai tikai arī citi dzirdētu tās patiesības, kas viņa dvēselei sniegušas tādu prieku, mieru un līksmību. Viņu ir pārņēmis Kristus Gars un tas ir nomodā par dvēselēm kā tāds, kam jādod norēķins. Viņš strādā Dievam, savu skatu pievērsis Golgātas krustam, uzlūkojot tur paaugstināto Pestītāju, paļaujoties uz Viņa žēlastību un ticot, ka Kristus būs ar to līdz galam kā viņa vairogs un stiprums, piešķirot veiksmi turpmākajā darbā. Iedrošinot un aizlūdzot, apliecinot Dieva mīlestību, viņš cenšas mantot dvēseles Jēzum, un tāpēc Debesīs tiks pieskaitīts tiem, kas ir "aicināti, izredzēti un uzticīgi". (Atkl. 17:14)

35. PESTĪŠANA JŪDIEM

Pāvila Vēstule Romiešiem

[372] Vairākkārt aizkavēts, Pāvils beidzot sasniedza Korintu, pilsētu, kurai viņš pagātnē bija veltījis tik daudz rūpju pilna darba un kas uz laiku bija prasījusi no viņa ļoti lielu uzmanību. Apustulis pārliecinājās, ka daudzi no agrākajiem ticīgajiem tam vēl arvien bija pieķērušies kā pirmajam Evaņģēlija gaismas nesējam. Apsveicot šos mācekļus un redzot viņu uzticības un dedzības pierādījumus, Pāvils līksmojās, ka viņa darbs Korintā nav bijis veltīgs.

Ticīgie, kas kādreiz bija tik noskaņoti aizmirst savu augsto aicinājumu Kristū, bija attīstījuši spēcīgu kristīgu raksturu. Viņu vārdi un darbi atklāja Dieva žēlastības pārveidojošo spēku, un tagad tie šajā pagānisma un māņticības centrā atstāja lielu iespaidu uz labu. Savu mīloto darbabiedru un šo uzticīgo atgriezušos cilvēku sabiedrībā apustuļa nogurušais un nomāktais gars baudīja atpūtu.

[373] Uzturoties Korintā, Pāvils veltīja laiku, domājot par jauniem, plašākiem darba laukiem. Īpaši viņa prātu nodarbināja iecerētais ceļojums uz Romu, jo tas bija viens no viņa visvairāk lolotajiem plāniem, ar ko saistījās dārgākās cerības – redzēt kristīgo ticību stingri nostiprināties tā laika pazīstamās pasaules lielajā centrā. Romā jau bija nodibināta draudze, un apustulis vēlējās nodrošināt turienes ticīgo līdzdalību Itālijā un citās zemēs veicamajā darbā. Lai sagatavotu ceļu sadarbībai ar brāļiem, no kuriem daudzi viņam vēl bija pilnīgi sveši, viņš tiem nosūtīja vēstuli, kurā ziņoja par savu nodomu apmeklēt Romu un pacelt krusta karogu arī Spānijā.

Vēstulē romiešiem Pāvils atklāja Evaņģēlija lielos pamatlikumus. Viņš izteica savu viedokli jautājumos, kas satrauca jūdu un pagānu draudzes, un rādīja, ka cerība un apsolījumi, kas kādreiz attiecās īpaši uz jūdiem, tagad tiek piedāvāti arī pagāniem.

Ar lielu spēku un skaidrību apustulis sniedza mācību par taisnošanu ticībā Kristum. Izsakot pamācības Romas kristiešiem, viņš cerēja palīdzēt arī citām draudzēm; bet cik neskaidri viņš tomēr spēja nojaust savu vārdu tālu sniedzošos iespaidu! Lielā patiesība par taisnošanu ticībā laikmetu laikmetos ir stāvējusi kā varena bāka, vadot nožēlojošos grēciniekus uz dzīvības ceļu. Šī gaisma izklīdināja tumsu, kas ietina Lutera prātu, un atklāja viņam Kristus asinīm piemītošo spēku atbrīvot no grēka. Tā pati gaisma tūkstošiem nomāktu dvēseļu ir vadījusi pie īstā piedošanas un miera Avota. [374] Tik tiesām, par Romas draudzei rakstīto vēstuli arī šodien katram kristietim ir iemesls pateikties Dievam.

Šajā vēstulē sevišķi spilgti izpaudās Pāvila rūpes par jūdiem. Kopš savas atgriešanās viņš vienmēr ilgojās palīdzēt savas tautas brāļiem iegūt skaidrāku izpratni par Evaņģēlija vēsti. "Mana sirds vēlēšanās un Dieva lūgšana par Israēla bērniem ir," viņš paskaidroja, "ka tie tiktu pestīti."

Tās nebija vienīgi parastas izjūtas. Viņš pastāvīgi lūdza Dievu darboties Israēla ļaužu labā, kas Jēzu no Nacaretas nebija atzinuši par apsolīto Mesiju. "Es runāju patiesību Kristū, es nemeloju," viņš apgalvoja ticīgajiem Romā, "arī mana sirdsapziņa to apliecina Svētajā Garā: man ir lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī. Es vēlētos būt nolādēts, atstumts no Kristus, par labu saviem brāļiem, kas pēc miesas ir mani brāļi, israēlieši, kam pieder bērnu tiesa, dievišķā godība, derības, bauslība, kalpošana, apsolījumi, tēvi, no kuriem arī Kristus cēlies pēc miesas, kas ir Dievs pār visiem, augsti slavēts mūžīgi!" (Rom. 9:1-5)

Jūdi bija Dieva izredzētā tauta, ar kuras starpniecību Viņš bija nodomājis svētīt visu cilvēci. No viņu vidus Kungs lika celties daudziem praviešiem. Tie jau iepriekš bija runājuši par Pestītāja nākšanu, kuru atmetīs un nonāvēs tieši tie ļaudis, kuriem pirmajiem Viņu vajadzēja atzīt par Apolīto.

[375] Lūkodamies cauri gadsimtiem uz priekšu un redzot, kā vienu pēc otra atmet praviešus un beidzot atraida arī Dieva Dēlu, pravietis Jesaja tika iedvesmots rakstīt, ka Pestītāju pieņems tie, kas nekad agrāk nav bijuši Israēla bērnu skaitā. Atsaucoties uz šo pravietojumu, Pāvils paziņoja: "Bet Jesaja visai pārdroši saka: Es devos pazīstams tādiem, kas Mani nemeklēja, un atklāju sevi tādiem, kas pēc Manis neaicāja. Bet par Israēlu viņš saka: augu dienu Es savas rokas turēju izplestas pret tautu, kas bija nepaklausīga un spītīga."

Kaut arī Israēls noraidīja Viņa Dēlu, Dievs to tūlīt neatmeta. Ieklausieties, kā Pāvils to turpina pierādīt: "Pēc visa tā es jautāju: vai Dievs savu tautu ir atstūmis? Nepavisam ne. Jo arī es esmu israēlietis, Abrahāma dzimuma, Benjamīna cilts. Dievs nav atstūmis savu tautu, ko Viņš jau iepriekš bija izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, kas rakstīts par Eliju, kā viņš apsūdz Israēlu Dievam: Kungs, Tavus praviešus viņi ir nokāvuši, Tavus altārus izpostījuši, tā ka es viens esmu palicis, un nu tie tīko pēc manas dzīvības. Bet ko viņam atbild Dieva balss: Es esmu sev atlicinājis septiņus tūkstošus, kas

savus ceļus nav locījuši Baala priekšā! Gluži tāpat arī šinī laikā ir palicis pāri mazs atlikums pēc žēlastības.” (Rom. 11:1-5)

Israēls bija maldīgs un kritis, bet tas neizslēdza iespēju viņam atkal celties. Uz jautājumu: “Vai viņi paklupuši, lai ietu bojā?” apustulis atbild: “Nebūt ne. Ar viņu apgrēcību pestīšana nākusi pie pagāniem, lai viņus mudinātu uz sacensību. [376] Bet, ja jau viņu apgrēcība ir pasaulei ieguvums un viņu iztrūkums – ieguvums pagāniem, cik daudz vairāk viņu pilnais skaits. Jums es to saku, pagāniem. Tā kā esmu pagānu apustulis, es turu godā savu darbu, cerēdams mudināt uz sacensību savus ciltsbrāļus un dažus viņu starpā glābt. Jo, ja jau viņu atmešana devusi pasaulei salīdzināšanu, ko citu dos viņu pieņemšana kā dzīvību mirušiem?” (11:11-15)

Dievam bija nolūks, lai Viņa žēlastība atklātos kā pagānu tautām, tā arī Israēlam. Tas skaidri parādīts Vecās Derības pravietojumos; un dažus no tiem apustulis tagad izlieto kā pierādījumu. “Vai podniekam nav vara no tā paša māla darināt vienu trauku godam un otru negodam?” viņš jautā. “Un ko tu teiksi, ja Dievs, gribēdams parādīt savu dusmību un zināmu darīt savu varu, lielā lēnprātībā ir panesis pazušanai radītos dusmības traukus, lai atklātu savas godības bagātību pie žēlastības traukiem, ko Viņš iepriekš radījis godībai? Par tādiem Viņš mūs ir aicinājis, ne vien no jūdu, bet arī no pagānu vidus, kā jau Hozejas grāmatā teikts: Es saukšu par savu tautu to, kas nav Mana tauta, un savu nemīloto par mīloto, un tai vietā, kur bija sacīts: jūs neesat Mana tauta! – viņus sauks par dzīvā Dieva dēliem.” (9:21-26)

Neskatoties uz Israēla kā tautas atkrišanu, starp tiem palika ievērojams atlikums, kam vajadzēja tikt izglābtiem. [377] Pestītāja atnākšanas laikā Israēlā bija uzticīgi vīri un sievas, kas ar prieku bija uzņēmuši Jāņa Kristītāja vēsti un tā tikuši no jauna ierosināti pētīt pravietojumus par Mesiju. Kad lika pamatu pirmajai kristīgajai draudzei, to izveidoja no šiem uzticīgajiem jūdiem, kas Jēzu no Nacaretas atzina par ilgi gaidīto Glābēju. Uz šo atlikumu Pāvils atsaucās, rakstot: “Ja jau pirmais guvums ir svēts, tad arī visa mikla, un ja sakne ir svēta, tad arī zari.”

Atlikumu Israēlā Pāvils salīdzina ar dārza olīvkoku, kuram daži zari nolauzti. Pagānus viņš ilustrē ar meža eļļas koka zariem, kas tagad uzpotēti labajam olīvkokam. “Bet, ja nu daži zari izlauzti un tu, meža eļļas koka atvase būdams, esi uzpotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļas koka saknes un taukuma, tad nelielies zaru priekšā; bet, ja lielies, zini: ne tu nesi sakni, bet sakne nes tevi! Tu varbūt iebildīsi: zari izlauzti, lai es tiktu uzpotēts. Pareizi, savas neticības dēļ tie izlauzti, bet tu turies ar savu ticību. Tāpēc nesi iedomīgs, bet pilns bijības! Jo, ja Dievs nav taupījis dabīgos zarus, viņš arī tevi netaupīs! Redzi šeit kopā Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai; citādi arī tevi izcirtīs!”

[378] Neticības un Debesu paredzētā nodoma atmešanas dēļ Israēls kā tauta bija zaudējis savienību ar Dievu. Bet zarus, kas bija atdalīti no dzimtā koka stumbra, Dievs spēja no jauna savienot ar īsto Israēla stumbru – atlikumu, kas bija palikuši uzticīgi savu tēvu Dievam. “Viņi turpretim,” apustulis paskaidro par šiem nolauztajiem zariem, “ja nepalikis savā neticībā, tiks iepotēti. Jo Dievs viņus spēj atkal iepotēt. Jo, ja tu no sava dabīgā celma, meža eļļas koka, esi izcirsts un pret savu dabu esi iepotēts dārza eļļas kokā, cik daudz vieglāk šie, kas pēc savas dabas jau viņam pieder, var tikt iepotēti savā pašu eļļas kokā! Es jūs, brāļi, negribu atstāt neziņā par šo noslēpumu, lai jūs neklūtu pašgudri, proti, ka vienai Israēla daļai sirds tikusi nocietināta, līdz kamēr pasaules tautas visā pilnībā būs iegājušas.”

“Un tā viss Israēls tiktu glābts, jo ir rakstīts: no Ciānas nāk Glābējs, Viņš novērsīs bezdievību no Jēkaba. Un šī būs Mana derība ar viņiem, kad es dzēsīšu viņu grēkus. Pēc Evaņģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles – Dieva mīloti tēvu dēļ. Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums. Jo, kā jūs kādreiz esat bijuši nepaklausīgi Dievam, bet tagad viņu nepaklausības dēļ esat piedzīvojuši žēlastību, gluži tāpat viņi tagad kļuvuši nepaklausīgi jūsu apžēlošanās labā, lai pēc tam paši tiktu apžēloti.

Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizprotamas Viņa tiesas un cik neizdibināmi Viņa ceļi! [379] Kas gan ir izpratis Dieva prātu, kas ir bijis Viņa padoma devējs? Jeb kas Viņam ko iepriekš devis, par ko nāktos atmaksa? No Viņa, caur Viņu, uz Viņu visas lietas. Viņam lai gods mūžīgi!”

Tā Pāvils rāda, ka Dievs ir pietiekoši spēcīgs pārveidot sirdi kā jūdiem, tā pagāniem un Israēlam apsoltās svētības piešķirt ikvienam, kas tic Kristum. Viņš atkārtoti Jesajas vēstījumu par Dieva ļaudīm: “Kaut arī Israēla bērnu skaits būtu kā jūras smiltis – tikai atlikums tiks izglābts! Viņš pabeidz un ātri pabeidz vārdu; tas Kungs to darīs uz zemes. Un kā Jesaja to bija paredzējis: ja Kungs Cebaots mums nebūtu atlicinājis kādu sēklu, mēs būtu kļuvuši kā Sodoma un līdzinātos Gomorai.”

Laikā, kad Jeruzālemi izpostīja un tempļa vietā palika tikai drupas, daudzus tūkstošus jūdu pārdeva par vergiem pagānu zemēs. Līdzīgi bojā gājuša kuģa atliekām tukšnešainā krastā tie tika izkaisīti starp tautām. Astonpadsmit gadsimtus jūdi ir klīduši pa visu pasauli no vienas zemes uz otru, un nevienā vietā viņiem kā tautai nav dota priekšrocība atgūt savu agrāko cienījamo stāvokli. Nicinātiem, ienīstiem un vajātiem tiem no gadsimta gadsimtā par daļu ir bijušas ciešanas.

Tomēr, neskatoties uz briesmīgo spriedumu, kas tika pasludināts pār jūdu tautu, kad tie atmeta Jēzu no Nacaretas, katrā laikmetā ir dzīvojuši arī krietni un dievbijīgi jūdu tautības vīrieši un sievietes, kas visu pacieta klusējot. Dievs ir iepriecinājis viņu sirdi bēdās un līdzietībā uzlūkojis to drausmīgo stāvokli. [380] Viņš ir dzirdējis to sāpju un izmisuma pilnās lūgšanas, kad tie no visas sirds meklēja Kungu, lai varētu pareizi izprast Viņa Vārdu. Daži tādā veidā pazemīgajā Nacarietī iemācījās saskatīt īsto Israēla Mesiju, kuru viņu priekšteči atmeta un piesita krustā. Viņu prātam aptverot pazīstamo pravietojumu nozīmi, kas tiem tik ilgi bija tradīciju un nepareizu izskaidrojumu aptumsota, sirds pildījās ar pateicību Dievam par neizsakāmo dāvanu, ko Viņš sniedz katrai cilvēcīgai būtnei, kas izvēlas pieņemt Kristu par savu personīgo Pestītāju.

Par šo šķiru Jesaja runāja savā pravietojumā, sakot, ka "tikai atlikums tiks izglābts!" No Pāvila dienām līdz pat šim laikam Kungs ar savu Svēto Garu ir aicinājis kā jūdus, tā pagānus. Apustulis paziņoja, ka "Dievs neuzlūko cilvēka vaigu," un sevi uzskatīja par parādnieku "grieķiem un barbariem", tāpat kā jūdiem; bet viņš nekad neatstāja neievērotas tās noteiktās priekšrocības, kas jūdiem bija pāri pār citām tautām, jo Dieva Vārds vispirms tika uzticēts tiem. "Evaņģēlijs," viņš paskaidroja, "ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic: jūdām vispirms un arī grieķim. Jo tāni atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos." Par šo Kristus Evaņģēliju, kas vienlīdz spēcīgs kā pie jūdiem, tā pie pagāniem, Pāvils vēstulē romiešiem liecina, ka viņš no tā nekaunas.

[381] Ja jūdiem Evaņģēliju pasludinātu visā pilnībā, tad daudzi pieņemtu Kristu par Mesiju. Starp kristīgajiem sludinātājiem ir maz tādu, kas jūtas aicināti strādāt jūdu labā, tomēr arī tiem, kuriem šodien tik bieži paiet garām, tāpat kā visiem citiem, ir dota Kristus žēlastības un cerības vēsts.

Dievs sagaida, lai Evaņģēlija sludināšanas noslēgumā, kad sevišķs darbs tiks veikts pie līdz šim novārtā atstātajām ļaužu šķirām, Viņa vēstneši īpašu vērību pievērstu jūdiem, kurus var atrast visās zemes daļās. Atklājums, ka Jehovas mūžīgā nodoma izskaidrojumā Jaunās un Vecās Derības Rakstos valda pilnīga saskaņa, daudziem jūdiem būs kā jauna rīta ausma, kā dvēseles augšāmcelšanās. Kad tie Evaņģēlijā saskatīs Vecās Derības Rakstu lappusēs ainoto Kristu un aptvers, cik nepārprotami Jaunā Derība izskaidro Veco, tad pamodīsies viņu snaudošās gara spējas un tie Kristu atzīs par pasaules Glābēju. Ticībā daudzi Viņu pieņems par savu Pestītāju. Pie tiem tad būs papildījušies vārdi: "Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam." (Jāņa 1:12)

Starp jūdiem ir daži, kas, līdzīgi Saulam no Tarzas, ir vareni Rakstos, un tie ar brīnišķu spēku pasludinās Dieva bauslības nemainību. Israēla Dievs tam liks notikt mūsu dienās. Viņa roka nav pašināta, ka nevarētu izglābt. Kunga pestīšana atklāsies tad, kad Viņa kalpi ticībā strādās to labā, kas ilgu laiku bijuši neievēroti un nicināti.

"Tādēļ saka tas Kungs, kas izglāba Ābrahāmu, Jēkaba namam: "Jēkabs nekļūs vairs kaunā, un viņa vaigs vairs [382] nenobālēs; jo, kad viņš un viņa bērni redzēs Manu roku darbu viņu vidū, tie svētīs Manu Vārdu, piesauks Jēkaba Svēto un parādīs bijību Israēla Dievam. Un tie, kuru gars tagad maldās, nāks pie atzišanas, un neapmierinātie pieņems pamācību." (Jes. 29:22-24)

36. ATKRIŠANA GALATIJĀ

Pāvila Vēstule Galatiešiem

[383] Uzturoties Korintā, Pāvilam bija iemesls nopietnām rūpēm par dažām jau agrāk nodibinātām draudzēm. Viltus mācītāju iespaidā, kas bija radušies starp ticīgajiem Jeruzālemē, Galatijas kristiešos strauji izplatījās nevienprātība, maldu mācības un juteklība. Šie viltus skolotāji jūdu tradīcijas bija sajaukuši ar Evaņģēlija patiesībām. Neievērodami Jeruzālemē sasauktās vispārējās padomes lēmumu, tie atgrieztajiem pagāniem centās uzspiest ceremoniālo bauslību.

Stāvoklis kļuva kritisks. Ieviestais jaunums draudēja ātri iznīcināt Galatijas draudzes.

Pāvils to ļoti pārdzīvoja un jutās satraukts, ka atklāti atkrita daļa no tiem cilvēkiem, kuriem tas uzticīgi bija mācījis Evaņģēlija pamatlikumus. Viņš nekavējoties rakstīja šiem piekrāptajiem

ticīgajiem, atklādams nepareizās teorijas, kuras tie bija pieņēmuši, un ļoti stingri norādams tos, kas bija [384] atsacījušies no ticības. Apsveicis galatiešus ar vārdiem: "Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus," viņš tiem adresē visai asus pārmetumus:

"Es brīnos, ka jūs tik drīz novērsaties no tā, kas jūs aicinājis Kristus žēlastībā, un piegriezaties citam Evaņģēlijam. Un tomēr cita nav. Ir tikai kādi, kas jūs sajauc un grib pārgrozīt Kristus Evaņģēliju. Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu Evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!" Pāvils mācība bija saskaņā ar Rakstiem, un Svētais Gars bija apliecinājis viņa darbu; tāpēc viņš savus brāļus brīdināja neuzklausīt kaut ko citu, kas runā pretī patiesībām, kuras viņš tiem bija sludinājis.

Apustulis Galatijas ticīgos aicināja rūpīgi pārdomāt savus pirmos piedzīvojumus kristīgajā dzīvē. "Jūs, neprātīgie galatieši, kas jūs apmānījis, jūs, kam acu priekšā ir tēlots Jēzus Kristus, krustā sistais? To vēl vēlos dabūt no jums zināt: vai jūs Garu esat saņēmuši ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu? Vai jūs esat tik neprātīgi? Garā iesākuši, jūs tagad miesā gribat pabeigt? Vai tik lielas lietas jūs velti esat piedzīvojuši? Taču ne velti! Vai tad nu Tas, kas jums sniedz garu un jūsos dara brīnumus, to dara ar bauslības darbiem vai ar ticības sludināšanu?"

Tā Pāvils galatiešus apsūdzēja viņu pašu sirdsapziņas tiesas priekšā un centās tos apturēt [385] uzsāktajā ceļā. Paļaujoties uz Dieva spēku glābt un atsakoties atzīt atkritušo mācītāju prasības, apustulis pūlējās atvērt jaunatgriezto acis, lai tie ieraudzītu, ka ir rupji piekrāpti, bet, atgriežoties pie savas iepriekšējās ticības Evaņģēlijam, vēl var izjaukt sātana nodomu. Viņš stingri nostājās patiesības un taisnības pusē; un viņa uzvarošā ticība un pašāvēība sniegtajai vēstij palīdzēja daudziem, kuru ticība bija izsikusī, atkal pilnīgi nodoties Pestītājam.

Cik ļoti Pāvils izturēšanās, rakstot Korintas draudzei, atšķīrās no veida, kā viņš tagad vērsās pret ticīgajiem Galatijā! Korintiešus viņš rāja uzmanīgi un maigi, pie galatiešiem griezās ar nesaudzīgiem pārmetumiem. Korintieši bija kārdināšanu pārvarēti. Tos bija pieviluši gudri izdomātu nepareizu mācību skolotāji, kas maldus pasniedza zem patiesības maskas, kā rezultātā tie jutās apmulsuši un apjukusi. Mācot korintiešus atšķirt nepatieso no patiesā, bija vajadzīga uzmanība un pacietība. Skarbums vai neapdomīga steiga no Pāvila puses varētu iznīcināt viņa iespaidu pie daudziem, kuriem viņš ilgajās palīdzēt.

Galatijas draudzēs Evaņģēlija vēsti bija aizstājuši atklāti, nemaskēti maldi. Novecojušās jūdaisma ceremonijas bija stājušās Kristus, patiesā ticības pamata, vietā. Apustulis redzēja, ka Galatijas ticīgo glābšanai no draudošajiem iespaidiem bija nepieciešami visizšķirošākie pasākumi, visasākie brīdinājumi.

Prast savu darbu piemērot to stāvoklim, kuriem cenšamies palīdzēt, ir ļoti svarīga mācība, kas jāapgūst ikvienam Kristus kalpam. [386] Maigums, pacietība, noteiktība un stingrība var dot vienādi labus rezultātus, bet tikai pareizi jāizšķir, kā tieši katrā atsevišķā gadījumā rīkoties. Pareiza izturēšanās pret dažādi domājošajiem cilvēkiem atšķirīgos apstākļos un stāvokļos ir darbs, kas prasa gudrību un Dieva Gara apgaismoju un svētoto spriedumu.

Vēstulē ticīgajiem Galatijā Pāvils īsumā atskatījās uz galvenajiem ar viņa paša atgriešanos saistītajiem notikumiem un pirmajiem kristīgajiem piedzīvojumiem. Tā viņš centās parādīt, ka tieši ar īpašu Dieva spēka atklāšanos viņš kādreiz tika vadīts ieraudzīt un saprast Evaņģēlija lielās patiesības. Un tieši no Dieva saņemto norādījumu iespaidā Pāvils tagad tik svinīgi un droši brīdināja un pamācīja galatiešus. Viņš nerakstīja šauboties vai uz labu laimi, bet noteikti pārliecināts un saprazdams, kā rīkoties. Viņš skaidri parādīja atšķirību, ko nozīmē būt cilvēku pamācītam vai saņemt norādījumus tieši no Kristus.

Apustulis skubināja, lai galatieši atstāj viltus vadoņus, kas tos bija maldinājuši, un atgriežas pie ticības, kurai ir nepārprotami dievišķas atzinības pierādījumi. Cilvēki, kas tos centās novērst no evaņģēliskās pārliecības, patiesībā bija liekuļi, sirdī un dzīvē samaitāti vīri. Viņu reliģija dibinājās uz virkni ceremoniju, ar kuru izpildīšanu tie cerēja iegūt Dieva labvēlību. Tie neilgojās pēc Evaņģēlija, kas aicina ņemt vērā vārdus: "Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības." (Jāņa 3:3) [387] Tiem šķita, ka reliģija, kas pamatojas uz tādu mācību, prasa pārāk lielu uzpurēšanos, tāpēc tie pieķērās saviem maldiem, pievildami paši sevi un citus.

Sirds un dzīves svētumu aizvīdot ar reliģijas ārējām formām neatjaunotai dabai vēl joprojām ir tikpat patīkami, kā šo jūdu skolotāju dienās. Sodien, tāpat kā toreiz, atrodas viltīgi garīgie līderi, kuru mācības daudzi kāri uzklausa. Tas ir sātana labi pārdomāts paņēmiens, lai novērstu prātu no cerības saņemt pestīšanu ticībā Kristum un paklausot Dieva baušļiem. Visos laikmetos jaunuma ierosinātājs

savas kārdināšanas piemēro to aizspriedumiem vai tieksmēm, kurus viņš cenšas pievilt. Apustuļu dienās viņš vedināja jūdus paaugstināt ceremoniālo bauslību un atmet Kristu. Sodien viņš daudzus vārda kristiešus pamudina, lai tie, runājot par Kristus pagodināšanu, izturētos nicinoši pret morāles bauslību un mācību, ka tās priekšrakstus var pārkāpt, nesajemot nekādu sodu. Katram Dieva kalpam ir pienākums stingri un noteikti pretoties šiem ticības sagrozītājiem un ar patiesības Vārdu bezbailīgi atklāt viņu maldus.

Pūloties atgūt savu Galatijas brāļu uzticību, Pāvils prasmīgi aizstāvējās kā Kristus apustulis. Viņš paskaidroja, ka ir apustulis "ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts, un Dieva Tēva, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem". Viņš savu uzdevumu bija saņēmis ne no cilvēkiem, bet no visaugstākās Autoritātes Debesīs. Viņa stāvokli atzina vispārējā sanāksmē Jeruzālemē, kuras lēmumam Pāvils pakļāvās savā darbā pie pagāniem.

[388] Ne sevi paaugstinot, bet cildinot Dieva žēlastību, Pāvils tiem, kas noliedza viņa apustuļa sūtību, pierādīja, ka viņš nav "mazāks par dižapustuļiem". (2. Kor. 11:5) Tie, kas centās noniecināt viņa aicinājumu un pūles, cīnījās pret Kristu, kura žēlastība un spēks atklājās visā Pāvila darbā. Ienaidnieku pretestība piespieda apustuli izšķiroši nostāties, lai saglabātu savu stāvokli un autoritāti.

Tos, kas reiz savā dzīvē bija iepazinušies ar Dieva spēku, Pāvils aicināja atgriezties pie pirmās mīlestības uz Evaņģēlija patiesību. Ar neapgāžamiem argumentiem viņš tos pārliecināja par priekšrocību kļūt brīviem vīriem un sievietēm Kristū, kura salīdzinošā žēlastība visus, kas Viņam pilnīgi nododas, ietērpj dievišķās taisnības drēbēs. Viņš norādīja, ka katrai dvēselei, kas vēlas tikt izglābta, vajadzīgi patiesi, personīgi piedzīvojumi ar Dievu.

Apustuļa nopietnais, sirsnīgais lūgums nepalika bez ievēribas. Svētais Gars darbojās ar varenu spēku, un daudzi, kuru kājas bija noklīdušas uz svešām takām, atgriezās savā iepriekšējā evaņģēliskajā ticībā. No šī brīža viņi nesatricināmi sargāja savu Kristus dāvāto brīvību. Viņu dzīvē atklājās Gara augļi – "mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība". Tika pagodināts Dieva Vārds, un visā apgabalā vēl daudzi pievienojās ticīgo pulkam.

37. PĀVILA PĒDĒJAIS CEĻOJUMS UZ JERUZĀLEMI

(Ap. d. 20:4-21:16)

[389] Pāvils ļoti ilgojās nonākt Jeruzālemē pirms gadskārtējiem Pashā, jo tad viņam būtu izdevība sastapties ar tiem, kas no visām pasaules daļām tur ieradās pavadīt šos svētkus. Apustulis vēl vienmēr loloja cerību, ka savā ziņā Dievs viņu varētu izlietot par ieroci neticīgo tautiešu aizspriedumu izkliešanai, lai tie tiktu vadīti pieņemt dārgo Evaņģēlija gaismu. Viņš arī vēlējās satikties ar draudzi Jeruzālemē un aiznest tiem dāvanas, ko pagānu draudzes sūtīja trūcīgajiem brāļiem Jūdejā. Un vēl ar šo apmeklējumu Pāvils cerēja izveidot stiprākas savstarpējās attiecības starp jūdu un pagānu ticīgajiem.

Pabeidzis darbu Korintā, viņš nolēma doties ar kuģi tieši uz kādu no Palestīnas piekrastes ostām. Visi priekšdarbi bija paveikti, un viņš jau gatavojas kāpt uz kuģa, kad tam paziņoja par jūdu plānoto sazvērestību, [390] lai viņu nogalinātu. Pagātnē, pūlēdamies pārtraukt apustuļa darbu, šie ticības pretinieki arvien bija cietuši neveiksmi.

Sekmes, kas pavadīja Evaņģēlija sludināšanu, no jauna pamodināja jūdu dusmas. No visām pusēm pienāca ziņas par jaunās mācības straujo izplatīšanos, kas jūdus atbrīvoja no ceremoniālās bauslības rituālu ievērošanas un pagāniem piešķīra vienādas tiesības ar Ābrahāma bērniem. Sludinot Korintā, Pāvils izlietoja tos pašus pierādījumus, ko viņš tik spēcīgi uzsvēra vēstulēs. Viņa izteiksmīgo paziņojumu: "Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos – Kristus" (Kol. 3:11), ienaidnieki uzskatīja par nekaunīgu zaimošanu, un tāpēc nolēma viņa balsi apklusināt.

Saņēmis brīdinājumu par sazvērestību, Pāvils izšķīrās iet apkārt pa Maķedonijas ceļu. Plāns sasniegt Jeruzālemi Pashā svētkos bija jāatmet, bet viņš cerēja tur nokļūt Vasarsvētkos.

Pāvilu un Lūku šajā ceļā "pavadīja berojietis Sopatrs, Pira dēls, bet no tesalonīkiešiem Aristarhs un Sekunds, derbietis Gajs un Timotejs un no Āzijas Tihiks un Trofims". Apustulis sev līdzī nesa lielu naudas summu no pagānu draudzēm, ko viņš gribēja nodot to vīru rokās, kam bija uzticēta atbildība par darbu Jūdejā; tāpēc arī viņu uz Jeruzālemi pavadīja šie brāļi kā pārstāvji no vairākām draudzēm, kas bija sniegušas minētās dāvanas.

Filipos Pāvils uzskatīja visu Pashā svētku laiku. Pie viņa palika vienīgi Lūka, bet pārējie ceļabiedri

devās uz Troadu, lai tur viņu sagaidītu. Filipieši mīlestībā un uzticībā bija vissirsnīgākie no visiem apustuļiem atgrieztajiem ļaudīm, un tā astoņas dienas garajā svētku laikā Pāvils viņu sabiedrībā baudīja mieru un laimi. [391]

Aizbraukuši no Filipiem, Pāvils ar Lūku pēc piecām dienām sastapa savus biedrus Troadā un septiņas dienas palika kopā ar šīs vietas ticīgajiem.

Viņiem tur uzturoties pēdējo vakaru, brāļi sanāca kopā "maizi lauzt". Fakts, ka viņu mīļotais skolotājs gatavojas aizceļot, bija par iemeslu lielākam cilvēku pieplūdumam nekā parasti. Tie sapulcējās "augšistabā" trešajā stāvā. Tur, dedzīgā mīlestībā un rūpēs par tiem, apustulis sludināja līdz pusnaktij.

Uz vienas no atvērto logu palodzēm sēdēja jauneklis, vārdā Eutihs. Viņš šajā bīstamajā vietā iesnaudās un nokrita lejā pagalmā. Kādu brīdi visi jutās satraukti un samulsuši. Jaunekli pacēla nedzīvu, un daudz cilvēku kliezot un vaimanājot sapulcējās ap viņu, bet Pāvils, izgājis cauri bailu pārņemtajam pūlim, apkampa jaunekli un raidīja pie Dieva augšup nopietnu lūgšanu, lai Viņš atdotu mirušajam dzīvību. Viņa lūgums tika paklausīts. Cauri troksnim, kas radās no raudāšanas un vaimanāšanas, bija dzirdama apustuļa balss: "Neuztraucieties, viņa dzīvība vēl ir viņā!" (pēc angļu tulk.) Tad ticīgie līksmi atkal sapulcējās augšistabā. Visi piedalījās vakarēdienā, un Pāvils runāja "vēl labu laiku – līdz rīta ausmai".

Kuģim, ar kuru Pāvilam un viņa biedriem vajadzēja aizceļot, drīz bija jāatiet, un brāļi steidzās uz piekrasti. Apustulis pats tomēr izvēlējās taisnāko ceļu pa sauszemi, kas no Troadas veda uz Asu, lai pēc tam tur satiktu pārējos. [392] Tas viņam deva neilgu laiku pārdomām un lūgšanām. Ar paredzēto Jeruzālemes apmeklējumu saistītās grūtības un briesmas, tur esošās draudzes nostāja pret viņu un tā darbu, kā arī draudžu stāvoklis un Evaņģēlija darba intereses citās vietās bija iemesls nopietnam nemieram un rūpēm; un viņš izmantoja šo sevišķo izdevību, lai meklētu Dievu pēc spēka un vadības.

Dodamies uz dienvidiem no Asas, ceļotāji kuģoja gar Efezas pilsētu, kas tik ilgi bija viena no apustuļa darbības laukiem. Pāvils ļoti ilgojās apmeklēt turienes draudzi, jo viņam tai bija svarīgas pamācības un padomi. Bet visu labi apsvēris, viņš nolēma steigties, jo gribēja "Vasarasvētku dienā nokļūt Jeruzālemē". Tomēr, sasniedzis Milētu, no kurienes līdz Efezai bija tikai 30 jūdzes, viņš saprata, ka ir iespējams ar draudzi sazināties, pirms kuģis atkal dodas tālāk. Tādēļ viņš nekavējoties sūtīja vēsti draudzes vecākajiem, ļoti lūgdams tos steigties uz Milētu, lai pirms ceļojuma turpināšanas varētu satikties.

Atsaucoties uz aicinājumu, tie drīz vien atnāca, un viņš tos atvadoties dziļi izjusti pamācīja. "Jūs zināt, ka no pirmās dienas, kopš es esmu atnācis Āzijā, es visu laiku esmu bijis pie jums, kalpodams tam Kungam dziļā pazemībā, asarās un pārbaudījumos, ko man sagādājušas jūsu ļaunprātības. Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaunu priekšā un pa mājām, apliecinādam [393] jūdiem un grieķiem atgriešanos pie Dieva un ticību mūsu Kungam Jēzum Kristus."

Pāvils vienmēr paaugstināja dievišķos likumus. Viņš rādīja, ka bauslībai nav spēka izglābt cilvēku no soda par nepaklausību. Pārkāpējiem vispirms jāatgriežas no grēkiem un jāpazemojas Dieva priekšā, kura taisnās dusmas tie izraisījuši, nepildot Viņa likumus; un tāpat tiem nepieciešama dzīva ticība Kristus asinīm kā vienīgajam grēku piedošanas līdzeklim. Dieva Dēls ir nomiris kā upuris un devies uz Debesīm, lai Tēva priekšā tos aizstāvētu. Nožēlojot un ticot tie var atbrīvoties no grēku soda un Kristus žēlastībā saņemt spēku turpmāk dzīvot saskaņā ar Dieva baušļiem.

"Un, lūk, tagad es garā saistīts, eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man tur notiks, tikai, ka Svētais Gars katrā pilsētā man liecina, sacīdams, ka mani gaida važas un bēdas. Bet mana dzīvība man nekādā ziņā nav tik dārga, lai es atstātu nepabeigtu savu ceļu un uzdevumu, ko esmu dabūjis no Kunga Jēzus, apliecināt Dieva žēlastības Evaņģēliju. Tagad es zinu, ka jūs manu vaigu vairs neredzēsīt, jūs visi, kuru vidū es esmu staigājis, sludinādams Dieva valstību."

Pāvils nebija domājis sniegt tādu liecību, bet, kamēr tas runāja, Gars viņu iedvesmoja, apstiprinot bažas, ka šī var būt pēdējā tikšanās ar Efezas brāļiem.

"Tāpēc es jums apliecinu, ka neesmu vainīgs nevienas dvēseles pazušānā, jo es neesmu kavējis jums sludināt Dieva prātu pilnībā." [394] Ne bailes no pretestības, ne vēlēšanās iegūt draugus vai piekrišanu nevarēja ietekmēt Pāvilu nepateikt to, ko Dievs viņam bija atklājis, lai pamācītu, brīdinātu un vērstu par labu. Dievs arī šodien no saviem kalpiem prasa bezbailību Vārda sludināšanā un Viņa

priekšrakstu īstenošanā. Kristus sūtnim nav pienākums sniegt ļaudīm tikai tās patiesības, kas šķiet patīkamas, aizturot citas, kas varētu tiem radīt sāpes. Ar dziļām rūpēm viņam jāseko cilvēku rakstura attīstībai. Ja viņš redz, ka daži no viņa ganāmpulka auklējās ar grēku, tad tam kā uzticīgam ganam jānodod tiem no Dieva Vārda vispiemērotākie norādījumi. Atļaujot tiem nebrīdinātiem turpināt palikt savā pašpaļāvībā, viņš būs atbildīgs par šo cilvēku dvēselēm. Ganam, kas izpilda savu augsto uzdevumu, jāsniedz ļaudīm uzticīgas pamācības katrā kristīgās ticības jautājumā, rādot, kādiem tiem jābūt un kas jā dara, lai Dieva dienā tiktu atrasti nevainojami. Vienīgi tas, kas būs uzticīgi mācījis patiesību, sava darba noslēgumā varēs teikt kopā ar Pāvilu: "Es esmu skaidrs no viņu asinīm."

"Tāpēc sargiet paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar savām asinīm ieguvis par īpašumu." Ja Evaņģēlija sludinātāji pastāvīgi atcerētos patiesību, ka tiem jāstrādā pie Kristus asinīm atpirktiem cilvēkiem, tad viņi daudz dziļāk izprastu sava darba lielo nozīmi. Tiem jā sargā pašiem sevi un ganāmo pulku. [395] Viņu pašu piemēram uzskatāmi jāpaskaidro izteiktās pamācības un jāpiešķir tām spēks. Kā dzīvības ceļa rādītāji tie nedrīkst dot izeslu ļaunām runām par patiesību. Kā Kristus pārstāvjiem tiem jāpaaugstina Viņa Vārds. Ar nodošanas, skaidru dzīvi un dievbijīgām sarunām tiem jāpierāda, ka viņi ir sava augstā aicinājuma cienīgi.

Apustulim bija atklātas briesmas, kādas drīz pārdzīvos Efezas draudze. "Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī." Pāvils baidījās par draudzi, kad, raugoties nākotnē, redzēja uzbrukumus, kurus tai nāksies pārciest no ārējiem un iekšējiem ienaidniekiem. Svinīgā nopietnībā viņš aicināja savus brāļus palikt modriem tiem uzticētajā svētajā pienākumā. Viņš pats klātesot bija neatlaidīgi pūlējies un tagad norādīja uz sevi kā piemēru. "Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējies ar asarām ikvienu pamācīt.

Un tagad es jūs uzticu tam Kungam un Viņa žēlastības vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem. Sudrabu, zeltu vai drēbes ne no viena es neesmu kārojis." Daži Efezas brāji bija bagāti, bet Pāvils nekad no tiem nebija meklējis sev kādu personīgu labumu. Uzmanības pievēršana sev neietilpa viņa vēstī. [396] "Jūs paši zināt, ka šīs manas rokas kalpojušas manām vajadzībām un tiem, kas pie manis bija." Savā grūtajā darbā un garajos ceļojumos, pildot Kristus uzdevumu, viņš spēja ne tikai sevi apgādāt, bet arī kaut ko atlicināt, lai atbalstītu darbabiedrus un cienījamus trūcīgos. To viņš sasniedza, nemītīgi strādājot un ievērojot stingru taupību. Tiešām, viņš varēja norādīt uz sevi kā piemēru, sakot: "Es jums visās lietās esmu rādījis, ka, tā strādājot, nākas gādāt par vājiem, pieminot Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš pats sacījis: "Svētīgāk ir dot nekā ņemt."

Un, to sacījis, viņš, ceļos nometies, līdz ar viņiem visiem lūdza Dievu. Bet visi gauži raudāja, metās Pāvilam ap kaklu un to skūpstīja, visvairāk noskumuši par vārdiem, ko viņš bija sacījis, ka tie vairs neredzēsot viņa vaigu. Tie viņu pavadīja uz kuģi."

No Milētas ceļotāji burāja uz Kosu un nākamajā dienā "uz Rodu un no turienes uz Pataru", Mazāzijas dienvidaustrumu krastā, kur, "atraduši kuģi, kas devās uz Feniķiju", tie iekāpa un brauca tālāk. Tirā, kur kuģi izkrāva, viņi satika dažus mācekļus, pie kuriem varēja uzkavēties septiņas dienas. Svētais Gars šos kristiešus bija brīdinājis par Pāvilam draudošajām briesmām, un tie viņu ļoti lūdza "neiet uz Jeruzālemi". Bet apustulis neļāva bailēm no ciešanām un cietuma novērst sevi no sākotnējā nodoma.

Tirā pavadītās nedēļas beigās visi brāji kopā ar sievietēm un bērniem pavadīja Pāvilu līdz kuģim, un, pirms viņš uzkāpa uz klāja, tie jūrmalā nometās ceļos un viens par otru lūdza.

Turpinot braukt uz dienvidiem, ceļotāji nonāca [397] Cēzarejā "un, iegājuši evaņģēlista Filipa namā, kas bija viens no izvēlētajiem septiņiem", tur kādu laiku palika. Šeit Pāvils pavadīja dažas miera pilnas, laimīgas dienas – pēdējās pilnīgā brīvībā, ko pēc tam viņam ilgu laiku vairs nebija lemts piedzīvot.

Uzkavējoties Cēzarejā, kā raksta Lūka, "no Jūdejas atnāca kāds pravietis, vārdā Agabs, un paņēmis Pāvila jostu, saistīja pats sev kājas un rokas, sacīdams: "Tā saka Svētais Gars: tāpat jūdi saistīs Jeruzālemē vīru, kam šī josta pieder, un nodos pagānu rokās."

"Kad mēs to dzirdējām," turpina Lūka, "mēs un šejienes iedzīvotāji lūdzām, lai viņš neiet uz Jeruzālemi." Bet Pāvils nenovirzījās no pienākuma takas. Viņš vēlējās sekot Kristum, ja vajadzīgs, arī cietumā un nāvē. Tāpēc tas atbildēja: "Ko jūs darāt, kam jūs raudat un laužat manu sirdi? Es esmu gatavs par Kunga Jēzus Vārdu Jeruzālemē ne vien uzņemties saites, bet arī mirt." Redzēdami, ka tie viņam sagādā sāpes, un nespēdami grozīt apustuļa apņemšanos, brāji mitējās to apgrūtināt un tikai noteica: "Lai notiek tā Kunga prāts."

Drīz īsais apstāšanās laiks Cēzarejā tuvojās beigām, un dažu brāļu pavadībā Pāvils un viņa biedri ar gaidāmā ļaunuma priekšnojautu dziļi nopiestām sirdīm devās uz Jeruzālemi.

Nekad iepriekš apustulis nebija gājis uz Jeruzālemi ar tik smagu sirdi. Viņš zināja, ka tur atradīs maz draugu un daudz ienaidnieku. [398] Tā viņš tuvojās pilsētai, kas bija atmetusi un nokāvusi Dieva Dēlu un pār kuru tagad karājās dievišķo dusmu draudi. Atceroties savus agrākos ļaunos aizspriedumus pret Kristus sekotājiem, viņa sirdi pildīja visdziļākā līdzjūtība pret pieviltajiem tautiešiem. Un tomēr, cik maz viņš varēja cerēt, ka spēs tiem palīdzēt! Tās pašas aklās dusmas, kas kādreiz dega viņa sirdī, tagad ar neizsakāmu spēku bija aizdedzinātas visas tautas sirdī pret viņu.

Un viņš pat nevarēja rēķināties ar savu ticības brāļu līdzjūtību un atbalstu. Neatgriezušies jūdi, kas tik vēriģi bija sekojuši Pāvila gājumam, nebija vilcinājušies gan personīgi, gan ar vēstulēm izplatīt Jeruzālemē visnelabvēlīgākās baumas par viņu un tā darbu; tā ka pat daži no apustuļiem un vecākajiem šīs ziņas bija uzņēmuši kā patiesību, necenšoties tās atspēkot un neparādot nekādu vēlēšanos ar viņu sadarboties.

Tomēr, draudošu apstākļu apņemts, apustulis nekrita izmisumā. Viņš cerēja, ka Balss, kas bija runājusi uz viņa sirdi, runās arī uz viņa tautiešiem, un Meistars, kuru mīlēja un kam kalpoja arī pārējie mācekļi, vēl savienos viņu sirdis kopējā Evaņģēlija darbā.

38. PĀVILS – CIETUMNIEKS

(Ap. d. 21:17- 23:35)

[399] Lūka ziņo: "Kad mēs nonācām Jeruzālemē, brāļi mūs labprāt uzņēma. Nākamajā dienā Pāvils ar mums aizgāja pie Jēkaba, un visi vecaji arī bija klāt."

Šajā gadījumā Pāvils ar saviem biedriem oficiāli pasniedza darba vadītājiem Jeruzālemē tās dāvanas, ko pagānu draudzes sūtīja trūcīgo atbalstīšanai jūdu vidū. So dāvanu savākšana apustulim un viņa līdzstrādniekiem bija prasījusi daudz laika, rūpju pilnas pārdomas un nogurdinošu darbu. Summa, kas tālu pārsniedza Jeruzālemes draudzes vecāko cerības, liecināja, ka pagānu ticīgie bija pienesuši daudz upuru, parādot lielu pašaieliedzību.

Šie labprātīgie ziedojumi uzskatāmi liecināja, ka atgrieztie pagāni izprot un atbalsta Dieva darba organizāciju visā pasaulē, un vadītājiem tos vajadzēja pieņemt ar pateicības pilnu atzinību; tomēr Pāvils un viņa pavadoņi redzēja, ka pat starp tiem, kuru priekšā tie tagad stāvēja, [400] bija daži, kas nespēja novērtēt brāļu mīlestības garu, kas bija pamudinājis dot tādas dāvanas.

Sākot evaņģelizācijas darbu starp pagāniem, daži no vadošajiem brāļiem Jeruzālemē, turēdamies pie agrākajiem aizspriedumiem un ierastās domāšanas, nebija no sirds sadarbojušies ar Pāvilu un viņa sabiedrotajiem. Cenšoties saglabāt dažas nenozīmīgas formas un ceremonijas, tie savu skatu bija novērsuši no svētības, kas nāktu pār tiem un viņu mīlēto lietu, ja visas Kunga darba daļas apvienotu vienā veselā. Gribēdami kristīgajai draudzei nodrošināt vislabāko, tie nebija spējuši iet kopsolī ar Dieva aizgādību, kas darbu virzīja uz priekšu, bet savā cilvēciskajā gudrībā mēģināja strādniekiem uzlikt daudzus nevajadzīgus ierobežojumus. Tā radās grupa vadītāju, kas personīgi nepazīna jaunus apstākļus un tālajos laukos strādājošo īpatnējās vajadzības, bet neatlaidīgi apgalvoja, ka tiem ir tiesības pavēlēt brāļiem šajos laukos sekot kādām noteiktām darba metodēm. Tie domāja, ka Evaņģēlija sludināšanas darbs jāvirza uz priekšu saskaņā ar viņu uzskatiem.

Bija pagājuši vairāki gadi, kopš brāļi Jeruzālemē kopā ar citiem vadošo draudžu pārstāvjiem bija rūpīgi apsprieduši neskaidros jautājumus par metodēm, ko savā darbā ievēroja tie, kas strādāja pie pagāniem. Šīs sanāksmes rezultātā visi bija vienojušies dot draudzēm noteiktus norādījumus par daziem rituāliem un ieradumiem, ieskaitot apgraizišanu. [401] Tāpat šajā vispārējā koncilā tika panākta vienošanās ieteikt kristīgajām draudzēm Barnabu un Pāvilu kā darbiniekus, kuriem ticīgie var pilnībā uzticēties.

Sanāksmes dalībnieku vidū toreiz gan atradās daži, kas bargi kritizēja darba metodes, pēc kurām strādāja apustuļi, kas nesa galveno smagumu Evaņģēlija pasludināšanā pagānu pasaulei. Tomēr apspriedes gaitā viņi ieguva plašāku priekšstatu par Dieva nodomu un beidzot piekrita brāļiem, pieņemot saprātīgus lēmumus, kas darīja iespējamu visu ticīgo apvienošanu.

Vēlāk, kad kļuva redzams, ka atgriešanās starp pagāniem strauji pieaug, daži no vadošajiem darbiniekiem Jeruzālemē no jauna pievērsās saviem agrākajiem aizspriedumiem pret Pāvila un viņa sabiedroto darba metodēm. Gadiem ejot, šie aizspriedumi nostiprinājās, līdz daži vadītāji nolēma, ka

turpmāk Evaņģēlija sludināšanas darbs noteikti jāaskaņo ar viņu domām. Ja Pāvils savas metodes piemērotu viņu aizstāvētajiem uzskatiem, tad tie viņa darbu atzītu un atbalstītu; pretējā gadījumā tie vairs ilgāk nevarēja pret viņu izturēties labvēlīgi vai sniegt tam savu atbalstu.

Šie vīri no redzes loka bija pazaudējuši patiesību, ka Dievs ir savu ļaužu skolotājs un katram strādniekam Viņa darbā jāiegūst individuāla pieredze, sekojot dievišķajam Vadonim un negaidot tiešus norādījumus no cilvēkiem; ka Viņa strādniekiem jāveidojas ne pēc cilvēku uzskatiem, bet pēc dievišķā parauga.

Savā sludināšanas darbā apustulis Pāvils ļaudis [402] bija mācījis ne "pārliecinošos gudrības vārdos, bet Gara un spēka izpausmē". Patiesības, ko viņš sludināja, tam bija atklājis Svētais Gars, "jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus. Jo kurš cilvēks zina, kas ir cilvēkā, kā vien cilvēka gars, kas ir viņā. Tāpat arī neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars. (...) Jo mēs nerunājam ar cilvēcīgas gudrības vārdiem, bet ar vārdiem, ko Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprieždami." (1. Kor. 2:4,10-13)

Visā savā darbībā Pāvils pēc tiešas vadības bija raudzījies uz Dievu, un tomēr tajā pašā laikā viņš bija ļoti uzmanīgs, lai strādātu saskaņā ar Jeruzālemē notikušās vispārējās sanāksmes lēmumiem, kā rezultātā "draudzes tika stiprinātas ticībā, un viņu skaits jo dienas vairojās". (Ap. d. 16:5) Un tagad, neskatoties uz to, ka daži nebija tam labvēlīgi, viņš mierinājumu atrada apziņā, ka ir darījis savu pienākumu, pamodinot jaunatgrieztajos lojalitāti, augstsirdību un brāļu mīlestību, kas šinī gadījumā izpaudās labprātīgajās dāvanās, kuras viņš varēja nolikt jūdu izcelsmes vadītāju priekšā.

Pasniedzis dāvanas, Pāvils "pēc kārtas izstāstīja, ko Dievs pagāniem ar viņa kalpošanu bija darījis". Šis notikumu izklāsts pārliecināja visus, pat tos, kas bija šaubījušies, vai tikai Pāvila pūles ir pavadījuši Debesu svētība. "To dzirdējuši, viņi slavēja Dievu." [403] Tie saprata, ka apustuļa darba metodes nes Debesu zīmogu. Viņu priekšā noliktās augstsirdīgi ziedotās dāvanas pastiprināja Pāvila liecību par pagānu vidū nodibināto jauno draudžu uzticību. Līdz ar to daļa no vadītājiem, kam vajadzēja rūpēties par darbu Jeruzālemē un kas bija patvaļīgi pieņēmuši un uzspieduši citiem kontrolējošus pasākumus, tagad Pāvila kalpošanu ieraudzīja citā gaismā un pārliecinājās, ka viņu ieturētā virziens nav bijis pareizs, ka tos vēl bija saistījuši jūdu paradumi un tradīcijas, un tāpēc viņu nevēlēšanās atzīt, ka šķirošā siena starp jūdiem un pagāniem ir noārdīta ar Kristus nāvi, Evaņģēlija darbu ir stipri aizkavējusi.

Tā bija zelta izdevība visiem vadošajiem brāļiem vaļsirdīgi atzīt, ka Dievs ir svētījis Pāvila pūles, bet tie reizēm ir maldījušies, atļaujot ienaidnieku baumām pamodināt sirdī neuzticību un aizspriedumus. Tomēr tā vietā, lai kopīgi censtos attaisnot nepatiesi apvainoto, tie deva viņam padomu, kas rādīja, ka viņi vēl arvien domā, ka Pāvils pats lielā mērā ir vainīgs pie visiem pastāvošajiem aizspriedumiem. Tie atklāti nenostājās apustuļa aizstāvju pusē un nepūlējās neapmierinātajiem pierādīt viņu kļūdas, bet centās panākt kompromisu, dodot Pāvilam padomu, kura ievērošana, pēc viņu domām, novērstu visus iemeslus pārratumiem.

"Brāli, tu redzi, cik tūkstoši jūdu ir kļuvuši ticīgi, un visi ir dedzīgi bauslības piekritēji; bet tie dabūjuši zināt par tevi, ka tu visus jūdus, kas dzīvo pagānu vidū, mācot atkrist no Mozus, sacīdams, lai viņi neapgraiza savus bērnus un nedzīvo pēc tēvu ierašām. Kas nu būs? [404] Katrā ziņā viņi dzirdēs, ka tu esi atnācis. Tāpēc dari, ko mēs tev sakām! Mums ir četri vīri, kas Dievam solījušies. Ņem tos pie sevis, šķīsties ar tiem un samaksā par viņiem, lai viņi apcērp galvu, tad visi zinās, ka tie ir nieki, ko viņi par tevi dzirdējuši, un ka arī tu pats dzīvo pēc bauslības. Bet par pagāniem, kas kļuvuši ticīgi, mēs esam lēmuši un rakstījuši, lai viņi sargās no elku upuriem, asinīm, nožņaugta un netiklības."

Brāļi cerēja, ka, paklausot šim ieteikumam, Pāvils spēs pierādīt pret viņu izplatīto baumu nepatiesumu. Tie viņam apgalvoja, ka iepriekšējās apspriedes lēmums par atgrieztajiem pagāniem un ceremoniālo bauslību joprojām paliek spēkā. Tomēr šis padoms nesaskanēja ar agrāko lēmumu. Tā ierosinātājs nebija Dieva Gars; tas bija glēvuma auglis. Jeruzālemes draudzes vadītāji zināja, ka, nepildot ceremoniālo bauslību, kristieši izsauks jūdu naidu un pakļaus sevi vajāšanām. Augstā tiesa darīja visu iespējamo, lai Evaņģēlijam nebūtu panākumu. No tās locekļiem tika izraudzīti vīri, kas sekoja apustuļiem, sevišķi Pāvilam, un visos iespējamajos veidos kavēja viņu darbu. [405] Ja Kristum ticīgos nodotu Augstajai tiesai kā baušļu pārkāpējus, tad tie drīz vien saņemtu bargu sodu par atkrišanu no jūdu ticības.

Daudzi israēlieši, kas bija pieņēmuši Evaņģēliju, vēl arvien cienīja ceremoniālo bauslību un bija visai labprātīgi tik muļķīgi piekāpties, cerot tādā veidā mantot savu tautiešu uzticību, izkļiedēt viņu aizspriedumus un pārliecināt tos ticēt Kristum kā pasaules Pestītājam. Pāvils saprata, ka tik ilgi, kamēr daudzi Jeruzālemes draudzes vadošie locekļi turpinās raudzīties uz viņu ar aizspriedumiem, tie

pastāvīgi strādās pretī viņa iespaidam. Viņš jūta, ja ar kādu saprātīgu rīcību varētu tos mantot patiesībai, tad būtu novērsti liels šķērslis Evaņģēlija panākumiem citās vietās. Bet Dievs nebija atļāvis piekāpties tā, kā tie prasīja.

Ja pārdomājam Pāvila lielo vēlēšanos saprasties ar saviem brāļiem, viņa maigo mīlestību pret ticībā vājajiem un godbijību pret apustuļiem, kas bija staigājuši kopā ar Kristu, un Jēkabu, Kunga brāli, kā arī viņa mērķi panākt visu pie visiem, neupurējot pamatlikumus, – ja par visu to domājam, tad nav jābrīnās, ka viņš jutās spiests novirzīties no tā stingri noteiktā ceļa, ko bija gājis līdz šim. Bet ilgotā mērķa sasniegšanas vietā viņa pūles samierināšanās labā tikai pasteidzināja krīzes iestāšanos, paātrināja jau iepriekš paziņotās ciešanas un noslēdzās ar viņa šķiršanu no brāļiem. [406] Rezultātā draudze zaudēja vienu no stiprākajiem balstiem, izraisot bēdas visu zemju kristiešu sirdīs.

Nākamajā dienā Pāvils sāka realizēt draudzes vadītāju padomu. Četri vīri, kuri bija devuši nazīriešu solījumu un kuru solījuma laiks tuvojās beigām, gāja līdz ar Pāvilu templī un paziņoja, "ka viņi turpinās šķīstīšanās laiku, līdz kamēr par ikvienu no viņiem būs atnests upuris". Vēl bija jāpienes daži dārgi šķīstīšanās upuri.

Tie, kas Pāvilam ieteica spert šo soli, pilnībā neizprata lielās briesmas, kādām viņš sevi tādā veidā pakļāva. Sajā laikā Jeruzālemi pildīja dievlūdzēji no visām apkārtējām zemēm. Dieva uzdevumā, nesot Evaņģēliju pagāniem, Pāvils bija apmeklējis daudzas pasaules lielākās pilsētas, un viņu labi pazina tūkstoši, kas no citām zemēm tagad bija sanākuši Jeruzālemē, lai tur pavadītu svētkus. Starp šiem cilvēkiem bija vīri, kuru sirdīs dega rūgts naidis pret Pāvilu, un ieiešana ļaužu pārpildītājā templī viņam nozīmēja riskēt ar dzīvību. Dažas dienas viņš staigāja starp lūdzējiem it kā nepamanīts, bet pirms noteiktā laika beigām, runājot ar kādu priesteri par pienesamajiem upuriem, to pazina daži Azijas jūdi.

Velnišķā niknumā tie metās viņam virsū, kliegdami: "Israēlieši, nāciet palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visur visus māca pret tautu, bauslību un pret šo vietu," un, ļaudīm atsaucoties uz aicinājumu palīdzēt, pievienoja vēl citus apvainojumus, "un turklāt viņš ievēdis grieķus Templī un sagānījis šo svēto vietu."

[407] Neapgraizīta cilvēka ieiešana svētās celtnes iekšējos pagalmos pēc jūdu likumiem bija noziegums, kas sodāms ar nāvi. Pāvils pilsētā bija redzēts kopā ar efezieti Trofimu, un tie iedomājās, ka viņš to ievēdis templī, kaut gan viņš to nebija darījis, un, tā kā viņš pats bija jūds, tad viņa ieiešana templī nebija nekāds bauslības pārkāpums. Tomēr, lai gan apsūdzība bija pilnīgi nepareiza, tā pamodināja tautā izplatītos aizspriedumus. Saucienam izskanot tempļa pagalmos, tur sapulcējušos ļaužu pulkus pārņēma mežonīgs uzbudinājums. Šis ziņas ātri izplatījās Jeruzālemē, un "visu pilsētu pārņēma uztraukums, saskrēja ļaudis".

Vēsts, ka kāds Israēla atkritējs bija uzdrošinājies sagānīt templi tieši tajā laikā, kad tur bija sanākuši tūkstoši no visām pasaules daļām, lai piedalītos dievkalpojumos, izraisīja pūļa visnežēlīgākās kaislības. "Sagrābuši Pāvilu, tie vilka viņu no Tempļa ārā; un durvis tūlīt tika aizslēgtas.

Kad tie dzīrās viņu nonāvēt, rotas komandierim pienāca ziņa, ka visa Jeruzāleme esot nemiera pārņemta." Klaudījs Lizijs labi pazina šo cilvēku vētrāno, nepakļāvīgo raksturu, un, "paņēmis kareivjus un virsniekus, viņš tūdaļ steidzās pie tiem lejā; bet šie, ieraudzījuši komandieri un kareivjus, mitējās Pāvilu sist". Nezinādamis trokšņa cēloni, bet redzēdams, ka pūļa niknums vērsts pret Pāvilu, Romas virsnieks nodomāja, ka tam jābūt ēģiptietim, [408] kādam dumpiniekam, kas, kā viņš bija dzirdējis, nesen esot izbēdzis. Tāpēc viņš to saņēma un "pavēlēja ar divi važām saistīt un vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis". Uzreiz skaļā un dusmīgā apsūdzībā atskanēja daudzas balsis. "Pūlī citi sauca šo, citi to; tā kā viņš trokšnī neko noteiktu nevarēja uzzināt, viņš pavēlēja Pāvilu aizvest karaspēka mītnē. Bet, nonākot uz kāpnēm, kareivjiem vajadzēja viņu nešus nest ļaužu uzmanšanās dēļ, jo ļaužu pulks sekoja, saukdams: "Nost viņu!"

Visā šajā kņadā apustulis bija kluss un savaldīgs. Viņa domas kavējās pie Dieva, un viņš ziņāja, ka ap viņu ir Debesu eņģeļi. Pāvils nevēlējās atstāt templi, pirms nebija mēģinājis saviem tautiešiem atklāt patiesību. Kad to gatavojās aizvest uz karaspēka mītni, viņš vecākajam virsniekam jautāja: "Vai man ir atļauts tev ko teikt?" Lizijs atbildēja: "Vai tu proti grieķiski? Vai tik tu neesi tas ēģiptietis, kas priekš dažām dienām sacēlies un aizvedis tuksnesī četrus tūkstošus sikariešu?" Iebilstot Pāvils sacīja: "Es esmu jūds, tarsietis, ievērojamās Kilikijas pilsētas pilsonis; es tevi lūdzu, atļauj man runāt uz ļaudīm."

Lūgumu paklausīja, un "Pāvils nostājās uz kāpnēm un māja ļaudīm ar roku". Apustuļa žests saistīja klātesošo uzmanību, un viņa stāja iedvesa cieņu. "Kad visi bija apklusuši, viņš tos ebreju valodā

uzrunāja: "Brāļi un tēvi, uzklausiet tagad, ko es jums, sevi aizstāvēdams, teikšu!" Dzirdot pazīstamās ebreju valodas skaņas, [409] "tie kļuva vēl klusāki". Un viņš turpināja:

"Es esmu jūds, dzimis Tarsā, Kilikijā, bet uzaudzināts šinī pilsētā, izglītojies pie Gamaliēla kājām, pilnībā tēvu bauslībā mācīts, tikpat dedzīgs Dievam kā jūs visi šodien." Neviens nevarēja noliegt apustuļa teikto, jo fakti, uz kuriem viņš atsaucās, vēl bija labi zināmi daudziem Jeruzālemes iemītniekiem. Tālāk viņš runāja par savu agrāko dedzību Kristus mācekļu vajāšanā, pat līdz nāvei; viņš atstāstīja savas atgriešanās apstākļus, paskaidrojot klausītājiem, kā viņa lepnā sirde tika vadīta uz pazemošanos krustā sistā Nacarieša priekšā. Ja viņš savus pretiniekus būtu centies pārliecināt, tad tie stūrgalvīgi atteiktos tādos vārdos klausīties, bet viņa piedzīvojumu atstāstījumu pavadīja savdabīgs spēks, kas uz laiku šķita darām iejūtīgākas un pakļāvīgākas arī šo ļaužu sirdis.

Pēc tam viņš centās tiem atklāt, ka strādāt starp pagāniem nav bijusi viņa vēlēšanās. Viņš gribējis darboties savas tautas labā; bet šajā pašā templī Dieva balss svētā atklāsmē to uzrunājusi, norādot ceļu "tālu pie pagāniem".

Līdz šim ļaudis bija viņu uzklausījuši sevišķi uzmanīgi, bet, kad Pāvils, stāstot par savu dzīvi, sasniedza brīdi, kad viņu nozīmēja par Kristus sūtni pie pagāniem, klātesošo niknums izlauzās no jauna. [410] Pieraduši raudzīties uz sevi kā uz vienīgo tautu, kam veltīta Dieva labvēlība, tie negribēja pieļaut, ka nicinātie pagāni dalītos tajās priekšrocībās, ko līdz šim tie uzskatīja tikai kā savu īpašumu. Pārkliegdami runātāju, viņi sauca: "Nost tādu no zemes virsus! Viņš nedrīkst palikt dzīvs!"

"Kad tie kliegdami nosvieda savas drēbes un meta smiltis gaisā, komandieris pavēlēja viņu novest karaspēka mītnē, šaust un nopratināt, lai dabūtu zināt, kādēļ tie uz viņu tā kliezda. Kad tie viņu bija nostiepuši, lai šaustu, Pāvils sacīja virsniekam, kas stāvēja klāt: "Vai jums ir atļauts šaust romieti un vēl bez tiesas sprieduma?" To dzirdējis, virsnieks gāja un to paziņoja komandierim, sacīdams: "Ko tu gribi darīt? Sis cilvēks taču ir romietis." Tad komandieris pienāca un viņam jautāja: "Saki man – vai tu esi romietis?" Un viņš atbildēja: "Jā." Bet komandieris turpināja: "Es par lielu maksu esmu ieguvis šīs pilsoņa tiesības." Pāvils sacīja: "Bet es tāds jau esmu piedzimis." Tie, kas gatavojās viņu nopratināt, tūdaļ atstājās no viņa; bet komandieris izbijās, uzzinājis, ka viņš ir romietis, jo viņš to bija licis saistīt.

Nākamajā dienā, gribēdams skaidri zināt, kādēļ jūdi Pāvilu apsūdz, viņš to atsvabināja un pavēlēja sanākt augstajiem priesteriem un visam Sinedrijam un, ataicinājis Pāvilu, veda to viņiem priekšā."

Tagad apustuļi nopratināt gatavojās tā pati tiesa, kuras loceklis viņš bija pirms atgriešanās. [411] Stāvot jūdu tautas vadītāju priekšā, viņš bija kluss, un tā seja izstaroja Kristus mieru. "Uzlūkodams Sinedriju," viņš sacīja: "Brāļi, es esmu dzīvojis pēc vislabākās sirdsapziņas Dieva priekšā līdz šai dienai." Dzirdot šos vārdus, klātesošo naidis no jauna uzliesmoja, un "augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem, kas ap viņu stāvēja, sist viņam pa muti". Uz šo necilvēcisko pavēli Pāvils izsaucās: "Dievs tevi sitis, tu nobalsinātā siena; tu šē sēdi mani tiesāt pēc likuma un pavēli mani sist pret likumu?" "Bet tie, kas ap viņu stāvēja, sacīja: "Tu uzdrošies lamāt Dieva priesteri?" Ar savu parasto laipnību Pāvils atbildēja: "Es nezināju, brāļi, ka tas ir augstais priesteris; jo ir rakstīts: sargies ļaunu runāt par savas tautas valdnieku."

"Zinādams, ka Sinderijā daļa bija saduķeji un otra daļa farizeji, viņš sauca: "Brāļi, es esmu farizejs, farizeja dēls; mani tiesā mūžīgās dzīvības cerības un mirušo augšāmcelšanās dēļ."

Kad viņš to bija runājis, izcēlās strīds farizeju un saduķeju starpā, un sapulce sašķēlās. Jo saduķeji saka, ka nav ne augšāmcelšanās, ne eņģeļu, ne gara, bet farizeji visu to atzīst." Abas partijas sāka savā starpā strīdēties, un tā viņu pretestības spēks pret Pāvilu salūza. "Daži farizeju novirziena rakstu mācītāji piecēlās un iejaucās strīdā, sacīdami: "Mēs nekā ļauna šinī cilvēkā neredzam; varbūt gars vai eņģelis ar viņu runājis?"

[412] Sekojošajā sajukuma brīdī saduķeji centās apustuļi dabūt savās rokās, lai to nogalinātu, bet farizeji tikpat dedzīgi viņu aizstāvēja. "Komandieris, baidīdamies, ka viņi Pāvilu nesaplosa, pavēlēja ierasties karaspēka nodaļai, izraut to no viņu vidus un aizvest karaspēka mītnē."

Vēlāk, atskatoties uz dienas smagajiem piedzīvojumiem, Pāvils sāka baidīties, vai viņa ietais ceļš ir Dievam patīkams. Varbūt viņš vispār ir pieļāvis kļūdu, nākdams uz Jeruzālemi? Vai tad viņa karstākās ilgas saskaņoties ar brāļiem varēja novest pie šiem posta pilnajiem rezultātiem?

Apziņa par stāvokli, ko jūdi kā Dieva izredzētā tauta ieņēma neticīgās pasaules priekšā, apustulim sagādāja milzīgas garīgas mokas. Ko gan lai domā šie pagānu virsnieki? – Apliecinot, ka viņi ir

Jehovas pielūdzēji un atrodas svētā kalpošanā, jūdi tomēr lāvās aklu, neprātīgu dusmu varai, cenšoties iznīcināt paši savus brāļus, kas reliģiskajā pārliecībā uzdrošinājās no tiem atšķirties, un visaugstāko padomi pārvērta par skatuvi strīdiem un mežonīgam sajukumam. Pāvils jūta, ka viņa Dieva Vārds tiek apkaunots pagānu acīs.

Bet viņš pats tagad atradās cietumā un labi saprata, ka ienaidnieki savās neprātīgajās dusmās izlietos jebkuru līdzekli, lai to nonāvētu. Vai viņa darbs draudzes labā būtu beidzies un jau tagad tur jāienāk plēsīgiem vilkiem? Pāvils bija cieši saistīts ar Kristus doto uzdevumu, tāpēc, dziļi satraukts, domāja par briesmām, kas draudēja izkaisītajām draudzēm, [413] ja tās sāks vajāt tādi ļaudis, ar kādiem viņam tagad jācinās Augstajā tiesā. Bēdās un nevarībā viņš raudāja un lūdza.

Kungs šajā tumšajā stundā savu kalpu nebija aizmirsis. Viņš to bija pasargājis no asinskārā pūļa tempļa pagalmos; Viņš bija ar to Augstās tiesas priekšā; Viņš to apsargāja cietoksnī un atklājās savam uzticīgajam lieciniekam, atbildot uz tā nopietnajām lūgšanām pēc vadības. "Nākamajā naktī tas Kungs viņam piestājās un sacīja: "Esi drošs! Kā tu par mani esi liecinājis Jeruzālemē, tā tev jāliecina arī Romā."

Pāvils jau sen vēlējās apmeklēt Romu, jo ļoti ilgojās tur liecināt par Kristu, bet tagad šķita, ka jūdu ienaidis viņa nodomam būs pārvilcis svītru, tāpēc viņš nemaz nebēdājās, ka uz turieni būs jāiet kā cietumniekam.

Kamēr Kungs savu kalpu iedrošināja, tikmēr Pāvila ienaidnieki enerģiski plānoja viņa iznīcināšanu. "Kad diena bija uzaususi, jūdi sapulcējās un sazvērējās, sacīdami, ka viņi neēdīs un nedzers, iekams nebūs nonāvējuši Pāvilu. Un to bija vairāk kā četrdesmit, kas tā bija sazvērējušies." Tas bija tāds gavēnis, kuru Kungs pravietim Jesajam lika nosodīt – gavēšana baroties un strīdoties, "lai rupji varētu laist darbā dūres". (Jes. 58:4)

Sazvērnieki nāca pie augstajiem priesteriem un tautas vadoņiem, sakot: "Mēs ar zvērestu esam saistījušies neko nebaudīt, iekams Pāvilu nebūsim nonāvējuši. Tagad jūs kopā ar Sinedriju paziņojiet komandierim, lai viņu atved pie jums, it kā jūs viņa lietu gribētu rūpīgāk izklausināt; [414] bet mēs esam gatavi viņu nonāvēt, pirms viņš atnāk."

Tā vietā lai nosodītu, priesteri un vadītāji dedzīgi piekrita šim nekrietnajam plānam. Pāvils bija teicis patiesību, salīdzinādams Ananiju ar nobalsinātu sienu.

Bet Dievs iejaucās, lai glābtu sava kalpa dzīvību. Pāvila māsas dēls, dzirdējis par šo slepkavu "viltus nodomu, atnāca, iegāja karaspēka mītnē un paziņoja to Pāvilam. Pāvils, pieaicinājis kādu virsnieku, sacīja: "Aizved šo jaunekli pie komandiera, jo viņam ir kaut kas tam ziņojams." Viņš to ņēma līdzi un, aizvedis pie komandiera, sacīja: "Apcietinātais Pāvils mani sauca un lūdza atvest šo jaunekli pie tevis, jo viņam esot kaut kas tev sakāms."

Klaudijs Lizijs, paņēmis viņu pie rokas un aizgājis savrup, vaicāja: "Kas tev man ziņojams?" Jauneklis sacīja: "Jūdi norunājuši tevi lūgt, lai tu rītā Pāvilu vestu Sinedrija priekšā, it kā gribēdami kaut ko tuvāk par viņu izzināt. Bet tu neuzticies viņiem, jo vairāk kā četrdesmit vīru no viņu vidus viņam uzglūn, un tie sazvērējušies neēst un nedzert, iekams viņu nebūšot nonāvējuši, un tagad tie ir sagatavojušies un gaida tavu solījumu."

Tad komandieris jaunekli atlaida, pavēlēdams: "Nesaki nevienam, ka tu man to esi paziņojis.""

[415] Lizijs tūlīt nolēma pārsūtīt Pāvilu no sava apgabala uz Fēliksa pārvaldīto reģionu. Kā tauta jūdi bija viegli satraucami un uzbudināmi, tādēļ nekārtības bija parasta parādība. Apustuļa ilgāka palikšana Jeruzālemē varēja kļūt bīstama pilsētai, tāpat arī pašam komandierim, tāpēc "viņš ataicināja divus virsniekus un sacīja: "Sagatavojiet trešai nakts stundai divi simti kareivju, kas lai ietu uz Cēzareju, un septiņdesmit jātnieku un divi simti šķēpnešu. Turiet kārtībā jājamās lopus, lai sēdinātu vīrsū Pāvilu un novestu to drošībā pie zemes pārvaldnieka Fēliksa."

Ar Pāvila nosūtīšanu nedrīkstēja ne mirkli kavēties. "Kareivji, kā tiem bija pavēlēts, ņēma Pāvilu un naktī aizveda uz Antipatridu". No šīs vietas jātnieki ar cietumnieku gāja tālāk uz Cēzareju, kamēr četri simti kareivju atgriezās Jeruzālemē.

Nodaļas priekšnieks nodeva Fēliksam tam uzticēto cietumnieku, kā arī komandiera Lizija vēstuli, kurā bija rakstīts: "Klaudijs Lizijs sveicina ļoti cienājamo zemes pārvaldnieku Fēliksu. So vīru, ko jūdi bija saņēmuši un gribēja nonāvēt, es, piesteidzies palīgā ar karaspēka nodaļu, atbrīvoju, uzzinājis, ka viņš ir romietis; un, gribēdams zināt, kādas vainas dēļ tie viņu apsūdz, es viņu vedu Sinedrija

priekšā. Es nopratu, ka to apsūdz viņu bauslības lietās, bet nebija sūdzības, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas.[416] Kad man kļuva zināms viņu nodoms pret šo vīru, es tūdaļ sūtīju viņu pie tevis, pavēlēdams arī sūdzētājiem izteikt tavā priekšā, kas tiem ir pret viņu.”

Izlasījis šo ziņojumu, Fēlikss jautāja, no kura apgabala ir cietumnieks un, uzzinājis, ka viņš ir no Kilikijas, teica: “Es tevi uzklaušīšu pēc tam, kad arī tavi apsūdzētāji būs atnākuši,” – un pavēlēja viņu paturēt apcietinājumā Hēroda pilī.”

Pāvila gadījums nebija pirmais, kad kāds Dieva kalps starp pagāniem atrada patvērumu no to ļaužu ļaunuma, kas saucās par Jehovas tautu. Ar neprātīgajām dusmām pret Pāvilu jūdi pievienoja vēl vienu tumšu noziegumu tam sarakstam, kas raksturīgs šīs tautas vēsturei. Viņi vēl vairāk nocietināja savas sirdis pret patiesību un vēl noteiktāk apstiprināja pret tiem izteikto spriedumu.

Maz ir to, kas pilnībā izprot Nacaretēsinagogā teiktos Kristus vārdus, pasludinot sevi par Svaidīto. Viņš paziņoja, ka Mesijas uzdevums ir iepriecināt, svētīt un izglābt bēdīgos un noskumušos grēka gūstekņus; un tad, redzot savu klausītāju lepnuma un neticības pārņemtās sirdis, Viņš tiem atgādināja, ka jau pagātnē Dievs bija novērsies no saviem izredzētajiem ļaudīm viņu neticības un sacelšanās dēļ un atklājies pagānu zemēs tiem, kas neatmeta Debesu gaismu. Sarpatas atraitne un Naamans no Sīrijas dzīvoja pēc tiem pieejamās atziņas, un šī iemesla dēļ tos atzina par taisnākiem nekā Dieva izredzētos ļaudis, kas bija atkrituši no Viņa un ērtību un pasaulīga goda dēļ upurējuši dievišķos pamatlikumus.

Nacaretēsinagogā Kristus atklāja drausmīgu patiesību, paziņodams, ka Israēla [417] atkrišanas dēļ Dievam uzticīgs sūtnis to vidū nevarēja justies drošībā. Tie negribēja viņu atzīt, ne arī cienīt tā darbu. Lai gan jūdu vadoņi vārdos apliecināja, ka tie ļoti cenšas pagodināt Kungu un dedzīgi meklē Israēla labklājību, patiesībā tie bija gan Dieva, gan tautas ienaidnieki. Ar saviem priekšrakstiem un piemēru viņi ļaudis novērsa arvien tālāk un tālāk prom no paklausības Kungam, – aizvedot tos tur, kur Viņš vairs nevarēja būt to aizstāvis bēdu dienās.

Pestītāja pārmetums Nacaretēsinagogā iedzīvotājiem Pāvila gadījumā attiecās ne tikai uz neticīgajiem jūdiem, bet arī uz viņa ticības brāļiem. Ja draudzes vadītāji būtu pilnībā uzvarējuši pret Pāvilu pamodušās rūgtās jūtas un pieņēmuši viņu kā Dieva īpaši aicinātu Evaņģēlija vēstnesi pagāniem, tad Kungs to viņu labā būtu saudzējis un pasargājis. Tas nebija Dieva prāts, lai Pāvila darbs tik drīz izbeigtos, bet Viņš nedarīja nekādu brīnumu, lai sarautu apstākļu ķēdi, kas bija izveidojusies, pateicoties Jeruzālemes draudzes vadītāju ieturētajam virzienam.

Tāds gars arī tagad noved pie līdzīgiem rezultātiem. Nevērtējot un nepieņemot dievišķās žēlastības bagātību, draudze ir zaudējusi daudz svētību. Cik bieži Kungs būtu paildzinājis dažu uzticīgu kalpu darbu, ja tas tiktu vērtēts! Bet, ja draudze atļauj dvēseļu ienaidniekam sabojāt tās izpratni, tā ka tās locekļi nepareizi attēlo un iztulko Kristus kalpa vārdus un darbus, un ja tie paši atļaujas nostāties viņa ceļā un ir [418] par šķērslī tā lietderībai, tad Kungs reizēm savas nodomātās svētības atņem.

Sātans ar saviem aģentiem pastāvīgi strādā, lai padarītu vājākus un iznīcinātu tos, kurus Dievs izredzējis liela un laba darba veikšanai. Tie var būt gatavi Kristus dēļ upurēt pat savu dzīvību, tomēr lielais viltnieks viņu brāļos iedvesīs pret tiem šaubas, kas, reiz pieņemtas, mazinās uzticību viņu rakstura godīgumam un kaitēs to lietderībai. Pārāk bieži sātānam izdodas Kunga kalpiem no pašu brāļu vidus sagādāt tik lielas bēdas, ka Dievs laipni iejaucas, lai vajātajiem sniegtu mieru. Kad rokas ir sakrustotas uz nedzīvajām krūtīm, kad bridinošā un iedrošinošā balss jau apklususi, tad šie stūrgalvīgie var arī uzmosties, lai sāktu saskatīt un vērtēt svētības, kuras no tiem saņēmuši. Viņu nāve var pabeigt darbu, ko dzīvē nebija iespējams veikt.

39. PRATINĀŠANA CĒZAREJĀ

(Ap. d. 24. nod.)

[419] Piecas dienas pēc Pāvila ierašanās Cēzarejā no Jeruzālemes atnāca viņa apsūdzētāji kopā ar Tertullu, kādu labu oratoru, ko viņi bija pieņēmuši par padomdevēju. Lietu izskatīja nekavējoties. Pāvilu aizveda sapulces priekšā, un Tertullus “sāka apsūdzības runu”. Cerēdams, ka ar glaimiem Romas valstsvīru varēs ietekmēt vairāk nekā ar vienkāršiem patiesiem paziņojumiem, viltīgais runātājs sāka ar Fēliksa slavēšanu: “Ļoti cienījamais Fēliks, mēs vienmēr un visur ar dziļu pateicību atzīstam, ka caur tevi esam ieguvuši pilnīgu mieru un ka ar tavu gādību notikušas teicamas pārgrozības šīs tautas dzīvē.”

Šeit Tertullus atļāvās nekaunīgi samelot, jo Fēliksa raksturs bija zemisks un negodīgs. Par viņu ir teikts, ka, “padodamies visām iespējamām tieksmēm un rīkodamies cietsirdīgi, viņš ķēniņa varu

lietoja ar verga izturību". (Tacits, Vēsture, 5. nod. 9. p.) Tie, kas dzirdēja Tertullu, labi zināja, ka viņa glaimi neatbilst patiesībai, bet [420] vēlēšanās nodrošināt Pāvila notiesāšanu bija stiprāka par mīlestību uz taisnību.

Savā runā Tertullus Pāvilu apvainoja tādos noziegumos, kas, ja tie tiktu pierādīti, nozīmētu atzīt apustuli par valsts nodevēju. "Mēs esam izzinājuši, ka šis vīrs ir bīstams cilvēks un nemiera cēlājs visu jūdu vidū visā pasaulē, ka viņš ir nacariešu sektas vadonis un arī mēģinājis Templi sagānīt." Tālāk Tertullus uzsvēra, ka Lizijs, Jeruzālemes karaspēka komandieris, Pāvilu ar varu atņēmis jūdiem, kad tie viņu gribēja tiesāt pēc saviem reliģiskajiem likumiem, un tādā veidā piespiedis tos nest šo lietu Fēliksa priekšā. Tas viss tika teikts ar nodomu, lai zemes soģi pamudinātu izdot Pāvilu jūdu tiesai. Klātesošie jūdi kaislīgi atbalstīja ikvienu apvainojumu, nemaz nepūloties slēpt savu naidu pret cietumnieku.

Fēlikssam bija pietiekami ass prāts, lai saprastu Pāvila apvainotāju noskaņojumu un raksturu. Viņš zināja, kādēļ tie tagad glaimoja, un arī redzēja, ka tiem neizdodas savu apsūdzību pierādīt. Pievērsdamies cietumniekam, viņš aicināja to sevi aizstāvēt. Pāvils netērēja vārdus glaimiem, bet vienkārši apliecināja, ka var būt apmierināts par atļauju runāt Fēliksa klātbūtnē, tāpēc ka tas jau tik ilgi ir par tiesnesi un labi pazīst jūdu likumus un ieražas. Atsaucoties uz apsūdzībām, kas vērstas pret viņu, tas skaidri parādīja, ka neviena no tām nav patiesa. [421] Viņš paskaidroja, ka nekur Jeruzālemē nav cēlis nemieru, nedz arī sagānījis svētnīcu. "Tie mani nav redzējuši nedz Templī uz kādu runājam, nedz ļaudis kūdām uz kādu sacelšanos ne sinagogās, ne pilsētā; tie arī nevar pierādīt, par ko viņi tagad mani apsūdz."

Atzīdams, ka ir kalpojies "savu tēvu Dievam pēc tās mācības, ko viņi sauc par maldu mācību", viņš apgalvoja, ka vienmēr ir ticējis visam, "kas saskan ar bauslību un kas rakstīts praviešos", un ka saskaņā ar skaidrajām Rakstu liecībām tic miroņu augšāmcelšanai. Aizstāvoties tālāk, tas paziņoja, ka viņa dzīves vadmotīvs ir "vienmēr paturēt skaidru sirdsapziņu Dieva un cilvēku priekšā".

Valjsirdīgi un skaidri viņš runāja par to, kāpēc apmeklējis Jeruzālemi un kādos apstākļos ticis apcietināts un pratināts. "Pēc vairāk gadiem es esmu atnācis, lai nodotu dāvanas savai tautai un upurētu. Tad daži Azijas jūdi sastapa mani šķīstāmajos Templī, kur nebija ne drūzmas, ne trokšņa. Tiem vajadzēja būt tavā priekšā un sūdzēt, ka viņiem kas būtu pret mani. Un šie paši lai saka, kādu vainu tie atklājuši, kad es stāvēju Sinedrija priekšā, kā tikai šo vienu Vārdu, ko es saucu, viņu vidū stāvēdams: mirušo augšāmcelšanās dēļ jūs mani šodien tiesājat!"

Apustulis runāja nopietni, ar skaidri redzamu atklātību, un viņa vārdiem bija pārlicinošs spēks. [422] Arī Klaudijs Lizijs vēstulē Fēlikssam bija līdzīgi teicis par Pāvila izturēšanos. Turklāt, Fēlikss pats jūdu reliģiju pazina labāk, nekā daudzi to domāja. Pāvila vienkāršais notikumu atstāstījums deva Fēlikssam iespēju vēl skaidrāk izprast iemeslus, kas vadīja jūdus, cenšoties pierādīt, ka apustulis vainojams musināšanā un nodevībā. Valdnieks nevēlējās iepriecināt jūdus ar netaisnu Romas pilsoņa notiesāšanu, ne arī izdot viņu, lai to sodītu ar nāvi bez skaidras lietas izmeklēšanas. Tomēr Fēlikss nepazina cēlākus motīvus par savtību, jo viņu pārvaldīja godkāriba un ilgas pēc augstāka amata. Bailes sadusmot jūdus viņu atturēja no taisnīgas izturēšanās pret cilvēku, kuru tas uzskatīja par nevainīgu, tādēļ viņš nolēma atlikt izmeklēšanu, līdz tiesā varēs piedalīties Lizijs, un sacīja: "Kad komandieris Lizijs atnāks, tad es jūsu lietu izlemšu."

Apustulis palika cietumā, bet Fēlikss "pavēlēja virsniekam Pāvilu apsargāt, dot viņam atvieglojumus un neliegt, ka kāds no viņa piederīgiem viņam izdara kādu pakalpojumu".

Neilgi pēc tam Fēlikss ar savu sievu Druzillu sūtīja pēc Pāvila, lai personīgi viņu iztaujātu "par ticību Jēzum Kristus". Viņi labprāt un pat dedzīgi klausījās šīs jaunās atziņas, kuras tie varbūt nekad vairs nedzirdēs un kas, ja tās tiks atņemtas, sniegs skaidru liecību pret tiem Kunga dienā.

Pāvils to uzskatīja par Dieva dāvātu izdevību, ko arī uzticīgi izmantoja. [423] Viņš saprata, ka stāv tāda cilvēka priekšā, kam ir vara nodot viņu nāvē vai arī atbrīvot, tomēr, uzrunājot Fēlikssu un Druzillu, viņš tos necildināja, ne arī glaimoja. Pāvils zināja, ka viņa vārdi tiem kļūs par dzīvības smaržu vai nāves smaržu, un, aizmirsdams visus personīgos apsvērumus, centās viņos pamodināt apziņu par draudošajām briesmām.

Apustulis atzina, ka Evaņģēlijs jādzird ikvienam cilvēkam, jo kādā dienā tie stāvēs vai nu starp skaidrajiem un svētajiem ap lielo balto troni, vai arī pie tiem, kuriem Kristus teiks: "Ejiet nost no Manis jūs, ļauna darītāji!" (Mat. 7:23) Viņš saprata, ka tam vajadzēs katru no saviem klausītājiem satikt Debesu tiesā un sniegt atskaiti ne tikai par visu, ko viņš sacījis un darījis, bet arī par iemesliem un garu, kas ierosināja viņa vārdus un rīcību.

Fēliksa dzīves gājums bija tik nežēlīgs un ļauns, ka maz bija to, kas kādreiz būtu iedrošinājušies likt viņam kaut vai izjust, ka tā raksturs un rīcība nav bez kļūdām. Bet Pāvils nebaidījās no cilvēkiem. Viņš skaidri liecināja par ticību Kristum un par iemesliem, kāpēc viņš ticēja, un tādā veidā pievērsa sevišķu uzmanību tiem būtiskajiem kristīga rakstura tikumiem, kuru tik uzkrītošā veidā trūka šim viņa priekšā sēdošajam augstprātīgajam pārim.

Apustulis Fēlikssam un Druzillai atklāja Dieva raksturu, Viņa taisnīgumu, patiesumu un bezpartejiskumu, kā arī Kunga bauslības dabu. Pāvils skaidri parādīja, ka cilvēka pienākums ir rūpēties, lai tā dzīve būtu nosvēta un atturīga, pakļaujot iegribas prāta kontrolei, saskaņojoties ar Dieva likumiem un saglabājot miesas un gara veselību. [424] Viņš paziņoja, ka nenovēršami pienāks tiesas diena, kad visi saņems saviem miesā darītajiem darbiem atbilstošu algu, kad skaidri atklāsies, ka bagātība, stāvoklis un tituli ir bezspēcīgi, lai iemantotu Dieva labvēlību vai atbrīvotu no grēka sekām. Viņš rādīja, ka šī dzīve ir tas laiks, kad cilvēkam jāsaģatavojas nākamajai dzīvei. Ja netiks ievērotas tagadējās priekšrocības un izdevības, tad būs jācieš mūžīgi paliekošs zaudējums; nekāds jauns pārbaudes laiks vairs netiks dots.

Pāvils it sevišķi iztirzāja bauslības plašās prasības. Viņš rādīja, ka Dieva baušļi skar cilvēka morālās dabas visdziļākos noslēpumus un izlej spožu gaismu pār cilvēka redzei un zināšanām apslēpto sfēru. Tas, ko dara rokas vai izsaka mēle, – ko atklāj cilvēka ārējā dzīve, – tā morālo raksturu parāda visai nepilnīgi. Baušļi pārmeklē domas, motīvus un nolūkus. Tie nosoda visu—gan cilvēku skatam apslēptās tumšās kaislības, greizsirdību, naidu, tieksmes un godkāribu, gan dvēseles vientulībā lolotos ļaunos plānus, kas tikai izdevību trūkuma dēļ nekad nav izvesti dzīvē.

Pāvils savu klausītāju domas centās pievērst lielajam par grēkiem pienestajam upurim. Viņš atsaucās uz tiem upuriem, kas bija nākamo labumu ēna, un tad atklāja Kristu kā visu šo ceremoniju piepildījumu, kā vienīgo kritušās cilvēces dzīvības un cerības avotu. Senatnes svētie vīri tika glābti ticībā Kristus asinīm. Redzot upura dzīvnieku nāves mokas, tie raudzījās pāri laikmetu bezdibenim uz Dieva Jēru, kam vajadzēja atņemt pasaules grēkus.

[425] Dievs no visiem saviem radījumiem taisnīgi pieprasa mīlestību un paklausību. Savos baušļos Viņš tiem ir devis pilnīgu taisnības paraugu, bet daudzi aizmirst Radītāju un, pretēji Viņa gribai, izvēlas iet paši savus ceļus. Mīlestībai, kas ir tik augsta kā Debesis un tik plaša kā Visums, tie atbild ar ienaidu. Dievs nevar pazemināt savu likumu prasības, lai tās atbilstu ļauno cilvēku ieskatiem, ne arī cilvēks pats ar saviem spēkiem spēj izpildīt bauslību. Vienīgi ticot Kristum, grēcinieks var tikt šķīstīts no visām vainām un darīts spējīgs paklausīt Radītāja likumiem.

Tā cietumnieks Pāvils jūdiem un pagāniem pārliecinoši rādīja dievišķo likumu prasības un Jēzu, nicināto Nacarieti, pasludināja kā Dieva Dēlu un pasaules Pestītāju.

Jūdu izcelsmes princese labi saprata šo svēto likumu raksturu, kurus pati bija tik nekaunīgi pārkāpusi, tomēr aizspriedumi pret Golgātas Vīru nocietināja tās sirdi pret dzīvības vārdiem. Bet Fēlikss patiesību nekad agrāk nebija dzirdējis, un, Dieva Garam viņu pārliecinot, tas jutās dziļi satraukts. Ierunājās tikko pamodinātā sirdsapziņa, un Fēlikss saprata, ka Pāvilam ir taisnība. Atmiņā atausa visa noziedzīgā pagātne. Ar drausmīgu skaidrību viņš atcerējās savas agrīnās netiklās un asins izliešanām bagātās dzīves noslēpumus un vēlāko gadu tumšos darbus. Viņš sevī ieraudzīja nesavaldību, cietsirdību un mantkāribu. Nekad agrāk patiesība tā nebija skārusi viņa sirdi, un nekad agrāk viņa dvēsele nebija jutusies tik izbidēta. [426] Doma, ka visi viņa slepenie noziegumi Dieva skatam ir atklāti un ka viņš tiks tiesāts atbilstoši saviem darbiem, lika tam bailēs nodrebēt.

Tomēr tā vietā, lai ļautu pārliecībai sevi vadīt uz grēku nožēlošanu un atgriešanos, viņš centās šīs nelūgtās domas atvairīt. Tas sarunu ar Pāvilu strauji pārtrauca. "Tagad ej, " viņš sacīja, "kad man būs vaļas, es tevi pasaukšu."

Cik ļoti Fēliksa izturēšanās atšķīrās no Filipu cietuma uzrauga rīcības! Arī tur Kunga kalpi saistīti tika pie viņa atvesti, tāpat kā Pāvils pie Fēliksa. Pierādījumi, kas liecināja, ka tos atbalsta dievišķs spēks, viņu liksmība ciešanās un nežēlībā, bezbailība zemei grīļojoties zemestrīcē, un Kristum līdzīgais piedošanas gars pārliecināja cietuma uzrauga sirdi, kurš drebēdams atzina savus grēkus un atrada piedošanu. Fēlikss drebēja, bet nenožēloja. Cietuma uzraugs priecīgi apsveica Dieva Garu savā sirdī un mājā. Fēlikss dievišķajam vēstnesim pavēlēja aiziet. Viens izvēlējās kļūt par Dieva bērnu un Debesu mantinieku, otrs savu likteni saistīja ar netaisnības darītajiem.

Divu gadu laikā pret Pāvilu nekas vairāk netika iesākts, tomēr viņš palika cietumnieks. Fēlikss dažas reizes viņu apmeklēja un uzmanīgi klausījās apustuļa vārdos, bet tā šķietamās draudzības patiesais

iemesls bija mantkārība; viņš lika saprast, ka, iemaksājot lielāku summu naudas, Pāvils varētu atgūt brīvību. [427] Taču apustulis bija pārāk cēla rakstura, lai tādā veidā atpirktos. Viņš nekādā noziegumā nebija vainīgs un pat brīvības dēļ negribēja iesaistīties netaisnos darījumos. Turklāt viņš pats bija par trūcīgu, lai samaksātu tādu izpirkšanas maksu, ja arī gribētu to darīt, un nevēlējās savā labā izlietot atgriezto ticības brāļu līdzjūtību un devību. Tāpat viņš jūta, ka atrodas Dieva rokās, un tāpēc negribēja iejaukties dievišķajos nodomos, lai tikai saudzētu sevi.

Sakarā ar ārkārtīgi netaisnu izturēšanos pret jūdiem Fēliksu beidzot izsauca uz Romu. Pirms viņš atstāja Cēzareju, tas, "gribēdams kaut ko jūdiem pa prātam izdarīt, atstāja Pāvilu cietumā". Bet Fēliksa mēģinājums atgūt jūdu uzticību cieta neveiksmi. Viņš krita nežēlastībā un tika atcelts no amata, un par tā pēcteci iecēla Fēstu, ar galveno uzturēšanās vietu Cēzarejā.

Gaismas stariem no Debesīm tika atļauts spīdēt pār Fēliksu, kad Pāvils ar viņu runāja par taisnību, atturību un nākamo tiesu. Tā viņam bija Debesu sūtīta izdevība ieraudzīt un atstāt savus grēkus. Bet tas Dieva vēstnesim sacīja: "Tagad ej, kad man būs vaļas, es tevi pasaukšu." Viņš noraidīja šo pēdējo žēlastības piedāvājumu, un vairāk Dievs to nekad neaicināja.

40. PĀVILS PIESAUC ŅEIZARU

(Ap. d. 25:1-12)

[428] "Uzņēmies zemes pārvaldīšanu, Fēsts pēc trim dienām devās no Cēzarejas uz Jeruzālemi. Augstie priesteri un ievērojamākie jūdi apsūdzēja viņam Pāvilu un griezās pie tā, izlūgdamies labvēlību pret Pāvilu, lai viņš to sūtītu uz Jeruzālemi."

Izsakot šo lūgumu, jūdi bija nolēmuši uzglūnēt Pāvilam ceļā uz Jeruzālemi un to noslepkavot. Bet Fēstam bija augsta atbildības sajūta, un viņš pieklājīgi atteicās Pāvilu turp sūtīt, paskaidrojot, ka "romiešiem nav paražas kādu cilvēku izdot, pirms apsūdzētais sūdzētājiem nav personīgi stājies pretim un nav dabūjis iespēju pret apvainojumu aizstāvēties." Viņš apliecināja, ka pats gribot drīz atgriezties Cēzarejā, un sacīja: "Kas no jums var, lai nāk līdzī un, ja šim vīram ir kāds pārkāpums, lai apsūdz to."

[429] Bet jūdi to vēlējās vismazāk. Viņi nebija aizmirsuši savu iepriekšējo neveiksmi Cēzarejā. Pret apustuļa mierīgo izturēšanos un spēcīgajiem argumentiem viņu pašu ļaunais gars un nepamatotie apvainojumi tad atklātos vissliktākajā gaismā. Viņi vēlreiz uzmācās, lai Pāvilu vestu tiesāšanai uz Jeruzālemi, bet Fēsts nelokāmi palika pie sava nodoma cietumnieka lietu taisnīgi caurskatīt Cēzarejā. Dievs savā aizgādībā vadīja Fēstu pieņemt šo lēmumu, lai tā tiktu pagarināts apustuļa dzīvības laiks.

Redzēdami, ka viņu nodomi izjūk, jūdu vadoņi tūlīt sāka gatavoties liecināt pret Pāvilu valdnieka rezidencē. Atgriezies Cēzarejā pēc nedaudzu dienu uzturēšanās Jeruzālemē, Fēsts "nākamajā dienā, nosēdies tiesneša krēslā, pavēlēja atvest Pāvilu. (..) No Jeruzālemes atnākušie jūdi nostājās ap viņu, celdami daudz un smagas apsūdzības, ko tie nevarēja pierādīt". Būdami bez advokāta, jūdi šoreiz paši izteica savas apsūdzības. Izmeklēšanai turpinoties, apsūdzētais mierīgi un vaļsirdīgi skaidri pierādīja viņu apgalvojumu nepareizību.

Fēsts saprata, ka strīds ir vienīgi par jūdu mācībām un ka, labi apsverot, apsūdzībās pret Pāvilu, ja arī tās varētu pierādīt, patiesībā nebija nekā tāda, kas prasītu viņam piespriest nāves sodu vai pat tikai ieslodzījumu. Tomēr tas skaidri nojauta, kāda dusmu vētra sacelsies tad, ja Pāvils netiks notiesāts vai arī nodots apsūdzētāju rokās. Tāpēc, "gribēdams jūdiem pa prātam darīt", Fēsts griezās pie Pāvila un jautāja, vai tas vēlas viņa aizsardzībā iet uz Jeruzālemi, lai tur tiktu tiesāts jūdu Augstajā tiesā.

[430] Pāvils zināja, ka viņš nevar sagaidīt taisnību no ļaudīm, kas ar saviem noziegumiem bija izsaukuši pār sevi Dieva dusmas. Viņš saprata, ka, līdzīgi pravietim Elijam, drošāk jutīsies starp pagāniem nekā pie tiem, kas bija atmetuši Debesu gaismu un nocietinājuši savas sirdis pret Evaņģēliju. Strīdu nomāktam, viņa darbīgajam garam bija grūti panest atkārtotu vilcināšanos un nogurdinošu neziņu gan tiesas laikā, gan ieslodzījumā. Tādēļ viņš nolēma izmantot savas Romas pilsoņa tiesības piesaukt ķeizaru.

Atbildot uz pārvaldnieka jautājumu, Pāvils teica: "Es stāvu ķeizara tiesas priekšā, tur man pienākas tikt tiesātam. Jūdiem es nekādu netaisnību neesmu darījis, kā arī tu labi zini. Ja es esmu darījis netaisnību vai kaut ko, par ko būtu nāvi pelnījis, tad es neliedzos mirt, bet, ja tam nav nekāda pamata, par ko tie mani apsūdz, tad neviens nevar mani viņiem nodot, es piesaucu ķeizaru."

Fēsts neko nezināja par jūdu sazvērētību nogalināt Pāvilu, tāpēc bija pārsteigts par šo ķeizara

piesaukšanu. Tomēr apustuļa vārdi izbeidza tiesas darbību. "Tad Fēsts, sarunājies ar padomniekiem, atbildēja: "Tu esi piesaucis ķeizaru, pie ķeizara tev būs jāiet.""

Tā vēlreiz fanātisma un paštaisnības izsauktā naida dēļ Dieva kalps bija spiests griezties pēc aizsardzības pie pagāniem. Tas bija tas pats ienaidis, kas pravietim Elijam lika bēgt un meklēt palīdzību pie Sarpatas atraitnes; [431] kas Evaņģēlija vēstnešiem lika atstāt jūdus, lai savu vēsti sludinātu pagāniem. Ar šo naidu ir jāstāpjas arī tagad dzīvojošiem Dieva ļaudīm. Daudzus tā sauktos Kristus sekotājus pārvalda tas pats lepnums, formālisms un patmīlība, tas pats apspiešanas gars, kas tik plaši valdīja jūdu sirdīs. Arī nākotnē vīri, kas sauksies par Kristus pārstāvjiem, rīkosies līdzīgi priesteriem un ierēdņiem, kas vajāja Kristu un apustuļus. Lielajā krīzē, kura drīz būs jāpiedzīvo uzticīgajiem Dieva kalpiem, tiem vajadzēs stāties pretī tādai pašai cietsirdībai, tādiem pašiem nežēlīgiem lēmumiem un tādām pašām neapvaldītam naidam.

Visiem, kas tajā jaunajā dienā gribēs bezbailīgi kalpot Kungam, vadoties no sirdsapziņas, būs vajadzīga drosmē, spēks un Dieva un Viņa Vārda pazišana, jo Kungam uzticīgie ļaudis tiks vajāti, viņu motīvi apšaubīti, viņu labākie centieni iztulkoti nepareizi un tie paši uzskatīti kā ļaundari. Sātans strādās ar visu savu pievilšanas spēku, iespaidojot sirdi un aptumšojot prātu, lai jaunais liktos ļauns un labais ļauns. Jo stiprāka un skaidrāka būs Dieva ļaužu ticība un jo stingrāka būs to apņemšanās paklausīt Dievam, jo niknāk sātans centīsies sakūdit pret viņiem tos, kas, minot kājām Dieva baušļus, pieprasa, lai viņus atzīst par taisniem. Lai varētu pastāvēt ticībā, kas vienreiz svētiem dota, būs vajadzīga visstiprākā pašāvēība, visvaronīgākā apņēmība.

Dievs vēlas savus ļaudis nodrošināt krīzei, kas strauji tuvojas. Sagatavotiem vai nesagatavotiem, visiem būs ar to jāstāpjas; un vienīgi tie, kas savu dzīvi būs veidojuši pēc dievišķā parauga, [432] varēs pastāvēt pārbaudījumam un kārdinājumam laikā. Kad laicīgie valdnieki apvienosies ar reliģijas sludinātājiem, lai pavēlētu sirdsapziņai, tad kļūs redzami tie, kas tiešām bīstas Dievu un Viņam kalpo. Kad tumsa būs visdziļākā, tad dievišķā rakstura gaisma atspīdēs visspožāk. Kad nebūs nekā cita, uz ko varētu pašauties, tad parādīsies tie, kas pastāvīgi uzticas Jehovam. Kad patiesības ienaidnieki no visām pusēm uzglūnēs Kunga kalpiem, lai tiem darītu ļaunu, Dievs strādās tiem par labu. Viņš būs pār tiem kā varena klints kalna ēna izkaltušā zemē.

41. "TU GANDRĪZ MANI PĀRLIECINI"

(Ap. d. 25:13-27; 26. nod.)

[433] Pāvils bija piesaucis ķeizaru, un Fēstam vajadzēja viņu sūtīt uz Romu, jo citādi rīkoties viņš vairs nevarēja. Tomēr pagāja laiks, kamēr atrada piemērotu kuģi; un, tā kā līdz ar Pāvilu bija sūtāmi arī citi cietumnieki, tad šo lietu izmeklēšana kļuva par iemeslu ceļojuma novilcināšanai. Tas Pāvilam deva izdevību par savu ticību liecināt Cēzarejas vadošajiem vīriem un arī ķēniņam Agripam II, pēdējam no Hērodiem.

"Pēc dažām dienām ķēniņš Agripa un Bernike ieradās Cēzarejā apsveikt Fēstu.

Kad tie vairāk dienu tur bija pavadījuši, Fēsts ķēniņam izstāstīja Pāvila lietu, sacīdams: "Še ir kāds vīrs, ko Fēlikss atstājis cietumā. Kad es biju Jeruzālemē, augstie priesteri un jūdu vecaji viņu apsūdzēja, lūgdami, lai viņu notiesā." Fēsts atklāja arī apstākļus, kas cietumniekam lika piesaukt ķeizaru, stāstīdams par Pāvila neseno nopratināšanu, [434] kuras laikā jūdi nevarēja celt priekšā nevienu apsūdzību, kādas viņš no tiem sagaidīja, bet tikai "dažus jautājumus par viņu pašu reliģiju un par kādu Jēzu, kas esot nomiris un par ko Pāvils sacījis, ka Viņš esot dzīvs".

Fēstam par to stāstot, Agripa ieinteresējās un sacīja: "Es pats arī gribētu šo cilvēku dzirdēt." Uz viņa vēlēšanos jau otrajā rītā rīkoja sanāksmi. "Nākamajā dienā, kad Agripa un Bernike lielā greznībā bija ieradušies un līdz ar augstākajiem virsniekiem un pilsētas ievērojamākajiem vīriem bija iegājuši tiesas zālē, Fēsts pavēlēja Pāvilu atvest."

Par godu saviem viesiem Fēsts šo gadījumu centās izvērst kā krāšņu parādi. Pārvaldnieka un viesu greznie tērpi, kareivju zobeni un virsnieku mirdzošie ieroči atstāja visai spožu iespaidu.

Un šis ārēji elegantās sabiedrības priekšā tagad stāvēja Pāvils ar saslēgtām rokām. Kāda milzīga starpība! Agripam un Bernikei piederēja vara un stāvoklis, kuru dēļ tos godināja pasaule, bet viņiem trūka rakstura īpašību, kuras vērtē Dievs. Tie bija Viņa likumu pārkāpēji, ar samaitātu sirdi un dzīvi. Viņu rīcību Debesis nevarēja atzīt par labu.

Sirmajam cietumniekam, pieķēdētam pie sargkareivja, ārēji nebija nekā tāda, kas pasauli ierosinātu viņu pagodināt. Bet par šo vīru, kam trūka bagātības un stāvokļa un, kā šķita, nebija arī daudz

draugu, kuru turēja cietumā, tāpēc ka viņš ticēja Dieva Dēlam, interesi izrādīja visas Debesis. Eņģeļi bija viņa pavadoņi. Ja būtu atklājusies viena šī mirdzošā sūtņa godība, tad karaliskais greznums un lepnums nobālētu, ķēniņš un galminieki kristu pie zemes, tāpat kā romiešu sargi pie Kristus kapa.

[435] Klātesošos ar Pāvilu iepazīstināja pats Fēsts, sacīdams: "Ķēniņ Agripa un jūs visi, kas līdz ar mums še esat, redziet šo, pret ko uzstājies viss vairākums jūdu Jeruzālemē un šeit, kliegdami, ka viņš nedrīkst ilgāk dzīvot. Tā kā es zinu, ka viņš neko nav darījis, ar ko būtu nāvi pelnījis, un ka viņš pats piesaucis ķeizaru, es nolēmu viņu sūtīt turp. Bet man nav nekā noteikta, ko valdniekam par viņu rakstīt; tādēļ es viņu esmu vedis jūsu priekšā un sevišķi tavā priekšā, ķēniņ Agripa, lai man pēc nopratināšanas būtu ko rakstīt. Jo man šķiet aplam esam kādu sūtīt saistītu, neminot viņa vainu."

Ķēniņš Agripa deva Pāvilam iespēju aizbildināties. Apustuli neuztrauca apkārtnes spožums un klausītāju augstais stāvoklis, jo viņš zināja, cik maza vērtība ir laicīgajai bagātībai un godam. Šīs zemes greznība un vara ne uz brīdi nespēja mazināt viņa drosmi vai atņemt pašsavaldīšanos.

"Ķēniņ Agripa, es sevi turu par laimīgu, ka varu šodien tavā priekšā aizstāvēties pret visu, par ko jūdi mani apsūdz, jo vairāk tādēļ, ka tu pārzini visas jūdu paražas un jautājumus; tāpēc es tevi lūdzu mani pacietīgi uz klausīt."

Pāvils atstāstīja savu atgriešanos no stūrgalvīgas neticības pie pārliecības, ka Jēzus Nacarietis ir pasaules Pestītājs. [436] Viņš aprakstīja atklāsmi no Debesīm, kas sākumā viņu pildīja ar šausmām, bet vēlāk kļuva par vislielākā prieka un mierinājuma avotu, – šo dievišķās godības atklāsmi, kuras centrā uz troņa sēdēja Tas, kuru viņš bija nicinājis un ienīdis, kura sekotājus bija centies iznīcināt. No tās stundas Pāvils bija kļuvis par jaunu cilvēku, kas sirsnīgi un dedzīgi tic Jēzum, un tāds palicis, pateicoties žēlastības pārveidojošajam spēkam.

Skaidri un iespaidīgi Pāvils Agripam attēloja notikumus, kas saistījās ar Kristus dzīvi virs Zemes. Viņš apliecināja, ka pravietotais Mesija bija atnācis nacariēša Jēzus personā, un paskaidroja, kā Vecās Derības raksti ir ziņojuši, ka Mesija parādīsies kā cilvēks starp cilvēkiem un ka Jēzus dzīvē ir piepildījies katrs Mozus un praviešu dotais īpašais norādījums. Lai glābtu zudušo pasauli, dievišķais Cilvēka Dēls pacieta krustu, nevairījās no kauna un ir pacēlies Debesīs kā uzvarētājs pār nāvi un kapu.

Kāpēc gan lai būtu tik neticami, ka Kristus uzcēlies no miroņiem? Kādreiz arī viņš tā domāja, bet kā tagad var šaubīties, ja pats Tā bija redzējis un dzirdējis? Pie Damaskas vārtiem viņš tiešām bija raudzījies uz krustā sisto un augšāmcēlušos Kristu, uz to pašu, kas bija staigājis pa Jeruzālemes ielām, miris Golgātā, salauzis nāves važas un pacēlies Debesīs. [437] Viņš Jēzu bija redzējis un ar To runājis tikpat patiesi kā Kēfa, Jēkabs, Jānis un citi mācekļi. Šī balss viņam bija pavēlējusi pasludināt Evaņģēliju par augšāmcēlušos Pestītāju, tad kā gan viņš varētu nepaklausīt? Damaskā, Jeruzālemē, visā Jūdejā un apkārtējos plašajos apgabalos viņš ir liecinājis par krustā sisto Jēzu, rādīdams visām ļaužu šķirām, ka ir jānožēlo grēki un jāatgriežas pie Dieva, darot grēku nožēlai atbilstošus darbus.

"Tādēļ jūdi Templī mani sagraiba un mēģināja nonāvēt," apustulis paziņoja. "Bet Dievs man palīdzējis līdz šai dienai, un te es stāvu kā liecinieks maziem un lieliem, neko citu nesludinādams kā vien to, ko pravieši un Mozus par nākamām lietām runājuši, ka Kristum bija jācieš, ka Viņš pirmais no mirušiem augšāmcēlies sludināt gaismu savai tautai un pagāniem."

Visi klātesošie pārsteigti klausījās Pāvila brīnišķīgo piedzīvojumu atstāstījumu. Apustulis bija aizrāvis ar savu iemīļoto tematu. Neviens, kas viņu dzirdēja, nevarēja šaubīties par godīgumu. Bet viņa daiļrunīgo, pārliecinošo valodas plūdumu pārtrauca Fēsts, izsaukdamies: "Pāvil, tu esi traks, lielās zināšanas tevi padara traku!"

Apustulis atbildēja: "Es neesmu vis traks, ļoti cienījamais Fēst, bet es runāju patiesus un prātīgus vārdus, jo par šīm lietām zina arī ķēniņš, uz ko es droši runāju. Es neticu, ka kaut kas no tā viņam palicis apslēpts, jo tas nav noticis svešā stūrī." Tad, vērsdamies pie Agripas, Pāvils uzrunāja tieši viņu: "Vai tu, ķēniņ Agripa, tici praviešiem? Es zinu, ka tu tici."

Dzīli savīļņots, Agripa uz brīdi bija aizmirsis visu apkārtņi un savu cienījamo stāvokli. [438] Vēl arvien atrazdamies dzirdēto patiesību varā un redzēdams vienīgi pazemīgo cietumnieku stāvam savā priekšā kā Dieva sūtni, viņš negribot atbildēja: "Tu gandrīz mani pārliecināsi kļūt par kristietī."

Uz to apustulis nopietni piebilda: "Lai Dievs dod, ka āgri vai vēlū ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, kļūtu tādi, kāds es esmu, tikai bez šīm važām."

Patiesībā ar ķēdēm vajadzēja saistīt Fēstu, Agripu un Bernīki. Tie visi bija vainīgi smagos noziegumos. Sie noziedznieki šajā dienā bija dzirdējuši pestīšanas piedāvājumu, – aicinājumu uzticēties Kristum. Vismaz viens gandrīz vai tika pārliecināts pieņemt piedāvāto žēlastību un piedošanu. Tomēr arī Agripa to noraidīja, atteikdamies uzņemties kāda krustā sista Pestītāja krustu.

Ķēniņa ziņkārība bija apmierināta, un, pieceldamies no savas vietas, viņš deva zīmi, ka saruna ir pabeigta. Sapulcei izklīstot, tie savā starpā vēl runāja: "Sis cilvēks neko nedara, ar ko viņš būtu pelnījis nāvi vai važas."

Lai gan Agripa bija jūds, viņš tomēr neatzina farizeju fanātisko dedzību un aklos aizspriedumus. "Šo cilvēku," tas sacīja, "varētu atbrīvot, ja viņš nebūtu piesaucis ķeizaru." Bet šī lieta bija nodota augstākajai tiesai, un tagad ne Fēstam, ne Agripam vairs nebija tiesību to izlemt.

42. CEĻOJUMS PA JŪRU UN KUĢA BOJĀEJA

(Ap. d. 27. nod. un 28:1-10)

[439] Beidzot Pāvils bija ceļā uz Romu. Lūka raksta: "Kad bija nolemts, ka mums jāpārceļas uz Itāliju, viņi Pāvilu un citus cietumniekus nodeva kādam ķeizara rotas virsniekam, vārdā Jūlijs. Iekāpuši kādā Adramitijas kuģī, kam vajadzēja doties uz Āzijas piekrastes vietām, mēs aizbraucām, un Aristarhs, maķedoniētis no Tesalonikas, bija ar mums."

Kristīgās ēras pirmajā gadsimtā ceļošana pa jūru saistījās ar ievērojamām grūtībām un briesmām. Ceļa virzienu jūrnieki pa lielākai daļai noteica pēc saules un zvaigžņu stāvokļa, un, kad tās nebija redzamas un īpašas pazīmes liecināja par vētras tuvošanos, kuģa īpašnieki baidījās riskēt doties atklātā jūrā. Zināmu laika periodu gadā droša kuģošana bija gandrīz neiespējama.

Apustulis Pāvils tagad tika pakļauts smagiem pārbaudījumiem, ko viņam, ķēdēs saistītam cietumniekam, nāksies piedzīvot garajā un nogurdinošajā ceļojumā uz Itāliju. Viens apstāklis tomēr ļoti atvieglāja viņa [440] likteni, jo tam atļāva atrasties Lūkas un Aristarha sabiedrībā. Vēlāk, Vēstulē kolosiešiem, viņš par Aristarhu runā kā par savu "cietuma biedru" (Kol. 4:10), tomēr Aristarhs pats izvēlējās dalīties ar Pāvilu nebrīvībā, lai varētu viņam kalpot tā grūtajos apstākļos.

Ceļojums pa jūru sākās veiksmīgi. Nākamajā dienā tie izmeta enkuru Sidonas ostā. Šeit sardzes priekšnieks Jūlijs, kurš "izturējās laipni pret Pāvilu", uzzinājis, ka tajā vietā bija kristieši, "atļāva viņam aiziet pie draugiem, lai tie viņu varētu apgādāt". Apustulis augstu vērtēja šo atļauju, jo nejutās visai vesels.

Atstājot Sidonu, kuģim bija jācinās ar pretvēju, un, zaudējis pareizo kursu, tas tikai lēnām virzījās uz priekšu. Mirrā, Likijā, virsnieks atrada lielu Aleksandrijas kuģi, kuram vajadzēja doties uz Itāliju, un nekavējoties turp pārveda visus cietumniekus. Tomēr vējš vēl arvien bija pretī, un kuģošana tika ļoti apgrūtināta. Lūka raksta: "Vairāk dienu lēni braukdami, mēs ar pūlēm nonācām Knidas tuvumā, un, tā kā vējš mūs kavēja, mēs braucām gar Krētu uz Salmoni. Ar grūtībām pabraukuši tai

garām, mēs nonācām kādā vietā, ko sauc par Skaisto ostu."

Gaidot labvēlīgu vēju, tie bija spiesti kādu laiku šajā ostā palikt. Strauji tuvojās ziema, un "braukšana bija kļuvusi bīstama"; par kuģi atbildīgie vīri atmata cerību sasniegt gala mērķi šajā kuģošanas sezonā. Tagad vienīgi vajadzēja izšķirties, palikt Skaistajā ostā vai mēģināt sasniegt pārziemošanai piemērotāku vietu. [441]

Šo jautājumu nopietni apsprieda, un beidzot sardzes priekšnieku sūtīja pie Pāvila, kurš bija ieguvis kā jūrnieku, tā karavīru cieņu. Apustulis nevilcinoties deva padomu palikt tur, kur viņi pašreiz atradās. "Vīri, es redzu," viņš sacīja, "ka braucot grūtības un briesmas draud ne vien kravai un kuģim, bet arī mūsu dzīvībām." Bet stūrmanis, kuģa īpašnieks, kā arī pasažieru un kuģa komandas vairākums negribēja šo padomu pieņemt. Tā kā osta, kurā viņi bija noenkurojušies, "bija nepiemērota pārziemošanai, vairākums deva padomu aizbraukt no turienes, lai, ja būtu iespējams, nokļūtu Foinīkā un tur pārziemotu; tā ir Krētas osta, aizsargāta pret dienvidvakaru un ziemeļvakaru vējiem".

Kapteinis nolēma paklausīt vairākumam, tādēļ, "dienvidu vējam lēni pūšot, viņiem šķita, ka nodoms izdosies, un, pacēlušies enkurus, tie brauca gar pašu Krētu", cerot, ka drīz sasniegs ilgoto patvērumu. "Bet neilgi pēc tam (..) sacēlās viesuļvētra (..), tā kā kuģi aizrāva līdzi", un komanda to vairs nespēja sagriezt pret vēju.

Vētras dzīts, kuģis tuvojās nelielai salai Klaudai, un kuģinieki sagatavojās uz visjaunāko. Glābšanas

laiva, viņu vienīgā cerība nelaiemes gadījumā, bija piesieta tauvā un kuru katru brīdi varēja tikt sadragāta gabalos. [442] Viņu pirmais darbs bija pacelt šo laivu uz klāja. Ļaudis darīja visu iespējamo, lai nostiprinātu kuģi un sagatavotu to pretoties vētrai. Mazās salīgas sniegtais aizvējš nebija ilgstošs, un drīz tie no jauna tika pakļauti visam vētras niknumam.

Vētra trakoja visu nakti, un, neskatoties uz veiktajiem piesardzības pasākumiem, kuģis dabūja sūci. "Nākamā dienā viņi izmeta daļu kravas." Atkal nāca nakts, bet vējš nerimās. Vētrā cietušo kuģi ar salauztu mastu un saplosītām burām trakojošā auka mētāja šurpu turpu. Likās, ka stenošais kuģa korpuss, kas vētras triecienos grīlojās un drebēja, kuru katru brīdi var izjukt. Sūce strauji palielinājās, un pasažieri ar kuģa ļaudīm pastāvīgi strādāja pie sūkņiem. Nevienam nebija laika atpūtai. "Trešajā dienā," raksta Lūka, "viņi paši savām rokām izmeta kuģa rīkus. Kad vairākas dienas nebija redzama ne saule, ne zvaigznes un trakoja liela vētra, mums zuda pēdējā cerība izglābties."

Četrpadsmit dienas tie tika dzenāti pa jūru, pie debesīm neredzot ne sauli, ne zvaigznes. Apustulis, kaut arī pats fiziski cieta, tumšajās stundās prata atrast iedrošinošus vārdus un jebkurā gadījumā bija gatavs sniegt palīdzošu roku. Viņš ticībā satvēra Bezgalīgo Spēku, un viņa sirds paļāvās uz Dievu. Par sevi Pāvils nebaidījās, jo zināja, ka Dievs to sargās, lai tas varētu Romā liecināt par Kristus patiesību. Bet viņa līdzjūtīgā sirds rūpējās par nelaimīgajiem, kas bija visapkārt – par grēcīgajiem, pagrimušajiem cilvēkiem, kas nebija gatavi mirt. Kad viņš sirsnīgi lūdza Dievu saudzēt to dzīvības, tas saņēma atbildi, ka lūgšana ir paklausīta.

Izmantodams brīdi, kad vētra pierima, Pāvils nostājās uz kuģa klāja un skaļā balsi teica: "Jums, vīri, vajadzēja man paklausīt, neaizbraukt no Krētas un izsargāties no tādām grūtībām un briesmām. Tagad es jums saku: nezaudējiet drosmi! Nevienam no jums neies bojā, tikai kuģis. Jo šinī naktī man pietājās Dieva eņģelis, kam es piederu un arī kalpoju, sacīdams: nebīsties, Pāvil! Tev jāstājas ķeizara priekšā, un redzi, Dievs tev visus ir dāvinājis, kas līdz ar tevi brauc kuģī. Tāpēc nezaudējiet drosmi, vīri! Jo es ticu Dievam, ka tā notiks, kā man ir sacīts. Mūs izmetīs kādā salā."

Šie vārdi atjaunoja cerību. Pasažieri un kuģa ļaudis it kā pamodās no vienaldzības. Vēl bija daudz kas jāpaveic, jo arī tiem pašiem vajadzēja darīt visu iespējamo, lai novērstu bojāeju.

Četrpadsmitajā diennaktī, kopš tie tika mētāti tumšajos, smagajos viļņos, "ap nakts vidū jūrnieki maniņa, ka tuvojas zemei. Izmetuši loti, viņi izmērija divdesmit asis, un, mazliet tālāk atkal izmetuši, viņi izmērija piecpadsmit asis. Baidīdamies uzskriet kaut kur uz klintīm, viņi izmeta no kuģa pakaļgala četrus enkurus un gaidīja dienu austam".

Gaismai austot, vētrā varēja saskatīt neskaidras krasta kontūras, bet tās šķita visai nepazīstamas. Izredzes bija tik drūmas, ka pagānu jūrnieki zaudēja drosmi un "mēģināja bēgt no kuģa", nolaižot jūrā laivu, "izlikdamies, it kā gribētu no priekšgala izmest enkurus". Kad Pāvils nojauta viņu zemisko [444] plānu, viņš virsniekam un kareivjiem sacīja: "Ja šie nepaliek kuģī, jūs nevarat tikt izglābti." Kareivji nekavējoties "pārcirta laivas virves un ļāva tai nokrist" jūrā.

Visbīstamākā stunda vēl stāvēja priekšā. Atkal apustulis teica iedrošinošus vārdus un uzaicināja visus, kā jūrniekus, tā pasažierus, baudīt kaut cik barības, sacīdams: "Šodien ir četrpadsmitā diena, kamēr jūs nemitīgās gaidās esat palikuši neēduši un neko neesat baudījuši. Tādēļ es jums ieteicu kaut ko ēst. Tas jums nāks par labu, jo nevienam no jums ne mats no galvas nenokritis."

"To sacījis, viņš ņēma maizi, visu priekšā pateicās Dievam un, to pārlauzis, sāka ēst." Tā šī līdz pēdējam nomocītā, bezcerībā nonākusī sabiedrība, divi simti septiņdesmit sešas dvēseles, kas bez Pāvila būtu ļāvušās izmisumam, tagad kopā ar apustuli baudīja barību. "Paēduši, viņi atviegloja kuģi, izmezdami jūrā labību."

Arī tad, kad bija iestājusies pilnīga dienas gaisma, viņi nevarēja saskatīt neko, pēc kā varētu noteikt savu atrašanās vietu, tomēr pamanīja kādu līci ar lēzenu krastu, un tur tagad gribēja piebraukt ar kuģi. "Nocirtuši enkurus, viņi tos atstāja jūrā un, atraisījuši airu saites un pacēluši buras pa vējam, dzinās uz krastu. Bet viņi uzskrēja ar kuģi klints mugurai, kurai abās pusēs bija dziļa jūra. Kuģa priekšgals palika nekustīgs, bet pakaļgalu viļņi sadauzīja."

[445] Tagad Pāvilam un pārējiem cietumniekiem draudēja vēl briesmīgāks liktenis nekā tikai kuģa bojāeja. Kareivji saprata, ka, cenšoties aizsniegt krastu, tiem nebūs iespējams cietumniekus apsargāt. Katram būs jādara viss iespējamais, lai pats izglābtos. Tomēr, ja kāds no cietumniekiem pazudīs, tad dzīvību zaudēs arī tie, kam par viņiem bija jāatbild. Tāpēc kareivji visus apcietinātos gribēja nogalināt. Romas likumi tādu nežēlīgu politiku atļāva, un šis plāns tiešām būtu izpildīts, ja nebūtu kāds, kura priekšā viņi visi bija vienādi lieli parādnieki. Sardzes priekšnieks Jūlijs saprata, ka

visas uz kuģa esošās dzīvības ir pasargātas, pateicoties Pāvila aizgādībai; un turklāt, būdams pārliecināts, ka Kungs ir ar Pāvilu, viņš baidījās tam nodarīt ko ļaunu. Tāpēc viņš "pavēlēja tiem, kas prata peldēt, pirmajiem mesties ūdenī un sasniegt zemi, bet pārējiem uz dēļiem vai citām kuģa daļām. Tā visi izglābās krastā". Kad vēlāk tie pēc saraksta tika izsaukti, neviena netrūka.

Bojā gājušā kuģa ļaudis laipni uzņēma vienkāršie Melites salas iedzīvotāji. Lūka ziņo: "Tie, uzkūruši uguni, mūs visus uzņēma pie sevis, jo bija sācis līt lietus un bija auksts." Arī Pāvils darbojās kopā ar tiem, kas kalpoja, lai palīdzētu citiem justies labi. Salasījis "žagaru nastiņu", viņš to nolika pie uguns. Tad viena "odze, aiz karstuma izlīdusi, aptinās ap viņa roku". Klātesošie šausmās sastinga. [446] Ieraudzījuši ķēdes, tie noprata, ka Pāvils ir cietumnieks, un cits uz citu sacīja: "Tiešām, šis cilvēks ir slepkava, no jūras viņš izglābies, bet atriebējs liktenis viņam neļauj dzīvot." Tomēr Pāvils nokratīja čūsku uguni un necieta nekāda ļaunuma. Pazīdami čūskas indīgumu, ļaudis domāja, ka viņš tūlīt šausmīgās mokās pakritīs. "Bet, ilgi gaidījuši un redzēdami, ka viņam nekas ļauns nenotika, viņi mainīja savas domas un sacīja, ka viņš esot dievs."

Triju mēnešu lakā, kamēr kuģa ļaudis palika Melītē, Pāvils un viņa līdzstrādnieki izlietoja daudzas izdevības, lai sludinātu Evaņģēliju. Kungs viņus izmantoja tiešām uzkrītošā veidā. Pāvila dēļ visi bojā gājušā kuģa ļaudis tika uzņemti ļoti laipni; tika apmierinātas visas viņu vajadzības, un, atstājot Meliti, tos devīgi apgādāja ar visu jūras ceļojumam nepieciešamo. Par galvenajiem notikumiem šajā laikā Lūka raksta sekojoši:

"Šinī apvidū salas augstākajam ierēdnim, vārdā Publijam, bija zemes īpašumi. Tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni deva mums mājas vietu. Publija tēvs gulēja drudzī, slims ar asinssērgu. Pāvils iegāja pie viņa, pielūdza Dievu un, rokas uzlicis, to dziedināja. Kad tas bija noticis, arī pārējie salas iedzīvotāji, kas bija slimi, atnāca un tika dziedināti. Tie mūs godināja ar lielu godu un, kad mēs aizbraucām, deva mums līdzī visu vajadzīgo."

43. ROMĀ

Ap. d. 28:11-31; Vēstule Filemonam

[447] Līdz ar kuģniecības sezonas atklāšanu sardzes priekšnieks ar cietumniekiem turpināja ceļojumu uz Romu. Melītē ziemeļos bija pavadījis kāds Aleksandrijas kuģis Castor and Pollux, kas devās uz rietumiem, un tajā tad ceļotāji arī iekāpa. Kaut gan kavēja pretvēji, tomēr brauciens beidzās veiksmīgi, un kuģis izmeta enkuru skaistajā Puteolas ostā, Itālijas krastā.

Šajā vietā bija daži kristieši, un tie lūdza apustuli palikt pie viņiem kādas septiņas dienas, ko sardzes priekšnieks arī laipni atļāva. Kopš Pāvila romiešiem rakstītās vēstules saņemšanas ticīgie Itālijā ar lielu ilgošanos gaidīja apustuļa ierašanos. Tie nebija domājuši viņu satikt kā cietumnieku, bet šis ciešanas to darīja tikai vēl mīļāku. Puteola atradās 140 jūdžu attālumā no Romas, bet, tā kā starp jūras ostu un galvaspilsētu bija pastāvīgi sakari, tad Romas kristieši tika informēti par Pāvila ierašanos un daži pat steigās viņam pretī. [448]

Astotajā dienā pēc izkāpšanas krastā sardzes priekšnieks ar cietumniekiem devās uz Romu. Jūlijs labprāt palīdzēja apustulim, cik vien bija viņa spēkos, bet viņš nevarēja grozīt cietumnieka stāvokli, ne arī atbrīvot no ķēdēm, kas to saistīja ar sargkareivi. Ar smagu sirdi Pāvils gāja uz pasaules galvaspilsētu, ko viņš jau sen tik ļoti bija ilgojies apmeklēt. Cik daudz citādāku viņš bija iedomājies šo ceļojumu! Kā lai viņš, saistīts un ar negodu aptraipīts, tagad pasludina Evaņģēliju? Cerības mantot Romā patiesībai daudz dvēseļu šķita izirušas.

Beidzot ceļotāji sasniedza Apīja Forumu, četrdesmit jūdzes no Romas. Ejot caur ļaužu pūli, kas drūzmējās galvenajā ielā, sirmais vecais vīrs, saķēdēts ar baru šķietami bezjūtīgu noziedznieku, saņēma daudz nievājošu skatienu, un par viņu izteica dažādus rupjus, aizskarošus jokus.

Bet tad pēkšņi atskan skaļš prieka sauciens, un kāds vīrs, izrāvies no malā stāvošā pūļa, krīt cietumniekam ap kaklu un raudādams to apskauj, it kā dēls apsveiktu savu ilgi neredzēto tēvu. Atkal un atkal atkārtojas šis skats, kad daudzas mīlestībā gaidošas modras acis važās iekaltajā cietumniekā atpazīst cilvēku, kas Korintā, Filipos vai Efezā viņiem sludinājis dzīvības vārdus.

Līdzjūtīgajiem mācekļiem dedzīgi pulcējoties ap savu evaņģēliskās pārliecības tēvu, viss gājiens ir spiests apstāties. [449] Kareivjiem aizkavēšanos grūti paciest, tomēr sirds tiem neļauj pārtraukt šo laimīgo sastapšanos, jo arī viņi ir mācījušies augstu vērtēt un cienīt savu cietumnieku. Šajā nogurušajā, sāpju izmocītajā sejā mācekļi var saskatīt atstarojamies Kristus līdzību. Viņi Pāvilam apliecina, ka nav to aizmirsuši un nav pārtraukuši mīlēt; ka viņi tam ir parādnieki par priecīgo cerību, kas atjauno viņu dzīvi un sniedz mieru ar Dievu. Mīlestības degsmē tie ir gatavi visu ceļu līdz Romai

nest viņu uz pleciem, ja tikai viņiem to atļautu.

Tikai nedaudzi izprot Lūkas vārdu nozīmi, apliecinot, ka Pāvils, redzot savus brāļus, "pateicās Dievam, un viņam radās drosme". Atrodoties starp priekā raudošajiem, līdzjūtīgajiem ticīgajiem, kas nekaunējās viņa važu, apustulis skaļi slavēja Dievu. Skumju mākoņi, kas nomāca viņa garu, bija izklīdināti. Visa viņa kristīgā dzīve bija pārbaudījumu, ciešanu un izirušu cerību vijums, bet šajā stundā tas jutās bagātīgi atalgots. Apustulis tagad ceļu turpināja ar stingrāku soli un līksmu sirdi. Viņš nesūdzējās par pagātņi, nedz arī baidījās no nākotnes. Viņš zināja, ka to sagaida saites un bēdas, bet tikpat labi apzinājās, ka tās ļāvušas viņam atbrīvot dvēseles no bezgala briesmīgākām važām, tāpēc viņš līksmojās, ciezdams Kristus dēļ.

Romā Jūlijs cietumniekus nodeva imperatora sardzes virsniekam. Jūlija atsauksmes par Pāvilu, līdz ar Fēsta vēstuli, galveno virsnieku pret apustuli noskaņoja labvēlīgi, un viņu neiemeta cietumā, bet atļāva tam dzīvot paša irētā namā. [450] Lai gan tas joprojām pastāvīgi bija saistīts ar sargkareivi, tomēr viņš tagad varēja pieņemt draugus un darboties Kristus valstības labā.

Daudziem jūdiem, kurus pirms dažiem gadiem izraidīja no Romas, tika atļauts atgriezties, tā ka tagad to tur jau bija liels skaits. Tieši tiem Pāvils nolēma vispirms atklāt patiesību par sevi un savu darbu, kamēr viņa ienaidniekiem vēl nav bijusi izdevība tos noskaņot nepareizi. Tāpēc trīs dienas pēc ierašanās Romā viņš saaicināja jūdu vadītājus un vienkārši un atklāti izstāstīja, kāpēc tas Romā ieradies kā cietumnieks.

"Brāļi, es neko neesmu darījis ne pret mūsu tautu, ne pret tēvu paražām un tomēr esmu Jeruzālemē saistīts un nodots romiešu rokās. Tie, mani nopratinājuši, gribēja atbrīvot, jo man nevarēja pierādīt nekādu ar nāvi sodāmu vainu. Bet, tā kā jūdi pretojās, es biju spiests piesaukt ķeizaru, bet ne ar nodomu apsūdzēt savu tautu. Šī iemesla dēļ es jūs esmu lūdzis, lai jūs redzētu un ar jums runātu, jo es esmu saistīts ar šīm važām Israēla cerības dēļ."

Viņš nestāstīja par ļaunprātībām, ko bija cietis jūdu dēļ, un par to atkārtotajām sazvērestībām viņu nogalināt. Apustulis runāja sevišķi apdomīgi un laipni. Viņš nevēlējās pievērst uzmanību sev un nemeklēja līdzjūtību, bet centās aizstāvēt patiesību un uzturēt Evaņģēlija labo slavu.

Atbildot klausītāji apgalvoja, ka tie par viņu nav saņēmuši nekādu apsūdzību ne atklātās, ne [451] personīgās vēstulēs un ka neviens uz Romu atnākušais jūds nav to apvainojis kādā noziegumā. Tāpat tie apliecināja, ka arī paši ļoti vēlas dzirdēt pamatojumus viņa ticībai Kristum. "Par šo sektu mums ir zināms, ka tai visur pretojas," viņi sacīja.

Tā kā tie paši vēlējās to dzirdēt, tad Pāvils ierosināja, lai nosaka dienu, kad varētu tiem atklāt Evaņģēlija patiesības. Norunātajā laikā sapulcējās daudzi, kuriem tad apustulis paskaidroja atziņas par Dieva valstību, "pārliecinādams tos par Jēzu, sākot ar Mozus bauslību un praviešiem, no agra rīta līdz vakaram". Viņš atstāstīja savus piedzīvojumus un vienkāršos, sirsnīgos un spēcīgos vārdos sniedza pierādījumus par Jēzu no Vecās Derības Rakstiem.

Apustulis rādīja, ka reliģija nepastāv rituālos un ceremonijās, ticības apliecībās un teorijās. Ja tā būtu, tad miesīgs cilvēks to varētu saprast, tieši tāpat kā viņš izprot laicīgas lietas, tās izpētot. Pāvils mācīja, ka reliģija ir praktiska, glābjoša enerģija, ko var saņemt vienīgi no Dieva; tā ir personīga pieredze, kas saistās ar Dieva atjaunojošo spēku cilvēka dvēselē.

Viņš atgādināja, cik ļoti Mozus Israēlam bija pūlējies norādīt uz Kristu kā pravieti, kuram jāpaklausa, un visi pravieši bija liecinājuši par Viņu kā Dieva izvēlēto dziedināšanas līdzekli pret grēku, kad To nosauca par Nevainīgo, kam jānes grēcinieku pārkāpumi un vainas. Apustulis nemeklēja kļūdas jūdu ceremoniju un formu ievērošanā, bet atklāja, ka tie, būdami ļoti noteikti ceremoniālajā kalpošanā, tomēr ir atmetuši Kristu, uz ko visa šī kalpošanas sistēma norādīja.

Pāvils stāstīja, ka pirms atgriešanās viņš Kristu bija pazinis nevis no personīgiem piedzīvojumiem, [452] bet vairāk no iedomām, kuras viņš, tāpat kā daudzi citi, bija lolojis attiecībā uz gaidāmā Mesijas raksturu un dabu. Viņš bija atmetis Jēzu no Nacaretas kā krāpnieku, tāpēc ka Tas neatbilda viņa iecerei. Bet tagad Pāvila uzskati par Kristu un Viņa uzdevumu bija daudz garīgāki un daudzpusīgāki, jo viņš bija atgriezies. Apustulis apgalvoja, ka viņš tiem nesludina Kristu pēc miesas. Hērods bija Kristu redzējis Viņa cilvēcības dienās, arī Anna bija Viņu redzējis; Pilāts, priesteri un vadītāji bija Viņu redzējuši, tāpat kā romiešu kareivji. Bet tie Viņu neredzēja ar ticības acīm; tie Viņu nav redzējuši kā pagodināto Pestītāju. Lai pazītu Kristu ticībā, lai Viņu garīgi atzītu, nepietika tikai ar personīgu saskari, Viņam staigājot virs zemes. Savienība ar Kristu, kuru tagad baudīja Pāvils, bija daudz sirsnīgāka un pastāvīgāka, nekā vienkārša šīs zemes draudzība.

Pāvilam runājot par to, ko viņš zināja un ko bija piedzīvojis, sludinot Jēzu no Naçaretas kā Israēla cerību, tie, kas ar godīgām sirdīm meklēja patiesību, tiešām tika pārliecināti. Dažu prātā viņa vārdi vismaz atstāja iespaidu, kas vairs nekad nebija izdzēšams. Bet citi stūrgalvīgi atteicās pieņemt vienkāršo un skaidro Rakstu liecību pat tad, kad to sniedza cilvēks ar sevišķu Svētā Gara svaidījumu. [453] Tie nevarēja atspēkot viņa argumentus, tomēr atteicās atzīt izdarītos secinājumus.

Pēc Pāvila ierašanās Romā pagāja vairāki mēneši, kamēr tur parādījās Jeruzālemes jūdi, lai izteiktu savu apsūdzību pret cietumnieku. Viņu nodomi jau daudzkārt bija izjukuši; un tagad, kad Pāvilam vajadzēja tikt nopratinātam Romas impērijas augstākā tribunāla priekšā, tie vairs nevēlējās piedzīvot vēl kādu neveiksmi. Lizijs, Fēlikss, Fēsts un Agripa – visi bija atzinuši, ka Pāvils ir nevainīgs. Viņa ienaidnieki varētu cerēt uz panākumiem vienīgi tad, ja ar apmelojumiem spētu ietekmēt imperatoru sev par labu. Vilcināšanās varēja tikai sekmēt viņu lietu, jo tā tiem deva laiku apdomāt un pilnveidot savus plānus; tāpēc viņi arī kavējās, līdz nāca apustuli personīgi apsūdzēt.

Bet sakarā ar Dieva tālredzīgajiem nodomiem šī vilcināšanās veicināja Evaņģēliju izplatīšanos. Pateicoties uzraugu labvēlībai, Pāvilam atļāva dzīvot ērtā namā, kur viņš varēja brīvi satikties ar draugiem un arī ik dienas sludināt patiesību tiem, kas nāca klausīties. Tā viņš divus gadus turpināja savu darbu, "sludinādams Dieva valstību un, neviena nekavēts, ar lielu drosmi mācīdams par Kungu Jēzu Kristu".

Šajā laikā netika aizmirstas draudzes, kuras viņš agrāk bija dibinājis daudzās zemēs. Saprzdams jaunatgrieztajiem draudošās briesmas, apustulis centās, cik vien iespējams, palīdzēt tiem ar brīdinošu un praktisku pamācību pilnām vēstulēm. [454] Tāpat no Romas viņš izsūtīja svētījušos darbiniekus, lai tie strādātu ne tikai šo draudžu labā, bet arī jaunos laukos, kurus viņš pats vēl nebija apmeklējis. Šie strādnieki kā gudri draudžu gani turpināja Pāvila labi uzsāktu darbu; un apustulis, pastāvīgi ar tiem sazinoties un satiekoties, uzzināja par stāvokli draudzēs un tām draudošajām briesmām, un tādā veidā spēja visu gudri uzraudzīt un vadīt.

Tā, šķietami atrauts no aktīvā darba, Pāvils atstāja vēl plašāku un pastāvīgāku iespaidu nekā tad, ja tas varētu brīvi ceļot pa draudzēm kā agrākajos gados. Atrodoties cietumā Kunga dēļ, viņš baudīja daudz stiprāku brāļu mīlestības atbalstu; un viņa, Kristus dēļ ciešanām pakļauta cilvēka, rakstītie vārdi pievērsa sev lielāku uzmanību un tika augstāk vērtēti, nekā tam personīgi klātesot. Tikai tad, kad Pāvils ticīgajiem tika atņemts, tie saprata, cik smagas nastas viņš to labā bija nesis. Agrāk tie pārsvarā negribēja uzņemties nekādas atbildības, aizbildinoties, ka viņiem nav apustuļa gudrības, takta izjūtas vai tik neierobežotas enerģijas, bet tagad, atstāti vieni, lai apgūtu mācības, no kurām bija izvairījušies, tie viņa brīdinājumus, padomus un pamācības vērtēja vairāk par tā personīgajām pūlēm, vēl brīvam esot. Saņemdami ziņas par viņa drosmi un ticību ilgajā ieslodzījuma laikā, tie tika iedvesmoti uz lielāku pašāvēību un dedzību Kristus darbā.

Starp Pāvila palīgiem Romā bija daudzi viņa agrākie līdzstrādnieki un darbabiedri. Vēl joprojām pie viņa atradās Lūka, "mīļais ārsts", kas to bija pavadījis ceļojumā uz Jeruzālemi, uzturējies blakus divus gadus ilgajā ieslodzījumā Cēzarejā un bīstamajā jūras braucienā uz Romu. [455] Arī Timotejs kalpoja, lai viņu iepriecinātu. Augstsirdīgi kopā ar apustuli bija palicis Tihiks, "mīļais brālis, uzticamais kalps un biedrs Kunga darbā". Arī Dēma un Marks bija ar viņu. Tāpat Aristarhs un Epafra ir nosaukti kā Pāvila "cietuma biedri". (Kol. 4:7-14)

Kopš pirmajiem darbīgās ticības gadiem Marka kristīgie piedzīvojumi bija ievērojami padziļinājušies. Iepazīstoties tuvāk ar Kristus dzīvi un nāvi, viņš skaidrāk izprata Pestītāja misiju, tās grūtības un pārbaudījumus. Uzliūkojot rētas Kristus rokās un kājās, kaš liecināja par kalpošanu cilvēcei un par dziļo pazemošanos un pašaieliedzību, lai glābtu pazudušos un bojā ejošos, Marks bija kļuvis labprātīgs sekot Meistaram pa pašaieliedzības taku. Tagad, daloties cietumnieka Pāvila liktenī, viņš labāk nekā jebkad agrāk saprata, cik nenovērtējams ieguvums ir atrast Kristu un kāds bezgalīgs zaudējums ir iemantot šo pasauli un pazaudēt dvēseli, par kuras atpirkšanu izlietas Dieva Dēla asinis. Neskatoties uz nopietnajiem pārbaudījumiem un neveiksmēm, Marks palika nelokāms, gudrs un mīlēts apustuļa palīgs.

Dēma kādu laiku stāvēja stingri, bet vēlāk Kristus darbu atstāja. Par to Pāvils rakstīja: "Dēma ir atstājis mani, mīlēdams tagadējo pasauli (..) (2. Tim. 4:10) Visas augstās un cēlās ilgas Dēma apmainīja pret laicīgu ieguvumu. Cik tuvredzīga bija viņa izvēle! Iegūdamas sev vienīgi pasaules bagātību un godu, Dēma tiešām bija nabags, kaut gan viņam bija iespējams daudz ko lepni saukt par savu, kamēr Marks, izvēlēdamies ciešanas Kristus dēļ, sakrāja mūžīgas bagātības un Debesīs tiks uzskatīts kā Dieva mantinieks un Jēzus Kristus līdzmantinieks.

[456] Starp tiem, kas savu sirdi atdeva Dievam, pateicoties Pāvila darbam Romā, bija Onēzims, pagānu vergs, kurš bija nodarījis pāri savam kungam Filemonam, kādam kristietim Kolosā, un pēc tam atbēdzis uz Romu. Ar savu iejūtīgo sirdi Pāvils pūlējās atvieglot nožēlojamā bēgļa trūkumu un ciešanas un pēc tam centās viņa aptumšotajam prātam sniegt patiesības gaismu. Onēzims klausījās dzīvības Vārdus, atzina grēkus un tika mantots ticībai Kristum.

Onēzims Pāvilam iepatikās gan ar savu dievbijību un sirsnību, gan arī ar maigajām rūpēm par apustuļa labklājību un dedzību, cenšoties veicināt Evaņģēlija darbu. Pāvils viņa raksturā saskatīja iezīmes, kas to varētu izveidot par vērtīgu palīgu misijas darbā, un viņš tam ieteica bez vilcināšanās atgriezties pie Filemona, lūgt piedošanu un tad domāt par tālāko nākotni. Apustulis apsoliya uzņemties atbildību par Filemonam nolaupīto naudu. Gatavojoties sūtīt Tihiku ar vēstulēm uz vairākām draudzēm Mazāzijā, viņš lika Onēzimam iet tam līdzi. Prasība tādā veidā pašam doties kunga rokās, kuru Onēzims bija apzadzis, šim kalpam šķita smags pārbaudījums, bet viņš bija patiesi atgriezies un neizvairījās no tāda pienākuma.

Pāvils Onēzimam iedeva līdzi vēstuli Filemonam, kurā apustulis ar savu parasto smalkjūtību un laipnību aizstāvēja nožēlojamā verga lietu un izteica vēlēšanos, lai arī nākotnē Onēzims viņam kalpotu. Vēstule iesākās ar sirsnīgu sveicienu Filemonam kā draugam un līdzstrādniekam:

[457] "Lai jums ir žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus. Es vienmēr pateicos savam Dievam, tevi atcerēdamies savās lūgšanās, dzirdēdams par tavu mīlestību un ticību, kas tev ir uz Kungu Jēzu un uz visiem svētajiem, lai tavas ticības sadraudzība kļūtu darbīga visa laba atziņā, kas mūs tuviina Kristum." Apustulis Filemonam atgādināja, ka par katru labu nodomu un rakstura vilcienu viņš ir parādnieks Kristus žēlastībai; vienīgi tā viņu ir atšķīrusi no visa neprātīgā un grēcīgā. Un tā pati žēlastība arī zemu noziedznieku var padarīt par Dieva bērnu un lietderīgu Evaņģēlija strādnieku.

Pāvils varēja pieprasīt, lai Filemons izpilda savu kristieša pienākumu, bet viņš labāk izvēlējās to lūgt: "Es, sirmāis Pāvils, bet tagad arī Kristus Jēzus gūsteknis, – lūdzu tevi par savu bērnu Onēzimu, ko esmu dzemdīnājis, būdams važās, to, kas kādreiz bija tev nederīgs, bet tagad kā tev, tā man ir derīgs."

Tā kā Onēzims bija atgriezies, apustulis lūdza Filemonu uzņemt grēkus nožēlojošo vergu kā savu bērnu, parādot viņam tādu laipnību, lai viņš vēlētos dzīvot kopā ar savu bijušo kungu, "ne vairs kā vergs, bet daudz vairāk kā mīļots brālis". Viņš izteica cerību paturēt Onēzimu, lai tas viņam kalpotu cietuma apstākļos, kā Filemons pats būtu darījis. Tomēr apustulis nevēlējās Onēzima pakalpojumu, kamēr Filemons nebija to atlaidis brīvībā.

Apustulis labi pazina bardzību, kas izpaudās kungu attiecībās pret vergiem, un apzinājās, cik [458] ļoti Filemonu bija sakaitinājusi šī verga izturēšanās. Tāpēc viņš centās tagad rakstīt tā, lai pamodinātu viņa dziļākās un maigākās kristieša jūtas. Onēzima atgriešanās bija padarījusi viņu par brāli ticībā, un jebkura soda uzlikšanu šim jaunatgrieztajam Pāvils būtu uzskatījis par viņa paša sodīšanu.

Pāvils labprātīgi pieteicās uzņemties Onēzima parādu, lai vainīgo glābtu no apkaunojošā soda un tas atkal varētu baudīt zaudētās priekšrocības. "Ja nu tu ar mani turi sadraudzību," Pāvils rakstīja Filemonam, "tad pieņem viņu tā kā mani! Bet, ja viņš kaut kādā veidā noziedzies pret tevi vai palicis parādā, tad to pieskaiti man. Es, Pāvils, to rakstu tev ar savu roku, es atlīdzināšu, lai neteiktu tev, ka tu man arī pats sevi esi parādā."

Cik labi šī aina attēlo Kristus mīlestību pret nožēlojošo grēcinieku! Vergam, kurš apkrāpis savu kungu, nebija nekā, ar ko atlīdzināt zaudējumu. Grēciniekam, kurš Dievam nolaupījis gadiem ilgu kalpošanu, nav līdzekļu, ar ko dzēst parādu. Jēzus nostājās starp grēcinieku un Dievu, teikdams: "Es maksāšu parādu. Lai grēcinieks tiek saudzēts; Es cietīšu viņa vietā."

Piedāvājies uzņemties Onēzima parādu, Pāvils Filemonam atgādināja, kādas ir viņu pašu savstarpējās attiecības. Filemons tam bija parādā pats sevi, jo Dievs Pāvīlu bija izlietojis kā darbarīku, atgriežot to pie Kunga. Pēc tam viņš Filemonam izteica maigu, sirsnīgu lūgumu, lai tas, piekritot viņam šajā lietā, iepriecina un atspirdzina apustuļa garu, tieši tā, kā tas jau ir atspirdzinājis daudzus svētos ar savu devību, un vēl piebilda: "Es tev rakstu, uzticēdamies, ka paklausīsi, un zinādams, ka tu darīsi vairāk par to, ko es saku".

[459] Pāvila vēstule Filemonam atklāj Evaņģēlija iespaidu uz kungu un vergu attiecībām. Verdzība pastāvēja visā Romas impērijā, un vairumā draudžu, kurās Pāvils strādāja, bija atrodami kā kungi, tā

arī vergi. Uzskatīja, ka pilsētās, kur vergu bija vairāk nekā brīvo iedzīvotāju, ir nepieciešami sevišķi bargi likumi, lai vergus būtu iespējams turēt paklausībā. Bagātam romietim bieži vien piederēja simtiem vergu no dažādām šķirām un tautībām, ar dažādu izglītības līmeni. Būdams pilnīgs valdnieks pār šo bezpalīdzīgo būtņu dvēselēm un miesu, viņš varēja tos sodīt, kā vien gribēja. Ja kāds no tiem atriebjoties vai aizstāvoties uzdrošinājās pacelt roku pret savu īpašnieku, tad visu vainīgā ģimeni varēja necilvēciski iznīcināt. Par vismazāko kļūdu, neveiksmi vai neuzmanību bieži sodīja bez žēlastības.

Daži kungi, būdami cilvēcīgāki par citiem, pret saviem vergiem izturējās iecietīgāk, bet bagātnieku un dižciltīgo milzīgais vairākums, neierobežoti nododamies izpriecām, kaislībām un dažādu tieksmju apmierināšanai, savus vergus padarīja par nožēlojamiem kaprižu un tirānijas upuriem. Visa šī iekārta bija bezcerīgi pazemojoša.

Apustuļa pienākums nebija patvaļīgi vai pēkšņi gāzt nostiprinājušos sabiedrisko iekārtu. Mēģinājumi to darīt traucētu Evaņģēlija izplatīšanos. Bet viņš mācīja pamatlikumus, kas verdzību iedragāja pašos pamatos un, ja vien tos īstenotu dzīvē, noteikti sagrautu visu šo sistēmu. "Kur Kunga Gars, tur ir brīvība," viņš paskaidroja. (2. Kor. 3:17) [460] Pēc atgriešanās vergs kļuva par Kristus miesas locekli, un kā tāds viņš bija jāmīl un pret to vajadzēja izturēties kā pret brāli, kā sava kunga līdzmantinieku Dieva svētībās un Evaņģēlija priekšrocībās. No otras puses – kalpiem savus pienākumus vajadzēja pildīt, nekalpojot "tikai acu priekšā, lai izpatiktu cilvēkiem", bet kā Kristus kalpiem, darot Dieva prātu no visas sirds un dvēseles. (Efez. 6:6)

Kristietība veido cieši vienojošas saites starp kungu un vergu, ķēniņu un pavalstnieku, Evaņģēlija sludinātāju un dziļi pagrimušu grēcinieku, kurš Kristū atradis atbrīvošanu no grēkiem. Tie visi ir šķīstīti vienās un tajās pašās asinīs, atgriezti dzīvībā ar vienu un to pašu Garu; viņi ir kļuvuši par vienu veselu Kristū Jēzū.

44. ĶEIZARA GALMS

[461] Evaņģēlijs vislielākos panākumus vienmēr ir guvis zemākajās ļaužu šķirās. "(..) nav taču tur daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo." (1. Kor. 1:26) Nevarēja gaidīt, ka Pāvils, nabadzīgs un vientuļš cietumnieks, spētu saistīt Romaš pilsoņu bagāto un titulēto šķiru uzmanību. Izlaidīgs dzīvesveids tiem piedāvāja visus savus mirdzošos vilinājumus un padarīja tos par labprātīgiem gūstekņiem. Bet starp viņu apspiestajiem, no smaga darba un trūkuma nogurušajiem upuriem, pat starp nabaga vergiem daudzi priecīgi klausījās Pāvila vārdus un ticībā Kristum atrada cerību un mieru, kas tos iepriecināja ikdienas grūtībās.

Tomēr, kaut arī apustuļa darbs tiešām iesākās pie vienkāršajiem un zemajiem, tā iespaids izplatoties aizsniedza pat ķeizara pili.

Roma toreiz bija pasaules galvaspilsēta. [462] Augstprātīgie ķeizari noteica likumus gandrīz visām zemes tautām. Valdnieks un galminieki vai nu neko nezināja par pazemīgo Nacarieti, vai arī skatījās uz Viņu ar naidu un izsmieklu. Un tomēr, nepilnos divos gados Evaņģēlijs no vienkāršas cietumnieka mājas atrada ceļu uz imperatora pils zālēm. Pāvils bija saistīts kā ļaundaris, bet "Dieva Vārds nav saistīts". (2. Tim. 2:9)

Iepriekšējos gados apustulis ticību Kristum bija publiski sludinājis ar uzvarošu spēku, ar zīmēm un brīnumiem dodot nepārprotamu pierādījumu par šīs vēsts dievišķo raksturu. Ar cēlu drosmi viņš bija stājies pretī grieķu gudrajiem un ar savām zināšanām un daiļrunību apklusinājis lepnās filozofijas argumentus. Viņš bezbailīgi bija stāvējis ķēniņu un valdnieku priekšā un runājis par taisnību, šķīstību un tuvojošos tiesu, līdz augstprātīgie vāras pārstāvji drebēja, it kā tie jau redzētu Dieva dienas sausmas.

Tagad apustulim tādu izdevību nebija. Ieslēgts savā mājoklī, viņš par patiesību varēja liecināt tikai tiem, kas viņu tur uzmeklēja. Pāvilam nebija dievišķas pavēles, kā kādreiz Mozum un Āronam, iet izvirtušā ķeizara priekšā un lielā Es Esmu vārdā norāt tā nežēlību un varmācību. Tomēr tieši tajā laikā, kad Evaņģēlija galvenais aizstāvis šķietami bija no atklātā darba šķirts, Evaņģēlijs guva lielu uzvaru. Draudzei pievienojās jauni locekļi tieši no ķeizara galma.

Nekur kristietībai nebija tik nepiemēroti apstākļi kā Romas galmā. Likās, ka no Nerona dvēseles bija izdzēstas pēdējās dievišķības un paņ cilvēcības pēdas, ka tas nes sātana zīmogu. [463] Viņa pavadoņi un galminieki visumā bija tāda paša rakstura – nežēlīgi, zemiski un ļauni. Pēc visa spriežot, šķita neiespējami, ka kristietība varētu atrast atbalsta punktu Nerona galmā un pilī.

Tomēr arī šajā gadījumā, tāpat kā daudzos citos, apstiprinājās Pāvila apgalvotā patiesība, ka viņa cīņas ieroči ir "spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai". (2. Kor. 10:4) Pierādījumi krusta uzvarai tika gūti pat Nerona galmā. No nekrietnā ķēniņa zemiskajiem pavadoņiem daži atgriezās un kļuva par Dieva bērniem. Un to viņi nedarija slepeni, bet atklāti, jo par savu ticību nekaunējās.

Kā gan kristietība varēja iekļūt un nostiprināties tur, kur pat tās parādīšanās šķita neiespējama? Vēstulē filipiešiem Pāvils rakstīja, ka, pateicoties viņa ieslodzījumam, ļaudis ticībai ir mantoti arī Nerona galmā. Baidīdamies, ka varētu rasties domas, ka viņa ciešanas aizkavējušas Evaņģēlija progresu, viņš tiem apgalvoja: "Bet es gribu, brāji, lai jūs zinātu, ka tas, kas ar mani notiek, drīzāk ir sekmējis Evaņģēliju." (Filip. 1:12)

Kad kristīgās draudzes sākumā uzzināja, ka Pāvils dosies uz Romu, tās sagaidīja šajā pilsētā spožu Evaņģēlija uzvaru. Apustulis patiesību jau bija ienesis daudzās zemēs; viņš to bija sludinājis lielās pilsētās. Vai tad šis ticības cīnītājs nevarēja gūt panākumus dvēseļu mantošanā Kristum arī pasaules galvaspilsētā? Bet kristiešu [464] cerības sagrāva ziņa, ka Pāvils Romā nonācis kā cietumnieks. Viņi slepus bija auklējuši pārliecību, ka, Evaņģēlijam nostiprinoties šajā lielajā centrā, tas ātri izplatīsies visās tautās, kļūstot par valdošo spēku virs Zemes. Cik liela bija viņu vilšanās! Cilvēkiem cerības zuda, bet Dieva nodomos palika.

Galma uzmanību kristietībai pievērsa nevis Pāvila svētrunas, bet viņa saites. Pats būdams gūsteknis, viņš daudzas dvēseles atbrīvoja no grēka verdzības. Bet tas vēl nebija viss. Viņš varēja ziņot, ka "ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva Vārdu". (Filip. 1:14)

Pāvila pacietība un darbīgums, kā arī viņa drosmē un ticība ilgajā un netaisnajā ieslodzījuma laikā, bija nepārtraukta svētruna. Viņa gars, kas tik pretējs pasaules garam, liecināja, ka šajā cilvēkā mājā spēks, kas augstāks par visiem zemes spēkiem. Viņa piemērs pamudināja kristiešus ar vēl lielāku enerģiju iesaistīties publiskā kalpošanas darbā, no kura Pāvils tagad bija atrauts. Tādā veidā apustuļa saitēm bija liels iespaids, un, kad likās, ka viņa lietderība un iespējas ir stipri ierobežotas, kad, pēc visa spriežot, viņš vairs var darīt pavisam maz, tieši tad tas ievāca kulišus Kristum tādos laukos, kas iepriekš šķita pilnīgi nepieejami.

Īsi pirms divgadīgā ieslodzījuma beigām Pāvils varēja sacīt: "Manas važas Kristū ir kļuvušas zināmas visā virssardzē un arī visiem citiem." (Filip. 1:13) Sūtot sveicienus filipiešiem, viņš sevišķi piemin tos, kas ir no "ķeizara nama". (Filip. 4:22)

[465] Pacietībai, tāpat kā drosmē, ir savas uzvaras. Ar lēnprātību pārbaudījumos dvēseles Kristum var mantot tikpat labi kā ar drosmīgu uzņēmību. Kristietis, kurš smagos zaudējumos un ciešanās spēj palikt pacietīgs un līksms, kurš pat nāvi sagaida nesatricināmā, miera pilnā pašāvībā, Evaņģēlija labā var atstāt lielāku iespaidu, nekā visu mūžu uzcītīgi strādājot. Bieži, kad kāds Kunga kalps tiek atrauts no aktīviem pienākumiem, Dievs noslēpumainā tālredzībā, par kuru mēs savā nezināšanā bieži skumstam, virza uz priekšu darbu, ko citā veidā nevarētu paveikt.

Lai Kristus sekotājs, kuram vairs nav iespējas atklāti un aktīvi strādāt Dieva un Viņa patiesības labā, nedomā, ka viņš vispār vairs nevar kalpot vai gūt panākumus. Kristum uzticīgi liecinieki nekad neklūst nederīgi. Veselībā un slimībā, dzīvībā un nāvē, Dievs vēl vienmēr tos lieto. Kad sātana ļaunums ir izraisījis Kristus kalpu vajāšanas un to aktīvais darbs tiek traucēts, kad tie tiek mesti cietumā, vilkti uz ešafota vai pie moku staba, tad tas viss notiek tāpēc, lai patiesība gūtu vēl lielāku uzvaru. Kad šie uzticīgie savu liecību apzīmogo ar asinīm, tad šaubās un nedrošībā nonākušas dvēseles pārliecinās par ticību Kristum un drosmīgi nostājās Viņa pusē. No mocekļu pelniem uzaug bagātā plauja Dievam.

Pāvila un viņa darbabiedru dedzība un uzticība, kā arī jaunatgriezto kristiešu pašāvība un paklausība, tik ļoti grūtos apstākļos ir smags pārmetums Kristus kalpu kūtrumam un ticības trūkumam. [466] Apustulis ar saviem līdzgaitniekiem varēja aizbildināties, ka ir veltīgi aicināt Nerona kalpus nožēlot grēkus un uzticēties Kristum, jo viņi taču ir pakļauti nežēlīgām kārdināšanām, briesmīgu šķēršļu apņemti un pastāvīgi sastopas ar nesaudzīgu pretestību. Pat ja tie tiktu pārliecināti par patiesību, kā gan viņi varētu tai paklausīt? Bet Pāvils tā nedomāja; viņš šīm dvēselēm ticībā sludināja Evaņģēliju, un starp tiem, kas to dzirdēja, bija cilvēki, kas izšķirās paklausīt, lai arī ko tas maksātu. Neskatoties uz šķēršļiem un briesmām, tie pieņēma gaismu un pašāvās uz Dievu, ka Viņš palīdzēs šo gaismu atstarot tālāk uz citiem.

Ķeizara galmā ļaudis ne vien tika mantoti patiesībai, bet pēc savas atgriešanās arī palika šajā galmā. Tie domāja, ka viņiem nav tiesību atstāt savu pienākuma posteni tikai tāpēc, ka apkārtne nav vairs

piemērota. Patiesība viņus bija atradusi šeit, un šeit viņi palika, lai ar izmaiņām savā dzīvē un raksturā liecinātu par jaunās ticības pārveidojošo spēku.

Vai kāds tiek kārdināts aizbildināties ar apstākļiem, lai neliecinātu par Kristu? Tad lai tas pārdomā mācekļu stāvokli ķeizara galmā – imperatora paša izvīrtību un galma izšķērdību. Mums grūti būtu iedomāties reliģiskai dzīvei vēl nelabvēlīgākus apstākļus, kas prasītu vēl lielākus upurus un pretošanos, nekā tie, kādos atradās šie jaunatgriezītie, bet grūtībās un briesmās viņi palika uzticīgi. Ar šķietami nepārvaramiem apstākļiem kristietis var gan mēģināt aizbildināt savu nepaklausību Jēzū izteiktajai patiesībai; [467] tomēr nav tāda iemesla, kas izturētu pārbaudi. Ja cilvēkam būtu iespējams aizbildināties, tad līdz ar to tas pierādītu, ka Dievs ir netaisns, jo Viņš savu bērnu atpestīšanu pakļāvis nosacījumiem, kurus tie nespēj izpildīt.

Ja cilvēks ir apņēmies kalpot Kungam, tas atradīs izdevību liecināt par Viņu. Grūtības nespēs aizkavēt to, kurš nolēmis vispirms meklēt Dieva valstību un Viņa taisnību. Ar lūgšanās un Vārda pētīšanu iegūtu spēku tas izkops labās īpašības un atmetīs netikumus. Raugoties uz Jēzu, ticības iesācēju un pabeidzēju, kas pacieta grēcinieku pretimrunāšanu, kristietis labprāt panesis nicināšanu un izsmieklu. Un Tas, kura Vārds ir patiesība, ir apsolījis palīdzību un žēlastību, kas būs pietiekoša jebkuriem apstākļiem. Viņa mūžīgās rokas apņēma dvēseli, kas griežas pie Viņa pēc atbalsta. Viņa aizgādībā mēs varam būt droši, sakot: "Izbaīļu brīžos es paļaujos uz tevi!" (Ps. 56:4) Dievs piepilda savu apsolījumu pie visiem, kas Viņam uzticas.

Ar savu piemēru Pestītājs ir rādījis, ka Viņa sekotāji var atrasties pasaulē, bet tajā pašā laikā nebūt no pasaules. Viņš nenāca, lai piedalītos pasaules maldinošajos priekos, lai pakļautos tās ieradumiem un dzīvotu saskaņā ar tās prasībām, bet lai darītu sava Tēva prātu, – meklētu un glābtu pazudušos. Pastāvīgi tiecoties uz šo mērķi, kristietis jebkurā vidē var palikt neaptraipīts. Lai kāds būtu viņa stāvoklis vai apstākļi, labvēlīgi vai bēdīgi, – uzticīgi pildot savu pienākumu, viņš var apliecināt patiesās reliģijas spēku.

Kristieša raksturs attīstās nevis vieglos dzīves apstākļos, bet tieši grūtībās. Sastapšanās ar atraidījumiem un pretestību Kristus sekotājus vada uz lielāku modrību un daudz nopietnāku uzticību varenajam Palīgam. Dieva žēlastībā izturētie smagie pārbaudījumi attīsta pacietību, piesardzību, gara spēku un dziļu un paliekošu paļāvību uz Kungu. Kristīgās ticības triumfs atklājas tās sekotāju spēkā ciest un tomēr palikt stipriem; pakļauties un tādā veidā uzvarēt; pastāvīgi mirt un tomēr dzīvot; nest krustu, lai iegūtu godības vainagu.

45. VĒSTULES NO ROMAS

Vēstule kolosiešiem un filipiešiem

[469] Apustulim Pāvilam viņa kristīgās dzīves sākuma posmā bija piešķirtas sevišķas priekšrocības iepazīties ar Dieva nodomu attiecībā uz Jēzus sekotājiem. Viņš tika "aizrauts trešajās Debesīs (..), paradīzē un dzirdēja neizsakāmus vārdus, ko cilvēkam nav ļauts izrunāt". Viņš pats apstiprināja, ka Kungs tam sniedzis daudz atklāsmju. Pāvila izpratne Evaņģēlija patiesības pamatprincipos bija tāda pati kā "dīžapustuljiem". (2. Kor. 12:2,4,1,11) Viņš skaidri un pilnīgi saprata "Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu", un apzinājās, kāds "ir tās platums, garums, augstums un dziļums". (Efez. 3:18,19)

Pāvils nevarēja stāstīt visu, ko viņš atklāsmē bija redzējis, jo starp klausītājiem bija daži, kas viņa vārdus būtu izlietojuši nepareizi. Bet tas, kas viņam tika atklāts, darīja to spējīgu darboties par vadītāju un gudru skolotāju, kā arī veidoja pamatu vēstī, ko viņš vēlākos gados sūtīja draudzēm. [470] Atklāsmē gūtais iespaids viņu nekad neatstāja un deva tam iespēju pareizi pārstāvēt kristīgo raksturu. Gan ar vārdiem, gan vēstulēm viņš sniedza atziņas, kas no tā laika arvien ir audzinājušas un stiprinājušas Dieva draudzes. Mūsdienu ticīgajiem šīs vēstis skaidri atklāj draudzei draudošās briesmas un viltus mācības, ar kādām tai būs jāsaprotas.

Apustulis vēlējās, lai tie, kuriem viņš rakstīja savas pamācību un brīdinājumu vēstules, vairs nebūtu "mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam", bet "sasniegtu vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu", kļūstot pilnīgi līdzīgi Kristum. Jēzus sekotājus, kas atradās pagānu sabiedrībā, viņš aicināja "nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ un sirds apcietinātības dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas ir no Dieva", un pamudināja: "Raugieties nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir Jaunas!" (Ef. 4:14,13,17,18; 5:15,16) Viņš ticīgos iedrošināja domāt par nākotni, par laiku, kad Kristus, kurš "ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā", būs to sagatavojis "cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas". (Ef. 5:

Šis vēstis, kas rakstītas ne cilvēka, bet Dieva spēkā, satur mācības, kuras visiem vajadzētu pētīt un kas, bieži atkārtotas, [471] sniegtu īpašas svētības. Tajās tiek atklāta praktiska dievbijība, izskaidroti pamatlikumi, pēc kuriem jādzīvo, un nepārprotami norādīts ceļš uz mūžību.

Vēstulē "svētajiem un ticīgajiem brāļiem Kristū, kas dzīvo Kolosā", kuru viņš rakstīja no Romas, vēl būdams cietumnieks, Pāvils piemin savu prieku par viņu nesatricināmo pastāvību ticībā. Ziņas par to bija atnesis Epafra, kurš, kā apustulis rakstīja, "mums ir stāstījis par jūsu mīlestību Garā", tā ka "arī mēs kopš tās dienas, kad esam par to dzirdējuši, pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu. Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama, un jūs nesīsiet augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieaugsit Dieva atziņā. Bet Viņš savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem".

Šajos vārdos Pāvils izteica savas ilgas par to, kādus viņš vēlas redzēt Kolosas ticīgos. Cik augsts ideāls te tiek izvirzīts Kristus sekotājiem! Šie vārdi atklāj ticības dzīves brīnišķīgās iespējas un skaidri rāda, ka Dieva bērniem paredzētajām svētībām vienkārši nav robežu. Pastāvīgi pieaugot izpratnē, tie kristīgajos piedzīvojumos var iet no spēka uz spēku, no virsotnes uz virsotni, līdz dabūs "savu tiesu pie svēto mantojuma gaismā".

[472] Apustulis savu brāļu priekšā Kristu paaugstina kā Personu, kas Dieva uzdevumā ir radījis visas lietas un veikusi to atpestīšanu. Viņš apliecina, ka tā roka, kas noteiktā kārtībā un nemiņīgā kustībā vada planētas Visuma telpā, ir tā pati, kas viņu dēļ tika pienaglota pie krusta. "Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur viņu un uz Viņu. (..) Arī jūs, kas kādreiz bijāt atsvešinājušies un ienaidā ar Dievu sava sirdsprāta un ļauno darbu dēļ, Viņš tagad salīdzinājis, savā cilvēciskā miesā izciezdams nāvi, lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā."

Dieva Dēls pazemojās, lai varētu pacelt kritušos. Tāpēc Viņš atstāja bezgrēcīgās pasaules augstībā – "deviņdesmit deviņas", kas Viņu mīlēja, un nāca uz šo zemi, lai tiktu "ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts". (Jes. 53:5) Visās lietās Viņš kļuva līdzīgs saviem brāļiem. Viņš dabūja miesu, līdzīgu mūsu miesai, un zināja, ko nozīmē būt izsalkušam, izslāpušam un nogurušam. Viņš stiprinājās ar barību un atspirga miegā. Viņš bija svešinieks un viesis virs zemes, – pasaulē, bet ne no pasaules, kārdināts un pārbaudīts, tāpat kā tiek pārbaudīti un kārdināti vīrieši un sievietes šodien, tomēr dzīvoja bez grēka. Maigs, līdzjūtīgs un vienmēr uzmanīgs pret citiem, Viņš pārstāvēja Dieva raksturu. "Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, pilns žēlastības un patiesības." (Jāņa 1:14)

Pagānisma ieradumu un iespaidu apņemtiem, Kolosas [473] ticīgiem draudēja briesmas tikt novērstiem no Evaņģēlija vienkāršības, un Pāvils, viņus brīdinot, norādīja uz Kristu kā vienīgo drošo vadoni. "Es gribu, lai jūs zinātu, cik karsti es cīnos par jums un tiem, kas dzīvo Lāodikejā, kā arī visiem citiem, kas manu miesīgo vaigu nav redzējuši. Viņu sirdīm jātop stiprinātām ar mīlestības pilnu pamācību, lai viņi bagātīgi iegūtu atziņas pilnību un izprastu Dieva noslēpumu, proti, Kristu, kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības.

To es saku, lai neviens jūs nemaldinātu skaistiem vārdiem. (..) Tad nu, Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami, kurā esat mācīti, pāri plūzdami savā pateicībā! Uzmaniet, ka neviens jūs nesagūsta ar savu filozofiju un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām un pasaules pirmspēkiem, bet ne uz Kristu. Viņā mājō visa Dieva pilnība miesā, un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi, jo Viņš ir galva visām varām un spēkiem."

Kristus jau iepriekš bija teicis, ka celsies krāpnieki, kuru iespaidā "netaisnība ies vairumā" un "mīlestība daudzos izdzīsīs". (Mat. 24:12) Viņš brīdināja mācekļus, ka no šī ļaunuma draudzei draudēs vairāk briesmu nekā no ienaidnieku vajāšanām. Atkal un atkal arī Pāvils brīdināja ticīgos no viltus mācītājiem. [474] Pāri par visu citu tiem jāsarģās no šīm briesmām, jo, uzņemot viltus mācītājus, tie atver durvis maldiem, ar kuriem ienaidnieks aptumšos garīgo uztveri un satricinās ticību tiem, kas Evaņģēlija atziņās vēl ir tikai iesācēji. Kristus bija paraugs, pie kura tiem vajadzēja pārbaudīt visas mācības. Kristus grēka dēļ piesists krustā, Kristus uzcēlies no mirušiem, Kristus uzkāpis augstībā – tā bija pestīšanas zinātne, kas tiem jāapgūst pašiem un jāmāca citiem.

Dieva Vārda brīdinājumi par briesmām, kas apņem kristīgo draudzi, tāpat attiecas uz mums šodien. Kā apustuļu dienās ļaudis mēģināja ar tradicionāliem uzskatiem un filozofiju iznīcināt ticību Rakstiem, tā šodien ar "augstākās kritikas", evolūcijas, spiritisma, teozofijas un panteisma valdzinošajiem uzskatiem patiesības ienaidnieks cenšas vadīt dvēseles aizliegtās takās. Daudziem Bībele ir kā

spuldze bez eļļas, jo tie savu prātu ievirzījuši spekulatīvas ticības kanālos, kas rada pārpratumus un sajukumu. "Augstākās kritikas" darbs analizējot, pieņemot un pārveidojot iznīcina ticību Bībelei kā dievišķai atklāsmei. Tas Dieva Vārdam laupa spēku pārvaldīt, pacelt un apgarot cilvēka dzīvi. Spiritisms ļoti daudzus ir iemācījis domāt, ka vēlēšanās ir visaugstākais likums, ka patvaļa ir brīvība un ka cilvēks ir atbildīgs vienīgi pats sev.

Kristus sekotājs sastapsies ar "vilinošiem vārdiem", no kā apustulis brīdināja ticīgos Kolosā. Tas sadursies ar Rakstu spiritiskiem izskaidrojumiem, [475] bet viņam tie nav jāpieņem. Tā balsij jāklūst dzirdamai, skaidri apliecinot Bībeles mūžīgās patiesības. Cieši raugoties uz Kristu, tam neatlaidīgi jāiet uz priekšu pa nosprausto ceļu, atmetot visas domas, kas nesaskan ar Viņa mācību. Dieva patiesībai jābūt ikviena kristieša pārdomu un pētīšanas priekšmetam, uzskatot Bībeli par Dieva balsi, kas runā tieši uz viņu. Tā viņš iepazīsies ar dievišķo gudrību.

Kristū atklātā Dieva atzišana ir zinātne, kas jāapgūst visiem izglābtajiem. Šai atzišanai ir raksturu pārveidojošs spēks. Uzņemta dzīvē, tā dvēseli pārveido Kristus līdzībā. Tā ir zinātne, kuru apgūt Dievs aicina ikkatru savu bērnu un kurai blakus viss cits ir tukšums un niecība.

Katrā paaudzē un ikvienā zemē rakstura veidošanas patiesais pamats ir bijis viens un tas pats – Dieva Vārdā ietvertie pamatprincipi. Vienīgais drošais un paliekošais likums ir darīt to, ko saka Dievs. "Tā Kunga liecība ir patiesa", un, "kas tā turēsies, pastāvēs mūžīgi". (Ps. 19:8; 15:5) Dieva Vārds bija tas, ar ko apustuļi izgāja pretī sava laika viltus teorijām, sacīdami: "Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus." (1. Kor. 3:11)

Savas atgriešanās un kristību laikā ticīgie Kolosā bija solījušies atmet ieskatus un paradumus, kas līdz tam veidoja viņu dzīvi, un uzticīgi paklausīt Kristum. Vēstulē Pāvils viņiem to atgādināja un uzaicināja neaizmirst, ka, lai izpildītu solījumu, tiem pastāvīgi būs jānopūlas cīņā pret ļauno, kas centīsies pār tiem valdīt. [476] "Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām. Jo jūs esat miruši, un jūsu dzīve līdz ar Kristu apslēpta Dievā."

"Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns." Kristus spēkā daudzi vīrieši un sievietes ir salauzuši grēcīgo ieradumu važas. Viņi ir atteikušies no patmīlības. Zaimotāji kļuvuši godbijīgi, dzērāji – atturīgi un netiklie – šķīsti. Dvēseles, kas līdzinājās satanam, ir pārveidotas Dieva līdzībā. Sī pārmaiņa ir brīnumu brīnums. Pārmaiņa, ko izraisa Vārds, ir viens no Vārda visdziļākajiem noslēpumiem. Mēs to nespējam izprast, mēs varam vienīgi ticēt, kā Rakstos teikts, ka tas nozīmē: "Kristus jūsos, godības cerība" (pēc Glika tulk.).

Kad Dieva Gars pārvalda prātu un sirdi, tad atgrieztās dvēseles dzīvē sāk skanēt jauna dziesma, jo tā savos piedzīvojumos redz piepildāmos Dieva apsolījumu piedot pārkāpumus un aplāt grēkus. Tā Kunga priekšā ir nožēlojusi dievišķo likumu pārkāpšanu un tic Kristum, kurš mira, lai cilvēks varētu dzīvot. Ticībā taisnotai, šai dvēselei ir "miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu". (Rom. 5:1)

Tomēr arī tad, kad kristietim jau ir šādi piedzīvojumi, viņš tomēr nedrīkst salikt rokas, apmierinādamies ar to, kas viņa labā darīts. [477] Tas, kurš nolēmis kļūt par garīgās valstības pilsoni, piedzīvos, ka, tumsas valsts varu atbalstīti, pret viņu sacelsies visi neatdzimušās dabas spēki un kaislības. Katru dienu tam būs jāatjauno sava svētīšanās un katru dienu jācīnās pret ļaunumu. Vecie ieradumi un mantotās sliktās tieksmes kāros pēc virskundzības, un tam vienmēr būs jāpaliek modram, lai Kristus spēkā uzvarētu.

"Tāpēc nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkāribu; tā ir elku kalpība. Viņu dēļ nāk Dieva dusmība pār nepaklausības dēliem, kuru vidū arī jūs kādreiz esat staigājuši, kad jūs vēl tajos dzīvojāt. Bet tagad visu atmetiet: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē. (..) Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite! Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!"

Vēstule kolosiešiem ir pilna ar augstvērtīgām pamācībām visiem tiem, kuri iesaistījušies Kristus darbā, ar padomiem, kas rāda mērķticības nepieciešamību un mērķa augstumu, kam jāatklājas to dzīvē, kas pareizi pārstāv savu Pestītāju. Atsakoties no visa, kas varētu kavēt doties uz priekšu pa augšupejas ceļu, kā arī no tā, kas varētu novērst kāda cita kājas no šaurās takas, ticīgais savā ikdienas dzīvē atklās žēlastību, [478] laipnību, pazemību, lēnprātību, iecietību un Kristus mīlestību.

Mums ļoti, ļoti vajadzīgs augstākas, skaidrākas un cēlākas dzīves spēks. Pārāk daudz mūsu domu pieder pasaulei un nevis Debesu valstībai.

Pūloties sasniegt Dieva paredzēto ideālu, ticīgais nekad nedrīkst zaudēt cerību. Kristus žēlastībā un spēkā visiem ir apsolīta tikumīga un garīga pilnība. Jēzus ir mūsu dzīvības un spēka avots. Viņš mūs ved pie sava Vārda un no dzīvības koka dāvina lapas grēcīgās dvēseles dziedināšanai. Kristus mūs vada pie Dieva troņa un liek mūsu mutē lūgšanu, ar kuru mēs nonākam ciešā savienībā ar Viņu pašu. Mūsu labā Viņš liek darboties visām varenajām Debesu struktūrām. Ikatrā solī mēs sajūtam Viņa dzīvinošo spēku.

Dievs nenosprauž attīstības robežas tiem, kas vēlas tikt "piepildīti ar Viņa spēka atzišanu visā gudrībā un garīgā saprašanā". Lūdzot, uzturot modrību un pieaugot atziņā un izpratnē, tie var saņemt milzīgu spēku, "pēc Viņa godības varas". Tādā veidā tie tiek sagatavoti strādāt citu labā. Pestītājs ir paredzējis, lai svētījušās un šķīstījušās cilvēcīgas būtnes kļūtu par Viņa palīgiem. Par šo lielo priekšrocību mēs varam pateikties Dievam, "kas mūs ir darījis derīgus līdz ar svētajiem mantību dabūt gaismā; kas mūs izrāvis no tumsas varas un pārcēlis sava mīļā Dēla valstībā".

Vēstuli filipiešiem, tāpat kā kolosiešiem, Pāvils rakstīja, atrodoties apcietinājumā Romā. [479] Filipu draudze bija sūtījusi Pāvilam dāvanas, ko atnesa Epafrodīts, par kuru apustulis saka: "Mans brālis un darba un cīņu biedrs, jūsu sūtnis un palīgs manā trūkumā". Uzturoties Romā, Epafrodīts bija saslimis "uz miršanu", "bet Dievs viņu ir žēlojis", raksta Pāvils, "un ne vien viņu, bet arī mani, lai man nebūtu bēdas uz bēdām". Dzirdēdami par Epafrodīta slimību, ticīgie Filipos bija uztraukušies un norūpējušies, tāpēc viņš nolēma pie tiem atgriezties. "Viņš karsti ilgojās pēc jums visiem un bija nobēdājies par to, ka jūs bijāt dzirdējuši par viņa slimību," turpina Pāvils, "(..) bet es viņu steidzīgi sūtu, lai jūs, viņu ieraudzījuši, atkal priecātos un arī man būtu mazāk bēdu. Uzņemiet viņu iekš tā Kunga ar visu prieku un vērtējiet augsti tādus vīrus, jo Kristus darba dēļ viņš bijis tuvu nāvei, dzīvību ķīlā likdams, lai aizpildītu iztrūkumu jūsu kalpošanā manis labā."

Ar Epafrodītu Pāvils ticīgiem Filipos nosūtīja vēstuli, kurā tiem pateicās par viņam veltītajām dāvanām. Palīdzot Pāvilam viņa vajadzībās, Filipu draudze tiešām bija visdevīgākā. "Jūs, filipieši, jau arī zināt, ka Evaņģēlija sludināšanas sākumā, kad es izgāju no Maķedonijas, neviena draudze nebiedrojās ar mani došanā un ņemšanā kā vien jūs," Pāvils rakstīja savā vēstulē. "To jūs uz Tesaloniku vienreiz un otreiz sūtījāt manām vajadzībām. Ne it kā es meklētu dāvanu, bet es meklēju augli, kas vairotos jums pa labu. [480] Es visu esmu dabūjis, un man ir papildnam. Esmu piepildīts, kopš saņēmu no Epafrodīta jūsu dāvanu, šo saldo smaržu, Dievam pieņemamu, patīkamu upuri."

"Lai jums ir žēlastība un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus. Es pateicos savam Dievam ik reizes, kad vien jūs atceros, vienmēr katrā savā lūgšanā par jums visiem ar prieku aizlūgdams, par jūsu līdzdalību Evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim brīdim, būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai. Tā man pieder domāt par jums visiem, jo es jūs nesu savā sirdī – gan savās saitēs, gan aizstāvot un nostiprinot Evaņģēliju, jūs visus, kas kopā ar mani esat dalībnieki žēlastībā. Jo Dievs ir mans liecinieks, ka es ilgojos pēc jums visiem ar Kristus Jēzus sirsnību. Un to es lūdzu, lai jūsu mīlestība vienmēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā, ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu."

Ieslodzījuma laikā Pāvils uzturēja Dieva žēlastība, dodot viņam spēku līksmoties smagajā pārbaudījumā. Droši un pašāvīgi viņš saviem brāļiem Filipos rakstīja, ka šis apciemojums nācis Evaņģēlijam par labu. "Bet es gribu, brāļi, lai jūs zinātu, ka tas, kas ar mani notiek, ir drīzāk sekmējis Evaņģēliju, ka manas važas ir kļuvušas Kristū zināmas visā virssardzē un arī visiem citiem, un ticības brāļu vairākums, kas [481] uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva Vārdu."

Šajā Pāvila piedzīvojumā ir mācība mums, jo tas atklāj Dieva darbības veidu. Kungs var panākt uzvaru arī tādos apstākļos, kad mums šķiet, ka visi plāni ir izjaukti un mēs esam cietuši sakāvi. Mums draud briesmas aizmirst Dievu, skatoties uz redzamām lietām, kad patiesībā ar ticības acīm vajadzētu uzlūkot neredzamās. Kad mūs skar kāda nelaime vai posts, mēs esam gatavi apvainot Kungu nevērībā un cietsirdībā. Kad Viņš atrod par vajadzīgu mūs šķirt no kāda darba, kurā mums ir panākumi, mēs noskumstam, aizmirstot, ka tieši tā Viņš var darboties mūsu labā. Mums jāmacās saprast, ka pārmācība ir daļa no Viņa lielā plāna un ka bēdās kristietis reizēm var vairāk darīt sava Meistara labā nekā tad, kad iespējams nodoties tiešam kalpošanas darbam.

Uzsvērdams kristīgas dzīves piemēru, Pāvils filipiešiem norādīja uz Kristu, kas, "Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams

cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!

Tātad, mani mīļie, tā kā jūs vienmēr esat paklausījuši, nevis manā klātbūtnē vien, bet tagad daudz vairāk manā prombūtnē, gādājiet ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc sava labā prāta. Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepejami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzēs [482] vidū, un taņi mirdzētu kā spīdekļi pasaulē, turēdami dzīvības vārdu, man par lepnumu uz Jēzus Kristus dienu; tad es veltīgi nebūtu skrējis, nedz veltīgi pūlējies!”

Šie vārdi rakstīti, lai palīdzētu katrai cīņās iesaistītai dvēselei. Pāvils paaugstina pilnības paraugu un rāda, kā to var sasniegt. “Dzenieties pēc izglābšanās,” viņš saka, “jo Dievs ir tas, kas jūsos strādā.”

Pestīšanas iegūšana prasa sadarbību, partneru vienotu līdzdalību. Kungam ir jāsadarbojas ar grēkus nožēlojošo grēcinieku. Tas ir nepieciešami, lai raksturs veidotos pēc pareiziem pamatprincipiem. Cilvēkam pašam nopietni jāpūlas pārvarēt visu, kas kavē iegūt pilnību, tomēr panākumi ir atkarīgi vienīgi no Dieva. Ar cilvēka pūlēm vien nepietiek. Bez dievišķa spēka palīdzības tās vispār nekam neder. Dievs strādā, un cilvēkam jāstrādā. Tam jāpretojas kārdināšanām, bet spēks jāsaņem no Dieva. No vienas puses šajā pasākumā tiek iesaistīta bezgalīga gudrība, līdzietība un spēks, no otras – vājums, grēcīgums un pilnīga bezpalīdzība.

Dievs vēlas, lai mēs paši būtu noteicēji pār sevi, bet bez mūsu piekrišanas un līdzdarbības Viņš nevar palīdzēt. Dievišķais Gars darbojas, izlietojot cilvēkam piešķirtos spēkus un spējas. Paši mēs nevaram savus nodomus, vēlmes un tieksmes saskaņot ar Dieva gribu; bet, ja ilgojamies, lai Kungs mūsos rada šādu gribu, tad Pestītājs to izdara mūsu labā, izpostot “prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu”, un savaldot visas domas, lai tās Kristum paklausa.(2. Kor. 10:5) [483]

Kas vēlas izveidot spēcīgu, vispusīgi attīstītu raksturu, kas grib kļūt par līdzsvarotu kristietī, tam vajag pilnībā nodoties Kristum, jo Pestītājs nepieņem daļēju kalpošanu. Tam ik dienas jāpūlās, ko nozīmē tāda pakļaušanās. Viņam jāpēti Dieva Vārds, cenšoties to saprast un paklausīt tā priekšrakstiem. Tā viņš varēs sasniegt kristietim paredzēto pilnību. Tad dienu no dienas Dievs ar viņu sadarbosies, veidojot raksturu, lai tas varētu pastāvēt pēdējos pārbaudījumos. Un dienu no dienas ticīgais būs kā cēls piemērs cilvēku un eņģeļu priekšā, sniedzot liecību par to, ko Evaņģēlijs var darīt kritušo cilvēcīgo būtņu labā.

“Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.”

Pāvils tiešām darīja daudz. No tā brīža, kad viņš kļuva uzticīgs Kristum, viņa dzīve bija nepārtraukta, nenogurstoša kalpošana. Viņš ceļoja no pilsētas uz pilsētu, no vienas zemes uz otru, stāstīdams par notikumiem pie krusta, mantojot Evaņģēlijam jaunus piekritējus un dibinot jaunas draudzes. Par šīm draudzēm viņš pastāvīgi rūpējās un rakstīja tām daudzas pamācošas vēstules. Reizēm viņš pievērsās arī savam arodam, lai nopelnītu dienīško maizi. Bet visā ļoti darbīgajā dzīvē apustulis nekad neizlaida no acīm lielo mērķi – tiekties pēc sava augstā aicinājuma goda balvas. [484] Viņš pastāvīgi centās palikt uzticīgs Tam, kurš viņam parādījās pie Damaskas vārtiem. Nebija spēku, kas varētu viņu novirzīt no šī mērķa. Paaugstināt Golgātas krustu, – tas bija vadmotīvs, kas iedvesmoja viņa vārdus un rīcību.

Lielajam mērķim, kas arī grūtībās un smagos apstākļos lika Pāvilam vienmēr doties uz priekšu, vajadzētu iedvesmot ikvienu kristīgo strādnieku vēl pilnīgāk svētīties Dieva darbam. Lai novērstu uzmanību no Pestītāja, tiks piedāvātas vispievilcīgākās pasaules lietas, bet viņam jātiecas pretī mērķim, rādot pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem, ka cerība redzēt Dieva vaigu atsver visas pūles un upurus, ko prasa šī mērķa sasniegšana.

Lai gan nonācis cietumā, Pāvils tomēr nekļuva mazdūšīgs. Viņa vēstulēs, kas draudzēm rakstītas no Romas, cauri vijas uzvaras melodija. “Priecājieties iekš tā Kunga vienumēr,” viņš rakstīja filipiešiem, “es vēlreiz teikšu, priecājieties! (..)” “Nezūdieties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū. Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!”

“Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū. (..) Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu!”

46. BRĪVĪBĀ

[485] Kamēr vēl Pāvila darbs Romā tika svētīts, lai atgrieztu daudz dvēseļu un stiprinātu un iedrošinātu ticīgos, tikmēr savilkās mākoņi, kas apdraudēja nevien viņa paša drošību, bet arī draudzes labklājību. Ierodoties Romā, viņu nodeva ķeizarsiskās gvardes kapteiņa uzraudzībā, kas bija taisnīgs un godīgs vīrs un kura laipnās izturēšanās dēļ Pāvilam tika dota samērā liela brīvība turpināt Evaņģēlija darbu. Bet īsi pirms divgadīgā ieslodzījuma beigām šo vīru nomainīja ierēdnis, no kura apustulis nevarēja sagaidīt sevišķu labvēlību.

Jūdi savās pūlēs pret Pāvilu tagad bija kļuvuši daudz rosīgāki nekā agrāk, un viņi sev atrada veiklu palīgu kādā nekrietnā sievietē, ko Nerons bija apņēmis kā otro sievu un kura, būdama jūdu piekritēja, izlietoja visu savu iespaidu, lai sekmētu briesmīgos nodomus nodot nāvē Kristus cīnītāju.

[486] Pāvilam bija maz cerību, ka ķeizars, ko viņš bija piesaucis, varētu rīkoties taisnīgi. Nerons morālā ziņā bija zemiskāks, raksturā vieglprātīgāks un tajā pašā laikā uz zvērisku nežēlību daudz spējīgāks nekā jebkurš cits no iepriekšējiem imperatoriem. Valdības grožus vienkārši nebija iespējams uzticēt vēl despotiskākam cilvēkam. Tā valdīšanas pirmo gadu iezīmēja viņa jaunā pusbrāļa, troņa likumīgā mantinieka, noindēšana. No viena nekrietna nozieguma uz otru, Nerons gāja arvien tālāk, līdz noslepkavoja savu māti un pēc tam arī sievu. Nebija tik zvēriska darba, ko viņš nevarētu izdarīt, ne arī tik zemiskas rīcības, pie kuras tas apstātos. Katram godīgam cilvēkam viņš iedvesa vienīgi riebumu un nicinājumu.

Atsevišķas galmā valdošās netaisnības detaļas ir pārāk pazemojošas, pārāk šausmīgas, lai tās aprakstītu. Ķeizara nesavaldītais ļaunums radīja riebumu un pretīguma sajūtu pat daudzos no tiem, kas bija spiesti piedalīties viņa noziegumos. Tie dzīvoja pastāvīgās bailēs, domājot par to, kādus briesmu darbus viņš ierosinās nākamajā reizē. Tomēr pat tādi noziegumi, kādos bija vainojams Nerons, nesatricināja viņa padoto uzticību. Viņu atzina par visas civilizētās pasaules neierobežotu valdnieku. Pat vēl vairāk, viņu pagodināja un pielūdza kā dievu.

Raugoties no cilvēciskā viedokļa, Pāvila notiesāšana bija pilnīgi droša. Tomēr apustulis jūta, ka tik ilgi, kamēr viņš būs uzticīgs Dievam, tam ne no kā nav jābaidās. Tas, kas pagātnē bija viņu aizstāvējis, arī uz priekšu to varēja pasargāt no jūdu ļaunuma un ķeizara varas.

Un Dievs sargāja savu kalpu. Pāvilu nopratinot, apsūdzību pret viņu neviens

Neuzturēja, un, pretēji tam, ko vispār varēja gaidīt, Nerons, ievērojot taisnību, [487] kas nemaz nesaskanēja ar viņa raksturu, cietumnieku atzina par nevainīgu. Pāvilu atsvabināja, un viņš atkal bija brīvs cilvēks.

Ja nopratināšana būtu vēl ilgāk novilcināta vai viņš kāda iemesla dēļ būtu aizturēts Romā līdz nākamajam gadam, tad, bez šaubām, būtu gājis bojā vajāšanās, kas tur izcēlās. Pāvila ieslodzījuma laikā jaunatgriezto kristiešu skaits bija tik ļoti vairojies, ka pievērsa uzmanību un pamodināja valdošo aprindu naidu. Imperatoru sevišķi sadusmoja viņa paša galma ļaužu pāriešana kristīgā ticībā, tāpēc tas drīz vien atrada ieganstu, lai kristiešus padarītu par savas nežēlības upuriem.

Šajā laikā Romā izcēlās milzīgs ugunsgrēks, kurā izdega gandrīz puse pilsētas. Runāja, ka Nerons pats bija licis to aizdedzināt, bet, lai novērstu aizdomas, viņš izlikās ļoti augstsirdīgs, palīdzot bez pajumtes palikušajiem un trūķumā nonākušajiem ļaudīm. Neskatoties uz to, viņu tomēr uzskatīja par vainīgu. Tauta bija uzbudināta un saniknota, un, lai sevi attaisnotu un arī atbrīvotu pilsētu no iedzīvotāju šķiras, kuru tas ienīda un no kuras baidījās, Nerons apsūdzību novirzīja uz kristiešiem. Šī viltība izdevās, un tūkstoši Kristus sekotāju – vīrieši, sievietes un bērni – tika nežēlīgi nogalināti.

No šīm briesmīgajām vajāšanām Pāvils tika pasargāts, jo drīz pēc atbrīvošanas viņš Romu bija atstājis. Atlikušo brīvības laiku tas čakli izmantoja darbam draudzēs. [488] Viņš centās radīt ciešākas un izturīgākas attiecības starp Grieķijas un Austrumu draudzēm un nostiprināt kristiešus pret nepareizām mācībām, kas iezagās, samaitājot ticību.

Pārciestie pārbaudījumi, satraukums un rūpes bija izsmēlušas Pāvila fizisko enerģiju. Apustuli bija pārņēmis vecuma nespēks. Viņš jūta, ka tagad veic savu pēdējo darbu, un, jo mazāk tam atlika laika, jo dedzīgākas kļuva viņa pūles. Sķita, ka viņa dedzībai nav robežu. Apņēmis savos nodomus, ātrs rīcībā un stiprs ticībā, viņš ceļoja no draudzes uz draudzi, pārstaigājot daudzas zemes, cenšoties ar

visiem viņa rīcībā esošajiem līdzekļiem stiprināt ticīgo rokas, lai tie varētu uzticīgi strādāt, mantojot dvēseles Jēzum, un lai pārbaudījumu laikā, kurš jau iesākās, tie paliktu nesatricināmi Evaņģēlijā, uzticīgi liecinot par Kristu.

47. PĒDĒJAIS ARESTS

[489] Pāvila darbs draudzēs pēc viņa attaisnošanas Romā nevarēja palikt ienaidnieku neievērots. Kopš vajāšanu sākšanās Nerona valdīšanas laikā kristiešus visur uzskatīja par aizliegtu sektu. Pēc kāda laika neticīgie jūdi iedomājās, ka Pāvilu varētu apsūdzēt par Romas dedzināšanas iedvesmotāju. Neviens no tiem ne mirkli nepieļāva domu, ka viņš būtu vainīgs, bet tie labi zināja, ka šāds apvainojums, pastāvot kaut vismazākajai ticamības iespējai, apustuļa likteni noteikti apzīmogos. Pateicoties viņu pūlēm, Pāvilu atkal apcietināja un steigšus nogādāja uz pēdējo ieslodzījuma vietu.

Otrajā jūras ceļojumā uz Romu Pāvilu pavadīja daži no viņa agrākajiem biedriem; arī citi sirsnīgi vēlējās dalīties apustuļa liktenī, bet viņš neļāva tiem tādā veidā riskēt ar savu dzīvību. Tagad viņam bija daudz nelabvēlīgākas izredzes kā iepriekšējā aresta laikā. Nerona ierosinātās vajāšanas bija stipri samazinājušas kristiešu skaitu Romā. Ticības dēļ tūkstoši bija miruši mocekļu nāvē, daudzi bija atstājuši pilsētu, un palikušie jutās visai nospiesti un iebiedēti.

[490] Ierodoties Romā, Pāvilu ievietoja drūmā apakšzemes cietumā, kur viņš palika līdz savas dzīves pēdējām dienām. Apvainots viszemiskākajā un šausmīgākajā pret pilsētu un tautu vērsta nozieguma iedvesmošanā, viņš sastapās ar vispārēju nicināšanu un naidu.

Nedaudzie draugi, kas kopīgi ar viņu bija nesuši darba naštas, tagad sāka to atstāt, daži vienkārši dezertējot, bet citi ar īpašiem uzdevumiem dodoties pie dažādām draudzēm. Pirmie, kas aizgāja, bija Figels un Ermogens. Pēc tam, sabiezējušo grūtību un briesmu mākoņu iebiedēts, vajāto apustuļi atstāja Dēma. Krescentu Pāvils bija aizsūtījis uz Galatijas draudzēm, Titu uz Dalmatiju un Tihiku uz Efezu. Rakstot Timotejam par šī laika piedzīvojumiem, viņš sacīja: "Lūka vien ir pie manis." (2. Tim. 4:11) Nekad apustulim brāļu pakalpojumi nebija tik vajadzīgi kā tagad, kad, gadu nastas, rūpju un smagā darba novājināts, tas atradās ieslodzīts mitrajās, tumšajās Romas cietuma velvēs. Mīļotā mācekļa un uzticīgā drauga Lūkas kalpošana Pāvilu ļoti iepriecināja un deva tam iespēju sazināties ar brāļiem un pasauli ārpusē.

Šajā grūtajā laikā Pāvila sirdi iedrošināja Onēsifora bieži apmeklējumi. Šis līdzjūtīgais efezietis darīja visu, kas bija viņa spēkos, lai atvieglotu apustuļa ieslodzījuma smagumu. Viņa mīļotais skolotājs patiesības dēļ tagad bija saistīts, kamēr viņš pats staigāja brīvībā, tāpēc tas netaupīja nekādas pūles, lai Pāvila likteni darītu pēc iespējas ciešamāku.

[491] Savā pēdējā vēstulē apustulis par šo uzticīgo mācekli saka: "Lai tas Kungs parāda žēlastību Onēsifora namam; jo viņš daudzkārt atspirdzinājis mani un nav kaunējies manu važu, bet, nonācis Romā, rūpīgi mani meklēja un atrada. Lai Kungs dod viņam atrast apžēlošanu pie Kunga viņā dienā." (2. Tim. 1:16-18)

Ilgas pēc mīlestības un līdzjūtības sirdī ir ielicis pats Dievs. Briesmīgajās cīņas stundās Ģetzemanē Kristus ilgojās pēc savu mācekļu atbalsta. Un Pāvils, lai gan šķietami vienaldzīgs pret grūtībām un ciešanām, tomēr tiecās pēc līdzjūtības un draudzības. Onēsifora apmeklējumi vientulības laikā, apliecinot viņa uzticību, sniedza prieku un drosmi tam, kurš savu dzīvi bija pavadījis kalpošanā citiem.

48. PĀVILS NERONA PRIEKŠĀ

[492] Aicinājums ierasties pie imperatora Nerona uz lietas izskatīšanu tiesā saistījās ar tuvas un drošas nāves iespēju. Pret viņu vērstās apsūdzības nopietnais raksturs un pret kristiešiem valdošais naidis pieļāva pavisam maz cerību uz labvēlīgu iznākumu.

Grieķiem un romiešiem bija parasts atļaut apsūdzētajai personai izmantot aizstāvi, kas tiesas priekšā runātu un lūgtu tās labā. Ar spēcīgiem pierādījumiem un iespaidīgu daiļrunību vai ar lielu lūgšanos un asarām šāds advokāts bieži nodrošināja spriedumu par labu apsūdzētajam, vai arī, ja tas neizdevās, spriedums vismaz tika mīkstināts. Bet, kad Pāvilu aicināja Nerona priekšā, neviens cilvēks neuzdrošinājās uzņemties padomdevēja vai aizstāvja lomu; nebija pat neviena drauga, kas būtu uzglabājis pret viņu vērsto apsūdzību vai pierādījumus, uz kādiem viņš pamatojās, pats sevi aizstāvot. Starp kristiešiem Romā nebija neviena, kas iznāktu uz priekšu, lai šinī grūtajā stundā nostātos viņam blakus.

[493] Vienīgo ticamo ziņojumu par šo notikumu ir devis pats Pāvils otrajā vēstulē Timotejam: "Man

pirmoreiz aizstāvoties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši. To lai viņiem nepielīdzina. Bet tas Kungs stāvēja man klāt un deva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visi pagāni to dzirdētu. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles.” (2. Tim. 4:16,17)

Pāvils Nerona priekšā – cik pārsteidzošs kontrasts! Augstprātīgais valdnieks, kura priekšā Dieva vīram vajadzēja atbildēt par savu ticību, bija sasniedzis laicīgas varas, autoritātes un bagātības augstumus, kā arī viszemāko noziegumu un netaisnības dziļumus. Spēkā un lielumā viņš šķita nesalīdzināms. Nebija neviena, kas apšaubītu viņa autoritāti, neviena, kas pretotos tā gribai. Ķēniņi nolika kroņus pie viņa kājām. Varenas armijas soļoja pēc viņa pavēles, un viņa kara flotes karogi vēstīja par uzvarām. Imperatora statujas uzcēla tiesas zālēs, un senatoru pavēles un tiesnešu lēmumi bija tikai viņa gribas atbalss. Miljoni zemojās, paklausot tā rīkojumiem. Nerona vārds lika drebēt visai pasaulei. Ņemantot viņa nepatiku nozīmēja zaudēt īpašumus, brīvību un dzīvību. Viņa dusmas bija bīstamākas par nāvi.

Bez naudas, bez draugiem un aizstāvja gadus vecais cietumnieks stāvēja Nerona priekšā, kura vaigā bija lasāmas tā trakojošās un apkaunojošās kaislības; bet apsūdzētā seja stāstīja par sirds mieru ar Dievu. [494] Pāvils labi pazina trūkumu, pašaieliedzību un ciešanas. Neskatoties uz pastāvīgajiem apmelojumiem, pārmetumiem un rupjajiem apvainojumiem, ar ko ienaidnieki bija centušies to iebiedēt, viņš bezbailīgi bija turējis augstu paceltu krusta karogu. Līdzīgi savam Meistaram, viņš bija ceļinieks bez mājām, un, līdzīgi Kungam, apustulis bija dzīvojis, lai nestu svētību cilvēcei. Kā gan Nerons, untumainais, kaislīgais un patvaļīgais tirāns, varēja saprast vai cienīt šī Dieva bērna raksturu un motīvus?

Milzīgajā zālē drūzmējās ziņkārīgi, nemierīgi ļaudis, kas pastāvīgi pārvietojās un spiedās uz priekšu, lai redzētu un dzirdētu visu notiekošo. Tur bija kā augsti, tā zemi, bagāti un nabagi, izglītoti un neizglītoti, lepni un pieticīgi – visi vienādi nabagi patiesajā dzīvības un pestīšanas ceļā izpratnē.

Jūdi ieradās ar vecām apsūdzībām, ka Pāvils ir musinātājs un atkritējs, un kopā ar romiešiem apvainoja viņu par pilsētas dedzināšanas iedvesmotāju. Atskatot šiem apvainojumiem, Pāvils palika nesatricināmi mierīgs. Pārsteigti uz viņu raudzījās kā ļaudis, tā tiesneši. Tie bija piedalījušies daudzās tiesas sēdēs un novērojuši daudzus noziedzniekus, bet nekad nebija redzējuši cilvēku ar tādu svētu mieru sejā kā šim cietumniekam. Tiesnešu vērigās acis, pieradušas lasīt apsūdzēto sejas izteiksmi, veltī centās Pāvila vaigā saskatīt kādu vainas pierādījumu. Kad viņam atļāva sevi aizstāvēt, visi klausījās ar lielu interesi.

Vēlreiz Pāvilam rodas izdevība izbrīna pārņemtā pūļa [495] priekšā paaugstināt krusta karogu. Uzliūkojot sanākušos ļaudis – jūdus, grieķus un romiešus, kā arī svešiniekus no daudzām zemēm, – apustuļa dvēseli satrauc neizsakāmas ilgas, kaut tie tiktu izglābti. Viņš aizmirst savu pašreizējo stāvokli, briesmas un draudošo likteni, kas jau šķiet tik tuvu. Viņš redz vienīgi Jēzu, Vidutāju, kurš Dieva priekšā aizlūdz par grēcīgo cilvēku cilti. Ar daiļrunību un spēku, kas pārsniedz cilvēcisko, Pāvils pasludina Evaņģēlija patiesības. Viņš saviem klausītājiem norāda uz kritušās cilvēces labā pienesto upuri un skaidro, cik bezgalīgas vērtības ir atdotas par cilvēka atpestīšanu. Ir gādāts, lai tam būtu daļa pie Dieva troņa. Vēstneši eņģeļi savieno zemi ar Debesīm, un visi cilvēku darbi, labi vai ļauni, ir atklāti Bezgalīgās Taisnības acīm.

Tā aizbildinās patiesības aizstāvis. Viens ticīgais starp neticīgajiem, uzticīgais starp neuzticīgajiem, viņš stāv kā Dieva pārstāvis, un viņa balss ir kā balss no Debesīm. Ne vārdos, ne skatienā nav ne bailu, ne skumju, ne izmisuma. Drošs savā nevainības apziņā, ietērpts patiesības bruņās, viņš ir priecīgs, ka var būt Dieva bērns. Viņa balss izskan kā uzvaras sauciens pāri kaujas troksnim. Apustulis paziņo, ka lieta, kurai tas veltījis savu dzīvi, ir vienīgā, kas nekad nevar pievilt. Kaut arī viņš pats ietu bojā, Evaņģēlijs tomēr pastāvēs. Dievs dzīvo, un Viņa patiesība uzvarēs.

Daudzi, kas tajā dienā raudzījās uz viņu, “redzēja viņa vaigu līdzināmies eņģeļa vaigam”. (Ap. d. 6:15)

Sabiedrība, kuras priekšā viņš stāvēja, nekad agrāk nebija dzirdējusi tādus vārdus, [496] kas skāra pat visnocietinātākās sirds stīgas. Patiesība, skaidra un pārliecinoša, uzvarēja maldus. Gaisma iespīdēja daudzu klātesošo prātā, kas vēlāk priecīgi sekoja tās stariem. Šajā dienā izteiktajām atziņām bija lemts aizkustināt tautas un dzīvot cauri laikmetiem, iespaidojot cilvēku sirdis vēl tad, kad lūpas, kas tās izteica, jau bija apklusušas mocekļa nāvē.

Nekad agrāk Nerons nebija dzirdējis patiesību tā, kā viņš to dzirdēja šajā brīdī. Nekad agrāk viņa dzīves milzīgais noziegums tam nebija atklāts tik spilgti. Debesu gaisma iespīdās ķeizara grēkiem aptraipītās dvēseles dziļumos, un tas šausmās nodrebēja, domājot par tiesu, kuras priekšā viņš, pasaules valdnieks, tiks apsūdzēts, lai par saviem darbiem saņemtu taisnīgu atmaksu. Viņš baidījās

no apustuļa Dieva un neuzdrošinājās izteikt spriedumu Pāvilam, pret kuru nevienu apsūdzību nevarēja pierādīt. Godbijības jūtas uz laiku savaldīja viņa asinskāro garu.

Noziedzīgajam un sirdī nocietinātajam Neronam uz mirkli tika atvērtas Debesis, un tur valdošais miers un skaidrība šķita visai iekārojamas lietas. Sajā brīdī žēlastības aicinājums aizsniedza arī viņu, bet domas par piedošanu to skāra tikai uz mirkli. Tad tika dota pavēle aizvest Pāvilu atpakaļ uz pazemes cietumu, un, durvīm aizveroties aiz Dieva vēstneša, uz visiem laikiem aizvērās arī grēku nožēlas un atgriešanās durvis Romas imperatoram. Neviens Debesu gaismas stars vairs nekad neiespiedās to apņemošajā tumsā. Drīz viņam vajadzēja piedzīvot Dieva atmaksas sodības.

[497] Neilgi pēc tam Nerons devās nekrietnajā ekspedīcijā uz Grieķiju, kuras laikā ar savu nicināmo un pazemojošo vieglprātību apkaunoja gan sevi, gan savu valsti. Ar lielu pompu atgriezies Romā, viņš sapulcināja galma laudis un nodevās riebīgai negausībai un izvirtībai. So dzīru laikā ielās atskanēja satraukta pūļa balsis. Sūtnis, kura uzdevums bija noskaidrot apstākļus, atgriezās ar drausmīgām ziņām, ka Galba ar armiju steidzīgi dodas uz Romu, pilsētā jau sākusies sacelšanās, un ielas pilda sanīknots pūlis, kurš, draudot ar nāvi imperatoram un visiem viņa atbalstītājiem, strauji tuvojas pilij.

Šajā briesmu brīdī Neronam nebija, tā kā uzticīgajam Pāvilam, spēcīga un līdzjūtīga Dieva, uz ko paļauties. Baidīdamies no ciešanām un iespējamās pūļa vardarbības, nožēlojamais patvaldnieks grībēja izbeigt savu dzīvi pašnāvībā, bet izšķirošajā brīdī tam pietrūka drosmes. Pilnīgā nevarībā viņš apkaunojoši bēga no pilsētas un dažu jūdžu attālumā meklēja patvērumu kādā muižā, bet bez sekmēm. Viņa paslēptuvi drīz vien atklāja, un, vajātāju jātniekiem tuvojoties, viņš, pieaicinājis vergu, ar tā palīdzību sevi nāvīgi ievainoja. Tā gāja bojā patvaldnieks Nerons, sasniedzis tikai trīsdesmit divu gadu vecumu.

49. PĀVILA PĒDĒJĀ VĒSTULE

[498] No ķeizara tiesas zāles Pāvils atgriezās savā kamerā, apzinoties, ka viņš ieguvis tikai īsu atelpas brīdi. Apustulis saprata, ka ienaidnieki nepaliks mierā, kamēr nebūs panākuši viņa notiesāšanu uz nāvi. Bet viņš arī zināja, ka uz laiku ir uzvarējusi patiesība. Iespēja pasludināt krustā sisto un augšāmcēlušos Pestītāju lielajam ļaužu pulkam, kas viņu klausījās, jau pati par sevi bija uzvara. Sajā dienā bija sācies darbs, kuram vajadzēja augt un nostiprināties un ko Nerons un visi citi Kristus ienaidnieki veltī centīsies kavēt un iznīcināt.

Dienu pēc dienas sēdot drūmajā kamerā un apzinoties, ka pietiek ar vienu vārdu vai mājienu no Nerona puses, lai viņa dzīvība tiktu upurēta, Pāvils domāja par Timoteju un nolēma to aicināt pie sevis. Timotejam bija uzticēts rūpēties par Efezas draudzi, un tādēļ Pāvils bija viņu tur atstājis, kad pats devās savā pēdējā ceļojumā uz Romu. Pāvilu un Timoteju saistīja neparasti dziļas un spēcīgas jūtas. [499] Kopš savas atgriešanās Timotejs bija dalījies Pāvila darbā un ciešanās, un draudzība viņu starpā bija izaugusi arvien spēcīgāka, ciešāka un svētāka, līdz vecajam, rūpēs nogurušajam apustulim Timotejs tagad bija kļuvis kā dēls mīlētā un godātā tēvam. Nav brīnums, ka, būdams vientuļš un atstāts, Pāvils ilgojās viņu redzēt.

Arī vislabvēlīgākajos apstākļos Timotejs no Mazāzijas varēja nonākt Romā tikai pēc vairākiem mēnešiem. Pāvils saprata, ka viņa dzīve ir pavisam nedroša, un baidījās, ka Timotejs varētu ierasties par vēlu. Apustulis jaunajam cilvēkam, kuram bija uzticēta tik liela atbildība, vēlējās izteikt svarīgus padomus un pamācības, tāpēc, pamudinādams to nākt bez kavēšanās, tomēr lika uzrakstīt savu pirmsnāves liecību, kuru personīgi pateikt varbūt vairs nepaspēs. Mīlestībā rūpējoties par savu dēlu evaņģēliskajā pārliecībā, kā arī par viņam uzticēto draudzi, Pāvils centās Timotejam uzsvērt, cik svarīga šajā svētajā lietā ir vienkārša uzticība.

Vēstuli Pāvils iesāka ar sveicienu: "Timotejam, savam mīļam dēlam: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Kunga. Pateikdamies Dievam, kam es kalpoju kā mani tēvi ar skaidru sirdsapziņu, es nemitīgi pieminu tevi savās lūgšanās nakti un dienu."

Tālāk apustulis Timoteju pamudināja palikt ticībā nesatricinātam. "Es atgādinu tev atdzīvināt Dieva žēlastības dāvanu, kas dota tev ar manu roku uzlikšanu. Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu. Tad nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu, nedz kaunies manis, viņa gūstekņa, bet uzņemies Dieva spēkā ciešanas līdz ar mani Evaņģēlija labā." [500] Pāvils lūdza Timoteju atcerēties, ka viņš "ar svētu aicinājumu" ir nozīmēts pasludināt Tā spēku, kas "ir iznīcinājis nāves varu un cēlis gaismā dzīvību un neiznīcību ar Evaņģēliju", piebilzdam: "Tālab es esmu iecelts par vēstnesi, apustuli un mācītāju. Tālab es arī ciešu visu šo, bet es nekaunos, jo es zinu, kam es esmu paļāvis, un esmu pārliecināts, ka Viņš ir spēcīgs pasargāt man uzticēto mantu

līdz viņai dienai”.

Ilgajā kalpošanas laikā Pāvils nekad nesvārstījās uzticībā savam Pestītājam. Lai kur viņš arī neatrastos – drūmo farizeju vai Romas varas vīru priekšā, saniknotā pūļa varā Listrā vai starp rūdītajiem noziedzniekiem Maķedonijas pazemes cietumā, runājot uz bojāejošā kuģa panikas pārņemtajiem jūrnikiem vai viens pats ierodoties Nerona tiesā, lai aizbildinātu savu dzīvību, – viņš nekad nebija kaunējies no tās lietas, kuru aizstāvēja. Viņa kristīgās dzīves vienīgais lielais mērķis bija kalpot Tam, kura Vārdu tas kādreiz bija nicinājis, un no šī mērķa viņu nespēja novērst nekāda pretestība vai vajāšanas. To pastāvīgi uzturēja un stiprināja viņa ciņās rūdītā un, upurus pienesot, šķīstītā ticība.

“Tad nu tu, mans bērns, topi spēcīgs žēlastībā, kas Kristū Jēzū, un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus. Ciet līdz ar citiem ļaunumu, būdams labs Kristus Jēzus kareivis.” [501]

Īsts Dieva kalps neizvairīsies no grūtībām un atbildības. No Avota, kas nekad nepieļī to, kas patiesi meklē dievišķu palīdzību, tas smeļ sev spēku stāties pretī kārdināšanām un uzvarēt, kā arī veikt viņam Kunga paredzētos pienākumus. Saņemtā žēlastība palielina spējas tuvāk iepazīties ar Dievu un Viņa Dēlu. Viņa dvēsele kūsā ilgās kalpot tā, lai kalpošana būtu Kungam patīkama. Un, ejot uz priekšu pa kristīgo taku, tas kļūst “spēcīgs žēlastībā, kas ir Kristū Jēzū”. Šī žēlastība viņu dara spējīgu būt uzticīgam lieciniekam visā, ko tas ir dzirdējis. Viņš nenicina, ne arī atstāj neievērotas no Dieva saņemtās atziņas, bet sniedz tās tālāk uzticīgiem cilvēkiem, kas savukārt atkal māca citus.

Šajā pēdējā vēstulē Timotejam Pāvils jaunajam darbiniekam norādīja uz augsto ideālu, pievēršot uzmanību patiesai Kristus kalpa pienākumiem. “Centies būt Dieva acīs krietns darbinieks, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu,” rakstīja apustulis. “Bēdz no jaunekļa kāribām un dzenies pēc taisnības, ticības, mīlestības, miera ar tiem, kas piesauc to Kungu ar skaidru sirdi. Bet aplamās un nemākulīgās prātošanas noraidi, zinot, ka tās rada karus; bet mūsu Kunga kalpam nepienākas ķildoties, bet būt laipnam pret visiem, izveicīgam mācīšanā un panest ļaunumu, tādām, kas ar lēnprātību pamāca pretiniekus – varbūt Dievs kādreiz dotu viņiem atgriezties pie patiesības atziņas.”

[502] Apustulis Timoteju brīdināja no viltus mācītājiem, kas centīsies iekļūt draudzē. “Bet zini to,” viņš paskaidroja, “ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi, mantkārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētbiļību, bet tās spēku noliegdami; un no tādiem izvairies.”

Šie “ļāunie cilvēki un krāpnieki iestīgs arvien lielākā ļāunumā,” viņš turpināja, “maldinādami un maldīdami. Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par ko esi pārliecinājies; jo tu zini, kas tev to ir mācījuši, ka tu no mazām dienām zini svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū. Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.” Kungs ir sagādājis bagātīgu līdzekļu krājumu, lai ikviens varētu sekmīgi stāties pretī pasaulē pastāvošajam ļāunumam. Bībele ir kā ieroču noliktava, kur mēs varam apbruņoties cīņai. Mūsu gurniem jātiek apjoztiem ar patiesību, un taisnībai jāklūst par krūšu bruņām. Mums jāņem rokās ticības vairogs, un galvā jāuzliek pestīšanas bruņu cepure, bet ar gara zobenu, kas ir Dieva Vārds, mums jāizlauž ceļš cauri grēka aizsprostiem un žogiem.

[503] Pāvils zināja, ka draudzi sagaida lielu briesmu laiks. Viņš saprata, ka tiem, kuru aizgādībā atstātas vietējās draudzes, jāveic uzticīgs un nopietns darbs, tāpēc viņš Timotejam rakstīja: “Tad nu es piekodu Dieva un Kristus Jēzus priekšā, kas tiesās dzīvus un mirušus, Viņa parādīšanos un Viņa valstību minēdams: pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību.”

Šis svinīgais ieteikums tādām uzticīgam un centīgam cilvēkam, kāds bija Timotejs, ir spēcīga liecība par Evaņģēlija kalpa darba lielo nozīmi un atbildību. Uzaicinājis Timoteju ņemt vērā Dieva tiesu, Pāvils viņam pavēl sludināt Vārdu, ne pēc cilvēku izteicieniem vai ieradumiem, bet esot gatavam apliecināt Kungu, kad vien rodas izdevība – lielas sapulces priekšā vai nelielās grupās, ceļā un pie mājas pavarda, draugiem un ienaidniekiem, kā drošībā, tā arī grūtībās un briesmās, tiekot nicinātam un pat ciešot zaudējumus.

Baidīdami, ka Timoteja maigais un padevīgais raksturs to var ierosināt izvairīties no svarīgas savu pienākumu daļas, Pāvils viņu pamudināja būt uzticīgam grēku norāšanā un pat asi vērsties pret tiem,

kas nodarījuši lielu ļaunumu. Tomēr to bija nepieciešams veikt "visā pacietībā un visos mācības veidos". Viņam jādarbojas Kristus lēnprātībā un mīlestībā, savus rājienu izskaidrojot un apstiprinot ar Dieva Vārdu.

Ienīdēt un norāt grēku un tajā pašā laikā palikt līdzjūtīgam un maigam pret grēcinieku ir visai grūts uzdevums. Jo nopietnākas būs mūsu pašu pūles kļūt svētiem sirdī un dzīvē, jo skaidrāka kļūs izpratne par grēku un jo noraidošāk mēs izturēsimies pret katru novirzīšanos no taisnības. Mums jāargās, lai pret vainīgo neizturētos nevajadzīgi asi, bet jābūt arī uzmanīgiem, lai neatstātu neievērotu grēka ārkārtīgo grēcīgumu. [504] Pret maldos esošo tiešām jāparāda Kristus līdzīga pacietība un mīlestība, bet, uz otru pusi, draud briesmas pret citu kļūdām kļūt tik iecietīgam, ka grēcinieks rājienu sāks uzskatīt par nepelnītu un to atraidīs kā nevajadzīgu un netaisnu.

Evaņģēlija kalpi dažreiz izdara lielu ļaunumu, pieļaudami, ka viņu lēnprātība pret maldos esošo pārvēršas iecietībā pret grēkiem un pat zināmā līdzdalībā. Tā viņi sāk atvainot un slēpt to, ko Dievs nosoda, un pēc kāda laika kļūst tik aklī, ka slavē cilvēkus, ko Dievs pavēl norāt. Tas, kurš savu garīgo izpratni ir notrulinājis, neprātīgi saudzējot grēciniekus, kurus Kungs notiesā, drīz vien izdarīs vēl lielāku ļaunumu, bargi un asi izturoties pret tiem, kurus Kungs atzīst par labiem.

Lepojoties ar cilvēcisku gudrību, nicinot Svētā Gara iespaidu un izjūtot nepatiku pret Dieva Vārda patiesībām, daudzi, kas saucas par kristiešiem un domā, ka ir pilnvaroti mācīt citus, tiks novērsti no Dieva prasībām. Pāvils Timoteju brīdināja: "Nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām."

Apustulis te nerunā par tādiem, kas sevi atklāti apliecina par neticīgiem, bet par tiem, kas, saukdamies par kristiešiem, ļauj vadīties no tieksmēm un tā paši kļūst sev par vergiem. [505] Tie labprātīgi klausās tikai tās mācības, kas nenorāj viņu grēkus un nenosoda mīlestību uz izpriešām. Kristus uzticīgo kalpu vienkāršie, skaidrie vārdi tos kaitina un aizvaino, tāpēc viņi dod priekšroku mācītājiem, kas tos slavē un tiem glaimo. Un starp sludinātājiem atrodas tādi, kas Dieva Vārda vietā māca cilvēku domas. Neuzticīgi savam uzdevumam, tie noved no ceļa ļaudis, kas no viņiem gaida garīgu vadību.

Svētās bauslības priekšrakstos Dievs ir ietvēris pilnīgus sadzīves likumus; un Viņš ir paziņojis, ka līdz pat laiku galam šie likumi uzturēs savas prasības pret cilvēcīgajām būtnēm, nemainoties pat vismazākajā sīkumā. Kristus nāca, lai bauslību paaugstinātu un padarītu godājamu. Viņš rādīja, ka tā ir dibināta uz mīlestības plašā pamata pret Dievu un cilvēku un ka paklausība bauslības priekšrakstiem jāņem vērā visos mūsu pienākumos. Kristus pats ar savu dzīvi atstāja piemēru, kā jāizturas pret Dieva likumiem. Kalna svētrunā Pestītājs rādīja, ka baušļu prasības attiecas ne tikai uz ārējo rīcību, bet sniedzas daudz dziļāk un pārbauda domas un sirds nolūkus.

Ja baušļiem paklausa, tie cilvēkam liek "atsacīties no bezdievības un pasaulīgām iekārēm", lai dzīvotu šajā pasaulē "prātīgi, taisni un dievbijīgi". (Tit. 2:12) Bet visas taisnības ienaidnieks ir pasauli sagūstījis un novedis cilvēkus pie nepaklausības Dieva likumiem. Kā jau Pāvils paredzēja, ļoti daudzi ir nogriezušies no skaidrajām, noteiktajām Dieva Vārda atziņām un izvēlējušies mācītājus, kas tiem pasniedz pasakas, pēc vajadzības. Daudzi sludinātāji un draudžu locekļi Dieva bauslību sabradā zem savām kājām. Tā tiek apvainots pasaules Radītājs, un sātans uzvaroši smejas par sava viltus panākumiem.

[506] Līdz ar Dieva bauslības noniecināšanu palielinās riebums pret reliģiju, pieaug lepnums, izprieču kāre, nepaklausība vecākiem un savu iegribu apmierināšana, bet domājot cilvēki visur norūpējušies jautā: Ko varētu darīt, lai novērstu šo satraucošo ļaunumu? Atbilde ir atrodama Pāvila norādījumā Timotejam: "Pasludini Vārdu!" Bībele uzrāda vienīgos drošos dzīves pamatprincipus. Tā ir kā Dieva gribas noraksts, dievišķās gudrības atklāsmē. Tā cilvēka izpratnei apgaismo lielās dzīves problēmas; un visiem, kas ievēro šos priekšrakstus, tie būs kā nemaldīgs vadonis, kas viņus pasargās no sava mūža dienu izniekošanas veltīgās pūlēs.

Dievs ir darījis zināmu savu gribu, un no cilvēka puses ir neprāts apšaubīt to, kas nācis no Viņa lūpām. Pēc tam, kad ir runājusi Bezgalīgā Gudrība, vairs nevar būt šaubīgu jautājumu, kas cilvēkam jāizlemj, vai dažādu iespēju, kur tam jāizšķiras. Viss, kas no viņa tiek prasīts, ir atklāta, godīga saskaņošanās ar izteikto Dieva gribu. Paklausība ir augstākais priekšnoteikums gan saprātam, gan sirdsapziņai.

Pāvils turpināja pamācīt: "Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās, paciet ļaunumu, dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam." Apustulis tuvojās savu dzīves gaitu noslēgumam un tāpēc

vēlējās, lai Timotejs ieņemtu viņa vietu, pasargājot draudzi no izdomājumiem un maldiem, ar ko ienaidnieks visdažādākos veidos centīsies vadīt projām no Evaņģēlija vienkāršības. Viņš to brīdināja no laicīgām saistībām, kas kavētu pilnībā nodoties Dieva darbam; aicināja priecīgi paciest pretestību, pārmetumus un vajāšanas, ko izsauks viņa uzticība, un pilnīgi veikt kalpošanas darbu, izmantojot katru līdzekli, kas vien iespējams, [507] lai darītu labu tiem, par kuriem miris Kristus.

Pāvila dzīve bija paša mācīto patiesību spilgts piemērs, un šeit slēpās viņa spēks. Apustuļa sirdi pildīja dziļa un paliekoša savas atbildības sajūta, un viņš strādāja ciešā savienībā ar To, kurš ir taisnības, žēlastības un patiesības avots. Pāvils pieķērās Kristus krustam kā savam vienīgajam panākumu nodrošinātājam. Pestītāja mīlestība bija nekad neizsīkstošais spēks, kas viņu uzturēja sadursmēs ar savu es un cīnās ar ļaunumu, kad, kalpojot Kristum, tas devās uz priekšu preti pasaules nelabvēlībai un ienaidnieku pretestībai.

Šajās briesmu pilnajās dienās draudzei vajadzīga strādnieku armija, kas, līdzīgi Pāvilam, audzinājusi sevi būt lietderīgiem, kam ir dziļi piedzīvojumi Dieva lietās un kuru sirdi pilda nopietnība un dedzība. Ir nepieciešami svētījušies, pašaieliedzīgi vīri, kas nav vairījušies no pārbaudījumiem un atbildības, vīri, kas ir drošsirdīgi un uzticīgi, kuru sirdīs Kristus ir kā "Godības cerība" un kas ar svētas uguns skartām lūpām "pasludina Vārdu". Sādu strādnieku trūkuma dēļ Dieva darbs nīkuļo, un liktenīgi maldi kā nāvīga inde samaitā tikumību un iznīcina lielākās cilvēces daļas cerības.

Kad uzticīgie, darbā nogurušie karognesēji ziedo savu dzīvību par patiesību, kas nāks, lai stātos viņu vietā? Vai mūsu jaunieši pieņems svēto uzdevumu no savu tēvu rokām? Vai viņi ir gatavi aizpildīt vakantās vietas, ko radījusi uzticīgo nāve? Vai apustuļa pamācība tiks ievērota? Vai tagad, kad jaunatni tā vilina savtība un godkāre, [508] tā sadzirdēs aicinājumu uzņemties pienākumu?

Pāvils savu vēstuli beidza ar personīgiem ziņojumiem atsevišķiem cilvēkiem un atkal atkārtoja neatlaidīgo lūgumu, lai Timotejs drīz nāktu pie viņa, ja iespējams, vēl pirms ziemas iestāšanās. Viņš runāja par savu vientulību, kas radusies dažiem draugiem to atstājot un citiem aizejot pildīt savus pienākumus; un, lai Timotejs nevilcinātos, baidīdamies, ka Efezas draudze nevarētu iztikt bez viņa pūlēm, Pāvils paziņoja, ka viņa vietā jau ir nosūtījis Tihiku.

Pieminējis savu nopratināšanu Nerona priekšā, brāļu dezertēšanu un Dieva uzticīgo žēlastību, apustulis vēstuli pabeidza, novēlējams mīloto Timoteju Virsgana apsardzībai, kurš, ja arī gani – palīgi kristu, joprojām rūpēsies par savu ganāmpulku.

50. UZ NĀVI NOTIESĀTS

[509] Pāvila pēdējās nopratināšanas laikā imperatoru Neronu tik stipri ietekmēja apustuļa vārdu spēks, ka viņš atlika lietas izlemšanu un apsūdzēto Dieva kalpu ne attaisnoja, ne arī notiesāja. Tomēr drīz viņa dusmas pret Pāvilu iedegās no jauna. Saniknots savas nespējas dēļ apturēt kristīgās ticības izplatīšanos pat impērijas galmā, tas nolēma apustuli nodot nāvei, tiklīdz būs atrasts kāds pieņemams iemesls. Ne ilgi pēc tam Nerons iznesa lēmumu, kas Pāvilam paredzēja mocekļa nāvi. Tā kā Romas pilsoni nedrīkstēja spīdzināt, viņam piesprieda nāvessodu, nocērtot galvu.

Pāvilu slepeni nogādāja soda izpildīšanas vietā. Piedalīties atļāva tikai nedaudz skatītājiem, jo, satraukti apustuļa plašā iespaida dēļ, vajātāji baidījās, ka arī viņa nāve var mantot kristietībai jaunus piekritējus. Tomēr pat norūditie kareivji, kas viņu pavadīja, jutās pārsteigti klausoties apustuļa vārdos un redzot to mierīgi un pat liksmi raugāties nāvei acīs. [510] Dažiem, kas kļuva par šī skata aculieciniekiem, viņa piedodošais gars pret šlepkavām un nesatricināmā uzticība Kristum līdz pat pēdējam brīdim, izrādījās par dzīvības smaržu uz dzīvību. Ne viens vien pieņēma Pāvila sludināto Pestītāju un drīz savu ticību apzīmogoja ar asinīm.

Līdz pašai pēdējai stundai Pāvila dzīve liecināja par korintiešiem rakstīto vārdu patiesumu: "Jo Dievs, kas ir sacijis, lai gaismā aust no tumsības, ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai dotu Dieva godības atziņas gaismu Kristus vaigā. Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos, lai spēka pārpilnība būtu no Dieva un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr neesam nomākti; esam bez padoma, bet tomēr neesam izmisuši. Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; esam satriekti, tomēr neesam pazuduši. Mēs visur nesam Jēzus miršanu savā miesā, lai arī Jēzus dzīvība parādītos mūsu miesā." (2. Kor. 4:6-10) Tādu dzīvi nebija iespējams vest paša spēkā, bet dievišķā Gara klātbūtnē un tiešā iespaidā, kas piepildīja apustuļa dvēseli un katru domu pakļāva Kristus gribai. Praviētis saka: "Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz tevi!" (Jes. 26:3) Debesu miera izteiksme Pāvila sejā Evaņģēlijam mantoja daudz piekritēju.

Pāvils sev līdzī nesa Debesu atmosfēru. Visi, kas nonāca ar viņu ciešākā saskarē, izjuta iespaidu no

apustuļa savienības ar Kristu. Fakts, ka viņa personīgā dzīvē [511] bija kā spilgts piemērs paša paustajām atziņām, sludināšanai piešķīra pārliecinošu spēku. Seit slēpjas patiesībai piemītošā vara. Svētas dzīves nemākslots, neapzināts iespaids ir vispārliecinošākā svētruna, ko var teikt par labu kristietībai. Pierādījumi, pat tādi, pret kuriem nav iespējams iebilst, var izsaukt tikai pretestību, bet dievbijīgam piemēram ir spēks, ko nav iespējams pilnībā atvairīt.

Rūpēdamies par tiem, kurus viņam drīz vajadzēja atstāt, lai vieni cīnītos ar aizspriedumiem, naidu un vajāšanām, apustulis aizmirsā savas ciešanas. Nedaudzos kristiešus, kas viņu pavadīja uz soda izpildīšanas vietu, tas centās stiprināt un iedrošināt, atkārtojot apsolījumus, kas doti taisnības dēļ vajājajiem. Viņš tiem apgalvoja, ka no visa, ko Kungs ir sacījis saviem pārbaudītajiem un uzticīgajiem bērniem, nekas nepalikis nepiepildīts. Dažādu kārdināšanu dēļ tie uz īsu laiku var atrasties grūtībās, tie var zaudēt šīs zemes ērtības, bet vienmēr var iedrošināt savu sirdi pārliecībā par Dieva uzticību, sakot: "(..) es zinu, kam esmu ticējis, un stipri ceru, ka Viņš ir spēcīgs man novēlēto mantu pasargāt līdz viņai dienai." (2. Tim. 1:12, pēc Glikas tulk.) Drīz beigsies bēdu un ciešanu nakts un iestāsies miera un pilnīgas taisnības dienas gaišais rīts.

Apustulis gāja nāvei pretī ne ar nedrošību vai bailēm, bet ar liksmu cerību un ilgu pilnām gaidām. Stāvot pēdējā moku vietā, viņš neredz bendes zobenu, ne arī zemi, kas drīz uzsūks tā asinis; [512] cauri vasaras dienas klusajam debesu zilumam viņš lūkojas uz Mūžīgā troni.

Šis ticības vīrs skata kādreiz Jēkabam sapnī rādītās kāpnes, kas attēloja Kristu, kurš savienoja zemi ar Debesīm un ierobežoto cilvēku ar bezgalīgo Dievu. Pāvila ticība tiek stiprināta, atsaucot atmiņā sentēvu un praviešu paļāvību uz Kungu, kas tagad ir arī viņa atbalsts un mierinājums, kura dēļ viņš atdod savu dzīvību. No šiem svētajiem vīriem, kas cauri daudzajiem gadsimtiem snieguši liecību ar savu paļāvību, viņš dzird apgalvojumu, ka Dievs ir uzticīgs. Savus biedrus, apustuļus, kas, sludinādami Kristus Evaņģēliju, izgāja cīņā pret reliģisko fanātismu, pret pagānu māņticību, vajāšanām un nicināšanu, kas savu dzīvību neturēja par dārgu, lai tikai neticības labirintu tumsā spētu ienest krusta gaismu, – tos viņš dzird liecinām par Jēzu kā par Dieva Dēlu un pasaules Pestītāju. No moku soliņiem un kauna stabiņiem, no pazemes cietumiem, no zemes bedrēm un alām viņa ausis skan mocekļu uzvaras saucieni. Viņš dzird nelokāmu, paļāvības pilnu Dieva bērnu liecības, kas, lai gan ciešot trūkumu, apbēdināti un mocīti, tomēr bezbailīgi un svinīgi apliecina ticību, teikdami: "Es zinu, kam esmu ticējis." Atdodami dzīvību par savu gaišo cerību, tie pasaulei droši paziņo, ka Viņš, kuram tie uzticas, ir spējīgs tos glābt vienmēr un visur.

Atpirktam ar Kristus upuri, šķīstītam no grēkiem Viņa asinīs un ietērtam dievišķā taisnībā, Pāvilam pašam sevī bija liecība par to, cik dārga viņa dvēsele ir Pestītāja acīs. Apustuļa dzīvība ar Kristu bija paslēpta Dievā, tāpēc viņš ir pārliecināts, ka Jēzus, kurš uzvarēja nāvi, ir spējīgs pasargāt to, kas Viņam uzticas. Pāvila apziņa satver Pestītāja apsolījumu: "Es viņu uzmodināšu pastarā dienā." (Jāņa 6:40, pēc Glikas tulk.) [513] Viņa domas un cerības ir vērstas uz Kunga otro atnākšanu, un, kad krīt bendes zobens un pār mocekli nolaižas nāves ēna, viņa pēdējā doma, tāpat kā iepriekšējās, traucas uz priekšu, lai lielajā atmodā sastaptu Dzīvības Devēju, kurš to apsveiks svēto liksmībā.

Kopš tās dienas, kad Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecības dēļ sirmmais Pāvils izlēja savas asinis, ir pagājuši gandrīz divdesmit gadsimti. Neviena uzticīga roka neatstāja nākamām paaudzēm rakstītas ziņas par šī svētā vīra pēdējiem dzīves brīžiem; bet inspirācija tomēr ir saglabājusi viņa pēdējo liecību. Līdzīgi bazūnes skaņai, apustuļa balss ir spiedusies cauri visiem pagājušajiem gadsimtiem, ar savu drosmi stiprinot tūkstošiem Kristus liecinieku un bēdu nomākto sirdis, modinot atbalsi viņa paša uzvaras saucienam: "Jo es jau topu par ziedošanu, un manas atrašanās laiks ir pienācis. Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī visiem, kas ir iemilējuši Viņa parādīšanos." (2. Tim. 4:6-8)

51. UZTICĪGAIS GANA PALĪGS

Ap. Pētera 1. vēstule

[514] Apustuļu darbu grāmatā maz tiek minēts par mācekļa Pētera vēlāko darbību. Intensīvajos draudzes kaļpošanas gados, kas sekoja Svētā Gara izliešanai Vasarsvētkos, viņš bija starp tiem, kas nenogurstoši pūlējās aizsniegt gadskārtējos svētkos uz Jeruzālemi sanākušos jūdus.

Ticīgo skaitam vairojoties Jeruzālemē un citās krusta vēstnešu apmeklētajās vietās, Pētera spējas pirmajai kristiešu draudzei sniedza neizsakāmu labumu. Viņa liecības iespaids par nacarieti Jēzu izplatījās visai tālu un plaši. Pēterim tika uzlikta divkārsa pienākumu nasta. Viņš droši liecināja par Mesiju neticīgo priekšā, nopietni cenšoties tos atgriezt, un tajā pašā laikā veica īpašu darbu pie ticīgajiem, stiprinādams tos paļāvībā uz Kristu.

Pēc tam, kad Pēteris tika vadīts pie atteikšanās no sevis un pilnīgas pašaušanās uz dievišķo spēku, [515] viņš saņēma aicinājumu darboties kā Labā Gana palīgs. Vēl pirms tragiskā aizliegšanas gadījuma Kristus viņam bija teicis: "Kad tu atgriezies, tad stiprini savus brāļus." (Lūk. 22:32) Šie vārdi norādīja uz plašo un iespaidīgo darbu, ko šim apustulim nākotnē vajadzēja veikt ticīgo labā. Pētera paša krišana, viņa pārdzīvojumi un atgriešanās to bija sagatavojuši priekšā stāvošajam pienākumam. Kamēr viņš nebija iepazinies ar savu personīgo vājumu, tas nespēja izprast, cik nepieciešama ir visu pārējo ticīgo atkarība no Kristus. Kārdinājumu vētrās viņš bija nonācis pie atziņas, ka cilvēks var droši staigāt vienīgi tad, ja, neuzticoties sev, pilnīgi pašaujas uz Pestītāju.

Kad Kristus pēdējo reizi satikās ar mācekļiem pie jūras un trīs reizes Pēterim uzdeva pārbaudošo jautājumu: "Vai tu mani mīli?" (Jāņa 21: 15-17) tas atkal tika apstiprināts savā vietā starp pārējiem divpadsmit. Tieši tad tika norādīts tam veicamais pienākums. Viņam bija jāgana Kunga ganāmpulks. Atgrieztam un pieņemtam, viņam tagad bija jācenšas ne vien glābt neticīgos, bet arī jādabojas kā draudzes ganam.

Kristus Pēterim izvirzīja tikai vienu kalpošanas noteikumu – "Vai tu Mani mīli?" Tas ir visbūtiskākais. Kaut arī šim apustulim būtu visas citas īpašības, tomēr bez mīlestības uz Kristu viņš nevarētu uzticīgi gādāt par Dieva ganāmpulku. Zināšanas, labvēlība, daiļrunība un dedzība – tas viss ir nepieciešams, lai varētu labi strādāt, bet bez Kristus mīlestības sirdī kristīga sludinātāja darbs paliek nesekmīgs.

[516] Kristus mīlestība nav lēkmjveidīgas, mainīgas jūtas, bet dzīvs pamatprincips, kas atklājas kā pastāvīgs sirdī mītošs spēks. Ja gana raksturs un izturēšanās ir viņa aizstāvētās patiesības uzskatāms piemērs, tad Kungs darbam var uzlikt savu atzinības zīmogu. Tad gans un ganāmpulks kļūst kā viens vesels, jo tos vieno kopēja cerība Kristū.

Pestītāja attieksme pret Pēteri sniedza mācību gan viņam, gan pārējiem brāļiem. Lai gan Pēteris savu Kungu bija aizliedzis, Jēzus to nekad nebija pārstājis mīlēt, un, kad apustulim vajadzēja uzsākt Vārda sludināšanas darbu pie citiem, tam pret pārkāpējiem pienācās izturēties ar tādu pašu pacietību, līdzjūtību un piedodošu mīlestību. Atcerēdamies savu vājumu un krišanu, viņš par tam uzticētajām avīm un jēriem varēja gādāt tikpat maigi un iejūtīgi, kā Kristus bija izturējies pret viņu.

Cilvēciskām būtnēm, kas pašas padevušās ļaunumam, ir tieksme uzstāties asi pret citiem kārdinātiem un maldos nonākušiem ļaudīm. Viņi nespēj ieskatīties sirdī, viņi nepazīst citu cīņas un sāpes. Tiem jāiemācās, ko nozīmē norāt mīlestībā, sist tā, lai dziedinātu vainas, un brīdināt, iedvešot cerību.

Visā kalpošanas laikā Pēteris uzticīgi sargāja viņa gādībā nodoto ganāmpulku un tā pierādīja, ka ir cienīgs pildīt Pestītāja doto uzdevumu un uzņemties tādu atbildību. Viņš Jēzu no Nacaretas vienmēr paaugstināja kā Israēla cerību un cilvēces Pestītāju, savu dzīvi pilnībā pakļaujot Meistara norādījumiem. [517] Ar visiem viņa rīcībā esošiem līdzekļiem tas centās ticīgos audzināt aktīvai kalpošanai. Viņa dievbijīgais piemērs un nenogurstošā aktivitāte iedvesmoja daudzus apsološus jauniešus nodoties tiešam kalpošanas darbam. Laikam ejot, apustuļa kā audzinātāja un vadītāja iespaids arvien pieauga, un, lai gan viņš nekad neaizmirsā savu uzdevumu īpaši darboties jūdu labā, tomēr liecināja arī daudzās citās zemēs, stiprinot ļaužu ticību Evaņģēlijam.

Vēlākajos kalpošanas gados Pēteris tika iedvesmots rakstīt ticīgajiem, "kas izkaisīti Pontā, Galatijā, Kapadoķijā, Azijā un Bitīnijā". Viņa vēstules kļuva par līdzekli pārbaudījumos un bēdās esošo drosmes atdzīvināšanai un ticības stiprināšanai, kā arī to kristiešu pamudināšanai uz labiem darbiem, kas daudzo kārdināšanu dēļ atradās briesmās zaudēt pašaušanos uz Dievu. Šīs vēstules pārlicina, ka tās rakstījis cilvēks, kurš vairāk par visu vērtē Kristus ciešanas un Viņa mieru, kura visa būtne ir žēlastības pārveidota un cerība uz mūžīgo dzīvi droša un nesatricināma.

Savas pirmās vēstules sākumā piedzīvojušais Dieva kalps pienes Kungam pienākošos slavu un pateicību. "Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs," viņš izsaucas, "kas savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdījis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā."

[518] Par šo cerību uz drošu mantojumu atjaunotajā zemē pirmie kristieši priecājās pat smagu pārbaudījumu un bēdu brīžos. "Tad jūs līksmosities," rakstīja Pēteris, "tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies. Viņu jūs mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāties neizsakāmā un apskaidrotā priekā, kad jūs sasniegsit savas ticības

galamērķi, dvēseļu pestīšanu.”

Apustuļa vēstules uzrakstītas ticīgo stiprināšanai visos laikmetos, bet tām ir sevišķa nozīme tiem, kas dzīvo laikā, kad “visu lietu gals ir tuvu”. Viņa pamudinājumi un brīdinājumi, viņa ticību un drosmi iedvesošās vēstis ir vajadzīgas katrai dvēselei, kas savu ticību grib saglabāt stipru “līdz galam”. (Ebr. 3:14)

Apustulis centās ticīgos pamācīt, cik svarīgi ir pasargāt savas domas no kļaidošas aizliegtos laukos un neizšķiest prāta spējas, risinot nenozīmīgus jautājumus. Kas nevēlas krist par laupījumu sātana viltībām, tiem rūpīgi jāšargā visas pieejas dvēselei, tiem jāizvairās lasīt, skatīties vai klausīties kaut ko tādu, kas var ierosināt netīras domas. Prātam nedrīkst atļaut uz labu laimi kavēties pie jebkura temata, uz ko var ierosināt dvēseļu ienaidnieks. Sirds ir uzticīgi jāšargā, jo citādi ārējie ļaunumi pamodinās iekšējos, un dvēsele noklīdīs tumsā. [519] “Tāpēc apjozuši savus prāta gurnus,” rakstīja Pēteris, “un modri būdami, lieciet savu cerību pilnīgi uz to žēlastību, kas jums tiks pasniegta, kad Jēzus Kristus parādīsies. (..) neveidojiet savu dzīvi pēc kārībām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā. Bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā, jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts.”

“(..) pavadiet bijībā savas svešniecības laiku. Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm, kas gan iepriekš izredzēts pirms pasaules radīšanas, bet atklāts laiku beigās jūsu dēļ. Jūs caur Viņu ticat uz Dievu, kas Viņu ir uzmodinājis no miroņiem un To godā cēlis, tā ka jūsu ticība ir kļuvusi arī par cerību uz Dievu.”

Ja pietiktu ar sudrabu un zeltu, lai samaksātu par cilvēka pestīšanu, cik viegli tad to būtu bijis izdarīt Tam, kurš saka: “Man pieder sudrabs un man pieder zelts!” (Hag. 2:9) Tomēr likuma pārkāpēju varēja glābt vienīgi ar Dieva Dēla dārgajām asinīm. Pestīšanas plāns pamatojās uz upuri. Apustulis Pāvils rakstīja: “Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību.” (2. Kor. 8:9) Kristus pats nodevās par mums, lai mūs atpirktu no visas netaisnības. Un kā vainagojošā pestīšanas svētība – “Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom. 6:23)

[520] “Savas dvēseles šķīstījuši, klausot patiesībai uz neliekuļotu brāļu mīlestību, mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi,” rakstīja Pēteris. Dieva Vārds – patiesība – ir kanāls, pa kuru Kungs atklāj savu Ķāru un spēku. Paklausība Vārdam rada augli ar prasītajām īpašībām – “neliekuļotu brāļu mīlestību”. Šī mīlestība ir dzimusi Debesīs un vada uz cēlām domām un nesavtīgu rīcību.

Kad patiesība kļūst par paliekošu dzīves pamatlikumu, tad dvēsele piedzimst “ne no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas, ar dzīvo un paliekošo Dieva Vārdu”. Kad Svētais Ķārs dievišķās patiesības ir ierakstījis sirdī, tad rodas jauna izpratne un līdz šim snaudusī enerģija tiek pamodināta sadarbībai ar Dievu.

Tā bija noticis ar Pēteri un citiem mācekļiem. Pasaulei patiesību atklāja Kristus. Ar Viņa starpniecību neiznīcīgā sēkla – Dieva Vārds – tika sēta cilvēku sirdīs. Bet daudzas no lielā Skolotāja visvērtīgākajām mācībām uzticēja cilvēkiem, kas tās tad vēl nesaprata. Viņu snaudošais saprāts atmodās vēlāk, kad pēc Kristus atgriešanās Debesīs Svētais Ķārs šīs mācības atsauc mācekļu atmiņā. Tad dzirdēto patiesību nozīme viņu prātā uzliesmoja kā jauna atklāsme, un šī patiesība, skaidra un neviltota, atrada sev pienākošos vietu. Tiem kļuva skaidrs Pestītāja dzīves brīnišķīgais gājums. Par Vārdu liecību nesa paša Kristus izredzētie vīri, pasludinot vareno atziņu, ka “Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības. (..) Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību.” (Jāņa 1:14,16) [521]

Apustulis ticīgos aicināja pētīt Rakstus, jo, tos pareizi izprotot, viņi varētu veikt mūžībai derīgu darbu. Pēteris saprata, ka katras dvēseles dzīvē, kas beidzot uzvarēs, būs samulsuma un pārbaudījumu brīži; bet viņš arī zināja, ka Rakstu izpratne kārdināto darīs spējīgu atcerēties apsolījumus, kas iepriecinās sirdi un stiprinās ticību Visvarenajam.

“Visa miesa ir kā zāle un visa viņas godība kā zāles zieds. Zāle nokalst, un viņas ziedi nobirst, bet Dieva Vārds paliek mūžīgi. Bet šis ir tas vārds, kas jums tapis kā prieka vēsts sludināts. Tad nu, atmetuši visu ļaunprātību un visu viltu, liekulību un skaudību, kā arī visas mēlnesības, kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā, tīrā pienā, ka jūs ar to augat un topat izglābti, ja jūs esat baudījuši, ka tas Kungs ir labs.”

Vairums no ticīgajiem, kam Pēteris adresēja savas vēstules, dzīvoja pagānu vidū, un daudz kas bija atkarīgs no tā, vai viņi paliks uzticīgi savas ticības augstajam aicinājumam. Apustulis skaidri atklāja Jēzus Kristus sekotāju priekšrocības. "Jūs esat izredzēta cilts," viņš rakstīja, "ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā, jūs, kas citkārt nebijāt tauta, bet tagad Dieva tauta, kas nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti."

"Mīļotie, es jūs pamācu kā piedzīvotājus un svešiniekus atturēties no miesas kāribām, kas karo pret dvēseli, [522] dzīvojiet krietni pagānu starpā. Lai tie, kas jūs aprunā kā ļaundarus, redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu Dievu piemeklēšanas dienā."

Apustulis skaidri parādīja, kāda nostāja ticīgiem jāieņem pret pilsoniskajām varām: "Pakļaujieties ikkatriai cilvēku starpā ieceltai kārtībai tā Kunga dēļ, gan valdniekam, kas ir pār visiem, gan pārvaldniekiem kā tādiem, kas viņa sūtīti, lai sodītu ļaundarus, bet atalgotu tos, kas dara labu. Jo tāda ir Dieva griba, ka jūs, labu darot, aplūsinātu neprātīgu cilvēku nezināšanu kā svabadi, nevis tādi, kam svabadība būtu kā jaunuma apsegs, bet kā Dieva kalpi. Turiet visus godā, mīliet brāļu saimi, bīstieties Dievu, godājiet valdnieku."

Kalpiem tika dots padoms pakļauties saviem kungiem "visā bijībā, nevien labajiem un lēnajiem, bet arī ļaunajiem. Jo tā ir žēlastība, ja kāds savas dievapziņas dēļ panes bēdas, netaisnību ciezdams. Jo kāda slava jums būs, ja jūs panesīsiet sitienus pārkāpumu dēļ? Bet, ja jūs, labu darīdami, cietīsiet pārestības un tās panesīsiet, tas Dievam labi patīk. Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu viņa mutē; Viņš zaimots neātbildēja ar zaimiem, ciezdams nedraudēja, bet atstāja visu [523] Tam, kas spriež taisnu tiesu. Viņš uznesa mūsu grēkus savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti. Jo jūs maldījāties kā avis, bet tagad jūs esat atgriezti pie sava dvēseļu Gana un Sarga."

Ticīgās sievietes apustulis pamudināja dzīvot skaidru dzīvi un būt vienkāršām apģērbā un izturēšanās veidā. "Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpjaties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā – tas ir Dievam dārgs."

Šī mācība attiecas uz ticīgajiem visos laikmetos. "Tāpēc no viņu augļiem jums tos būs pazīt." (Mat. 7:20) Iekšējais lēna, klusa gara rotājums nemaz nav novērtējams. Patiesa kristieša dzīvē ārējais jaukums vienmēr saskanēs ar iekšējo mieru un svētumu. "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegts, ņemt savu krustu un sekot man." (Mat. 16:24) Kristieša dzīvi vienmēr iezīmēs pašizliedzība un uzupurēšanās. Visu to cilvēku apģērbā, kas staigā Kunga atpirtajiem norādītajā takā, būs redzami pārveidotas gaumes pierādījumi.

Ir pareizi mīlēt skaistumu un pēc tā ilgoties; bet Dievs vēlas, lai mēs mīlētu un vispirms meklētu augstāk stāvošo, neiznīcīgo skaistumu. Nekādus ārējus rotājumus vērtības ziņā nevar salīdzināt ar "lēnu, klusu garu" vai "baltu, tīru audeklu" (Atkl. 19:14), kurā ietērpjas šīs zemes svētie cilvēki. [524] Šis apģērbs tos padara jaukus un mīļīgus jau šeit, un nākotnē būs viņu pestīšanas ķīla ieejai Ķēniņa pilī. Kungs ir apsoliņis: "Tie staigās baltās drēbēs ar Mani, jo viņi ir tā cienīgi." (Atkl. 3:4)

Ar pravieša skatu raugoties nākotnē uz briesmu pilnajiem laikiem, kas gaidīja Kristus draudzi, apustulis ticīgos aicināja noteikti un droši stāties pretī pārbaudījumiem un ciešanām. "Mīļie," viņš rakstīja, "nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts."

Pārbaudījumi ir daļa no audzināšanas Kristus skolā, lai Dieva bērnus atbrīvotu no zemes sārņiem. Ar smagiem pārdzīvojumiem izredzētajiem ļaudīm jāstājas tieši tāpēc, ka tos vada Dievs. Bēdas un šķēršļi ir Viņa izraudzītās audzināšanas metodes un nosacījumi panākumiem. Viņš, kurš lasa cilvēku sirdī, pazīst to vajības daudz labāk nekā viņi paši. Kungs redz, ka daži ir spējas, kuras, pareizi organizējot, varētu izlietot Viņa darba sekmēšanai. Savā aizgādībā Viņš šīs dvēseles ieved dažādos apstākļos, lai tās ieraudzītu savus trūkumus un kļūtu derīgas kalpošanai. Lai tās tiktu šķīstītas, bieži tiek atļauts degt pat bēdu ugunīm.

Dievs nekad nepārtrauc rūpēties par savu mantojumu. Kungs nepieļauj nekādus pārbaudījumus vairāk par to, kas būtu nepieciešams Viņa bērnu pašreizējai un mūžīgajai labklājībai. [525] Viņš savu draudzi attīra tā, kā Kristus kādreiz, kalpojot virs zemes, šķīstīja templi. Viss, ko Viņš paredz saviem ļaudīm pārbaudījumos un bēdās, sniedz tiem iespēju iegūt dziļāku dievbijību un vairāk spēka, lai izplatītu tālāk krusta uzvaru.

Pētera dzīvē bija laiks, kad viņš Kristus darbā nevēlējās pieļaut iespēju domai par krustu. Kad Pestītājs saviem mācekļiem stāstīja par gaidāmajām ciešanām un nāvi, Pēteris izsaucās: "Lai Dievs pasargā, Kungs, ka Tev tā nenotiek!" (Mat. 16:22) Šo iebildumu izraisīja sevis žēlošana, kas lika vairīties no sadraudzības ar Kristu bēdās un ciešanās. Tā māceklim bija rūgta mācība, un viņš tikai lēnām aptvēra, ka Kristus ceļš virs zemes iet caur smagiem pārbaudījumiem un pazemošanos. Šo atziņu viņam nācās apgūt tiešā uguns ceļā karstumā. Un tad, kad viņa paša augums jau bija gadu nastas un smaga darba saliekts, tas varēja mierīgi rakstīt: "Mīļie, nebrīnieties par bēdu karstumu jūsu vidū, kas nāk jums par pārbaudījumu, it kā jums notiktu kaut kas neparasts. Bet, tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu liksmoties un priecāties."

Vēršamies pie draudzes vadītājiem, lai ar tiem runātu par viņu nopietno atbildību, apustulis rakstīja: "Ganiet Dieva ganāmo pulku, kas ir jūsu vadībā, ne piespiesti, bet labprātīgi, kā Dievs to grib, nedz arī negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, ne kā tādi, kas grib valdīt pār viņiem piešķirto daļu, bet būdami par priekšzīmi ganāmajam pulkam. Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu." [526]

Tiem, kas ieņem Labā Gana palīgu vietu, pastāvīgi jābūt modriem, rūpējoties par Kunga ganāmo pulku; ne valdonīgi visu nosakot, bet cenšoties iedrošināt, stiprināt un pacelt. Kalpošana Kungam ir kaut kas vairāk par svētrunu noturēšanu – tas ir nopietns personīgs darbs. Draudze virs zemes sastāv no maldīgiem cilvēkiem, kas prasa pacietīgas, neatlaidīgas pūles, lai tie tiktu pamācīti un radināti jau šajā dzīvē strādāt tā, ka Kungs viņu darbu varētu atzīt par labu, un nākamā dzīvē saņemtu godības un nemirstības vainagu. Ir vajadzīgi sludinātāji, kas kā uzticīgi gani Dieva ļaudīm neglaimotu un arī neizturētos pret tiem skarbi, bet tos paēdinātu ar dzīvības maizi, – vīri, kas paši ik dienas savā dzīvē izjūt Svētā Gara pārveidojošo spēku un kuru sirdi pilda stipra, nesavtīga mīlestība pret tiem, kuru labā viņi strādā.

Sastopoties ar rūgtumu, skaudību, atsvešināšanos un greizsirdību, Labā Gana palīgiem draudzē jāveic smalkjūtīgs darbs, un, lai to visu nokārtotu, viņiem nepieciešams darboties Kristus garā. Ne tikai sludinot no katedras, bet arī personīgi pūloties, ir jāsniedz uzticīgi brīdinājumi, jānorāj grēks un jāizlabo pastāvošās nepareizās attiecības. Nepakļāvīga sirds daudz kam var pretoties, un Dieva kalps var tikt pārprasts un kritizēts, [527] tāpēc tam vienmēr jāatceras, ka "gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības. Bēt taisnības auglis mierā tiek sēts tiem, kas mieru tur". (Jēk. 3:17,18)

Evaņģēlija sludinātāja uzdevums ir "rādīt, kā piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā". (Ef. 3:9) Ja kāds, sākdams šo darbu, izvēlas ceļu, kas prasa vismazāko uzupurēšanos, ja tas apmierinās vienīgi ar svētrunu sagatavošanu, atstādams personīgās kalpošanas pienākumus kādam citam, tad viņa pūles nebūs Dievam pieņemamas. Dvēseles, kuru dēļ mira Kristus, iet bojā tāpēc, ka netiek veikts pareizi organizēts personīgs darbs; un cilvēks, kas, kļūdams par sludinātāju, nevēlas pielikt personīgas pūles, ko prasa rūpes par ganāmo pulku, nav izpratis sava aicinājuma būtību.

Īsta gana izturēšanos nosaka pašaieliedzība. Viņš aizmirst sevi, lai tikai varētu veikt Dieva darbu. Sludinot Vārdu ar personīgi kalpojot ļaužu mājās, tas iepazīstas ar viņu vajadzībām, rūpēm un bēdām, un, sadarbojoties ar lielo Nastu Nesēju, dalās viņu pārdzīvojumos, iepriecina tos sāpēs, remdē viņu dvēseles izsalkumu un manto šo cilvēku sirdis Dievam. Tādā darbā sludinātāju pavada Debesu eņģeļi, un viņš pats tiek pamācīts un apgaismots patiesībā, labāk izprotot jautājumus, kas saistās ar atpestīšanu.

Līdz ar pamācībām, kas domātas cilvēkiem, kuri draudzē ieņem uzticības vietas, apustulis piemin dažus vispārējus pamatlikumus, kas saistoši visiem, kuri iekļāvušies draudzes kopējā sadraudzībā. Jaunākie ganāmajā pulka locekļi tiek pamudināti sekot vecāko piemēram, kļūstot pazemībā līdzīgi [528] Kristum: "Tāpat, jaunākie, esiet paklausīgi vecākajiem, bet visi, čits citam padodamies, apjozieties ar pazemību. Jo Dievs stāv pretim lepniem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību. Tad nu pazemojieties zem Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs paaugstinātu savā laikā. Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums. Esiet skaidrā prātā, esiet modri! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt. Tam turieties pretī stipri ticībā (...)."

Tā Pēteris rakstīja ticīgajiem laikā, kad viņu palāvība tika sevišķi pārbaudīta. Daudzi jau bija kļuvuši par Kristus ciešanu dalībniekiem, un draudzei priekšā stāvēja briesmīgu vajāšanu periods. Dažos īsos gados lielam skaitam no tiem, kas toreiz kalpoja par skolotājiem un vadoņiem, Evaņģēlija dēļ nāksies upurēt savu dzīvību. Drīz vien vajadzēja parādīties plēsīgajiem "vilkiem", kas ganāmo pulku nesaudzēs. Tomēr tas viss nevarēja padarīt mazdūšīgus cilvēkus, kuru cerība bija koncentrēta Kristū.

Ar jedrošinošiem un uzmundrinošiem vārdiem, tiecoties pāri tagadnes pārbaudījumiem un nākotnes ciešanām, Pēteris ticīgo domas novirzīja "uz neiznīcīgu, un neaptraipītu un nevīstošu mantojumu" Debesīs. "Visas žēlastības Dievs, kas jūs Kristū ir aicinājis savā mūžīgajā godībā, Tas jūs pēc isām ciešanām pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus. Viņam vara mūžu mūžos. Amen!"

52. NESATRICINĀMS LĪDZ NĀVEI

[529] Otrajā vēstulē, kuru Pēteris adresēja tiem, kas līdz ar viņu dabūjuši "to pašu dārgo ticību", apustulis atklāj dievišķo plānu kristīga rakstura attīstīšanai. Viņš raksta:

"Žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā! Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai. Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un spēku. Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķās dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāribu dēļ ir pasaulē.

Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību. Jo, ja šīs lietas pie jums ir un iet vairumā, jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā."

[530] Šie vārdi satur dziļas mācības un iezīmē uzvaras ceļu. Apustulis ticīgos iepazīstina ar kristīgās attīstības kāpnēm, kuru katrs pakāpiens liecina par progresu patiesības izpratnē un, pa kurām virzoties, nav apstāšanās. Ticība, tikums, atziņa, atturība, pacietība, dievbijība, brāļu mīlestība un mīlestība uz visiem ir šo kāpņu atsevišķie posmi. Mēs tiekam glābti, pārvarot pakāpienu pēc pakāpiena, paceļoties arvien augstāk un augstāk līdz mums norādītajam Kristus ideālam. Tā mēs no Viņa saņemam gudrību, taisnību, svētošanu un pestīšanu.

Dievs savus ļaudis ir aicinājis godības pilnai un tikumiskai dzīvei, kas atklāsies visu to cilvēku izturēšanās veidā, kas tiešām ir ar Viņu savienoti. Kļuvuši par Debesu dāvanu līdzdalībniekiem, tie, "Dieva spēkā glābti caur ticību" (1. Pēt. 1:5), ies uz priekšu līdz pilnībai. Piešķirot saviem bērniem savus tikumus, Kungs pasaulei atklāj dievišķo godību. Viņš vēlas redzēt vīriešus un sievietes sasniedzam visaugstāko pakāpi; un, kad tie ticībā pieķeras Kristus rokai, kad tie atsauca uz Viņa uzticamajiem apsolījumiem un satver tos kā savus, kad tie ar nenogurstošu neatlaidību, ko nav iespējams noraidīt, meklē Svētā Gara spēku, tad tie tiek darīti pilnīgi Viņā.

Pēc evaņģēliskās ticības pieņemšanas kristieša nākamais darbs ir savam raksturam pievienot tikumu, tā šķīstot sirdi un sagatavojot prātu pilnīgākai atziņai par Dievu. Šī atziņa ir visas patiesās audzināšanas un visas īstās kalpošanas pamats. Tā ir vienīgais drošais patvērumš pret kārdināšanām, [531] vienīgā, kas kādu cilvēku spēj raksturā padarīt līdzīgu Dievam. Iepazīstoties ar Dievu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu, ticīgais saņem visu, "kas der dzīvībai un dievbijībai". Tam, kas patiesi vēlas iegūt dievišķo taisnību, netiek liegta neviena laba dāvana.

"Bet šī ir mūžīgā dzīvība," sacīja Kristus, "ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu." (Jāņa 17:3) Un pravietis Jeremija paziņoja: "Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību! Bet, kas grib lielities, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts." (Jer. 9:22,23) Cilvēka prātam ir gandrīz neiespējami aptvert garīgo sasniegumu platumu, dziļumu un augstumu, kas paveras tam, kurš iegūst šo atziņu.

Kristīga rakstura pilnveidošanā nevienam nav jācieš neveiksme. Ar Kristus upuri ir gādāts, lai ticīgais saņemtu visu, kas "der dzīvībai un dievbijībai". Dievs mūs aicina sasniegt pilnību, kā paraugu sniedzot Kristus raksturu. Savā cilvēcībā, pilnveidojoties ar pastāvīgu pretošanos ļaunumam, Pestītājs pierādīja, ka, sadarbojoties ar Dievību, cilvēcīgās būtnes šajā dzīvē var panākt rakstura pilnību. Dievs ir apliecinājis, ka arī mēs varam iegūt pilnīgu uzvaru.

[532] Ticīgajiem ir dota brīnišķīga iespēja būt Kristum līdzīgiem, paklausīgiem visiem bauslības pamatlikumiem. Bet pats no sevis cilvēks nav spējīgs sasniegt tādu stāvokli. Svētums, kas, saskaņā ar Dieva Vārdu, ir nepieciešams, lai cilvēks tiktu glābts, rodas dievišķās žēlastības darbības rezultātā, kad ticīgais paklausībā padodas patiesības Gara audzinošajam un vadošajam iespaidam. Cilvēka paklausība var kļūt pilnīga vienīgi pateicoties Kristus taisnības vīrakam, kas ar dievišķu smaržu piepilda katru paklausības darbu. Kristietim ir pienākums neatlaidīgi censties pārvarēt ikkatru kļūdu. Viņam pastāvīgi jālūdz Pestītāju, lai Tas dziedina un sakārto viņa grēkiem slimās dvēseles sajukumu. Viņam pašam nav ne gudrības, ne spēka uzvarēt; tas pieder Kungam, un Viņš to dāvina tiem, kas pazemībā un grēku nožēlā meklē Viņa palīdzību.

Pārveidošanas process uz svētumu turpinās bez pārtraukuma. Dievs ik dienas darbojas, lai cilvēku darītu svētu, un cilvēkam ar Viņu jāsadarbojas, neatlaidīgi pūloties attīstīt pareizus ieradumus. Tam ik brīdi žēlastībai jāpievieno žēlastība, tad, viņam tā strādājot pēc saskaitīšanas metodes, Dievs tā labā darbosies pēc reizināšanas metodes. Mūsu Pestītājs vienmēr ir gatavs uzklaut un atbildēt satriektas sirds lūgšanu, kā rezultātā Viņa uzticīgajiem ļaudīm vairojas žēlastība un miers. Viņš tiem labprāt piešķir svētības, kas nepieciešamas cīņā pret uzmācīgo ļaunumu.

Ir arī tādi, kas, mēģinot kāpt pa kristīgas attīstības kāpnēm, jau pie pirmajiem soļiem sāk uzticēties cilvēciskajiem spēkiem un drīz vien no redzes loka pazaudē Jēzu, viņu ticības iesācēju un pabeidzēju. [533] Rezultātā var būt vienīgi neveiksme – tiek zaudēts viss, kas bija iegūts. Tiešām nožēlojams ir to stāvoklis, kas, ceļā noguruši, atļauj dvēseļu ienaidniekam nolaupt kristīgās īpašības, kas bija attīstījušās viņu sirdī un dzīvē. "Kam to nav," paskaidro apustulis, "tas ir akls un stulbs un ir aizmirsis, ka viņš ir šķīstīts no veciem grēkiem."

Apustulim Pēterim Dieva darbā bija ilga pieredze. Gadiem ejot, viņa ticība Kunga spēkam izglābt bija nostiprinājusies tik ļoti, ka vairs nepalika nekādu šaubu par iespējamu neizdošanos, ja ticīgais, pilnā pašjāvībā ejot uz priekšu, kāpj vienmēr augšup posmu pēc posma līdz pašai augstākajai kāpņu platformai, kas aizsniedz Debesu vārtus.

Pirms daudziem gadiem Pēteris ticīgajiem bija mācījis nepieciešamību pastāvīgi pieaugt žēlastībā un patiesības atziņā; un tagad, zinādams, ka viņš drīz savas pārlicības dēļ tiks aicināts izciest mocekļa nāvi, tas vēlreiz pievērsa uzmanību katram kristietim sasniedzamajām dārgajām priekšrocībām. Pilnā ticības pārlicībā sirmais apustulis aicināja savus brāļus uz nesatricināmu un mērķtiecīgu kristīgu dzīvi. "Darbojieties," viņš lūdza, "lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek, jo, to darīdami, jūs nekad neklupsit. Tas lielā mērā veicinās jūsu ieiešanu mūsu Kunga un Pestītāja valstībā." Ak, kas par drošību! Tiešām, cik godības pilna ir ticīga cilvēka cerība, kad tas pašjāvīgi iet uz priekšu pretī kristīgas pilnības augstumiem!

"Tādēļ es arvien jums to atgādināšu, kaut jūs to jau zināt un esat nostiprinājušies tanī patiesībā, kas jums tagad ir. Jo, kamēr esmu šinī mājoklī, es turu par savu pienākumu jūs modināt ar atgādinājumiem. [534] Jo es zinu, ka man šis mājoklis drīz būs jāatstāj, kā jau to arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man ir atklājis. Bet es rūpēšos par to, ka jūs arī pēc manas aiziešanas varētu to vienmēr turēt piemiņā."

Apustulis bija labi sagatavots runāt par Dieva nodomu ar cilvēci, jo laikā, kad Kristus kalpoja virs zemes, viņš bija daudz redzējis un dzirdējis attiecībā uz Dieva valstību. "Nevis izgudrotām pasakām sekodami, mēs jums esam sludinājuši mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku un atnākšanu, bet kā tādi, kas esam kļuvuši Viņa varenības aculiecinieki. Jo toreiz, kad Dievs Tēvs Viņu, godā celdams, apskaidroja, Viņam atskanēja šāda balss no augsti cēlās godības: "Sis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man ir labs prāts." Šo balsi mēs dzirdējām atskanam no debesīm, kad mēs līdz ar Viņu bijām uz svētā kalna."

Tomēr, lai cik pārlicinošs bija šis pierādījums par ticīgo cerības drošību, citi, vēl pārlicinošāki argumenti saistījās ar pravietiskajām liecībām, kas tiešām var kalpot kā stabils un drošs enkurs ikvienam kristietim. "Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs," uzsvēra Pēteris, "un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs. [535] Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams; jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā."

Paaugstinot "stipro praviešu vārdu" kā drošu vadoni briesmu laikos, apustulis draudzi svinīgi brīdināja no neīstās pravietojumu lāpas, ar kļu leposies "viltus mācītāji, kas paslepus ienesīs aplamas posta mācības, noliedzdami pat to Kungu". Sos viltus mācītājus, kas radās draudzē un kurus daudzi ticības brāļi uzskatīja par patiesiem, apustulis salīdzināja ar akām bez ūdens un viesuļa dzenātiem padebešiem, "kam nolemta visdziļākā tumsība". "Viņu gals ir kļuvis ļaunāks nekā viņu sākums. Jo labāk viņiem būtu bijis, kad tie nebūtu atzinuši taisnības ceļu, nekā pie atziņas nākušiem nogriezties no viņiem uzticētā svētā baušļa."

Raugoties pāri gadsimtiem uz gala laiku, Pēteris tika inspirēts atklāt apstākļus, kādi pasaulē pastāvēs tieši pirms Kristus otrās atnākšanas. "Pēdējās dienās nāks nīkni smējēji," viņš rakstīja, "kuri dzīvos savās pašu kārībās un sacīs: kur paliek Viņa apsolutā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma." Bet "kad sacīs: nu ir miers un drošība, tad pēkšņi pār viņiem nāks posts." (1. Tes. 5:3) [536] Tomēr ne jau visus savaldzinās ienaidnieka viltība.

Tuvojoties zemes lietu galam, būs uzticīgie, kas spēs saskatīt laika zīmes. Kamēr liels skaits tā saucamo ticīgo ar saviem darbiem ticību aizliegs, būs atlikums, kas izturēs līdz galam.

Pēteris savā sirdī vienmēr turēja dzīvu Kristus otrās atnākšanas cerību un draudzei apgalvoja, ka noteikti piepildīsies Pestītāja apsolījums: "Kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nāksu atkal un ņemšu jūs pie sevis." (Jāņa 14:3) Pārbaudītajiem un uzticīgajiem var likties, ka atnākšanas diena ilgi kavējas, bet apustulis droši apliecināja: "Tas Kungs nevilcina savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās. Bet tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts. Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs. Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo.

Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus, un uzskatiet mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu, kā jau arī mūsu mīļais brālis Pāvils jums ir rakstījis pēc viņam dotās gudrības. (..) Tad nu jūs mīļie, to jau zinādami, sargieties, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu. Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad un līdz mūžības dienai!" (2. Pēt. 3:9-15,17,18) [537]

Dieva aizgādībā Pēterim savu kalpošanu vajadzēja beigt Romā, kur imperators Nerons viņu pavēlēja ieslodzīt cietumā apmēram tajā pašā laikā, kad pēdējo reizi apcietināja Pāvilu. Tā šiem diviem apustuļiem – celmlaužiem, kas daudzus gadus Dieva darbā bija atradušies tālu šķirti, pēdējo liecību par Kristu vajadzēja nodot tā laika pasaules metropolē un uz tās zemes izliet savas asinis kā sēklu milzīgai svēto un mocekļu plūvajai.

Kopš Pēteri atkal atjaunoja amatā pēc Kristus aizliegšanas, viņš nebija izvairījies stāties preti briesmām, bet vienmēr izrādījis cēlu drosmi, sludinot krustā sisto, uzmodināto un pagodināto Pestītāju. Atrodoties savā kamerā, viņš atcerējās vārdus, ko Kristus tam bija teicis: "Patiesi, patiesi Es tev saku: jauns būdams, tu pats jozies un gāji, kur gribēji. Kad tu būsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs tevi, kur tu negribi." (Jāņa 21:18) Tā Jēzus savam māceklim bija darījis zināmu, kādā nāvē tas mirs, jau iepriekš pasakot pat viņa roku izstiepšanu pie krusta.

Pēteri kā jūdu un nepilsoni notiesāja un piesita krustā, iepriekš vēl pavēlot to šaust. Gaidot šo briesmīgo nāvi, apustulis atcerējās savu lielo grēku, aizliedzot Jēzu Viņa pārbaudījumu stundā. Kādreiz tik negribīgs atzīt krustu, viņš tagad priecājās, ka var savu dzīvību nodot par Evaņģēliju, [538] tikai domāja, ka viņam, kas reiz atteicies no sava Kungu, ir pārāk liels gods mirt tādā pašā nāvē un veidā, kā mira viņa Meistars. Pēteris savu grēku bija patiesi nožēlojis, un Kristus to bija piedēvis, par ko liecina viņam uzticētais augstais uzdevums ganīt Kristus ganāmpulka avis un jērus. Bet pats sev viņš to nekad nevarēja piedot. Pat domas par pēdējo brīžu drausmīgajām nāves mokām nevarēja mazināt viņa bēdu un nožēlas rūgtumu. Kā pēdējo labvēlību no saviem bendēm viņš lūdza, lai pie krusta to pienaglo ar galvu uz leju. Šo lūgumu ievēroja, un tādā veidā arī mira lielais apustulis Pēteris.

53. MĪĻOTĀIS MĀCEKLIS

[539] Jānis starp citiem apustuļiem ir pazīstams kā māceklis, "ko Jēzus mīlēja". (Jāņa 21:20) Viņš, šķiet, varēja priecāties dziļākā sadraudzībā ar savu Kungu un saņēma daudzus Pestītāja uzticības un mīlestības apliecinājumus. Viņš bija viens no trim, kam bija atļauts būt par liecinieku Kristus godībai apskaidrošanas kalnā un nāves mokām Ģetzemanē, un pēdējās ciešanu stundās pie krusta mūsu Kungs viņa gādībai uzticēja savu māti.

Pestītāja labvēlību mīlotais māceklis atmaksāja ar karstu nodošanos. Jānis pieķērās Kristum kā vīnogulājs pieķeras staltam pilāram. Sava Meistara dēļ viņš nebēdāja par tiesas zālē draudošajām briesmām, un tāpat uzkavējās pie krusta. Dzirdot vēsti, ka Kristus ir augšāmcēlies, viņš steidzās pie kapa, savā dedzībā pārspēdams pat straujo Pēteri.

Uzticīgā mīlestība un nesavtīgā nodošanās, kas izpaudās Jāņa dzīvē un raksturā, kristīgai draudzei sniedza neizsakāmi vērtīgas mācības. [540] No dzimšanas Jānis nebija mantojis piemīlīgu raksturu, kāds tas atklājās viņa vēlākajā dzīvē. Pēc dabas viņam piemita nopietni trūkumi. Viņš bija ne tikai lepns, pašapzinīgs un godkārīgs, bet arī nesavaldīgs un atriebīgs, kad to aizvainoja. Jāni un tā brāli sauca par "pērkoņa dēliem". Mīļotajā mācekli sava vieta bija gan neprātīgām dusmām, gan vēlmei atriebties un tiesāšanas garam. Bet dievišķais Skolotājs viņā saskatīja kvēlu, godīgu un mīlošu sirdi. Jēzus norāja viņa savtību, neapmierināja tā godkāri un pārbaudīja ticību. Viņš Jānim atklāja to, pēc

kā ilgojās jaunā mācekļa dvēsele, – svētuma skaistumu un mīlestības pārveidojošo spēku.

Jāņa rakstura trūkumi spēcīgi izpaudās vairākos atsevišķos gadījumos viņa personīgajā satiksmē ar Pestītāju. Reiz Kristus nosūtīja sev pa priekšu vēstnešus uz kādu samariešu ciemu, lūdzot ļaudis sagatavot atspirdzinājumu Viņam un mācekļiem. Bet, tuvojoties šai pilsētiņai, Pestītājs izturējās tā, it kā vēlētos iet tālāk uz Jeruzālemi. Tas samariešos pamodināja skaudību, un viņi ne tikai nelūdza Kristu pie tiem uzkavēties, bet pat atturējās parādīt parasto laipnību, ko tie būtu snieguši katram vienkāršam ceļiniekam. Jēzus nekad savu klātbūtni nevienam neuzspieda, un samarieši zaudēja svētību, kas tiem tiktu piešķirta, ja vien tie Viņu būtu ielūguši kā viesi.

Mācekļi zināja, ka Kristus nodoms bija svētīt samariešus ar savu klātbūtni, un viņu Meistaram parādītais vēsums, greizsirdība un necieņa tos pārsteidza un pildīja ar sašutumu. [541] Sevišķi uzbudināti jutās Jēkabs un Jānis. Tāda izturēšanās pret To, kuru viņi tik augstu godāja, tiem šķita pārāk liela netaisnība, lai to atstātu bez tūlītēja soda. Savā dedzībā viņi ierosināja: "Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina", tā atgādinot samariešu virsnieku un viņu vienību iznīcināšanu, kad tie tika sūtīti sagūstīt pravieti Eliju. Mācekļi brīnījās, redzot, cik sāpīgi Jēzus uztvēra šos vārdus, bet vēl vairāk viņus pārsteidza tūlīt sekojošais nosodījums: "Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat? Jo Cilvēka Dēls nav nācis cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt." (Lūk. 9:54-56)

Kristus uzdevums nav piespiest cilvēkus, lai tie Viņu uzņemtu. Otra sirdsapziņu nomākt cenšas sātans un sātana gara vadīti ļaudis. Izlikdamies par dedzīgiem taisnības aizstāvjiem, tie, sabiedrojušies ar ļaunajiem eņģeļiem, reizēm sagādā ciešanas citiem cilvēkiem, pūloties tos pievērst saviem reliģiskajiem uzskatiem; bet Kristus vienmēr parāda žēlastību, vienmēr cenšas gūt uzvaru, atklājot savu mīlestību. Viņš nevar pieļaut vēl kādu sāncensi dvēselē, ne arī pieņemt daļēju kalpošanu. Viņš vēlas tikai brīvprātīgu nodošanos, labprātīgu sirds pakļaušanos mīlestības spiedienam.

Citā gadījumā Jēkabs un Jānis, iesaistot savu māti, lūdza, lai tiem atļauj ieņemt visaugstākās goda vietas Kristus valstībā. Neskatoties uz atkārtotām Kristus pamācībām par Viņa valstības raksturu, šie jaunie mācekļi tomēr loloja cerību par tādu Mesiju, [542] kas ieņemtu savu troni un izlietotu valdnieka varu atbilstoši cilvēku tieksmēm. Kārodama līdz ar saviem dēliem, lai tiem šajā valstī būtu goda vietas, viņu māte pieprasīja: "Saki, lai šie mani divi dēli sēd Tavā valstībā viens pa labo roku un otrs pa kreiso roku."

Bet Pestītājs atbildēja: "Jūs nezināt, ko lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu, un likties kristīties ar to kristību, ar ko es topu kristīts?" Tad, atceroties Kristus noslēpumainos vārdus par Viņa bēdām un ciešanām, "tie Viņam saka: "Varam gan"", jo uzskatīja par augstāko godu parādīt savu uzticību, daloties visā, kas notiks ar viņu Kungu.

"Manu biķeri jums gan būs dzert, un ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jums būs tapt kristītiem," Jēzus paziņoja, bet troņa vietā gan Viņu gaidīja krusts un divi ļaundari kā biedri, viens pie labās un otrs pie kreisās rokas. Arī Jēkabam un Jānim bija jādalās ar savu Meistaru ciešanās – viens bija nolemts ātrai nāvei no zobena, otram ilgāk par visiem mācekļiem vajadzēja sekot savam Meistaram darbā, negodā un vajāšanās. "Bet sēdēt pie Manas labās un kreisās rokas Man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam Mans Tēvs to novēlējis." (Mat. 20:21-23, pēc Glikas tulk.)

Jēzus saprata motīvus, kas ierosināja šo prasību, un norāja abu mācekļu lepnību un godkāri: "Jūs zināt, ka valdnieki ir kungi pār tautām un lieli kungi tās apspiež. Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. [543] Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps; tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem." (Mat. 20:25-28)

Dieva valstībā nav mīļu. Vietu tajā nevar nopelnīt, ne arī saņemt kā patvaļīgu dāvinājumu. Izšķirošais ir raksturs. Stāvokli un iespaidu tur nosaka uzvara pār sevi mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastības spēkā.

Daudz, daudz vēlāk, kad Jānis jau bija apguvis līdzjūtību sadraudzībā ar Kristu, daloties Viņa ciešanās, Kungs Jēzus tam atklāja, kas nosaka attiecību tuvumu Viņa valstī. "Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla." (Atkl. 3:21) Kristum vistuvāk stāv tas, kas visvairāk dzēris no Viņa uzpurēšanās pilnā mīlestības gara, no mīlestības, kas "nelielās, nav uzpūtīga, (...) nemeklē savu labumu, neskaistas, nepiemin ļaunu" (1. Kor. 13:4,5), no mīlestības, kas liek mācekļiem, tāpat kā mūsu Kungam, atdot visu un dzīvot, strādāt un uzpurēties pat līdz nāvei, lai tikai glābtu cilvēkus.

Citreiz, tikko iesaistījušies evaņģelizācijas darbā, Jēkabs un Jānis sastapa kādu, kas nebija atzīts Kristus sekotājs un tomēr Viņa vārdā izdzina ļaunos garus. Mācekļi šim cilvēkam aizliedza tā rīkoties un domāja, ka ir izturējušies pareizi. Bet, kad tie par šo gadījumu pastāstīja Kristum, Viņš tos norāja, teikdams: "Neliedziet viņam, jo neviens nedara brīnumu Manā Vārdā, kas tūdaļ par Mani varētu runāt ļaunu." (Marka 9:39) [544] Nevajag atgrūst nevienu, kas kaut kādā veidā ir izrādījis labvēlību Kristum. Mācekļiem nebija jāļaujas šauram, aprobežotam garam, bet jāparāda tā pati visaptverošā līdzjūtība, ko tie novēroja pie sava Meistara. Jēkabs un Jānis domāja, ka, apturot šo vīru, ir aizstāvējuši Kunga godu, bet vēlāk sāka saprast, ka tā rīkoties tiem likusi vienīgi pašu greizsirdība. Viņi atzina savu kļūdu un rājienu pieņēma.

Jānis augstu vērtēja Kristus mācības, kurās Viņš rādīja, cik būtiska nozīme ir lēnprātībai, pazemībai un mīlestībai, lai cilvēks varētu pieaugt žēlastībā un kļūt derīgs Dieva darbā. Katru pamācību Jānis uzskatīja kā lielu dārgumu un pastāvīgi centās savu dzīvi saskaņot ar dievišķo paraugu. Viņš bija sācis izprast Kristus godību – ne pasaulīgo greznumu un varu, uz ko cerēt tas bija mācīts, bet "tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības". (Jāņa 1:14)

Jāņa dziļā un dedzīgā pieķeršanās Meistaram nebija cēlonis Kristus mīlestībai pret viņu, bet gan šīs mīlestības radītās sekas. Jānis vēlējās līdzināties Jēzum; un Kristus mīlestības pārveidojošā iespaidā viņš kļuva lēnprātīgs un mierīgs. Paša es tika apslēpts Jēzū. Vairāk par visiem saviem biedriem Jānis pakļāvās Kristus brīnišķīgās dzīves iespaidam. Viņš saka: "Jo no Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību." (Jāņa 1:16) Jānis Pestītāju bija iepazīnis personīgos piedzīvojumos, un Meistara mācības tika iegravētas viņa dvēselē. [545] Kad tas liecināja par Kristus žēlastību, tad mīlestība, kas piepildīja visu viņa būtni, pat visvienkāršākos vārdus padarīja daiļrunīgu.

Tieši šī dziļā mīlestība pret Kristu Jāni izraisīja vēlēšanos vienmēr atrasties Viņa tuvumā. Pestītājs mīlēja visus divpadsmit mācekļus, bet visatsaucīgākais gars bija Jānim. Šajā kolektīvā viņš bija jaunākais un ar lielāku, bērnam līdzīgu uzticību atvēra savu sirdi Jēzum. Tā viņš nonāca ciešākā sadraudzībā ar Kristu, un, izmantojot šo saikni, ļaudīm tika sniegtas Pestītāja dziļākās garīgās pamācības.

Jēzus mīl tos, kas ar savu dzīvi pārstāv Tēvu, un Jānis par Tēva mīlestību varēja runāt tā kā neviens cits māceklis. Viņš citiem cilvēkiem darīja zināmu to, ko pats izjuta savā dvēselē, atklādams raksturā Dieva īpašības. Viņa vaigs liecināja par Kunga godību. Svētumā skaistums, kas viņu bija pārveidojis, staroja no mācekļa sejas Kristum līdzīgā mirdzumā. Pielūgsmē un mīlestībā viņš uzlūkoja Pestītāju, līdz viņa vienīgā vēlēšanās bija kļūt Kristum līdzīgam un atrasties ar to sadraudzībā, lai viņa raksturā atstarotos Meistara raksturs.

"Redziet," viņš izsaucās, "kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. (..) Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir." (1. Jāņa 3:1,2)

54. UZTICĪGS LIECINIEKS

Ap. Jāņa vēstules

[547] Pēc Kristus pacelšanās Debesīs Jānis izveidojās par uzticīgu un nopietnu strādnieku sava Meistara labā. Līdz ar citiem apustuļiem viņš saņēma Gara izliešanu Vasarsvētkos un ar jaunu dedzību un spēku turpināja runāt uz ļaudīm dzīvības vārdus, cenšoties pievērst to domas Neredzamajam. Viņš bija spēcīgs orators, dedzīgs un dziļi nopietns. Nevainojamā valodā un melodiskā balsī viņš liecināja par Kristus vārdiem un darbiem, runādams tādā veidā, kas atstāja iespaidu daudzu klausītāju sirdīs. Viņa vienkāršie, sirsnīgie vārdi, pasludinātās patiesības cēlais spēks un dedzība, ar kādu tas mācīja, pavēra tam pieeju visām ļaužu šķirām.

Apustuļa dzīve saskanēja ar viņa mācībām. Mīlestība pret Kristu, kas dega viņa sirdī, lika tam nopietni un nenogurstoši turpināt darbu citu cilvēku labā, īpaši rūpējoties par kristīgās draudzes brāļiem un māsām.

Kristus pirmajiem mācekļiem tika pavēlēts mīlēt citam citu, tā kā Jēzus tos bija mīlējis. [547] Ar to viņiem vajadzēja sniegt pasaulei liecību, ka viņos kā godības cerība mājā pats Kristus. "Jaunu bausli Es jums dodu," Jēzus bija paziņojis, "ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu." (Jāņa 13:34) Kad šie vārdi tika izteikti, mācekļi vēl nespēja tos saprast, bet pēc tam, kad viņi bija redzējuši Kristus ciešanas, pēc Viņa krustā sišanas, augšāmcelšanās un došanās uz Debesīm un pēc Vasarsvētkos saņemtā Svētā Gara viņiem radās skaidrāka izpratne par Dieva mīlestību un par tās mīlestības dabu, kādai jāvalda viņu vidū. Tad Jānis saviem līdzgaitniekiem varēja

sacīt:

“No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savas dzīvības par brāļiem.”

Pēc Svētā Gara izliešanās, kad mācekļi izgāja sludināt par dzīvo Pestītāju, viņu vienīgā vēlēšanās bija glābt dvēseles. Tie liksmojās mīlestības pilnā sadraudzībā ar svētajiem. Tie bija maigi, uzmanīgi, pašaieliedzīgi un labprātīgi patiesības dēļ pienest jebkuru upuri. Savstarpējā ikdienas satiksmē viņi parādīja mīlestību, kādu Kristus no tiem bija prasījis, un ar nesavtīgiem vārdiem un darbiem centās to aizdedzināt arī citu sirdīs.

Tādu mīlestību ticīgajiem vienmēr pienācās rūpīgi kopt un sargāt. Tiem vajadzēja iet uz priekšu labprātīgā paklausībā jaunajam bauslim un palikt tik cieši vienotiem ar Kristu, lai spētu izpildīt visas Viņa pavēles. [548] Kristiešu dzīvei vajadzēja paaugstināt Pestītāja spēku, kas tiem piešķīra savu taisnību.

Bet pakāpeniski iestājās pārmaiņa. Ticīgie sāka meklēt trūkumus citos. Kavēdamies pie kļūdām un atļaudamies nelaipnai kritikai, tie no sava redzes loka pazaudēja Pestītāju un Viņa mīlestību. Tie kļuva stingrāki ārējās ceremonijās un sīkumaināki ticības teorijā, bet nevērīgāki praktiskajā dzīvē. Būdami dedzīgi nosodīt citus, tie nepamanīja paši savas kļūdas. Viņi pazaudēja brāļu mīlestību, ko Kristus bija pavēlējis kopt un sargāt, un, visbēdīgākais, paši savu zaudējumu neapzinājās. Tie nesaprata, ka laime un prieks viņu dzīvē izdziest, ka, izslēdzot no sirds Dieva mīlestību, tie drīz vien staigās tumsā.

Redzēdams, ka brāļu mīlestība draudzē nīkuļo, Jānis ticīgos pamācīja, cenšoties tos pārliecināt par šīs mīlestības pastāvīgo nepieciešamību. Doma par mīlestību caurstrāvo visas viņa draudzei rakstītās vēstules. “Mīļie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. Redzama ir kļuvusi Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu. Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis savu Dēlu mūsu grēku izpiršanai. Mīļie, ja Dievs mūs tā mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt.”

[549] Par sevišķo veidu, kādā ticīgiem jāatklāj šī mīlestība, apustulis saka: “Tomēr jaunu bausli es jums rakstu, un tas ir patiess Viņā un jūsos, jo tumsība zūd, un īstā gaisma jau spīd. Kas teicas esot gaismā un ienīst savu brāli, ir vēl aizvien tumsībā. Kas mīl savu brāli, paliek gaismā, un piedauzības nav viņā; bet, kas savu brāli ienīst, ir tumsībā un dzīvo tumsā un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis.” “Jo šī ir tā vēsts, ko esat dzirdējuši no sākuma, ka mums būs citam citu mīlēt (..). Kas nemīl, tas paliek nāvē. Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību. No tā mēs esam nopratuši mīlestību, ka Viņš savu dzīvību par mums ir atdevis; tad arī mums pienākas atdot savu dzīvību par brāļiem.”

Ne jau pasaules pretestība ir tā, kas visvairāk apdraud Kristus draudzi, bet gan ticīgo sirdī piekoptais ļaunums, kas izraisa vispostošākās sekas un visvairāk kavē Dieva lietas attīstību. Nav drošāka ceļa garīguma vājināšanai par skaudību, kļūdu meklēšanu un ļaunām aizdomām. Bet no otras puses – saskaņa un vienība starp dažāda rakstura cilvēkiem, kuri veido draudzi, ir spēcīgākā liecība, ka Dievs sūtījis pasaulē savu Dēlu, un Kristus sekotājiem ir priekšrocība par to liecināt. Tomēr tas iespējams vienīgi ļaujoties Kristus vadībai. Ticīgo raksturam jāsapņojas ar Viņa raksturu, un to gribai jāpakļaujas Viņa prātam.

[550] “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.” (Jāņa 13:34) Kādi brīnišķīgi vārdi, bet cik maz tos var redzēt piepildāmos dzīvē! Dieva draudzē šodien ļoti trūkst brāļu mīlestības! Daudzi, kas apliecina mīlestību Pestītājam, nemīl viens otru. Neticīgie uzmanīgi vēro, vai kristiešu ticība atstāj svētījošo iespaidu uz viņu dzīvi, un tie vienmēr ir modri saskatīt trūkumus viņu raksturā un pretrunas rīcībā. Lai kristieši nedod ienaidniekam iespēju norādīt uz tiem un teikt: Lūk, kā šie ļaudis, stāvot zem Kristus karoga, viens otru ienīst. Kristieši ir vienas ģimenes locekļi, visi viena Debesu Tēva bērni, ar vienu un to pašu aplaimojošo nemirstības cerību. Viņus vienojošām saitēm jābūt ļoti ciešām un maigām.

Dievišķā mīlestība griežas pie cilvēka sirds ar visaizkustinošākajiem lūgumiem, aicinot parādīt to pašu maigo līdzcietību, kāda atklājās Kristus dzīvē. Tikai tam cilvēkam, kuram ir nesavtīga mīlestība pret savu brāli, var būt īsta mīlestība pret Dievu. Patiess kristietis neļaus nevienai dvēselei nonākt briesmās un trūkumā, to nebrīdinot un tai nepalīdzot. Viņš neatrausies no maldos esošā, ļaujot tam vēl dziļāk nogrimt nelaimē un mazdūšībā vai arī krist sātana kaujas laukā.

Tie, kas nekad nav iepazinušies ar Kristus maigo, uzvarošo mīlestību, arī citus nespēs vadīt pie dzīvības avota. [551] Jēzus mīlestība sirdī ir kā dzinēj spēks, kas cilvēkus ierosina atklāt Viņu savās sarunās un maigā, līdzietīgā garā, padarot cēlāku to dzīvi, ar kuriem viņi saskaras. Kristīgiem strādniekiem, kas vēlas gūt panākumus, ir jāpazīst Kristus, bet, lai Viņu pazītu, ir jāizprot Viņa mīlestība. Debesis šo strādnieku derīgumu mēro pēc viņu spējām mīlēt tā kā Kristus mīlēja un strādāt tā kā Viņš strādāja.

“Bērni,” raksta apustulis, “nemīlēsīm vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību!” Kristīga rakstura pilnība ir iegūta tad, kad cilvēka sirdī pastāvīgi kūsā vēlēšanās palīdzēt un aplaimot citus. Šis mīlestības atmosfēra ir tā, kas, apņemot ticīgā dvēseli, dara to par dzīvības smaržu uz dzīvību un dod Dievam iespēju svētīt viņa darbu.

Visaugstākā mīlestība pret Dievu un nesavtīga mīlestība vienam pret otru – tā ir vislabākā dāvana, ko mūsu Debesu Tēvs kādam var piešķirt. Šī mīlestība nav impulsīva; tas ir dievišķs princips, pastāvīgs spēks. Nesvētījusies sirds to nespēj ne radīt, ne dzīvē pielietot. Tā atrodama vienīgi sirdī, kur valda Jēzus. “Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlētājs.” Dievišķās žēlastības atjaunotā sirdī mīlestība ir visu rīcību virzošais pamatlikums. Tā pārveido raksturu, pārvalda dziņas, savalda kaislības un padara cēlākas jūtas. Kopta un sargāta dvēselē, šī mīlestība saldina dzīvi un visā apkārtnē izplata skaidrojošu un ceļu darošu iespaidu.

Jānis centās vadīt ticīgoš pie to augsto priekšrocību izpratnes, kas būtu viņu daļa, ja tie ļautos mīlestības garam. [552] Šis glābjošais spēks, piepildot sirdi, kontrolētu visus citus motīvus un savus īpašniekus paceltu pāri pasaules samaitājošajam iespaidam. Un, ja šai mīlestībai dotu pilnīgu rīcības brīvību un tā dzīvē kļūtu par noteicošo varu, tad pilnīga būtu arī tās īpašnieku pašāpziņa un uzticība Dievam un Viņa rīcībai ar tiem. Tad tie varētu nākt pie Viņa drošā ticības pārliecībā, zinādami, ka saņems no Kunga ikvienu lietu, kas nepieciešama viņu pašreizējai un mūžīgai labklājībai. “Un šī pašāpziņa mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausā, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.”

“Un, ja kāds krīt grēkā, tad mums ir Aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns. Viņš ir mūsu grēku izpircejs, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku. (..) Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” Dieva žēlastības iegūšanas noteikumi ir vienkārši un skaidri. Kungs neprasa, lai grēku piedošanas dēļ mēs darītu kaut ko mokošu un sāpīgu. Mums nav jāuzņemas gari un nogurdinoši svētceļojumi vai nepatīkami sodi, lai savas dvēseles ieteiktu Debesu Tēvam vai izpirktu savus pārkāpumus. Tas, kas savus grēkus “izsūdz un atstāj”, “dabūs žēlastību”. (Sal. pam. 28:13)

Debesu tiesā Kristus aizstāv savu draudzi un aizlūdz par to, – lūdz par tiem, kuru izpirkšanu ir samaksājis ar savām asinīm. [553] Gadsimti un laikmeti nespēj mazināt Viņa salīdzinošā upura spēku. Ne dzīvība, ne nāve, ne augstums, ne dziļums nevar mūs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū; ne tādēļ, ka mēs pie Viņa tik cieši turētos, bet tādēļ, ka Viņš mūs ir tik stipri satvēris. Ja pestīšana būtu atkarīga no mūsu pašu pūlēm, tad mēs nevarētu izglābties, bet tā ir atkarīga no Tā, kas stāv aiz visiem saviem apsolījumiem. Mūsu pieķeršanās Viņam var likties visai vāja, bet Kristus mūs mīl kā vecākais brālis, un tik ilgi, kamēr mēs uzturēsim savienību ar Viņu, neviens mūs nevar izraut no Viņa rokas.

Gadiem ejot un ticīgo skaitam pieaugot, Jānis savu brāļu labā strādāja ar vēl lielāku uzticību un nopietnību. Tie laiki draudzei bija briesmu pilni. Visur tika izplatīti sātāniski izdomājumi. Ar patiesības sagrozīšanu un meliem jaunā agenti centās pamodināt pretestību pret Kristus mācībām, kā rezultātā draudzi apdraudēja šķelšanās un maldi. Daži, kas atklāti atzina Kristu, sludināja, ka Viņa mīlestība tos atbrīvojusi no paklausības Dieva baušļiem, un – atkal pilnīgi pretēji – daudzi citi mācīja, ka nepieciešams piekopt visus jūdu rituālus un ceremonijas, jo pestīšanai pietiekot ar pilnīgu bauslības ievērošanu un Kristus asinis nemaz neesot vajadzīgas. Daži Kristu uzskatīja par labu cilvēku, bet noliedza Viņa dievību. Vēl citi, kas izlikās uzticīgi Dieva lietai, izrādījās krāpnieki, jo dzīvē noliedza gan Kristu, gan Evaņģēliju. Paši dzīvodami pārkāpumos, tie arī draudzi vadīja uz atkrišanu. Tādā veidā daudzi ļaudis nonāca skepticisma un maldu labirintos.

[554] Redzot šīs indīgās mācības iezogamies draudzē, Jānis jutās ļoti noskumis. Viņš saskatīja ticīgiem draudošās briesmas un šajā kritiskajā stāvoklī rīkojās ātri un izšķiroši. No Jāņa vēstulēm jūtama mīlestības gara elpa. Šķiet, it kā viņš būtu rakstījis ar mīlestībā mērktu spalvu. Bet, nonākot saskarē ar tiem, kas, pārkāpdami Dieva baušļus, tomēr apgalvoja, ka dzīvo bez grēka, viņš nevilcinājās šos cilvēkus brīdināt no briesmīgas pievilšanās.

Rakstot kādam palīgam Evaņģēlija darbā, kādai godātai sievietei ar plašu iespaidu, viņš sacīja:

“Daudz maldinātāju ir izgājuši pasaulē, kas neapliecina miesā nākušo Jēzu Kristu, tas ir maldinātājs un antikrists. Lūkojieties uz sevi un nepazaudējiet to, ko mēs esam darbā panākuši, bet ka saņemam pilnu algu. Ikviens, kas aiziet no Kristus mācības un nepaliek tanī, ir bez Dieva; tam, kas paliek šinī mācībā, ir Tēvs un Dēls. Ja kāds nāk pie jums un nesludina šo mācību, tad neuzņemiet viņu savās mājās un nesveiciniet viņu. Ja kas viņu sveicina, ņem dalību viņa ļaunajos darbos.”

Tos, kas dzīvo, neievērojot Dieva baušļus, bet apgalvo, ka paliek Kristū, mums ir tiesības novērtēt tāpat, kā pret viņiem izturējās mīļotais mācekļi. Pēdējās dienās pastāv tādi paši ļaunumi, kādi apdraudēja pirmās draudzes labklājību, un apustuļa Jāņa mācības šajā ziņā vajadzētu rūpīgi ievērot. “Kaut jūs mīlētu” – tas ir kliedziens, kas dzirdams visur, sevišķi no tiem, kas izliekas svēti. [555] Bet īsta mīlestība ir pārāk tīra, lai aplātu nenožēlotus grēkus. Mīlot dvēseles, par kurām mira Kristus, mums nav jāsamierinās ar ļaunumu. Mīlestības vārdā mums nav jāsavienojas ar dumpiniekiem. Dievs prasa, lai Viņa ļaudis šajā laikā stāvētu par patiesību tikpat nepieķāpīgi, kā Jānis cīnījās pret dvēseli samaitājošajiem maldiem.

Apustulis māca, ka, parādot kristīgu laipnību, mums tajā pašā laikā ir tiesības skaidri un noteikti izturēties pret grēku un grēciniekiem, jo tas nerunā pretī patiesai mīlestībai. “Ikviens, kas grēku dara,” viņš raksta, “pārkāpj arī bauslību, jo grēks ir baušļu pārkāpšana.” “Un jūs zināt, ka Viņš ir parādījis, lai mūsu grēkus atņemtu; un Viņā nav grēka. Ikviens, kas Viņā paliek, tas negrēko. Ikviens, kas grēko, Viņu nav redzējis, nedz Viņu atzinis.”

Kā Kristus liecinieks Jānis neielaidās nekādos strīdos, nekādās nogurdinošās diskusijās. Viņš sludināja to, ko zināja, ko bija redzējis un dzirdējis. Apustulis ilgu laiku bija atradies ciešā savienībā ar Kristu, bija klausījies Kunga mācības un redzējis Viņa varenos brīnumdarbus. Tikai nedaudzi Kristus rakstura skaistumu spēja novērtēt tā kā Jānis. Viņam tumsība bija pagājusi, pār viņu bija atspīdējusi patiesā gaisma. Viņa liecības par Pestītāja dzīvi un nāvi bija skaidras un spēcīgas. Viņš runāja no sirds, kas plūda pāri mīlestībā pret Kristu, un nekāds spēks nespēja to apklusināt.

[556] “Kas no sākuma bija,” viņš paskaidroja, “ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un ko mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības Vārdu (..). Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.”

Tā katrs īsts ticīgais ar saviem piedzīvojumiem var apstiprināt “Dievu esam patiesīgu”. (Jāņa 3:33) Viņš var sniegt liecību par to, ko pats no Kristus spēka ir redzējis, dzirdējis un izjutis.

55. ŽĒLASTĪBĀ PĀRVEIDOTS

[557] Mācekļa Jāņa dzīve ir piemērs patiesai svētuma iegūšanai. Gados, kas tika pavadīti tuvās attiecībās ar Kristu, Pestītājs viņu bieži bija brīdinājis un norājis; un Jānis šos pārmetumus ņēma vērā. Atklājoties dievišķās būtnes raksturam, Jānis ieraudzīja savus trūkumus un tādā veidā tika pazemots. Viņš ik dienas vēroja Jēzus maigo un lēnprātīgo izturēšanos, pilnīgi pretēju paša nesavaldīgajam garam, un dzirdēja mācības par pazemību un pacietību. Dienu pēc dienas viņa sirds tika vilkta pie Kristus, līdz mīlestībā pret Meistaru tas no redzes loka pazaudēja savu es. Varenība un maigums, ķēnišķīgais cēlums un lēnprātība, spēks un pacietība, ko Jānis skatīja Dieva Dēla ikdienas dzīvē, pildīja viņa dvēseli ar apbrīnu tā, ka tas savu viegli aizvainojamo, godkārīgo dabu pakļāva Kristus pārveidojošajam spēkam, un dievišķā mīlestība pārvērtā viņa raksturu.

Asā pretstatā svētošanās procesam, kas norisinājās Jāņa dzīvē, ir viņa līdzgaitnieka – mācekļa Jūdas piedzīvojumi. Tāpat kā Jānis, arī Jūda [558] saucās par Kristus mācekli, bet viņam bija tikai dievbijības forma. Viņš gan nebija nejutīgs pret Kristus rakstura skaistumu, jo bieži, klausoties Pestītāja vārdus, apzinājās savas vainas, bet tomēr negribēja pazemoties un atzīt grēkus. Pretojoties dievišķajam iespaidam, viņš darīja kaunu Meistaram, lai gan vārdos apliecināja Tam savu mīlestību. Jānis nopietni cīnījās pret savām kļūdām, bet Jūda apspieda sirdsapziņas balsi un padēvās kārdināšanām, arvien dziļāk pieķerdamies ļaunajiem ieradumiem. Kristus mācīto patiesību īstenošana dzīvē nesaskanēja ar viņa ilgām un nolūkiem, un tas nespēja piespiest sevi atteikties no savām domām, lai saņemtu gudrību no Debesīm. Gaismas vietā viņš izvēlējās staigāt tumsā. Jūda sevi loloja ļaunas vēlmes, mantkārību, atriebības jūtas, netīras un drūmas domas, līdz sātans pār viņu ieguva pilnīgu varu.

Jānis un Jūda pārstāv tos, kas sevi atklāti atzīst par Kristus sekotājiem. Abiem mācekļiem bija vienādas izdevības iepazīties un sekot dievišķai Priekšzīmei. Abi atradās tuvās attiecībās ar Kristu, un tiem bija priekšrocība klausīties Viņa mācības. Viņiem abiem piemita nopietni rakstura trūkumi, tomēr katram bija pieejama dievišķā žēlastība, lai tos izlabotu. Bet, kamēr viens pazemībā mācījās no

Jēzus, otrs parādīja, ka viņš nav vārda darītājs, bet vienkārši klausītājs. Viens, ik dienas mirstot sev un uzvarot grēku, patiesības iespaidā kļuva svēts, bet otrs, pretojoties žēlastības pārveidojošajam spēkam un ļaujoties savtīgām domām, nonāca sātana verdzībā.

Šāda rakstura pārveidošanās, kas redzama Jāņa dzīvē, [559] vienmēr ir kā rezultāts sadraudzībai ar Kristu. Cilvēka raksturā var būt ievērojami trūkumi, tomēr, kad tas kļūst par īstu Kristus mācekli, dievišķās žēlastības spēks to pārveido un dara svētu. Uzlūkojot Kunga godību kā spogulī, viņš tiek pārvērsts no godības uz godību, kamēr kļūst līdzīgs Tam, kuru viņš pielūd.

Jānis bieži aicināja uz svētu izturēšanos, un savās vēstulēs draudzei atklāja nemaldīgus likumus kristīgai dzīvei un rīcībai. "Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu," tas rakstīja, "šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts." "Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis." (1. Jāņa 3:3; 2:6) Jānis mācīja, ka kristietim jābūt skaidram sirdī un dzīvē. Tam nekad nevajadzētu apmierināties ar tukšu ticības apliecību. Kā Dievs ir svēts savā sfērā, tā kritušajam cilvēkam ticībā uz Kristu jābūt svētam savā sfērā.

"Šis ir Dieva prāts," rakstīja apustulis Pāvils, "ka jūs topat svēti." (1. Tes. 4:3) Visā Dieva rīcībā ar saviem ļaudīm Viņam ir nolūks izveidot svētu draudzi, jo Viņš tos ir izvēlējis no mūžības, lai tie tādi kļūtu. Viņš atdeva savu Dēlu, lai Tas par šiem cilvēkiem mirtu, ka tie, paklausot patiesībai, varētu kļūt svēti un brīvi no visa zemiskā, kas slēpjas dabīgajā sirdī. Viņš no tiem prasa personisku darbu, personisku nodošanos. Ļaudis, kas apliecina ticību Dievam, var Viņu pagodināt tikai tad, ja kļūst Viņam līdzīgi un tos vada Kunga Gars. Tad kā Pestītāja liecinieki, tie var atklāt, ko viņu labā darījusi dievišķā žēlastība.

[560] Īsts dzīves svētums veidojas mīlestības pamatlikuma īstenošanas rezultātā. "Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā, un Dievs viņā." (1. Jāņa 4:16) Tas cilvēks, kura sirdī mājō Kristus, atklās praktisku dievbijību. Raksturs tiks šķīstīts, darīts cēls un ietērpts godībā. Skaidrā mācība ies roku rokā ar taisnības darbiem, un Debesu priekšraksti tiks ieauti ikdienas dzīvē.

Kas vēlas iegūt svētību, ko sniedz svēta dzīve, tiem vispirms jāiemācās, ko nozīmē uzpurēties. Kristus krusts ir galvenais pilārs, kas saistīts ar "neizsakāmi lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību". "Ja kas grib man sekot," saka Kristus, "tam būs sevi aizliegt, uzņemties savu krustu un sekot man." (2. Kor. 4:17; Mat. 16:24) Mūsu mīlestības smarža, kas plūst uz citiem cilvēkiem, liecina par mūsu mīlestību pret Dievu. Pacietība kalpošanā sagādā mieru dvēselei. Vienīgi pazemīgas, čaklas un uzticīgas pūles veicina Israēla labklājību. Dievs uztur un stiprina ikvienu, kas labprātīgs sekot Kristus ceļā.

Svēta dzīve nav viena brīža, vienas stundas vai vienas dienas panākums, bet visa dzīves laika darbs. Svētums nav laimīgu jūtu uzliesmojums, bet rezultāts, ko cilvēks sasniedz, nomirstot grēkam un pastāvīgi dzīvojot Kristum. Ar vājām, nepastāvīgām pūlēm nav iespējams novērst netaisnību un panākt rakstura reformu. Mēs uzvarēsim vienīgi tad, ja cīnīsimies vienmēr un neatlaidīgi, savaldot sevi un neizvairoties no nopietnām sadursmēm. Nekad nevaram paredzēt, ar cik smagiem pārbaudījumiem būs jāsastopas nākamajā dienā, jo tik ilgi, kamēr valdīs sātans, mums pastāvīgi būs jāizjūt grēka uzmākšanās. Kamēr vien turpināsies dzīve, nebūs vietas, kur apstāties, neviena punkta, kuru sasnieguši, mēs varētu sacīt: Nu gan pietiek! [561] Svētumu rada paklausība, kas ilgst visu dzīves laiku.

Neviens no apustuļiem un praviešiem nekad nav teicis, ka būtu bez grēka. Vīri, kas atradušies vistuvāk Dievam, vīri, kas drīzāk būtu ziedojuši savu dzīvību nekā apzināti darījuši kādu netaisnību, vīri, kurus Kungs pagodinājis ar dievišķu gaismu un spēku, ir atzinuši savas dabas grēcīgumu; tie nav uzticējušies miesai, nav pastāvējuši uz savu nevainību, bet pilnīgi paļāvušies uz Kristus taisnību.

Un tā būs ar visiem, kas raugās uz Kristu. Jo tuvāk mēs nāksim pie Jēzus un jo skaidrāk saskatīsim Viņa rakstura šķīstumu, jo asāk izjutīsim grēka ārkārtīgo grēcīgumu un mazāk vēlēsimies izcelt paši sevi. Tad dvēsele nepārtraukti tieksies pretī Dievam. Notiks pastāvīga, nopietna, sirdi plosoša grēku atzīšana un sirds pazemošana Viņa priekšā. Ar katru soli uz priekšu kristīgajos piedzīvojumos padziļināsies mūsu grēku nožēla. Mēs atzīsim, ka dzīves piepildījums mums var būt vienīgi Kristū, un līdz ar apustuļi apliecināsim: "Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs." "Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei." (Rom. 7:18; Gal. 6:14)

Lai eņģeļi pieraksta Dieva ļaužu svēto cīņu un sadursmju vēsturi, lai tie atzīmē viņu lūgšanas un asaras, bet lai Dievs nekad netiek apkaunots ar paziņojumu no cilvēku lūpām: "Es esmu bez grēka, es esmu svēts." [562] Svētījušās lūpas nekad neizrunās tādus pārgalvīgus vārdus.

Apustulis Pāvils tika aizrauts trešajās Debesīs un redzēja un dzirdēja daudz ko tādu, ko nav iespējams izstāstīt, un tomēr viņš pieticīgi paziņoja: "Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus." (Filip. 3:12) Lai svētie eņģeļi raksta par Pāvila uzvarām, cīnoties labo ticības cīņu. Lai tie līksmojas par viņa nesatricināmo gaitu pretī Debesīm, par to, ka viņš, raugoties uz goda balvu, visiem citiem apsvērumiem vairs nepievērsa uzmanību. Eņģeļi tiešām priecājas atstāstīt viņa uzvaras, bet Pāvils nelielās ar saviem sasniegumiem, un katram Kristus sekotājam, kas steidzas uz priekšu, cīnoties par neiznīcīgu vainagu, jāizturas tāpat kā Pāvilam.

Lai tie, kam ir tieksme izrādīties īpaši svētiem, ieskatās Dieva likumu spogulī. Kad viņi ieraudzīs baušļu plašās prasības un atzīs tos kā domu un sirds nolūku pārbaudītājus, tad nelielīsies, ka ir bezgrēcīgi. "Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa vārdi nemājo mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1. Jāņa 1:8,10,9)

Ir tādi cilvēki, kas uzstājas kā svēti un paziņo, ka viņi pilnībā pieder Kungam, kas pieprasa šev tiesības uz Dieva apsolījumiem, kaut gan tajā pašā laikā atsakās paklausīt Dieva baušļiem. Šie likuma pārkāpēji pretendē uz visu, kas apsolīts Dieva bērniem, [563] bet tā no viņu puses ir iedomība, jo Jānis saka, ka īsta mīlestība pret Dievu atklāsies paklausībā visiem Viņa norādījumiem. Nepietiek ar ticību patiesības teorijai, ar to, ka tikai vārdos apliecinām Kristu, ka ticam, ka Jēzus nav krāpnieks un Bībeles reliģija nav viltīgi izdomāts stāsts. "Kas saka: es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus," raksta Jānis, "ir melis, un viņā nav patiesības. Bet, kas Viņa vārdus tur, tanī patiesi Dieva mīlestība ir kļuvusi pilnīga. No tā mēs noprotam, ka esam Viņā. (..) Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī." (1. Jāņa 2:4,5; 3:24)

Jānis nemācīja, ka pestīšana nopelnāma ar paklausību, bet ka paklausība liecina par ticību un mīlestību. "Jūs zināt, ka Viņš ir atklājies, lai grēkus atņemtu, un grēku nav Viņā. Katrs, kas paliek Viņā, negrēko; katrs, kas grēko, nav Viņu redzējis, nedz Viņu atzinis." (1. Jāņa 3:5,6) Ja mēs paliekam Kristū, ja sirdī mājō Dieva mīlestība, tad mūsu jūtas, domas un rīcība atbildīs Dieva prātam. Svētījusies sirds pukstēs saskaņā ar Dieva likumu priekšrakstiem.

Ir daudzi, kas, lai gan cenšas paklausīt Dieva baušļiem, tomēr izjūt pavisam maz miera un prieka. Šis trūkums izskaidrojams ar viņu neveiksmi ticības dzīvē. Tie staigā it kā sāls klajumos vai izdegušā tuksnesī. Viņi prasa maz, lai gan drīkstētu prasīt daudz, jo Dieva apsolījumiem nav robežu. [564] Tādi nevar pareizi pārstāvēt svētumu, kas rodas, paklausot patiesībai. Kungs grib, lai visi Viņa dēli un meitas būtu laimīgi, miera pilni un paklausīgi. Visas šīs svētības cilvēks iegūst, pielietojot dzīvē ticību. Ticībā var tikt novērsts ikviens rakstura trūkums, nomazgāts ikkatrs traips, var tikt izlabota ikviena kļūda un attīstītas visas krietnās īpašības.

Lūgšana ir Debešu paredzētais līdzeklis panākumu gūšanai cīņā pret grēku un kristīga rakstura veidošanai. Dievišķais iespaids, kas nāk kā atbilde uz lūgšanu ticībā, cilvēka dvēselē paveiks visu, par ko tas ir lūdzis. Mēs drīkstam lūgt grēku piedošanu, Svēto Garu, Kristum līdzīgu raksturu, gudrību un spēku darīt Viņa darbu, – praktiski ikkatru dāvanu, ko Viņš ir apsolījis, jo pastāv nodrošinājums: "Jūs dabūsit!"

Kalnā ar Dievu Mozus redzēja tās brīnišķīgās celtnes līdzību, kurai bija jāklūst par Viņa godības mājvietu. Kalnā ar Dievu – ikkatrā klusā satikšanās vietā – mums jāpārdomā cilvēcei ieteiktais Kunga godības pilnais ideāls. Visos laikmetos lūgšana ir bijusi līdzeklis, kas Dieva bērnus savieno ar Debesīm, un Kungs to ir izlietojis, lai savus ļaudis pakāpeniski iepazīstinātu ar zēlastības pamatprincipiem. Dieva patiesības atklāšanās veids tiek ilustrēts ar vārdiem: "Viņš atmirdzēs kā skaista rīta blāzma." (Hoz. 6:3) Kas nostājas tur, kur Kungs viņu var apgaismot, tas progresēs tāpat kā rīta ausmas puskrēsla, drīz vien pārvēršoties pusdienas laika spožumā.

[565] Patiesa svētošanās nozīmē pilnīgu mīlestību, pilnīgu paklausību, pilnīgu pašaušanos Dieva prātam. Mēs varam svētīties Dievam, paklausot patiesībai. Mūsu sirdsapziņai jātiek attīrītai no nedzīviem darbiem, lai kalpotu dzīvajam Dievam. Mēs vēl neesam pilnīgi, bet mūsu priekšrocība ir atbrīvoties no paša es un grēka valgiem, lai dotos pretī pilnībai. Lielas iespējas, augsti un svēti ieguvumi atrodas visu cilvēku sniedzamības robežās.

Iemesls, kāpēc daudzi mūsu laika pasaulē negūst lielākus panākumus ticības dzīvē, ir Dieva prāta izskaidrošana atbilstoši savām iegribām. Sekodami paši savām tieksmēm, tie sev glaimo, ka esot pakļāvušies Dieva gribai. Tiem nav nekādu konfliktu pašiem ar sevi. Ir arī tādi, kas kādu laiku

sekmīgi cīnās ar savtīgajām dziņām pēc izpriecām un ērtībām. Tie ir godīgi un nopietni, bet no ilgstošas piepūles, no ik dienas miršanas grēkam un nepārtraukta nemiera pamazām nogurst. Kūtrums šķiet tik vilinošs, bet miršana sev – atbaidoša; un tā viņi aizver savas miegainās acis, kārdināšanām vairs nepretojas, bet padodas to varai.

Kunga Vārdā sniegtie norādījumi neatstāj vietu kompromisam ar ļaunumu. Dieva Dēls nāca, lai visus cilvēkus vilktu pie sevis. Viņš neieradās šeit, lai pasauli ieaijātu miegā, bet lai parādītu šauro ceļu, pa kuru jāiet visiem, kas beidzot vēlas sasniegt Debesu pilsētas vārtus. Dieva bērniem jāseko Viņa norādītajā ceļā, neskatoties ne uz kādiem ērtību un sava labuma upuriem. Lai arī ko maksātu šīs pūles un ciešanas, tie ne mirkli nedrīkst pārtraukt cīņu ar sevi.

[566] Visaugstākais pagodinājums, ko cilvēks var sagādāt Dievam, ir kļūt par svētu un šķīstu kanālu, kuru Viņš varētu izlietot savā darbā. Laiks ātri aizsteidzas mūžībā. Neatrausim Dievam to, kas Viņam pieder. Neliagsim Viņam to, kas, lai gan nevar tikt atdots bez ieguvuma sev, tomēr arī nevar tikt liegts, nepazudinot sevi. Viņš prasa visu sirdi – tad dodiet to, jo tā Viņam pieder gan kā Radītājam, gan kā Pestītājam. Viņš lūdz pēc jūsu prāta spējām – dodiet tās, jo tās ir Viņa. Viņš jautā pēc jūsu naudas – atdodiet to Tam, kam tā pieder. “Jūs nepiederat sev pašiem, jo jūs esat dārgi atpirkti.” (1. Kor. 6:19,20) Dievs prasa, lai To pagodina svētījusies dvēsele, kas, vingrinoties ticībā, kura darbojas mīlestībā, ir sagatavojusies Viņam kalpot. Viņš mūs aicina uz visaugstāko ideālu – uz pilnību. Viņš prasa, lai mēs šajā pasaulē noteikti un nedalīti stāvētu par Viņu, kā Viņš ir stāvējis par mums, būdams mūsu Dievs.

“Šis ir Dieva prāts, ka jūs topat svēti.” (1. Tes. 4:3) Vai arī jūs to vēlaties? Jūsu grēki var būt kā kalni jūsu priekšā, bet, ja jūs pazemosit savu sirdi un, atzīstot grēkus, uzticēsities krustā sistā un uzmodinātā Pestītāja nopelnam, tad Viņš toš piedos un šķīstīs jūs no visas netaisnības. Dievs no jums prasa pilnīgu pakļaušanos Viņa likumam. Šis likums ir Viņa aicinājuma atbalss, kas saka: “Topiet svēti, vēl svētāki!” Iekārojiet Kristus žēlastības pilnību. Lai sirdi pilda bezgalīgas ilgas pēc Viņa taisnības, kuras nopelnis, kā Kunga Vārds to paziņo, ir miers un drošība mūžīgi mūžam.

[567] Ja tava dvēsele ilgojas pēc Dieva, tad tu iegūsi arvien vairāk un vairāk no Viņa žēlastības neizdibināmajām bagātībām. Par tām domājot, tu kļūsi viņu īpašnieks, un tev atklāsies Pestītāja pienestā upura nopelnis un aizgādība, ko sniedz Viņa taisnība, Viņa gudrības pilnība un Viņa spēks pievest tevi Tēvam “neaptraipītu un nevainojamu”. (2. Pēt. 3:14)

56. PATMA

[568] Kopš kristīgās draudzes organizēšanas bija pagājis vairāk nekā pusgadsimts. Visā šajā laikā Eviņģēlija vēsts pastāvīgi sastapās ar pretestību. Tās ienaidnieki nekad nesamazināja savas pūles, un beidzot viņiem izdevās cīņā pret kristiešiem iesaistīt Romas imperatora varu.

Sekojošajās briesmīgajās vajāšanās apustulis Jānis daudz darīja, lai atbalstītu un nostiprinātu ticīgo palāvību uz Dievu. Viņš sniedza liecību, kuru ienaidnieki nespēja apstrīdēt, kas viņa brāļiem palīdzēja drosmīgi un uzticīgi stāties pretī visiem pārbaudījumiem. Kad šķita, ka, sastopoties ar nikno pretestību, kristiešu ticība sāk svārstīties, sirmas, daudz pieredzējušais Jēzus kalps ar spēku un daiļrunību atkātoja stāstu par krustā sisto un uzmodināto Pestītāju. Viņš savu ticību saglabāja nesatricināmu, un no viņa lūpām atskanēja pati priecīgākā vēsts: “Kas no sākuma bija, ko esam dzirdējuši, ko savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, dzīvības Vārdu (...). Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums.” (1. Jāņa 1:1-3)

Jānis sasniedza ļoti ievērojamu vecumu un kļuva par liecinieku Jeruzālemes izpostīšanai un greznā tempļa bojāejai. Tā kā viņš dzīvoja ilgāk par visiem mācekļiem, kas bija tuvākie Kristus līdzgaitnieki, tad, runājot par Jēzu kā Mesiju un pasaules Pestītāju, viņa vēstij bija liels iespaids. Neviens nevarēja apšaubīt viņa godīgumu, un viņa mācības daudziem palīdzēja atgriezties no neticības.

Jāņa nesvārstīgās uzticības dēļ Kristus lietai jūdu vadoņi pret viņu izjuta rūgtu naidu. Tie saprata, ka tik ilgi, kamēr ļaužu ausīs skanēs Jāņa liecība, viņu pūles pret kristiešiem būs veltīgas. Lai cilvēki Jēzus brīnumdarbus un mācības varētu ātrāk aizmirst, vajadzēja apklusināt drošā liecinieka balsi.

Tāpēc Jāni izsauca uz Romu, lai nopratinātu ticības dēļ. Tur augstāko valdības pārstāvju priekšā viņa mācības tika nepareizi attēlotas, jo viltīgi liecinieki to apsūdzēja musinošu, ķecerīgu atziņu sludināšanā. Ar šiem apvainojumiem ienaidnieki cerēja panākt mācekļa notiesāšanu uz nāvi.

Sevi aizstāvot, Jānis runāja skaidri un pārlicinoši un ar tādu vienkāršību un atklātību, ka viņa vārdi atstāja spēcīgu iespaidu. Klausītāji brīnījās par apustuļa gudrību un daiļrunību, bet, jo pārlicinošāka

bija viņa liecība, jo vairāk izpaudās pretinieku naidis. Imperators Domiciāns iedegās dusmās. Viņš nevarēja apstrīdēt Kristus uzticīgā aizstāvja minētos argumentus, ne arī sacensties ar spēku, kas pavadīja patiesības sludināšanu, [570] tomēr nolēma šo balsi aplusināt.

Jāni iemeta verdošā eļļas katlā, bet Kungs pasargāja sava uzticīgā kalpa dzīvību, tāpat kā Viņš bija pasargājis trīs ebrejus degošajā ceplī. Atskatot vārdiem: "Tā aizies bojā visi, kas tic šim krāpniekam Jēzum Kristum no Nacaretas," Jānis paskaidroja: "Mans Meistars pacietīgi padevās visam, ko sātans un tā eņģeļi varēja izgudrot, lai Viņu pazemotu un mocītu. Viņš atdeva savu dzīvību, lai glābtu pasauli. Es esmu pagodināts, ja man tiek atļauts ciest Viņa dēļ, jo esmu tikai vājš un grēcīgs cilvēks. Kristus bija svēts, nevainīgs un neaptraipīts. Viņš nav grēkojis, ne arī viltība tika atrasta viņa mutē." Šiem vārdiem bija iespaids, un Jāni no katla izņēma tie paši vīri, kas viņu tur bija iemetuši.

Tomēr vajāšanu roka apustulim smagi uzgūlās no jauna. Ar imperatora pavēli Jāni izraidīja uz Patmas salu, sodot to "Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecības dēļ". Viņa ienaidnieki domāja, ka tur atrodoties, Jāņa iespaidu vairs nejutīs un beidzot, grūtību un bēdu salauzts, Viņš nomirs.

Patma, neauglīga, klinšaina sala Egejas jūrā, bija Romas valdības izraudzīta vieta noziedznieku izsūtīšanai, bet Dieva kalpam šis drūmais zemes gabals kļuva par Debesu vārtiem. Šķirts no dzīves steigas un iepriekšējo gadu rosīgā darba, viņš tur atradās Dieva, Kristus un Debesu eņģeļu sabiedrībā un saņēma no tiem norādījumus draudzei visam nākamajam laikam. [571] Viņam tika atklāti notikumi, kuriem vajadzēja norisināties šīs zemes vēstures noslēgumā; un tur viņš arī uzrakstīja no Dieva saņemtās atklāsmes. Kad apustuļa balss vairs nevarēja liecināt par Kungu, ko viņš mīlēja un kam kalpoja, tad vēstis, kas tika dotas šajā neauglīgajā krastā, sāka izplatīties līdzīgi gaismai, darot zināmus Dieva noteiktos nodomus ar katru tautu virs Zemes.

Patmas klinšu krauju apņemts, Jānis uzturēja savienību ar savu Radītāju. Viņš novērtēja savu pagājušo dzīvi, un, domājot par saņemtajām svētībām, apustuļa sirdi pildīja miers. Viņš bija dzīvojis kā kristietis un ticībā varēja teikt: "Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā." (1. Jāņa 3:14) Turpretī imperators, kas viņu bija izsūtījis, tā nevarēja sacīt. Tas varēja atskatīties vienīgi uz kauju laukiem, izlietām asinīm, izpostītām mājām, raudošām atraitnēm un bāreņiem kā savu godkāriģo centienu "panākumiem".

Vientulajā mājvietā Jānim bija iespējams pētīt dievišķā spēka atklāšanos dabā un inspirētajās lappusēs daudz dziļāk nekā jebkad agrāk. Viņš priecājās, pārdomājot radīšanas darbu, un pielūdza dievišķo Arhitektu. Iepriekšējos gados apustuļa acis sveica mežiem klāti pakalni, zaļas ielejas un auglīgi līdzenumi, kur, dabas skaistuma ieskausts, tas vienmēr jutās savijņots, vērojot Radītāja gudrību un meistarību. Tagad acīm pavērās ainas, kas daudziem liktos drūmas un neinteresantas, bet uz Jāni tās atstāja pavisam citu iespaidu. Neskatoties uz to, ka apkārtnē bija tukša un neauglīga, zilās debesis, [572] kas nolaidās pār viņu, bija tikpat spilgtas un skaistas kā pāri mīļotajai Jeruzālemei. Mežonīgajās, kailajās klintīs, dzelmju noslēpumos un krāšņajā debess jumā viņš prata atrast svarīgas mācības. Arī šeit viss norādīja uz Dieva spēku un godību.

Visapkārt ap sevi apustulis redzēja pierādījumus par plūdiem, kas kādreiz pārklāja zemi, tāpēc ka tās iedzīvotāji bija iedrošinājušies pārkāpt Dieva likumus. No okeāna un zemes dziļēm trakojošo ūdeņu izsviestie klinšu blūķi tagad spilgti liecināja par šausmām, kas valdīja šo bijājamo Dieva dusmu rezultātā. Ūdeņu troksnī, dziļumiem sasaucoties ar dziļumiem, praviētis saklausīja Radītāja balsi. Nežēlīgu vēju satrakotā jūra vēl arvien stāstīja par apvainotā Dieva nepatiku. Tomēr varenos viļņus, lai gan tie drausmīgi bangoja, noteiktās robežās savaldīja kāda neredzama roka. Tas viss norādīja uz bezgalīga Spēka klātbūtni. Un, pretstatā tam, viņš apzinājās mirstīgo cilvēku vājumu un neprātu, kas, būdami tikai no pīšļiem veidoti radījumi, lielās savā iedomātajā gudrībā un spēkā un sirdī saceļas pret Universa Valdnieku, it kā Dievs būtu tāds pats kā viņi. Klintīs tam atgādināja Kristu, viņa stipro patvērumu, kura aizsegā tas varēja droši paslēpties. Un tā no drūmās Patmas salas augšup pacēlās izraidītā apustuļa karstākās dvēseles ilgas un dedzīgākās lūgšanas.

Jāņa dzīves stāsts sniedz pārsteidzošus pierādījumus par to, kā Dievs var izlietot gadus vecus strādniekus. [573] Kad apustuli izsūtīja uz Patmas salu, daudzi domāja, ka viņa kalpošanas laiks ir pagājis, ka viņš ir savu laiku nodzīvojis, salauzta niedre, kas kuru katru brīdi var pilnīgi sabrukt. Bet Kungs uzskatīja viņu par derīgu, lai to vēl lietotu. Lai gan izraidīts no savām iepriekšējām darba vietām, viņš nemitējās liecināt par patiesību. Pat Patmā tas atrada draugus un tādus cilvēkus, kas atgriezās. Viņš nesa priecīgu vēsti, jo sludināja augšāmcēlušos Pestītāju, kas augstībā aizlūdz par saviem ļaudīm, līdz vēlāk atgriezīsies, lai ņemtu tos pie sevis. Tieši tad, kad, kalpojot Kungam, Jānis bija kļuvis vecs, viņš saņēma vairāk atklāsmju no Debesīm nekā visos iepriekšējos savas dzīves gados.

Tiem, kuru dzīves intereses bijušas saistītas ar Dieva darbu, vienmēr jāveltī vismaigākā uzmanība. Sie gados vecie strādnieki ir uzticīgi pastāvējuši vētrās un pārbaudījumos. Viņiem var būt trūkumi, tomēr tiem vēl arvien ir spējas, kas dod tiesības atrasties savās vietās Dieva darbā. Lai gan nogurušiem un nespējīgiem nest tik smagas nastas, kādas var un ko vajag uzņemties jaunākiem vīriem, viņu padomam, ko tie var dot, ir visaugstākā vērtība.

Tie varbūt ir pieļāvuši kļūdas, bet no savām neveiksmēm vēlāk mācījušies izvairīties no maldiem un briesmām, un vai tādēļ tie nevarētu dot gudru padomu? Viņi ir gājuši cauri visdažādākajiem pārbaudījumiem un grūtībām, un, kaut arī tagad zaudējuši daļu no sava spēka, Kungs tos tomēr neatstumj. Viņš tiem dod sevišķu žēlastību un gudrību.

Tos, kas kalpojuši savam Meistaram tad, kad darbs tikai lēnām virzījās uz priekšu, kas pacietuši nabadzību un palikuši uzticīgi, kad bija maz patiesības aizstāvju, [574] pastāvīgi vajadzētu cienīt un godāt. Kungs vēlas, lai jaunākie darbinieki gudrību, spēku un briedumu iegūtu, nesot nastas kopā ar šiem uzticīgajiem vīriem. Lai jaunākie atzīst, cik tā ir liela priekšrocība, ja viņu vidū vēl atrodas tādi strādnieki. Lai viņi atvēl tiem godājamās vietas savās apspriedēs.

Kad to pienākumi, kas savu dzīvi pavadījuši, kalpojot Kristum, uz šīs Zemes tuvosies beigām, tad viņi Svētā Gara ietekmē atstāstīs piedzīvojumus, kas tiem bijuši sakarā ar Dieva darbu. Tiem, kas tikko kļuvuši ticīgi, ir jādzird, cik brīnišķīgi Kungs vada savus ļaudis; tiem jāatgādina par Viņa lielo laipnību, palīdzot pārbaudījumos. Dievs vēlas, lai vecie, uzticīgie strādnieki atrastos savā vietā, darot savu daļu cilvēku glābšanā no milzīgās, postošās ļaunuma straumes. Viņš vēlas, lai tie pilnā bruņojumā stāvētu kaujas ierindā, līdz Viņš tiem pavēlēs nolikt ieročus.

Apustuļa Jāņa piedzīvojumi vajāšanu laikā satur mācību, kas kristiešiem sniedz brīnišķīgu spēku un mierinājumu. Dievs neaizkavē ļauno cilvēku sazvērestības, bet apstākļus kārtotā, lai šie plāni nākt par labu tiem, kas pārbaudījumos un cīņās paliek Viņam uzticīgi. Bieži Evaņģēlija nesējiem savs darbs jāturpina vētrās un vajāšanās, sastopoties ar rūgtu pretestību un netaisnu izturēšanos, bet lai tie tādās reizēs atceras, ka piedzīvojumi, kas iegūstami pārbaudījumu un bēdu ceplī, ir visu pārciesto sāpju vērti. Tādā veidā Dievs savus bērnus velk sev tuvāk, lai tiem varētu atklāt cilvēcisko vājumu un savu spēku. Kungs māca tos paļauties uz Viņu [575] un sagatavo stāties pretī neparedzētiem notikumiem, lai tie varētu izpildīt uzticētos pienākumus un sasniegt augsto mērķi, kura dēļ tiem tiek piešķirts dievišķais spēks.

Visos laikmetos Dieva izraudzītie liecinieki patiesības dēļ sevi ir pakļāvuši pārmetumiem un vajāšanām. Jāzepu apmeloja un vajāja, kaut gan viņš nebija vainīgs un izturējās godīgi. Dieva izraudzīto vēstnesi Dāvidu viņa ienaidnieki dzenāja kā plēsīgu zvēru. Daniēlu iemeta ļaunu bedrē, tāpēc ka tas palika uzticīgs Debesīm. Ijabam atņēma laicīgos īpašumus un tas tika pakļauts tik smagām fiziskām ciešanām, ka no viņa riebumā novērsās radi un draugi, tomēr viņš saglabāja savu skaidrību. Jeremiju nekas nespēja atturēt izteikt vārdus, ko Dievs viņam bija devis, un pravieša liecība tā saniknoja ķēniņu un lielkungus, ka tas tika iemests riebīgā, netīrā bedrē. Stefanu nomētāja akmeņiem, tāpēc ka tas sludināja par Kristu un Viņa krusta nāvi. Pāvilu ieslodzīja cietumā, jo viņš uzticīgi nesa Dieva vēsti pagānu tautām. Un Jāni "Dieva Vārda un Jēzus Kristus liecības dēļ" izraidīja uz Patmas salu.

Šie cilvēku nelokāmības piemēri liecina par Dieva apsollījumu uzticamību, par Viņa paliekošo klātbūtni un žēlastību. Tie liecina par ticības spēku pretoties pasaules varām. Ticībai ir uzdevums paļauties uz Dievu pat vistumsākajā stundā un sajūst, ka, lai arī cik spēcīgi būtu pārbaudījumi un kā trakotu vētra, pasauli tomēr pārvalda mūsu Dievs. Vienīgi ticības acis spēj raudzīties pāri dotā laika notikumiem un pareizi novērtēt ar mūžību saistītās intereses .

Jēzus saviem sekotājiem nedod cerību iegūt pasaules slavu un bagātību, [576] nesola dzīvi bez pārbaudījumiem un bēdām. Tā vietā Kungs tos aicina sekot Viņam pašreizējās un pārmetumu pilnajā takā. Viņam, kurš nāca glābt pasauli, pretojās visi apvienotie ļaunuma spēki. Nežēlīgā sazvērestībā ļaunie cilvēki un ļaunie eņģeļi nostājās pret miera Lielkungu. Katrs Kristus vārds un darbs atklāja dievišķu līdzcietību, un tas, ka Viņš nelīdzinājās pasaulei, izraisīja visrūgtāko ienaidu.

Tāpat notiks ar ikvienu, kas gribēs dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū. Vajāšanas un nicināšana sagaida visus, kas ir piepildīti ar Kristus Garu. Vajāšanu raksturs var mainīties līdz ar laiku, bet pats princips – gars, kas tās izraisa, – paliek tas pats, kas jau kopš Ābela dienām ir nonāvējis Kunga izredzētos.

Sātans Dieva ļaudis ir vajājis visos laikos. Viņš tos ir mocījis un nogalinājis, bet mirstot tie kļuvuši par uzvarētājiem. Tie ir apliecinājuši tās Būtnes spēku, kas daudz varenāka par sātanu. Ļauni cilvēki var mocīt un nonāvēt miesu, bet tie nespēj aizskart dzīvību, kas ar Kristu apslēpta Dievā. Tie gan

vīriešus, gan sievietes var ieslodzīt cietuma mūros, bet nespēj saistīt viņu garu.

Pārbaudījumi un vajāšanas veicina Dieva godības, tas ir, Viņa rakstura atklāšanos izredzētajos ļaudīs. Tie, kas tic Kristum, pasaules nīsti un vajāti, tiek audzināti un mācīti Viņa skolā. Virs zemes tie staigā šaurās takās un tiek šķīstīti bēdu ceplī. Sekojot Kristum, tie piedzīvo sāpīgus brīžus, tiem nākas sevi aizliegt un izjust vilšanās rūgtumu, bet [577] tā viņi iepazīstas ar grēka ļaunumu un postu un rezultātā izjūt pret to riebumu. Būdami Kristus ciešanu līdzdalībnieki, tie spēj raudzīties pāri tumsai uz godību, sakot: "Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums." (Rom. 8:18)

57. ATKLĀSMES GRĀMATA

[578] Apustuļu dienās kristieši bija visai nopietni un dedzīgi. Viņi tik nenogurstoši darbojās sava Meistara labā, ka, neskatoties uz nežēlīgo pretestību, Dieva valstības Evaņģēlijs samērā īsā laikā tika izplatīts visās apdzīvotajās pasaules daļās. Lai iedrošinātu vēlāko laikmetu ticīgos, inspirētā spalva ir atzīmējusi šo dedzību, ko dotajā laikā parādīja Jēzus sekotāji. Par Efezas draudzi, kuru Kungs izlietoja kā visas apustuļu laikmeta kristietības simbolu, Uzticīgais un Patiesais Liecinieks varēja teikt:

"Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest jaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis." (Atkl. 2:2,3)

Sākumā Efezas draudzes piedzīvojumos izpaudās bērnišķa vienkāršība un dedzība. [579] Ticīgie apzinīgi centās paklausīt katram Dieva Vārdam, un viņu dzīve atklāja nopietnu, sirsniņu mīlestību pret Kristu. Tie priecājās darīt Dieva prātu, jo viņu sirdīs kā pastāvīgs augsts viesis mājāja Pestītājs. Izjūdami dziļu mīlestību pret savu Glābēju, tie par visaugstāko mērķi uzskatīja dvēseļu mantošanu, jo Kristus žēlastības dārgo bagātību negribēja izlietot tikai sev. Viņi sajuta sava aicinājuma lielo nozīmi, un, ietekmēti no vēsts: "Miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts", dega ilgās aiznest priecīgās ziņas par pestīšanu līdz Zemes vistālākajām robežām. Un pasaule atzina, ka tie ir bijuši ar Jēzu. Grēcīgi, savus pārkāpumus nožēlojuši un piedošanu saņēmuši, šķīstīti un svētoti cilvēki, pateicoties Kristum, bija kļuvuši par Dieva darbabiedriem.

Draudzes locekļi bija vienoti domās un rīcībā. Kā zelta pavediens viņus kopā saistīja Kristus mīlestība. Tie savu Kungu centās iepazīt arvien pilnīgāk un pilnīgāk, līdz viņu dzīvē atklājās Kristus līksmība un miers. Viņi apmeklēja bāriņus un atraītnes to bēdās, un paši centās palikt pasaules neaptraipīti, saprazdami, ka tad, ja šajā ziņā tie cietīs neveiksmi, runās pretī savai ticības apliecībai un aizliegs Pestītāju.

Darbs gāja uz priekšu ikvienā pilsētā. Tika atgrieztas dvēseles, kas savukārt izjuta pienākumu par saņemtajām nenovērtējamām bagātībām stāstīt tālāk citiem. Jēzus sekotāji nevarēja palikt mierā, līdz gaisma, kas bija padarījusi gaišu viņu prātu, sāka spīdēt arī uz apkārtējiem ļaudīm. [580] Ar kristiešu cerības pamatu tika iepazīstināts liels daudzums neticīgo. Silta, apgarota personīga palīdzība tika sniegta ļaudīm, kas vēl atradās maldos, kā arī atstumtajiem un tiem, kas, lai gan teicās atzīstam patiesību, tomēr vairāk par Dievu mīlēja vieglu dzīvi.

Tomēr pēc kāda laika ticīgo centība sāka atslābt un samazinājās mīlestība pret Dievu un vienam pret otru. Draudzē iezagās vēsums. Daži aizmirsā brīnišķo veidu, kādā tie bija saņēmuši patiesību. Vecie karognesēji viens pēc otra krita savos posteņos, bet atsevišķiem jaunākajiem darbiniekiem, kuri varēja dalīties šo celmlaužu nastās un tā sagatavoties lietderīgam darbam vadošos amatos, bija apnikušas bieži atkārotās patiesības. Tiecoties pēc kaut kā neparasta un pārsteidzoša, tie mēģināja ieviest jaunas mācības, kas daudziem likās patīkamākas, bet nesaskanēja ar Evaņģēlija galvenajiem pamatlikumiem. Savā pašpaļāvībā un garīgajā aklumā tie nespēja saskatīt, ka šie aplamie pieņēmumi daudzus ierosinās apšaubīt pagātnes piedzīvojumus un tā novedīs sajukumā un neticībā.

Ielaužoties šīm viltus mācībām, radās šķelšanās, un daudzu acis pārtrauca raudzīties uz Jēzu kā savas ticības iesācēju un pabeidzēju. Laiku, ko vajadzēja izlietot Evaņģēlija sludināšanā, aizņēma strīdi par nesvarīgiem mācību punktiem un patīkamu, cilvēku izgudrotu pasaku apcere. Ļoti daudzi, kurus bija iespējams pārliecināt un atgriezt, uzticīgi atklājot patiesību, tagad palika nebrīdināti. [581] Dievbijība strauji samazinājās, un šķīta, ka drīz vien sātans gūs virsroku pār tiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem.

Tieši šajā kritiskajā draudzes vēstures posmā notiesāja un izsūtīja trimdā apustuļi Jāni. Nekad viņa balss kristietībai nebija tik nepieciešama kā tagad. Gandrīz visi Jāņa agrākie darbabiedri bija miruši

mocekļa nāvē. Ticīgo atlikums sastapās ar nežēlīgu pretestību. Spriežot pēc ārēji redzamā, šķita, ka nav vairs tālu diena, kad Kristus draudzes ienaidnieki svinēs uzvaru.

Tomēr visapkārt valdošajā tumsā neredzami darbojās Kunga roka. Dieva aizgādībā Jānis tika noņemts tur, kur draudžu apgaismošanai un stiprināšanai Kristus viņam varēja dot brīnišķīgu atklāsmi par sevi un dievišķo patiesību.

Izsūtot Jāni trimdā, patiesības ienaidnieki bija cerējuši uz visiem laikiem apklusināt uzticīgā Dieva liecinieka balsi, bet Patmas salā apustulis saņēma vēsti, kuras iespaidam vajadzēja draudzi stiprināt līdz pat laika beigām. Lai gan tie, kas Jāni izsūtīja, nav atbrīvoti no atbildības par savu ļauno darbu, tomēr viņi kļuva par rīkiem Dieva rokās Debesu nodomu izpildīšanai, un tieši pūles izdzēst gaismu nodrošināja patiesības tālāku atklāšanos.

Trimdā aizvestajam apustulim godības Kungs parādījās Sabatā. Atrodoties Patmas salā, Jānis Sabatu ievēroja tikpat svēti kā tad, kad sludināja ļaudīm Jūdejas pilsētās un ciemos. Viņš pieprasīja sev šai dienai dotos dārgos apsolījumus. "Tā Kunga dienā es tapu aizrauts garā," raksta Jānis, "un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni saucam: "To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm (..)”. Es apgriezios redzēt balsi, kas runāja ar mani, un apgriezies ieraudzīju septiņus zelta lukturus, lukturu vidū kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, iegērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm." (Atkl. 1:10-13) [582]

Mīļotajam māceklim tika parādīta īpaša labvēlība. Viņš kopā ar savu Meistaru bija atradies Ģetzemanē, kad Tā vaigu klāja nāves moku asins sviedri, "jo Viņa vaigs bija tā pārvērsts, ka tas nelīdzinājās cilvēkam, un viņa izskats un stāvs nepavisam līdzīgs cilvēku bērniem". (Jes. 52:14) Viņš savu Kungu bija redzējis tērptu vecā purpura mētelī, ar ērkšķiem vainagotu un nodotu Romas kareivju rokās. Viņš uz To bija raudzījies pie Golgātas krusta, kad Jēzus tika pakļauts nežēlīgam izsmieklam un apvainojumiem. Un tagad Jānim atkal ir ļauts skatīt savu Kungu. Bet, cik ļoti izmainījies ir Viņa izskats! Kristus vairs nav cilvēku nicinātais un pazemotais Sāpju Vīrs. Viņš ir ietērpts Debesu spožumā. "Viņa galva un mati bija kā sniegbalta vilna, Viņa acis kā uguns liesmas, viņa kājas līdzīgas zelta metālam, krāsni kausētam(..)". (Atkl. 1:14,15) Viņa balss līdzinās daudz udeņu šalkoņai, un seja spīd kā saule. Viņa rokā ir septiņas zvaigznes, un no Viņa mutes iziet ass, abās pusēs griezīgs zobens, Kristus spēka simbols. Patmas salā atmirdz mūžīgā Kunga godība.

"Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika savu labo roku, sacīdams: nebīsties! (..)“ (Atkl. 1:17)

Jānis tika stiprināts, lai varētu atrasties sava pagodinātā Kunga klātbūtnē. Viņa izbrīna pilnajam skatam tika atklāta Debesu godība. [583] Apustulim atļāva skatīt Dieva troni un, lūkojoties pāri zemes cīņām un konfliktiem, vērot balti tērptos atpestīto pulkus. Viņš dzirdēja Debesu eņģeļu mūziku un to cilvēku slavas dziesmu, kas bija uzvarējuši ar Jēra asinīm un savas liecības vārdu. Dotajā atklāsmē tam vienu pēc otras rādīja satraucošas un interesantas ainas Dieva ļaužu piedzīvojumos un jau iepriekš pateica draudzes vēsturi līdz pat laika galam. Attēlos un simbolos Jānim atklāja ļoti svarīgus notikumus, kurus tam vajadzēja pierakstīt, lai viņa laikā un nākamajos gadsimtos dzīvojošie Dieva ļaudis varētu pareizi saprast tiem draudošās briesmas un priekšā stāvošās cīņas.

Šo atklāsmi deva draudzes vadīšanai un iepriecināšanai kristietības pārbaudījumu brīžos. Tomēr reliģijas mācītāji ir pasludinājuši, ka tā ir aizzīmogota grāmata un tās noslēpumus nevar izskaidrot. Tāpēc daudzi ir novērsušies no pravietiskajiem rakstiem, atsakoties ziedot tiem laiku un pētīt tur ietvertos noslēpumus. Bet Dievs nevēlas, ka Viņa ļaudis tā uzskatītu šo grāmatu. Tā ir "Jēzus Kristus atklāsmē, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā. (..) Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts, jo noliktais laiks ir tuvu." (Atkl. 1:1,3) [584] "Es apliecinu katram, kas dzird šīs grāmatas pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā. Tas, kas visu šo apliecina, saka: "Tiešām, es nāku drīz. Amen." Tiešām, nāc, Kungs Jēzu!" (Atkl. 22:18-20)

Atklāsmē tiek skarti ļoti svarīgi jautājumi. Pats vārds atklāsmē, kas dots šim inspirētajām lappusēm, atsauc apgalvojumu, ka tā varētu būt aizzīmogota grāmata. Atklāsmē ir kaut kas atklāts. Kungs pats rādīja savam kalpam noslēpumus, ko satur šī grāmata, un grib, lai tie būtu pieejami Viņa ļaužu pētīšanai. Grāmatā uzrakstītās patiesības ir adresētas gan Jāņa laikabiedriem, gan arī tiem, kas dzīvo šīs Zemes vēstures pēdējās dienās. Daži no pravietojumā tēlotajiem notikumiem ir jau pagātnē, citi – norisinās pašlaik; dažas ainas norāda uz tumsas spēku un Debesu Lielkunga laikmetiem ilgstošā konflikta beigām, un vēl citas atklāj atpestīto uzvaras prieku un līksmību atjaunotajā zemē.

Lai neviens nedomā, ka tikai tāpēc, ja tas uzreiz nespēj izskaidrot katra Atklāsmes grāmatā aprakstītā simbola nozīmi, tad ir veltīgi pētīt šo grāmatu, pūloties izprast tur ietvertās patiesības atziņas. Kungs, kas šos noslēpumus atklāja Jānim, arī ikvienam rūpīgam patiesības meklētājam ļaus jau iepriekš izjust prieku, domājot par Debesīm un mūžību. Tie, kuru sirdis atvērtas patiesības uzņemšanai, būs spējīgi aptvert šīs grāmatas mācības, un viņiem tiks piešķirtas svētības, kas apsolītas visiem, "kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts". [585]

Ar Atklāsmes grāmatu tiek pielikts punkts visām pārējām Bībeles grāmatām. Tā ir kā papildinājums Daniēla grāmatai. Ja pirmā satur vairāk pravietojums, tad otrā ir atklāsmē. Aizzīmogota nebija Atklāsmes grāmata, bet gan tā daļa Daniela grāmatas pravietojumu, kas attiecas uz pēdējām dienām. Eņģelis pavēlēja: "Un tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šajās atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam." (Dan. 12:4)

Visu atklāsmē redzēto apustulim lika pierakstīt pats Kristus. "Ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatirā, Sardos, Filadelfijā un Lāodikejā. (..) Es esmu (..) Dzīvais. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas. Tad nu raksti, ko tu redzēji, kas ir un kas notiks turpmāk. Noslēpumu par septiņām zvaigznēm, ko tu redzēji Manā labajā rokā, un par septiņiem zelta lukturiem: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi, un septiņi lukturi ir septiņas draudzes." (Atkl. 1:11,18-20)

Septiņu sākotnējo draudžu nosaukumi simboliski attēlo visu draudzi dažādos kristīgā laikmeta periodos. Skaitlis septiņi liecina par pilnību un simboliski norāda uz patiesību, ka vēsts sniedzas līdz laika galam, bet lietotie nosaukumi atklāj draudzes stāvokli dažādos pasaules vēstures periodos.

[586] Kristus runāja, staigājot starp zelta lukturiem. Tādā veidā tiek tēlaini parādīta Viņa attieksme pret draudzēm, jo Viņš ar saviem ļaudīm pastāvīgi sazinās. Kungs pazīst to patieso stāvokli. Viņš vēro ticīgo izturēšanos, dievbijību un nodošanos. Lai gan Kristus kalpo kā Augstais Priesteris un Vidutājs Debesu svētnīcā, tomēr tiek rādīts staigājam starp draudzēm virs zemes. Ar nenogurstošu modrību un nepārtrauktu uzmanību Viņš vēro, vai kādā sargpostenī gaisma nav kļuvusi pārāk blāva, vai tā nedraudz izdzist. Ja lukturi būtu atstāti vienīgi cilvēku aizgādībai, tad plīvojošā liesma tiešām varētu nikuļot un izbeigties; bet Viņš ir uzticīgais Kunga nama sargs, patiesais kalpotājs tempļa pagalmos. Viņa nepārtrauktās rūpes un uzturošā žēlastība ir dzīvības un gaismas avots.

Kristus atklājas, turot septiņas zvaigznes savā labajā rokā. Tas ir nodrošinājums mums, ka nevienai draudzei, kura uzticīga savam uzdevumam, nav ko baidīties, ka tā varētu iznīkt, jo neviena zvaigzne, atrodoties Visvarenā aizsardzībā, nevar tikt izrauta no Kristus rokas.

"Tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes (..)." (Atkl. 2:1) Šie vārdi teikti draudzes vadītājiem, tiem, kuriem Dievs uzticējis svarīgas atbildības. No draudzes, līdzīgi jaukai smaržai, bagātīgi jāizplatās labam iespaidam, bet to lielā mērā nosaka Dieva kalpu raksturs, kuru uzdevums ir atklāt Kristus mīlestību. Debesu zvaigznes atrodas Dieva pārvaldībā. Viņš tās pilda ar gaismu, vada un nosaka to kustību. Ja Kungs to nedarītu, tad tās kļūtu par krītošām zvaigznēm. Tieši tāpat ir ar Viņa kalpiem. Tie ir tikai darbarīki Kunga rokās, un viss labais, ko tie veic, tiek padarīts Viņa spēkā. [587] No tiem jāatstaro Viņa gaismai. Pestītājam jābūt ticīgo ļaužu iedvesmas avotam. Ja tie raudzīsies uz Kristu, kā Kristus raudzījās uz Tēvu, tad spēs veikt katru uzticēto darbu. Kad tie izjutīs savu pilnīgo atkarību no Dieva, Viņš piešķirs tiem savu spožumu, lai tie to tālāk atstarotu pasaulei.

Jau agri draudzes vēsturē savu postošo darbu iesāka apustuļa Pāvila iepriekš sludinātais netaisnības noslēpums; un, kad viltus skolotāji, no kuriem ticīgos bija brīdinājis Pēteris, ieviesa savas atkrišanas mācības, daudzus šie maldi savaldzināja. Viena daļa grīļojās pārbaudījumu grūtībās un tika kārdināti atteikties no ticības. Laikā, kad Jānim tika dota šī atklāsmē, daudzi bija zaudējuši pirmo mīlestību pret Evaņģēlija patiesību, bet savā žēlastībā Dievs draudzi neatstāja, lai tā turpinātu slīdēt lejup. Bezgalīga maiguma pilnā vēstī Viņš tiem apliecināja savu mīlestību un vēlēšanos, lai tie veiktu mūžības interesēm atbilstošu darbu. "Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus." (Atkl. 2:5)

Draudze nebija pilnīga, un tai bija nepieciešams stingrs rājiens un nosodījums; tāpēc Jānis tika inspirēts uzrakstīt brīdinošās vēstis, kā arī griezties ar lūgumu pie tiem, kas, pazaudējuši no redzes loka Evaņģēlija pamatprincipus, pakļāva briesmām cerību izglābties. Tomēr pārmetošie rājieni, kurus Dievs atzīst par nepieciešamu sūtīt, vienmēr tiek izteikti maigā mīlestībā kopā ar miera apsoliņumu ikkatram grēkus nožēlojošam ticīgajam. "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu," saka Kungs. "Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20)

[588] To labā, kas, ierauti asajā konfliktā, centās saglabāt savu ticību Dievam, pravietim tika doti uzslavas un apsolījuma vārdi: "Es zinu tavus darbus. Redzi Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, ko neviens nevar aizslēgt; tev ir maz spēka, un tomēr Manu mācību tu esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu (..) Tāpēc, ka tu esi turējis Manas paciešanas mācību, es tevi sargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes." Ikviens ticīgais tika pamācīts: "Uzmosties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo es neatrodu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā!" "Es nāku drīz; turi, kas tev ir, ka neviens neatņem tavu vainagu." (Atkl. 3:8,10,2,11)

Ar tā cilvēka starpniecību, kurš apliecināja, ka viņš ir "brālis un biedrs bēdās" (Atkl. 1:9), Kristus savai draudzei atklāja visu, ko tai Viņa dēļ vajadzēs pārciest. Raugoties cauri garajiem tumsas un mānītības gadsimtiem, sirmāis trimdnieks redzēja lielu pulku ļaužu, nodotus mocekļa nāvei, tikai tāpēc, ka tie milēja patiesību. Bet viņš arī redzēja, ka Tas, kurš uzturēja savus pirmos lieciniekus, neatstās uzticīgos sekotājus visos vajāšanu gadsimtos, kas tiem būs jāpārdzīvo pirms laika beigām. "Nebīsties par to, ka tev būs jācieš," Kungs sacīja. "Redzi, velns metīs cietumā kādus no jums, lai jūs tiktu pārbaudīti. Jums būs bēdas (..). Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu." (Atkl. 2:10)

Jānis dzirdēja kā par visiem uzticīgajiem, kas cīnās pret ļaunumu, tiek izteikti apsolījumu vārdi: "Tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē. (..) Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā (..). Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla." (Atkl. 2:7; 3:5,21)

Apustulis vēroja, cik cieši Dieva žēlastība, maigums un mīlestība savienojas ar Viņa svētumu, taisnību un spēku. Viņš redzēja, kā grēcinieki Dievā atrod sev Tēvu, no kura tos bija šķīruši viņu pašu grēki. Un, raugoties pāri lielās cīņas kulminācijas laikam, viņam bija iespēja skatīt "tos, kas bija guvuši uzvaru, (..) stāvam pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās. Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu". (Atkl. 15:2,3)

Pestītājs Jānim simboliski tika atklāts gan kā "lauva no Jūdas cilts", gan kā "Jērs, kas tapa nokauts". (Atkl. 5:5,12) Šie simboli stāsta par visvarena spēka un pašaieliedzīgas mīlestības vienotību. Lauva no Jūdas cilts – tik briesmīgs Viņa žēlastības atraidītājiem – ir Dieva Jērs paklausīgajiem un uzticīgajiem. Uguns stabs, kas iedvesa šausmas likuma pārkāpējiem, liecina par gaismu, žēlastību un atbrīvošanu tiem, kas tur Viņa baušļus. Tā roka, kas ir spēcīga sodīt nepaklausīgos, būs pietiekoši stipra, lai pasargātu visus lojālos ļaudis. Ikviens uzticīgais tiks izglābts. "Un Viņš izsūtīs savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sakrās Viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram." (Mat. 24:31) (590)

Salīdzinot ar pasaules iedzīvotāju miljoniem, Dieva ļaudis būs, kā tas vienmēr ir bijis, tikai mazs pulciņš; bet, ja tie stāvēs par patiesību, kāda tā atklāta Viņa Vārdā, tad Kungs būs viņu patvērumš. Tie atradīsies Visvarenā drošajā aizsegā. Dieva pusē vienmēr ir pārsvars. Kad pēdējās bazūnes skaņas iespaidīsies mirušo cietumā un taisnie uzvaroši iznāks ārā, izsaukdami: "Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?" (1. Kor. 15:55) tad, stāvot kopā ar Dievu un Jēzu Kristu, ar eņģeļiem un visu laikmetu uzticīgajiem, Dieva bērni būs ļoti lielā pārsvarā.

Kristus patiesie mācekļi kopā ar Viņu iet caur sāpīgiem pārdzīvojumiem, aizlieddami sevi un panesdami rūgtu vilšanos, bet tādā veidā tie mācās saprast grēka noziedzīgo dabu un postu, lai uzlūkotu to ar riebumu. Kristus ciešanu dalībniekiem ir lemts būt par Viņa godības līdzdalībniekiem. Svētajā atklāsmē pravietis varēja skatīt Dieva atlikušās draudzes galīgo uzvaru, un viņš par to raksta:

"Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, (..) stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās. Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: "Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu ķēniņ!" (Atkl. 15:2,3)

[591] "Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm." (Atkl. 14:1) Šajā pasaulē viņu prāts bija svētīts Dievam; tie kalpoja Kungam saprātīgi un no sirds; tāpēc tagad Viņš var likt savu vārdu "uz viņu pierēm". "Un tie valdīs mūžīgi mūžam." (Atkl. 22:5) Tie nestaigā apkārt, izlūgdami sev kādas tiesības. Viņi ir to skaitā, kuriem Kristus saka: "Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." Viņš katru no tiem apsveic kā savu bērnu, teikdams: "Ieej sava Kunga priekā." (Mat. 25:34,21)

“Šie ir tie, kas seko Jēram, kurp Tas arī ietu. Tie ir atpirkti par pirmajiem no cilvēkiem Dievam un Viņam Jēram.” (Atkl. 14:4) Praviēša redzētajā atklāsmē tie ir attēloti stāvam uz Ciānas kalna, apjozti svētai kalpošanai un ietērpti baltā audeklā, kas ir svēto taisnība. Bet visiem, kas seko Jēram Debesīs, vispirms vajag sekot Viņam virs Zemes, ne īgni un neapmierināti, bet uzticīgi, mīlot Viņu un labprātīgā paklausībā, kā ganāmais pulks seko ganam.

“Un balss, ko es dzirdēju, bija, kā kad spēlētāji spēlē uz savām cītarām. Tie dziedāja jaunu dziesmu goda krēsla priekšā (..), un neviens nevarēja šo dziesmu iemācīties kā vien tie simts četrdesmit četri tūkstoši, kas ir atpirkti no pasaules (..). Viņu mutē nav melu, tie ir bez vainas.” (Atkl. 14:2-5)

“Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no Debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. [592] (..) Tā bija dievišķā godībā; tās spožums bija kā visdārgākā akmens spožums, kā kristāldzidrāis jaspids. Tai bija liels, augsts mūris ar divpadsmit vārtiem un uz vārtiem divpadsmit eņģeļu; tur bija uzrakstīti divpadsmit vārdi, tie ir Israēla divpadsmit cilšu vārdi. (..) Divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles, katri vārti bija darināti no vienas pašas pērles; un pilsētas iela bija tīrais zelts kā caurspīdīgs stikls. Tempļa es tur neredzēju. Jo viņas templis ir Kungs Dievs Visuvaldītājs un Jērs.” (Ap. d. 21:2,11,12,21,22)

“Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi Tam kalpos. Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm. Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam.” (Atkl. 22:3-5)

“Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla. Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu. (..) Svētīgi, kas mazgā savas drēbes, lai tiem būtu daļa pie dzīvības koka un varētu pa vārtiem ieiet pilsētā.” (Atkl. 22:1,2,14)

“Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” (Atkl. 21:3)

58. DRAUDZE – UZVARĒTĀJA

[593] Ir pagājuši vairāk nekā astoņpadsmit gadsimti, kopš apustuļi atdusas no saviem darbiem, bet viņu smago pārbaudījumu un Kristus dēļ pienesto upuru vēsture vēl joprojām ir viena no dārgākajām draudzes mantām. Šī vēsture uzrakstīta Svētā Gara vadībā un ir saglabāta, lai visu laikmetu ticīgos pamudinātu ar lielāku dedzību un nopietnību kalpot savam Pestītājam.

Mācekļi Kristus doto uzdevumu toreiz izpildīja. Kad šie krusta vēstneši izgāja pasludināt Evaņģēliju, Dieva godība atklājās tādā mērā, kādu mirstīgie cilvēki nekad nebija pieredzējuši. Savienībā ar dievišķo Garu, apustuļi veica darbu, kas satricināja pasauli. Vienas paaudzes laikā Evaņģēlijs tika aiznests pie visām tautām.

Kristus izredzēto apustuļu kalpošanai bija godības pilni panākumi. Sākot pildīt savu uzdevumu, daži no tiem vēl bija neizglītoti vīri, bet viņu nodošanās Meistara lietai bija tik pilnīga, ka Viņa vadībā tie sagatavojās lielajam darbam, kas tiem bija uzticēts. [594] Viņu sirdī valdīja žēlastība un patiesība, iedvesmojot domas un kontrolējot katru rīcību. Apustuļu dzīve ar Kristu bija apslēpta Dievā, un, iegremdēts bezgalīgās mīlestības dziļumos, pašu es vairs nebija redzams.

Mācekļi bija vīri, kas prata sirsnīgi runāt un lūgt, vīri, kas saņēma spēku no Israēla Stipruma. Ak, cik ciešas bija viņu attiecības ar Kungu, savu personīgo godu saistot ar Viņa troni! Mācekļu Dievs bija Jehova. Tā gods bija viņu gods un Dieva patiesība bija viņu patiesība. Katrs pret Evaņģēliju vērsta uzbrukums likās dziļi griežamies viņu pašu dvēselē, un par Kristus lietu tie cīnījās ar visiem savas būtnes spēkiem. Tie spēja izskaidrot dzīvības Vārdu, jo bija saņēmuši Debesu svaidījumu. Apustuļi sagaidīja daudz, tāpēc arī daudz uzdrīkstējās darīt. Pēc vadības tie raudzījās uz Kristu, jo Viņš pats taču tiem bija atklājies. Viņu patiesības izpratne un spēks izturēt pretestību bija proporcionāls padevībai Dieva prātam. Jēzus Kristus, Dieva gudrība un spēks, bija parastie uzrunu temati. Apustuļi paaugstināja Viņa Vārdu – vienīgo Vārdu, kura spēkā cilvēki zem debesīm var tikt glābti. Tiem pasludinot Kristus, dzīvā Pestītāja pilnību, viņu vārdi aizkustināja sirdis, un daudzi tika mantoti Evaņģēlijam. Ļaužu pulki, kas agrāk bija nievājuši Pestītāja vārdu un nicinājuši Viņa spēku, tagad sevi atzina par Krustā Sistā mācekļiem.

[595] Apustuļi šo misijas uzdevumu veica nevis savā, bet dzīvā Dieva spēkā, tomēr viņu ceļš nebija

viegls. Kristīgās draudzes darba sākums saistījās ar smagiem pārbaudījumiem un bēdām. Mācekļi pastāvīgi sastapās ar trūkumu, apmelojumiem un vajāšanām, bet tie neuzskatīja, ka būtu jādzīvo izpatīkot sev un liksmojās, kad tika aicināti ciest Kristus dēļ. Viņu pūlēs nebija nekādas nenoteiktības, nespējas izšķirties vai gribas vājuma. Tie bija labprātīgi dot un uzpurēties. Viņu piedzīvojumus šķīstīja un bagātināja atbildības apziņa, un Kristus labā iegūtajās uzvarās atklājās Debesu žēlastība. Ar savu visvareno spēku kopā ar tiem darbojās pats Dievs, un Evaņģēlijs uzvarēja.

Dieva draudzi apustuļi cēla uz paša Kristus ielikta pamata. Rakstos šis process bieži tiek ainots ar tempļa būvi. Caharija atsaucas uz Kristu kā Zaru, kas uzcelš Kunga namu. Viņš runā, ka pagāni šai darbā palīdzēs: "Tie, kas tālumā dzīvo, nāks un piedalīsies tā Kunga nama celšanā." Un Jesaja ziņo: "Sveši ļaudis uzcelš tavus mūrus." (Cah. 6:12,15; Jes. 60:10)

Rakstot par tāda tempļa būvi, Pēteris saka: "Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu." (1. Pēt. 2:4,5)

Apustuļi darbojās jūdu un pagānu pasaules karjerās, izlauzdami akmeņus, lai pēc tam tos novietotu uz pamata. [596] Vēstulē ticīgajiem Efezā Pāvils sacīja: "Tad nu jūs vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne kopā salaista, aug par svētu templi tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzīgi tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā." (Ef. 2:19-22)

Un korintiešiem viņš rakstīja: "Pēc Dieva dotās žēlastības es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un, kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs." (1. Kor. 3:10-13)

Pienesot no pasaules izlauztos akmeņus, apustuļi cēla uz droša pamata, uz Mūžīgās Klints. Tomēr nebija tā, ka šo darbu nekas netraucētu. Viņu pūles ļoti apgrūtināja Kristus ienaidnieku pretestība, jo pastāvīgi bija jācinās pret fanātismu, aizspriedumiem un naidu no to puses, kas būvēja uz nepareiza pamata. Ļaudis, kas piedalījušies draudzes [597] veidošanā, var salīdzināt ar mūra celtniekiem Nehemijas dienās, par kuriem rakstīts: "(..) un virsnieki bija aiz visa Jūdas nama, kas strādāja gar mūri. Un nastu nesēji strādāja, ar vienu roku kraudami, kamēr otra turēja metamo šķēpu." (Nehem. 4:17)

Dieva namu visu laiku centās iznīcināt gan ķēniņi un valstsvīri, gan priesteri un virsnieki, bet pat cietuma, moku un nāves draudu priekšā uzticīgi vīri turpināja darbu; un celtne veidojās skaista un simetriska. Brižiem strādniekus apņēma mānīcības migla un tie kļuva gandrīz pilnīgi akli. Reizēm tos gandrīz pārvarēja opozīcijā esošo spēku pretestība. Bet ar nesatricināmu ticību un neizsīkstošu drosmi tie tomēr gāja uz priekšu.

Viens pēc otra no ienaidnieka rokas krita vadošie celtnieki. Stefanu nomētāja akmeņiem, Jēkabu nogalināja ar zobenu, Pāvilam nocirta galvu, Pēteri piesita pie krusta un Jāni izsūtīja. Tomēr draudze auga. Kritušo vietas ieņēma jauni strādnieki, un celtnei pievienoja akmeni pēc akmens. Tā lēni veidojās Dieva draudzes nams.

Kristīgās draudzes dibināšanai sekoja nežēlīgu vajāšanu gadsimti, bet nekad netrūka vīru, kas Dieva nama celšanas darbu vērtēja augstāk par savu dzīvību. Par tādiem ir rakstīts: "Citi izcietuši izsmieklus un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu. Viņi tika akmeņiem nomētāti, pārbaudīti, sazāgāti, mira no zobena, staigāja apkārt aitu un kazu ādās, trūkumu ciezdami, spaidīti, mocīti; viņi, kuru pasaule nebija [598] cienīga, maldījās pa tuksnešiem un kalniem un alām un zemes aizām." (Ēbr. 11:36-38)

Pūloties apturēt celtniekiem uzticēto darbu, taisnības ienaidnieks pielietoja visus iespējamus līdzekļus, bet Dievs "(..) sevi nav pametis neapliecinātu". (Ap. d. 14:17) Cēlās strādnieki, kas prasmīgi aizstāvēja svētiem reiz doto ticību. Vēsture ziņo par šo vīru gara spēku un varonību. Līdzīgi apustuļiem, daudzi no viņiem krita savā postenī, bet Dieva nama būve pastāvīgi turpinājās. Strādniekus nogalināja, bet darbs gāja uz priekšu. Valdiesi, Džons Viklifs, Huss un Hieronīms, Mārtiņš Luters un Cvinglijs, Krenmers, Latimers un Nokss, hugenoti, Džons un Čārlzs Vesliji, kā arī pulks citu vīru piegādāja pamatam materiālu, kas pastāvēs visā mūžībā. Un vēlākos gados pie ēkas būvdarbiem palīdzēja vēl citi, kas tik augstsirdīgi pūlējās veicināt Dieva Vārda izplatīšanu, un, strādājot pagānu zemēs, sagatavoja ceļu pēdējās lielās vēsts pasludināšanai.

Visos laikmetos, kopš apustuļu dienām, Dieva nama būve nekad nav apstājusies. Mēs varam atskatīties uz aizgājušajiem gadsimtiem un iepazīties ar ēku veidojošajiem dzīvajiem akmeņiem, kā tie atstaroja gaismu maldu un māņticības tumsā. [599] Apliecinot Dieva patiesības spēku, šie dārgakmeņi ar pieaugošu spožumu mirdzēs visā mūžībā. So slīpēto un spodrināto akmeņu uzkrītošais mirdzums atklāj lielo atšķirību starp gaismu un tumsu, starp patiesības zeltu un maldu sārņiem.

Pāvils un citi apustuļi, un visi taisnie, kas kopš tā laika dzīvojuši, ir izpildījuši savu pienākumu Dieva nama celšanā. Bet šī celtne vēl nav pabeigta. Arī mums, šajā laikmetā dzīvojošajiem, ir darāms savs darbs, veicama sava daļa. Mums pie pamata jāpienes materiāls, kas iztur uguns pārbaudi – zelts, sudrabs un dārgakmeņi, “noslīpēti pēc pils līdzības”. (Ps. 144:12, pēc angļu tulk.) Tiem, kas tādā veidā būvē Dievam, Pāvils adresē iedrošinošus un brīdinošus vārdus: “Ja kāda darbs, ko tas uzcēlis, paliks, tas dabūs algu; ja kāda darbs sadegs, tam būs jācieš, bet viņš pats tiks izglābts, bet tā kā caur uguni.” (1. Kor. 3:14,15) Kristietis, kurš uzticīgi izdala dzīvības vārdus, vadot vīriešus un sievietes svētuma un miera ceļā, atnes pie pamata materiālu, kas izturēs; un Dieva valstībā to godinās kā gudru namdari.

Par apustuļiem ir rakstīts: “Un tie izgāja un mācīja visās malās, un tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm.” (Marka 16:20) Kā Kristus kādreiz izsūtīja mācekļus, tā Viņš šodien sūta savas draudzes locekļus. Tas pats spēks, kas bija apustuļiem, ir pieejams arī viņiem. Ja tie paļausies uz Dievu, Viņš sadarbosies ar tiem un tie nepūlēsies veltīgi. Lai ticīgie atzīst, ka darbs, kurā tie iesaistījušies, nes Kunga zīmogu. [600] Dievs teica Jeremijam: “Nesaki: es esmu jauns, – jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu. Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!” Pēc tam Kungs izstiepa roku un aizskāra sava kalpa muti, sacīdams: “Redzi, Es lieku savus vārdus tavā mutē.” (Jer. 1:7-9) Un arī mums Viņš pavēl iziet, lai runātu vārdus, ko Kungs mums devis, jūtot uz lūpām Viņa svēto pieskārienu.

Kristus ir uzticējis draudzei svētu uzdevumu. Katram tās loceklim jābūt kanālam, kuru Dievs var izlietot, lai pasaulē izplatītu savas žēlastības dāvanas, Kristus neizdibināmās bagātības. Neko citu Pestītājs nevēlas tik ļoti, kā darbiniekus, kas šeit dzīvojot pārstāvētu Viņa Garu un raksturu. Un nekas pasaulei nav tik ļoti vajadzīgs, kā Pestītāja mīlestības atklāšanās ticīgos cilvēkos. Visas Debesis gaida uz tādiem ļaudīm, ar kuru starpniecību Kungs var atklāt kristietības spēku.

Draudze ir Dieva iekārtota pārstāvniecība patiesības pasludināšanai, no Viņa pilnvarota veikt īpašu darbu; un, ja tā ir lojāla, paklausot visām Viņa pavēlēm, tad tajā mājās dievišķās žēlastības varens skaistums. Ja tā būs uzticīga savam uzdevumam, ja tā pagodinās Kungu, Israēla Dievu, tad nav varas, kas tai spētu pretoties.

Dedzīga nodošanās Dievam un Viņa lietai lika mācekļiem ar varenu spēku liecināt par Evaņģēliju. Vai līdzīgai dedzībai nevajadzētu arī mūsu sirdīs izraisīt apņemšanos stāstīt par Kristus glābjošo mīlestību un par Viņa krustā sišanu? Katra kristieša priekšrocība ir ne tikai gaidīt Pestītāja atnākšanu, bet arī to pasteidzināt.

[601] Ja draudze uzvilks Kristus taisnības tērpu, atteikdamās no katras savienības ar pasauli, tad to sagaida spožas un godības pilnas dienas rītausma. Tās dzīvē vienmēr droši piepildīsies Dieva apsolījumi. Viņš to izveidos par mūžīgu krāšņumu, par daudzu paaudžu prieku. Patiesība, aiziedama garām tiem, kas to nicina un atmet, noteikti uzvarēs. Lai gan reizēm šķietami aizkavēta, tās virzība uz priekšu tomēr nekad nav apturēta. Kad Dieva vēsts sastopas ar pretestību, Viņš tai piešķir papildus spēkus, lai tā radītu vēl lielāku iespaidu. Apveltīta ar dievišķu enerģiju, tā izlauzīs sev ceļu cauri visstiprākajiem aizsprostiem un pārvarēs katru šķērslī.

Kas uzturēja Dieva Dēlu Viņa ciešanu un uzpurēšanās pilnajā dzīvē? Viņš jau tad garā skatīja savas dvēseles grūtā darba augļus un bija apmierināts. Domājot par mūžību, Kristus apzinājās to cilvēku laimi, kas Viņa pazemošanās rezultātā saņems piedošanu un mūžīgu dzīvību. Viņa ausis uztvēra atpestīto gavīles. Viņš dzirdēja izglābtos dziedam Mozus un Jēra dziesmu.

Arī mums ir atļauts ieskatīties nākotnē, Debesu svētlaimē. Bībelē ir atklātas nākamās godības ainas, ko ieskicējusi Dieva roka, un tās ir ļoti dārgas Viņa draudzei. Ticībā mēs varam stāvēt uz mūžīgās pilsētas sliekšņa un dzirdēt laipno apsveikšanu, ko saņem tie, kas šinī dzīvē sadarbojušies ar Kristu un ciešanas Viņa dēļ uzskatījuši par pagodinājumu. Atskatot vārdiem: “Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie,” tie nomet savus vainagus pie Pestītāja kājām, izsaukdamies: “Cienīgs ir Jērs, kas tapa nokauts, ņemt varu, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību (...). Tam, kas sēd goda krēslā, un Jēram, lai ir pateicība, gods, slava [602] un vara mūžu mūžos.” (Mat. 25:34; Atkl. 5:12,13)

Tad atpirktie apsveic tos, kas viņus vadījuši pie Pestītāja, un visi vienoti slavē Kristu, kurš mira, lai cilvēcīgās būtnes varētu dzīvot tikpat ilgi, cik Dievs. Cīņa beigusies, pārbaudes laiks ir pagājis. Visas Debesis pilda uzvaras dziesmas, atpirktajiem uzsākot līksmo melodiju: "Cienīgs, cienīgs ir Jērs, kas tapa nokauts un atkal dzīvo, varenais, brīnišķais Uzvarētājs."

"Pēc tam es redzēju, un raugi: liels pulks, ko saskaitīt neviens nevarēja. No visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām stāvēja goda krēsla priekšā un Jēra priekšā, apģērbti baltās drēbēs un ar palmu zariem rokās un sauca skaņā balsī: "Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēd goda krēslā, un Jēram." (Atkl. 7:9,10)

"Šie ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa templī, un Tas, kas sēd goda krēslā, mājos pie viņiem. Tiem vairs nebūs bada, tiem vairs neslāps, ne saule, ne cits kāds karstums tos nespiedīs, jo Jērs, kas pašā vidū, goda krēsla priekšā, toš ganīs un tos vedīs pie dzīvības ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas asaras no viņu acīm." "Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis." (Atkl. 7:14-17; 21:4)